
Aşude
YAMUK PREN
Sınırların zorlayan bir aşk önce

Yamuk Prenses - TANITIM

Yazar: Asude

Tür: Komedi, Romantik

Tanıtım...

Park Han Ah iyi eğitimli, düzenli, başarılı, zeki ve iş bitirici bir kız. Biri bunları söylerse sakın inanmayın! Eğer siz saydığımız bu özelliklerden en az birine sahipseniz en fazla 5 dakika bu kıza tahammül ederseniz demektir.

Çünkü Han Ah'ta bu özelliklerin değil bir kısmını, izini bile göremezsiniz. O; bencil, ukala, çıtkırıldım, ağzına kadar şımartılmış, sosyal medya ünlüsü, facebook güzeli, meziyetsiz sosyete ikonu, sol eline bile oje süremeyen bir sağlak, retweet edilmeyen twitler için bile gözyaşı dökecek bir ağlak, 10 yıl sonra nerede olacağı muğlak, hayatı yapaylık üzerine kurulu genç bir kız.

Evet o bir prenses… Şimdilik!

İyi bir ailesi ama ondan önce zengin bir babası var. İnşaat firmaları, filolar, çiftlikler, AVM'ler, internet satış mağazaları olan zengin ailesi bir gün bir kazada ölürlerse ve her şey tek varis Han Ah'a kalırsa ne olur dersiniz?

Peki tepesinde dikilip her şeyi ele geçirmeye kararlı bir mafya patronu da olursa?

Kim Sae Jun Kore'nin başarılı genç girişimcilerinden biri. İş adamı mı? Ah hayır! O bir mafya babası. 30 yaşında ve Kore'nin en çok korkulan ikinci ismi. Birincisi mi ? Kuzey Kore Lideri Kim Jung Un tabi ki.

Yıllardır intikamını kolladığı Park Holding'in sahibi ölünce nihayet Sae Jun'a da sahalara inme, oyununu gösterme ve neticede golü atma fırsatı doğar. Hiç ummadığıysa milyarlık şirketlerin başındaki ufak tefek ama dibine kadar cırtlak bir kız olan Han Ah'tır.

Yıllardır beklediği milyon dolarlık servete sahip olmasının önündeki tek engel olan bu şımarık kızı alt etmek gerçekten de çocuk oyuncağı mı?

Şiddetin ve nefretin tavan yaptığı bir komediye hazır mısınız? Kim kimi dize getirecek acaba? Belki de üç harfli bir kelime, alfabeleri aşan bir duygu ikisini dize getirir?

Karakterler: Han Ah (Esas Kız), Sae Jun (Esas Adam), Hayla (Sae Joon'un uzatmalı şarkıcı sevgilisi), Sang Woo (Şirket çalışanı), Büyükbaba, Eun Mi (Han Ah'ın arkadaşı)

1. Bölüm

"Hey gençler şuan Madonna burnumun dibinde ve sanki bana özel konser veriyor.Evet kadının yaşlanma diye bir durumu yok.bizim şirketin ürünlrni kllndğnı blyrsnz dmi"

Lanet olası 160 karakter zorunluluğu. Cümlem Notre Dame'ın kamburu gibi karşımda dururken ısrarla üzerimde rezidans kurmaya çalışan bir Amerikalıya sinirden dirsek geçirdim.

Elbette Madonna konserinde değildim ama on binlerce takipçime Amerika'ya bunun için gittiğimi yazmıştım.

Şimdi New York'un en ünlü barlarından birinde takipçilerimin en hayati meselesi olan fotoğraflarımı beklediğini biliyordum. Ah şu binlerce dolarlık telefonumla yapamayacağım tek şey bir C4 patlayıcıydı. Madonna'yla yan yana resmimi koymak ise elbette ki çocuk oyuncağıydı.

Ama Lanet 160 karakterlik bir cümlede olayı toparlayamayınca yanımda vudu büyüsü yapar gibi sallanan Eun Mi'ye döndüm:

"Şu Amerikalıların nükleer bombaları nerde sence Eun Mi. Bu lanet 160 karakteri bulan adamı ve sülalesini yok etmek istiyorum" diye bağırdım transa geçmiş arkadaşıma.

Elindeki kadehi sağa sola sallayarak anlamsız hareketler yapan Eun Mi yüzümde mors alfabesini okumaya çalışır gibi bakarken "Ne?" diye bağırdı.

"Nükleer bomba diyorum, Amerikalılar" diyorum diye bağırmaya devam ettim.

Eun Mi aptal bir sırıtışla bakarken "Yaa Ne diyorsun?" diye bir kez daha sordu. Nükleer kelimesini muhtemelen daha önce duymamış olan kızcağız sarhoş kafayla bu cümleyi idrak

etmesinin birkaç yüzyıl bulacağını düşünemediğim için büyük bir gafletle gırtlağımı yırtarcasına bağırdım:

“Lanet Amerikalılar ve Lanet Bombaları” diyorum diyerek insanoğlunun duyabileceği en yüksek desibelle ortamı inletirken müzik bir anda susmuştu ve benim düşmanca cümlem tüm barda yankılanmıştı.

Evet binlerce Amerikalı dolu olan barda tüm sarı kafalar iki çekik kıza çevrilirken bizim Amerikalı gören Iraklılardan beter bir durumda olduğumuzu anlayıp sıvışmaya koyuldum.

Bu sokak serserileri Kore’nin medarı İftarı olan Ben Park Han Ah’a Bin Ladin gibi bakarken kuyruğum Eun Mi’ye döndüm.

Eun Mi hala batmak üzere olan bir gemi gibi yalpalarken onu kolundan sürüyüp yüzüme binlerce yapay gülücük yayarken bardan zor çıkardım.

Başına dert açma konusunda babam Guinnes Rekorlar kitabına başvurmayı ciddi şekilde düşünürken bir de arkadaşım yüzünden binlerce km uzakta dert yaratma lüksüm yoktum. Ya da vardı. Burada yaşanacak bir skandal beni hayli memnun edebilirdi. Babam mı? Kimin umurunda o şimdi göbeğine milyonları biriktirmekle meşguldü.

Şu an ise suçu bu salak arkadaşıma atacak kadar ayıktım.

“Ah Tanrım! Eun Mi senin arkadaşlığından boşanmak için mahkemeye başvuracağım. Karşılığında da yüklü bir tazminat alacağım” diye bağırdım kıza.

“Han Ah benden tazminat alman insanlık suçu olur. Babanın serveti ailemin, doğmuş ve doğacak tüm kuşaklarının servetini satın alır kızım” dedi Eun Mi ve kaba bir hareketle gülmeye başladı.

“Dur bunu twitlemeliyim” deyip telefonumu çıkardım. Kesin bir 20 retweet alırdı.

“Eun Mi babamın servetinin tüm Kore’nin 5 neslini satın alacağını düşünüyor. Siz ne dersiniz?” yazdım ve 8 tane gülen surat koydum.

Gülen surat benim zaten tavan yapmış sosyal medya sempatimi zirveye çıkarırken yazdıklarımı da sesli bir şekilde okumuştum ve Eun Mi çarpıtılan sözlerini duyup telefona bağırdı:

“Yalan konuşuyor Han Ah, inanmayın sakın followerlar” diye bağırdı genç kız. Evet telefon ekranında bir siteye bağırarak sesini duyuracağını düşünmesini çok yadırgamadım.

Eun Mi’ydi o işte. Timsah derisi çantasındaki timsah bile ona göre profesör kalırdı.

Bu sırada bizim Lorenzo da gelmişti.

“Ah Lorenzo geldin mi emektar yoldaş” dedim yaşlı adama

“Benim adım Benjamin Firth” efendim dedi Amerikalı adam geri çekilirken. “Hayır Lorenzo tüm uşakların adı Lorenzo’dur” dedim ve işaret parmağımı yaşlı adamın gözünü çıkaracak kadar yakınlaştırdım.

Bu hareketime Eun Mi’nin kusarken çıkardığı böğürme sesi de eklenirken daha ne kadar Amerikalı’ya kendimizi rezil edeceğimizin hesabını yapıyordum. Bu hızla gidersek Kore’ye dönene kadar tüm yahşi batıda aranan azılı Koreliler olacaktık.

Ama bu fırsatı kullanmalıydım değil mi?

“Bir Uşağım daha oldu adı ne sizce?” yazdım twitterıma ve ardından ekledim:

“İlk bilen 3 kişiye benden burun estetiği hediye” .

Evet doğru yerden yakalamıştım. Herkes benim Lorenzo’larımı bilirdi. Neticede 3 kişinin -ki muhtemelen bunlar evde kalan ajummalardır -burun estetiğini hallederek cennetteki yerimi ayırtmış oldum. Hadi ama gençlerin mürüvvetine sebep olmak

büyük sevaptır. Ah genç mi dedim? Tüm insanlıktan özür dilerim.

Ertesi sabah Kore'ye dönmeye karar vermiştim. Genlerimde sıkılma geni baskındı ve sıkılmaya başlayınca kimse beni tutamazdı. Sabah erkenden Eun Mi'ye mesaj attım ve jetin 2 saat sonra havalanacağını yazdım. Gitmek için iki saat ideal bir zamandı.

Lorenzo beni havaalanına bırakırken Eun Mi'nin hala gelmediğini görmüştüm. Jete geçip kendime bir içecek söyledim ve koltuğa iyice yayılıp: "Havalanın" dedim.

"Ama efendim arkadaşınız gelmedi" dedi bir başka Lorenzo. Gözlüklerimi gözlerimden indirip kaşlarımı yukarıya kaldırıp ona baktım. Tahmin edeceğiniz gibi "Peki Efendim" demesi ışık hızından daha süratli olmuştu.

Eun Mi kendine Kore Havayollarından bir yer bulabilirdi. Tam ona göre bir yer. Kimse için fazladan bir saniye beklemezdim.

Jetim havalanırken kulağımda son ses müzikle gözlerimi kapadım.

Dünyanın görüp görebileceği en güzel gözleri Kore semalarında açınca tüm gökyüzünü gelişimi kutlarcasına berrak ve pürüzsüzdü. Ah aynı yüzüm gibi. Babamın kozmetik şirketinin en değerli formülleri, en gizli kapakları hazineleri benim emrime amadeydi. Paris'ten özel olarak getirilen uzmanların hazırladığı karışımı benden başka kimse kullanamazdı.

3 ay boyunca rezalet çıkarmayacağıma dair babama söz verip bu formülü kendime ayırmıştım. Birkaç seviye düşük iksirler "Halkın" neyine yetmiyordu.

Eve geçince büyük ve gösterişli salonun kapısında bekleyen uşağı gördüm. Annem orta ölçekli bir sinema salonu ekranı gibi olan televizyonda yine Brezilya dizilerine dalmıştı. Kucağında kedisiyle dünyadan soyutlanmış kadına bakarken gelişimi birkaç hafta sonra fark edeceğini anlamıştım.

Yine de ona yaklaştım ve kadının 10 cm makyajlı suratından 1 km uzakta durarak yanaktan samimice (!) öpüştük. Annem bile olsa böylesi zevksiz kadınlara tahammül etmem ödüllük bir performanstı doğrusu.

Çıkarken Kapıdaki uşağın sırtını uzun tırnağımla dürterken adam korkuyla sıçradı. Beni görünce dünyanın en güzel şeyine baktığın hissediyordum. Karşılaştığım tüm insanların hissettiği şey bu değil miydi zaten?

Ah birkaç fotoğrafımı facebook'a eklemeli ve dünya milletlerine de bu ayrıcalığı sunmalıydım değil mi?

Elime telefonu almışken bir yandan uşakla konuşuyordum:

"Lorenzo Maria Berta'nın çocuğu doğdu mu?" dedim uzaktaki Brezilya dizisine bakan adama.

"Evet efendim, Şimdi de Hoze Alehandro'dan hamile" dedi tüm ciddiyetiyle.

"Ah öyle mi? Şu kızı kısırlaştırmak için belediyeye başvurmalı, değil mi Lorenzo?" dedim bir yandan da yapacağım partiyle ilgili twit atıyordum.

Lorenzo ciddiyetle güldü ve "Benim adım Kang Hyun" efendim dedi.

"Ah hayır Lorenzo senin adın şu pembe dizideki tüm uşaklar gibi Lorenzo" dedim ve devam ettim:

"Annemi Brezilyaya vali olsun diye seçimlere sokacağım" dedim.

Annem yıllarını tv başında bu dizileri izleyerek, öğleden sonra konken partileri yaparak, akşamları kulüplere gidereke geçiriyordu. Benim bir 40 sene sonraki halimdi bu ve biz sosyete cinsinin asırlardır süren rutiniydi.

“Valiler seçilmez, atanırlar efendim” dedi birden bir Lorenzo.

Eh uşakla bu kadar konuşmak yeter. Ona konumunu unutturacak samimiyetle yaklaşmamalıydım. Aslında kimseye böyle yaklaşmamalıyım. Ben Park Han Ah, Kore’nin en zengin adamı Park Sang Bin’in kızı, sosyetenin gözde leydisi. Paris Hilton’u burun farkıyla geçebilir, Kate Middleton’dan daha iyi bir prens bulabilirdim.

Lanet olsun ki Çekiktim ve kimse çekik ikonlarla ilgilenmiyordu. 10 bin takipçi ve 5 bin abonem var ve bence bilançom yine de muhteşem.

Ceketimi kapı önüne atıp odama çıkarken sevgilimi aradım. Adı neydi sahi?

Uşaklar Lorenzo, Sevgililer Oppadır. İsim bilmeye gerek yok.

Bu dünyaya kimsenin ismini ezberlemeye gelmedim.

Han Ah'ım ben tüm dünya ayaklarıma serilmiş ve bana hizmet etmek için can atıyorlar. Tek bir kimse için kılımı bile kıpırdatamam.

***

(Yazarın anlatımıyla)

Janggok Yolu 40. Km

"E-efendim lü-lü-lütfen beni öldürmeyin" diye inliyordu 30lu yaşlarda saçı başı karışmış, çenesi dağılmış adam.

Sae Jun birkaç metre uzağında bir sandalyeye kurulmuş ve ellerini göğsünde birleştirmiş halde adamı seyrediyordu. Derin bir nefes verip ayağa kalktı. Korkudan gözleri fal taşı gibi açılmış adama doğru eğilip yüzünü iyice yaklaştırdı ve sakin ama otoriter bir sesle sordu:

“Hangisi” diye sormuştu.

“Bi-bilmiyorum, belki 201a, ya da 240cb” dedi ağzında birkaç dişi eksilmiş, burnu kırılmış adam.

Sae Jun yarım bir gülüşle ona baktı ve adamın suratına şu ana kadar yediği dayakların toplamından daha sarsıcı bir yumruk savurdu.

Elleri arkadan bağlı adam sandalyesiyle birlikte yere yuvalandı. Bilincini kaybedip bayılmışken Sae Jun’un adamlarından biri koşarak yanına geldi ve “Efendim bunu ne yapalım” dedi yerdeki baygın adamı göstererek.

“Çöpe atın” dedi Sae Jun ve sıyırmış olduğu gömleğinin kolunu indirip yakasını düzeltirken Bentley’ine kuruldu.

Lanet düşmanları nakliyat yapacağı gemisinin 200 küsür konteynırından birine uyuşturucu koymuşlardı ve gemi hareket etmeden polis baskını yapacaklardı.

Ancak Sae Jun’un her çöplükte muhbirleri vardı ve haberi önceden almış, içlerindeki casusu bulmuş ve konteynırın numarasını sormuştu.

Cevap alınamamış ve neticede gemileri hareket edemediği için milyon dolarlık zarara uğramıştı.

Aracında giderken dişlerini sıktı ve karizmatik yüzünü buruşturarak kendi kendine mırıldandı:

“Çok az kaldı Başkan Park, çok az zamanın kaldı” dedi.

Tüm bunlardan sorumlu kişinin Park Holding’in başkanı olduğunu biliyordu. Ama belli ki o alçak adam Sae Jun’u tanımıyordu. Yıllar evvel babasını türlü oyunlarla alt edip Kore’nin en zengin adamı olan Başkan Park, ortağının oğlunu hafife almamayı öğrenecekti.

Şimdiden Holding’te %30 hissesi vardı ve %20 de paravan kişiler aracılığıyla zaten kendisinindi.

Yarı yarıya sahip olduğu şirketleri almak için planlarını her gün geliştiriyordu. O gün geldiğinde o lanet adamı ve hiç acımadan tüm ailesini sokağa atacaktı.

Onunla bildiği dilden konuşacaktı artık.

Yumruğunu koltuğa vururken şoförü de dikiz aynasından patronunu izliyordu.

Bu güne kadar halletmediği mesela yoktu. Yüzü daima korkutucu ve sinirliydi. Onun güldüğünü gördüğünü söyleyen bir adam vardı geçen yıl. Ancak o da esrarengiz bir biçimde ortadan kaybolmuş ve tüm Kore mafyası Sae Jun'un gülen yüzünün bir palavra olduğunu anlamıştı. Normal dururken bile her an birine dalacakmış gibi bakan gözleri ve sinirine uygun sert yüz hatları vardı.

Şoförü çevreyi izleyen patronundan Şu halde bile ölümüne korkuyordu.

Bir hata yapması durumunda Sarı Denizdeki köpek balıklarına yem olacağını biliyordu şoför. Adam bu düşünceyle Sarı Denizde köpek balığı olup olmadığını düşündü. Eğer patronu Sae Jun isterse oraya bir ordu köpekbalığı bile koydurtabilirdi.

Adam şoför mahallinde korkuyla titrerken patronu arkadan seslendi.

"Niye titriyorsun?" diye sordu sakin bir sesle.

Şoför bu soruya çok şaşırmıştı.

Gerçekten adamlarıyla ilgileniyor muydu? Kendilerine değer veriyor olabilir miydi şu öldüren bakışları olan mafya babası?

Şoför biraz daha rahatlamış olarak "Buralarda rüzgar sert esiyor, üşüdüm sanırım" dedi yalan söyleyerek ve gülümsedi.

"Eğer üşümen hemen geçmezse depodaki benzinle seni ısıtacağıma emin olabilirsin" dedi Sae Jun tehditkar bir sesle.

Şoför gözlerini faltaşı gibi açıp patronuna baktı. Kendisini yakmakla tehdit eden bir adamın nasıl olurda ilgiyle bir soru sorduğunu düşünmüştü ki!

"Emredersiniz efendim" dedi titremesi artarken sakinleşmek için bir sigara çıkardı.

Sae Jun, Seul'e doğru giderken öfkeden kasılmış yüzünde binlerce nefret geçerken telefonu çaldı:

"Söyle" diyerek açtı. En sadık adamı arıyordu.

Karşıdaki adam konuşurken Sae Jun hayatında yaşamadığı kadar büyük bir şaşkınlık yaşadı. Bu gerçek olabilir miydi? Kılını bile kıpırdatmadan istediklerine ulaşacak mıydı gerçekten?

Yüzü alay edercesine gülerken telefonu keyifle kapattı.

“O ölmüş” dedi kendi kendine.

Şoförü bu konuşmayı kendi üstüne aldı ve “Kim Efendim?” diye sordu.

“Park Holding’in başkanı, can düşmanım Başkan Park Sang Bin” dedi Sae Jun ve gömleğinin düğmesinin açıp derin bir nefes verdi.

Artık önünde hiçbir engel yoktu!

2. Bölüm

“I hate this love song, i hate this love o yeeee” kulağıma dolan GD’nin sesiyle bir yandan twit atarken bizim kulübe doğru gidiyordum. Ehliyetim aşırı süratten alı konulalı 2 ay olmuştu ve bizim Lorenzo’ya kalmıştım. Neyse ki daha kötüsü olmamış

ve babamın beni halk otobüslerine bindirme tehdidi gerçekleşmemişti.

Ah o otobüslerde 100 lerce kişiyle paylaşacağım oksijenime bile acırdım ben. Babam sandığım kadar kötü biri değildi ve yine de altıma bir araba vermişti.

Lorenzo hayattan kopuk tek hücreli bir canlı gibi ifadesiz aracı kullanırken Eun Mi'nin çağrısını gördüm telefonda.

"Yaaa Han Ah! Beni nasıl burada bırakıp gidersin. Hem de Amerika fikri bana aitken. Yazacağım bunu duvarına" dedi.

"Öldürürüm seni" diye tehdit ettim. Aslında bu bir tehdit değildi!

"Hem neredeydin sen? Niye gelmedin. O mesajı görememe gibi bir ihtimalin olmazdı çünkü biliyorum ki o telefonun artık bir organın haline geldi." Dedim ve gülmeye başladım.

Doğrusu benim telefonum da bir organdan farksızdı. Hatta çoğu durumda sol kolumdan bile daha çok işime yarıyordu.

“Han Ah birini buldum burada. Sanırım bir hafta daha gelmem.Adı Vincent, Bir Fransız.” Dedi karşıdan Eun Mi ve benim açık oturum programlarını bile daha zevkle dinlememe neden olacak erkek arkadaş muhabbetini açtı. İşte bu aşk burada biter Eun Mi ve ben kafana sıkar giderim.

Telefonu suratına huzur içinde kapatırken onu Fransız öpücüğüyle baş başa bıraktım. Zira onunla konuşurken bile yanında devasa bir sülüklü böcek varmış gibi şapur şupur sesler duyuyordum.

Ah bu tür şeylerden hep kaçtım ben. Jel olarak onayladığım tek şey ayak jelimdi. Ancak çevremdeki tüm ilişkiler jel gibi vıcık vıcık olurken kendimi daha çok takipçilerime verdim. Nasılsa onların yüzünü bile görmüyordum. Ne muhteşem bir ilişki şekli ama..

Kulüpten dönüp eve geçtim. Tüm gün bütün kaslarım uyuşmuşçasına ağrıyordu. Ah evet 24 saat oturmaktan popom, 24 saat yazmaktan parmaklarım hissizleşmişti.

Eve gelmemin ve Kore Kültür Ateşliği (Böyleydi değil mi bu kelime?) yapmamın üzerinden bir gün ancak geçmişti. Babam yine kasvetli duruşuyla salonda bir korku filmi efekti olarak boy

gösteriyor annem yine manik depresif hareketlerle tabağındaki şeyi dürtüyordu.

Göstermelik olarak masaya oturdum.

“Amerika nasıldı? Gitmene değdi mi bari?” dedi babam bana bakmadan.

Onunla ne zaman göz göze geldiğimizi bile hatırlamadığımı fark ederek sadece başımı salladım. En azından cevabım için yüzünü kaldırıp kızına bakabilirdi. Ama yanılmıştım.

“Yarın annenle Busan’daki bir otelin açılışına gideceğiz. Gelmek istersen gelebilirsin” dedi ardından.

Bayram ziyaretleri gibi sizinle gezmeye gitmeyeli asırlar olmuştu babacım. Muhtemeldir ki beni konu komşuya göstertip hayırlı kısmetlerimin yolunu açmak istiyordu. Tabi haklıydı. O kendi gezegeni olan Park Holding’te yaşarken dünyasının dışında bir uzaylı olan benim dünyama hayli yabancıydı.

O adamlarının çoğunun potansiyel yakışıklı oğullarıyla tanışmış, Cv’lerini almış, mülakatlarını yapmış, bir ay deneme

süresince onlarla çalışmış ve neticede çıkış belgesini ellerine vermiştim. Bu yüzden onun bu sıkıcı isteğini geri çevirdim.

Birkaç dilim meyve yiyip odama geçerken yarın bizimkilerin evde olmayacağını ve parti yapacağımı yazdım. Davetli olmak için cevap yazan 10 kadar şanslı takipçimi sosyal statülerine bakmadan davet ettim. Ah ah bu dünyada bir Angelina bir de ben bu hayır İşlerinde çok iyiydik. Evet O Birleşmiş Milletlerin iyi niyet elçisiydi, ben de Kore sosyetesinin!

Ertesi gün erkenden bizimkiler giderken eve doluşan bir düzine Lorenzo ve Lorenziyalar hazırlıkları yaparken arkadaşlar da gelmişti. Beklendiği gibi parti coşkulu başladı. Eun Mi bugün Amerika'dan döneceğini yazmıştı. Fransız'ı Eun Mi usulü kimbapla sarıp bir güzel yemiş, artıkları Amerika'da bırakıp kaçmıştı.

Neticede parti başlayıp Şuursuzca dans ederken kapı çaldı. Biri omzumdan tutup beni kapıya sürüdü. İki polis görmemle dehşetten irkildim. Biri partime uyuşturucu mu sokmuştu! Birkaç bahane sıralarken polislerden biri konuştu.

"Bayan Park, aileniz. Yani anneniz ve babanız bugün bir kazada ölmüş" demişti ki ben gerisini duyamayıp yere yığıldım.

Hala müzik çılgınca çalarken “Kesin Şunu” diye feryat ettim.

“Daha yeni başladık ama” sesleri kulağıma çalınırken herkese Lanet edip gözyaşlarım arasında onları kovdum. Bizim evin uşağı Kang Hyun kolumdan sürüyüp beni koltuğa oturttu. En son hatırladığım buydu.

Bir hafta sonra cenaze töreni için Tüm sosyetenin zengin kesimi, siyahlar içinde yapmacık üzüntülerini göstermek için sıraya girmişlerdi. Ben metanetli biriydim ya da ailemin uzaktan sevgisine alışmış olduğum için çabuk toparlanmıştım.

Yatılı okullar ve yurt dışı üniversiteden sonra birkaç yıl önce doğru düzgün onlarla yaşamaya başlamıştım. Bu yaşayış da babamın otel olarak kullandığı evde onu çok nadir görmem, annemin de depresif haliyle hayattan soğumam şeklinde devam ediyordu.

Bir ay geçmişti dünyada yapayalnız kalmamın üzerinden. Evet evde 15 tane çalışan, şirketlerde binlerce personel vardı ama ne bir akrabam ne bir ebeveyn kalmıştı geriye.

Bir gün şirketten Sang Woo isminde genç bir adam geldi. Genel Başkan Yardımcısı olduğunu söylemişti bana ve şirketlerin

başına geçmemi istiyordu. Ah onları batırmak için nasıl da doğru kişiye gelmişlerdi.

“Satın gitsin hepsini” dedim ben de umarsızca. Milyon dolarlık şirketler bana 300 yıl rahat yeterdi.

“Satmak mı?” diye bir ses doldu o an oturduğumuz yere. Sang Woo ve ben kulaklarımıza çalınan Baba filminin müziğiyle arkamızı döndük ve onu gördük.

Yaşlıca Adam çalan telefonunu meşgule verdi ve bana bakıp:

“Torunummmm” dedi ardından da göz kırptı.

“Torunum mu?” torbam, turpum, tosunum demiş olamaz mıydı? Adam açıklama beklemeden atik bir hareketle koştu ve bana uzun uzun sarıldı.

Ah kimdi bu ihtiyar heyeti Allah aşkına!

“siz?” dedim endişeyle.

Evet ne şirketlerin batması beni bu kadar endişelendirirdi ne de tırnağımın kırılması. Yaşlı bir adam bana torunum derken kimin Huzur evinin kapısını açık bıraktığını düşünüyordum.

“Ben senin harabojinim. Yani annenin babası” dedi yaşlı adam ve görüp görmeme arasında tereddüt ettiğim bir yaşı hızlıca gözlerinden sildi.

“Haraboji mi?” O güne kadar bu kelimeyi cümle içinden bile kullanmamıştım.

“Evet kızım, ben Mısır’daydım. Acı haber üzerine yanına geldim. Artık yalnız değilsin” dedi harabojim (bu kelimeye hala alışamadım, bakın söylerken resmen tutukluluk yapıyorum)

Mısır mı? Ah normal insanların Mısır’da halaları, amcaları, dedeleri olur ve ölüp onlara yüklü miras bırakırlardı ama bana tam tersi olup Mısır’dan bir dede çıkmıştı şansıma. Üstelik Mirasıma da konacak gibiydi.

Neticede annemin kendisini istemediğini ve fakir geçmişi yüzünden kocasının çevresine rezil olmamak için tüm akrabalarla bağlarını kestiğini anlattı. Ah şimdi kime çektiğimi anlamıştım işte. Tam benim yapacağım şey!

Onun büyükbabam olduğu gerçeği Kang Lorenzo tarafından da onaylanırken harabojime nedense bir kutu Belçika çikolatasına bakar gibi bakıyordum.

Bu tatlı bir adamı hayatıma alıp onu da twitlerim kadar, abonelerim kadar seveceğimi anladım.

Sang Woo'ya yasal olarak benim artık şirket başkanı olduğumu söyledi ve hemen yarına tüm Yönetim Kurullarıyla bir toplantı yapmasını emretti.

Bir gün içinde iş kadınlığı kariyerim başlayacaktı; Hem de zirveden. Yaşam koçum da Harabojim Choi Do Wook idi.

****

(Yazarın Anlatımıyla)

Sae Jun arabanın içinde keyifli bir haldeydi. Şoförü nerdeyse onun güleceğini sanmıştı ama fena hale yanılmıştı. Adam sevinmeyi bile normal insanlardan farklı yaşıyordu.

Aracı Seul'deki villasına girerken birkaç telefon görüşmesi yaptı genç adam. Artık meydana çıkıp Holding'in başına geçeceği günü bekliyordu. Bunun için gereken ayarlamaları yaparken çok da acele etmeden bir ay sonrası için görkemli bir basın toplantısıyla şirketlerin artık yeni CEO'su olacağını açıklayacaktı.

Ona ölen düşmanının sadece bir kızı olduğu ve onun da şirketin başına geçmesinin bir 50 yıl daha mümkün görünmediği söylenmişti. O kızdan elbette haberdardı. Başkan Park'ın gece giydiği iç çamaşırına kadar bilgisi vardı. Kızını da biliyordu.

Kızı görmemiş olsa bile aileden uzakta şımartılan bir kız kadar kolay bir yemi düşünmeyi unutarak evine geçti.

Birkaç kadeh içip bu haberi kutlamak için salona geçmişti ki biri arkadan

dolanıp ona sarıldı ve şehvetle adamın bedenini okşadı.

"Hala burada mısın Hayla?" diye sordu Sae Jun.

Dünden beri bu evden gitmemiş sevgilisine usançla baktı. Onu her gün görmek kesinlikle can sıkıcıydı.

“Oppaa bu gün sahne alacağım yere gelsene” dedi kadın ve bir harekette adamın dudaklarına yapıştı.

Sae Jun onu sertçe kendinden çekti ve son derece ikna edici bir sesle konuştu: “Bir daha bana düşmanım gibi aniden yaklaşma, yoksa onların gördüğü muameleyi görürsün” dedi ve kadehi bir dikişte bitirdi.

Hayla bu sözün anlamını biliyordu. İsterse düşmanları gibi onu da karanlık bir sokakta bir çöp kutusuna attırabilirdi. Onun bugüne kadar kadınlara karşı şiddet eğilimi göstermediğini biliyordu ama son günlerde şansını zorladığını fark edip ilk olmamak için hemen çıktı evden.

Sae Jun belindeki silahı çıkarıp kontrol ederken çıkıp giden Hayla’ya baktı. Silahı gibi o da eskimişti.

Bir hafta sonra beklenen adımı karşı taraf ondan önce atmış ve bir yönetim kurulu toplantısı ayarlanmıştı. Bu toplantıyı o yeni yetme kızın ayarlamadığına emindi.

Şüphesiz leş kargası müdürler şirketi elde etmek için oyunlarına başlamıştı. Ancak onların bilmedikleri ise Holding'in zaten bir sahibi olduğuydu!

Büyük gün gelince tüm karizması ve korkutuculuğuyla şirkete girdi. En son girdiği toplantı salonunda 50 kadar adam yuvarlak bir masanın etrafından toplanmış onu süzüyorlardı. Kimse Sae Jun'u tanımıyordu. Diğer adamlar onu süzerken o da içeriye giren daracık takım elbiseli kıza baktı. Bu da kimdi böyle?

"Saygıdeğer Yönetim Kurulu üyeleri size kendimi tanıştırmama izin verin. Ben Park Holding Şirketler Topluluğu'nun CEPO'su Park Han Ah" dedi. Genç kız.

"CEO efendim CEO" diye düzeltti yanındaki Sang Woo sessizce ve Han Ah sesli bir kahkaha patlatıp lafa daldı.

"Hepiniz yuttunuz dimi CEPO'yu. CEO tabiî ki. Sadece siz kabız gibi kaskatı dururken neşelendirmek istedim ortamı" Dedi potunu düzletmek istercesine. Daha beter Batırdığını ise yarım sonra fark edecekti.

Sae Jun bu cümleler üzerine ona alayla baktı ve "bu kız tam bi şapşal" dedi kendi kendine. Şirketi alması son derece kolaydı.

Herkes kendini tanıtırken Han Ah da tüm isimleri not aldı. Tabi onları hatırlamak için küçük notlar da eklemeyi unutmadı.

“Kim Hong Yun (Müdür Yardımcısı) – Keçi kılından peruğu olan adam.”

“Lee Song Mi (Satın Alma Müdürü) Berbat kravat zevki.”

Sonra bu cümleyi sildi. Buradaki tüm adamların kravat zevki berbattı. Yerine “Tavşan surat” yazdı.

“Kang Na Seon – (Pazarlama Müdürü) Pornocu. Ah pardon Purocu. Adamın sarı bıyığından purocu olduğunu çıkarmış benzer kelime pornoyu yazarken de gülümsemişti. Kimse kendisine bakıyor mu diye başını kaldırınca da Sea Jun’la göz göze geldi. O anda o bakışların gücüyle eriyebilirdi!

Herkes ayağa kalkıp kendini tanıtırken sıra Sae Jun’a gelince o daha çok koltuğuna yayıldı ve konuştu:

“Kim Sae Jun – Genel Başkan” dedi ve herkes şok içinde ona baktı. Han Ah da ona bakarken hemen adını not etti. Ah bu adı unutamazdı. Unutması mümkün değildi.

“Sae Jun (Genel Başkan) – Bay Yürüyen Karizma, Koşan Asalet, Uçan yakışıklılık, Adım Adan Seksilik” ..

sonra bir anda durdurdu kalemi: Adam Genel Başkan mı demişti?

Han Ah ona şaşkınlıkla bakarken Sang Woo kıza baktı ve “Sorun yok, tek genel başkan sizsiniz” dedi. Ama Sae Jun yerinden kalkmış ve kızın kurulduğu koltuğa yaklaşmıştı bile.

Ardından şaşkın bakışlar altında koltuğu kavradı ve sertçe çevirip Han ah’ı kolundan kaldırdı.

“Bayan Park, sanırım yanlış yere oturdunuz” deyip kendisi kuruldu.

Han Ah ona hesabı hacklenmiş pc ekranına bakar gibi bakıyordu. Yaşadığı şoku düşündü. Bugüne kadar kimse onu bu denli aşağılamamıştı. Rezalet çıkarmamak için sadece sinirle topuğunu yere vurdu.

Sae Jun önünde duran notlara bakacakken de Han Ah’a az önce yazdıklarını hatırlayıp füze gibi fırlayarak adamın önünden

notlarını çekti. Ah nerdeyse ona döşemek üzere olduğu methiyeyi görecekti.

Sae Jun yerine geçti ve konuşmaya başladı. Diğerlerinin uğultusunu bastıran gür sesi anında odaya hakim oldu ve :

“Şirketin çoğunluk hissesini elinde bulunduran Kişi olarak Hissedarlar hariç hepinizi kovuyorum” dedi ve az önceki uğultu çığlığa dönüştü.

Derken bir anda içeriye güçlü bir müzik dolunca herkes sustu. Han Ah Super Junior’un Mr. Simple şarkısını son ses açmış ve sesleri bastırmıştı.

Seçtiği şarkı da hayli manidardı. Ardından müziği kapatıp kendisine zavallı bir böceğe bakar gibi bakan Sae Jun’a döndü ve:

“Buna tepkiniz yok” dedi öfkeyle. Sae Jun dahil herkes ne dediğini anlamaya çalışırken Sang Woo:

“Yetkiniz Yok, demelisiniz Yetkiniz” dedi kısık sesle ve Han Ah işaret parmağını bir silah gibi uzatıp Sae Jun’a baktı ve o silahı yani tırnakları tam gözlerinin seviyesine getirerek konuştu:

“Buna yetkiniz yok. İzin vermeyeceğim” dedi.

Sae Jun bir şey demedi ardından yerinde hızla kalktı ve “Göreceğiz” dedi.

Sonra da devam etti:

“Toplantı bitmiştir.” Dedi. Birkaç dakika içinde endişeyle herkes çıkarken Han Ah’la yalnız ikisi kalmışlardı.

Han Ah yüzünde yapaylığın şaheseri olan bir gülüşle adama yaklaştı. Boyu topuksuz giyinmiş olsa yarısı kadar ederdi. Başını kaldırıp ona gülümsedi ve elindeki dolma kalemi bir yerine batırmak aklından geçse de sevecen bir sesle konuştu:

“Tebrik ederim Başkanım. Bu kalem babamın en değerli kalemiydi ve yıllarca bunu kullandı. Madem Başkansınız artık sizin hakkınız” dedi ve sarı muhtemelen altından olan kalemi uzanıp Sae Jun’un gömleğinin cebine taktı.

Sae Jun kendisine bu kadar yaklaşan kıza şüpheyle bakarken tek kaşını kaldırdı ve kalem için teşekkür eden bir bakış attı. Bu kadar kolay yola gelmesi çok akıllıcaydı. Genç kız çıkarken de uzun süre süzdü kızı.

Memnuniyetle odadan çıkarken adamları hemen yanına geldiler. Onunla araca geçerlerken bir tanesi korkuyla konuştu:

“E-efendim. Gömleğiniz” dedi ve sol göğsü mürekkep içinde kalıp hem ceketini hem gömleğini batıran mürekkebi gösterdi.

Sae Jun öfke dolu bir bakışla simsiyah olan gömleğine bakarken o ufak tefek kızın oyununa geldiğini fark edip sinirle dişlerini sıktı.

O kızı hafife aldığı için yanıldığını kabul etti. Ama ne olursa ona bunun bedelini ödetecekti.

3. Bölüm

[* Rorschach testi: 10 adet karttan oluşan, psikiyatride kullanılan bir testtir. Kartlarda belirgin bir anlam ifade etmeyen mürekkep lekeleri vardır.

*Önövgü: Tamamen kendim uydurdum. Nasıl ki tanımadığım insanlar hakkında olumsuz düşününce önyargı oluyorsa, tersi

gibi olumlu düşünmek de olsa olsa önövgül olurdu dimi ama [:p]

*Retweet : Twitter'da beğendiğiniz bir gönderinin aynı şekilde takipçilerinize aktarılmasını sağlayan özelliktir. Genellikle ünlü kişilerin gönderileri paylaşılır.]

Han Ah 1 – Sae Jun 0.

Bu maçı kimin alacağı şimdiden belliydi. Benim silahlarıma karşılık kendini Başkan sanan o adamın silahlarının hiçbir şansı yoktu. En değerli silahlarımdan biri olan tırnağımı onun gözünü oymaktan çok daha etkili bir yerde kullanmıştım.

Nerden bulduğumu bilmediğim bir dolma kalemin ucunu kırıp o güzelim beyaz gömleği Rorschach* testine çevirmiştim. O testte gördüğüm tek şey ise Sae Jun'un şu an delirmek üzere olduğuydu.

Bunu tabiî ki twitlemeliydim. 10 binlerce takipçime Kore'nin Don Carleone'sini nasıl Carli Capline çevirdiğimi yazmalıydım. Sang Woo bana toplantıdan sonra onun tehlikeli bir adam olduğunu söylemişti. Ne kadar tehlikeli olabilir ki?

Ben ki geçen sene Kilimanjaro dağında “Acemi Dağcılar” grubuyla bir hafta mahsur kalmış, “Maceraperest Gazeteciler” grubuyla Libya’da çatışmalara girmiş, “Sınır Tanımayan Safariciler” grubuyla Afrika’da ölümcül bir salgında geziye çıkmış biriydim. Çakma bir Sicilyalıyla mı baş edemeyecektim!

“Kim Sae Jun isimli Karanlık bir adamın tepesine mürekkep döktüm [:/] Öyle bir kaçtı ki bu hızla Amerika’ya varmıştır. Artık onu olimpiyatlarda görürüz. Malum Amerikalılar siyahî sporculara bayılır!” diye twit atıp keyifle retweetleri bekledim.

Aman Tanrım! Saniyede 10 retweet* almış, dakikada bin takipçi arttırmıştım. Nasıl böyle çığa dönmüştü. Ah ilk kez artan takipçilerimden hoşnut değildim.

Gerçekten o kadar tehlikeli biri olamazdı değil mi? İçimden bir ses derinlerde “sen bittin” diye bağırırken koca bir yudum suyla o sesi boğdum.

Bir saat kadar şirketin zevksizlik şaheseri Başkan odasında oturup bir asır geçiyormuş gibi sıkıntıdan patladım. Facebook dedikoduları, twitter yalanları derken magazin sitelerine atılan bir haberle gözlerimden şüphe edercesine dehşetle ekrana kilitlendim.

Aman Tanrım twitim haber olmuş ve Kore'nin en zengin aynı zamanda en ketum ve en korkulan iş adamına yaptıklarım yazılmıştı. En yakın, ah hayır en uzak ıssız adaya gidip sular durulana kadar orada kalmalıyım sanırım.

"Han Ah şiiii bu haberler de ne?" diye somurtkan bir suratla içeriye girdi Sang Woo.

Kara haber tez duyulurmuş. Sang Woo bence sen de en yakın gezegene bir bilet alsan iyi olur. Giderken beni de Venüs'te indir. Sanırım ikimiz de bu dünyadan zaten silineceğiz.

Çünkü yapılan yorumlarda onun en korkunç mafya babası olduğu, genç yaşına rağmen herkese kafa tutarak nasıl yükseldiği ve alanında nasıl uzman olduğu yazılmıştı. İşte gerçeği şimdi görüyordum.

Yorumların çok az kısmı onun karanlık yanından bahsediyordu. Kalan yorumlar ise zifiri karanlık yanını anlatıyordu:

"Park Han Ah'ın cesedinin çöp kutusunda bulunacağına bire on veririm."

"Bence onun cesedini bile bulamayacaklar"

“Onu evindeki korkunç ve devasa köpeklere yedirecektir. Daha önce de yapmış.”

“Küllerini yakınlarına vermeli. Okyanusa savururlar belki” şeklindeydi.

Ah Cesedimin nerede bulunacağına dair bahisler açılmıştı. Sanırım en iyisi şu gökdelenden kendim atlamak! Acısız ama vıcık bir ölüm. Ah hayır tarzıma uygun bir ölüm değil bu. Belki de bir araba çarpmalı.

Sang Woo’nun cümlesini duyduktan sonra ona döndüm ve

“Aracının markası ne?” dedim. Zavallı adam bana kendi kalesine gol atan futbolcu gibi bakarken

“Hyundai” dedi vatansever bir gururla.

Hayır işe yaramaz. Hiç olmazsa bir BMW olsaydı pahalı bir ölümüm olurdu. Gerçeğe dönüp onun yüzüne bakarken “Ne yapacağım” dedim korkuyla.

Korku evet. Sae Jun'u korkunç değil aksine çok çekici bulmuştum ama gelen yorumları görünce insanlara karşı nasıl önövgülü* olduğumu görüp içimdeki polyannayı hemen orada öldürdüm.

"Hiçbir şey yapamayacak, aksine kendine güveninizi sonuna kadar götüreceksiniz" dedi Sang Woo. Tabi ki sıradan bir yardımcıya Genel Başkan boşamak kolaydı.

"Belki de şirketi ona bırakıp Himalayalarda inzivaya çekilmeliyim. Ya da bir Akdeniz kasabasında beyaz badanalı bir evde sakince yaşamalıyım" dedim.

"Hayır" dedi Sang Woo.

"Onunla yüzleşeceksiniz. Hemen şimdi bir görüşme ayarlamalıyım. Merak etme ben de olacağım" dedi ve yüzüne kocaman yalancı bir gülüş yerleştirdi.

Ertesi gün için bir randevu ayarlandı. Tek bildiğim randevular evlilik için yapılanlarken ben adama şirketin geleceğiyle ilgili kararlı bir ders verecektim.

Arkamdaki milyonlarca tamam tamam yüzbinlerce yani binlerce takipçi bile beni rahatlatamıyordu. Ama Ben Han Ah'ım değil mi? Değil Sae Jun Amerika Mafyalar Birliği Başkanı gelse korkmayacaktım.

Eve geçince Eun Mi'nin geldiğini gördüm. Yüzümdeki prematüre bebek hüznünü babamın kozmetik şirketinin, coca cola'nın formülünden bile daha gizli yapılan makyaj malzemeleri dahi kapatmamıştı. Arkadaşım da bunu fark etti ve

"Ne oldu" diye soracak sanırken o bana "Yeni bir sevgili bulduğundan bahsetti.

Ah Eun Mi şu an ramene atılan yumurta bile senden daha çok moral verirdi bana.Ona bezgin bir ifadeyle bakıp kendimi koltuğa bıraktım.

Telefonum ve twitterım bile Brütüs olup bana acı veriyorlardı. Lanet followerlar ölümüm üzerine büyük bir bahis kurmuşlardı. Kendimi Sang Woo'nun Hyundai'sinin önünde atıp onları batırmak istiyordum.

Bu sırada büyükbabam geldi ve önce Eun Mi'ye kart zampara bakışıyla bakarken bana da Şirin Baba sevecenliğiyle "Ne olduğunu" sordu. İşte beklediğim sor buydu?

“Haraboci şirketin yeni ortağı Sae Jun denen adam beni öldürecek” dedim dudaklarımı büzerek.

“Kendinden cama konan bir sinek gibi bahsediyorsun Han Ah. Kimse seni öldürmeyecek” dedi dedeciğim.

Güvendiğim tüm dağlara değil kar resmen kaya yağmıştı. Sineğe benzetilen sefil Han Ah olarak odama geçtim. Fazla mı abartıyordum. Alt tarafı bir adamdı. Alt tarafı adam olduğu kesin de üst tarafı kesinlikle öldürücü bir adamdı. O bakışları hatırladıkça beni şişe geçirip ejderha ateşinde kızartacağını düşünüyordum.

“Sen benim torunumsun, ben ne tehlikeler atlattım” diye devam etti dedem ve kendi Mısır maceralarını çekik James Bond olarak anlatıp Eun Mi’nin ilgisini çekmeyi başardı. Ah harabocim gerçek James Bond gelse beni kurtaramaz!

Belki de kadınlığımı, çekiciliğimi, seksiliğimi, öldürücü cazibemi ah tamam tamam sadece alet edevatımı kullanarak onu ölüm fikrinden caydırıp tekerlekli sandalyeye ikna edebilirdim.

Bu düşünceyle düğmelerini cömertçe açtığım beyaz bir gömlek ve fırfırlı siyah bir mini etek giydim. Yüzümdeki “Lütfen beni öldürme” bakışının yerine de Time dergisine kapak olan dünyanın en başarılı iş kadını ifadesini taklit eden bir ifade yerleştirip görüşmeye gittim.

Sang Woo mu? Sanırım çoktan Mars’a gidip vatandaşlık için başvurmuştu bile.

****

(Yazarın Anlatımıyla)

Sae Jun aracına geçince mürekkebe bulanmış gömleğine bakıp sinirle kasılan dişlerini daha çok sıkarak çiğ çiğ yiyeceği Han Ah’ı düşündü.

Aracının simsiyah camlarından içerisi görünmediğinden hızlıca ceketini ve gömleğini çıkartıp araçta her zaman yedek bulunan yeni takımını giydi. Kaslı gövdesindeki birkaç yara izi şoförün gözünden kaçmadı. Onun aldığı bu ölümcül yaraları görüp şaşırmıştı. Gerçekten de pek çok zorlu yoldan geçmiş bir patronu vardı.

Genç adam da üstünü değiştirdikten sonra mürekkep olan gömleğin cebindeki kalemi aldı ve ucunun kırıldığını gördü. Şapşal sandığı bir kız tarafından oyuna getirilmek, hem de adamları önünden aşağılanmanın acısını çıkaracaktı. Daha önce hiçbir kadına şiddet uygulamamıştı ama her şeyin nasılsa bir ilki vardı!

Kalemin biten mürekkebi artık zararsız olduğunu gösteriyordu. Sae Jun kalemi aldı ve mendiline sarıp tekrar cebine attı. Suç aletini saklayacak ve bu alet o kızı hafife almaması gerektiğini hatırlatırken öfkesini de sürekli taze tutacaktı.

Tüm işlerini yönettiği kendi şirketine geçince adamlarından Hyuk elinde tablet pc'yle ona yaklaştı ve Han Ah'ın twitini gösterdi. Genç kızın yazdığı satırları okuyan Sae Jun'un öfkesi tableti duvara fırlatmasıyla sönecek gibi değildi. Masaya geçirdiği yumruğuyla tüm adamları odayı terk ettiler. Şu an kız karşısında olsa onun o ince boynunu zevkle kırardı.

Tam bu sırada sekreteri Mina içeriye girdi ve ölümüne nefret ettiği yeni düşmanı Han Ah'ın asistanın randevu talebini iletti. Sae Jun elbette kabul etti. İlk kez bir idam mahkumu celladının ayağına gelecekti.

Ertesi gün öğlen 12:00'deki buluşmaya gitmek için yola koyuldu. Onu görür görmez bir delilik yapmaması gerektiğini uzun uzun telkin etti kendine. Genelde böyle durumlarda kalabalık bir adam ordusuyla gider ve düşmanıyla ölümüne bir çatışmaya girerdi ancak şimdi ufak tefek bir kıza karşı ne bir ordu adamla gidebilirdi ne de kendi yumruklarına güvenebilirdi. Ama buna gerek olursa da çekinmeyecekti!

Kore'nin en büyük otellerinin birinin terasındaydı bu randevu. Asistanları da daha önceden gelmişler ve bazı detayları konuşmuşlardı. Ancak ortada Ne Han Ah vardı ne de Sae Jun.

Derken Sae Jun güneş gözlükleri ve uzun boyunu mükemmel tamamlayan koyu takımıyla terasta göründü. İki asistan kadın ona dünyanın en büyük mücevherine bakar gibi hayranlıkla bakarken iki adamı da kadınların yanında durdu. Sae Jun özel bölmeler şeklinde yapılmış kabine girip Han Ah'ı beklemeye başladı.

Eğer 5 dakikadan fazla beklerse kalkıp gidecekti. Bu aptal kız kendini ne sanıyordu da onun o değerli 300 saniyesini harcıyordu.

Neyse ki Han Ah 4. Dakikanın sonunda içeriye girmişti. Otelin terasına gelince bomboş olduğunu görüp bir korku duydu.

Adamın Neden ıssız bir teras seçtiğini şimdi anlıyordu. Onu buradan aşağı atarsa hiç kurtuluşu olmazdı. İçeriye tereddütle girerken Sae Jun'un adamları da asistanları kibar (!) bir şekilde yolladı.

Artık baş başaydılar. Neyse ki Han Ah'ın çantasında biber gazı vardı ve bu ona, vahşi bir ormanda cipi olan bir ceylanın yaşadığı güveni veriyordu. Aslan kendisine saldırırsa cip görevi gören biber gazı onu kurtaracaktı!

Han Ah kabine girip İngiltere Kraliçesini aratmayan bir nezaketle adamı selamladı. Kraliçe Elizabeth'in kibarlığı uygarlık görmemiş bir kabileyi ne kadar etkilerse o kadar etkiledi Sae Jun'u. Yani Hiç!

Adam ona hiçbir şey demeden öldürücü bakışlarını kıza dikti. Han Ah da gömleğinin açık düğmesini biraz kapatıp gerginlikle oturdu masaya.

"Bugün o espri dolu twitinizi gördüm" dedi genç adam. Bu kesinlikle bir tehditti.

"Aa Siz de mi takipçimsiniz?" diye sordu Han Ah gururla.

O anda adama sonucu ne olursa olsun kendini ezdirmeme kararı almıştı. İlk cümlesiyle de 12'den vurmuştu. Sae Jun kızın cevabı karşısında alayla baktı. Onu takip etmek Ha! Ancak üzerine aracını sürüp bir duvara yapıştırmak için yapardı bu takibi.

"Takip etmeye değecek başka şeylerim var. Haberi adamlarım verdi. Doğrusu beni tanımamana verdim bu hatayı" dedi Sae Jun.

"Siz" yerine "Sen" diye hitap etmişti.

"Ah evet tanıma demişken bana adresini verirseniz evinize bir kuru temizleme şirketi göndereceğim. Malum gömleğiniz ve belki de ceketiniz için" dedi Han Ah kibirli bir şekilde onu alt etmeyi umuyordu. Ardından hemen pişman oldu. Lanet çenesi niye hatırlatmıştı ki bunu.

Sae Jun da mürekkep olayını hatırlayınca gözleri parladı. Öfke ateşine odun atmıştı Han Ah.

"Çoktan çöpe attım. Bazı şeylerin yeri kesinlikle çöp oluyor. Ben mesela cinsiyetine, pardon cinsine bakmadan kolaylıkla çöpe atarım…. her şeyi." Dedi Sae Jun ve biraz yaklaştı Han Ah'a.

Evet işte cesedinin çöpte bulunacağını söyleyenler iddiayı kazanmıştı. Han Ah buradan çıktıktan sonra ilk durağının bir çöp tenekesi olacağını anladı. Korkuya karışık bir delilik gelmişti kendisine. Bu adamın tehditlerine boyun eğemezdi. Onun yakışıklı aynı zamanda tehlikeli yüzüne bakarken bir yudum aldı içeceğinden ve gözlerini ondan ayırmadan yavaşça içti.

Sae Jun da Han Ah'ı süzerken kızın dekoltesine kaydı gözü. Bir süre orayı utanmazca seyrettikten sonra imalı bir ifadeyle kızın yüzüne baktı. Küçük ve keskin hatlı bir çenesi, dolgun dudakları, düzgün bir burnu vardı.

Gözleri ise fıldır fıldır hain planlar kurmakla meşguldü. Yine de bu kız sevgilisi Hayla kadar seksi değildi, onunla tanışmamış olsa masum bile derdi. Ancak şimdi görüyordu ki bu kıza en uzak kelime "masum"du. O kesinlikle bir cadıydı.

Lafı dolandırmayı bırakacaktı Sae Jun.

"Şirketin %50 si benim ve %45'şi Park ailesinin yani senin. %5'i de borsa da halka arz edildi. Bu durumda yetki bende ve sana yoluma çıkmamanı öneriyorum" dedi Sae Jun birden. Sesi sert, bakışları emreder şekildeydi.

Han Ah borsanın ne olduğunu bilmiyordu. %5'i alan Borsa olacak o adamdan hisselerini alıp hiç olmazsa şu Çakma Sicilyalıyla eşitlemesi gerektiğini anladı.

"Yoluna çıkarsam ne olur?" diye sordu genç kız. Aynı zamanda gözlerini devirdi ve çekici bir bakış atmış olmayı umdu. Ancak zerre işe yaramayacağını görecekti.

"Yoluma çıkanların yanına gönderirim seni, orası gerçekten güzel bir yerdir" dedi Sae Jun ve koltuğuna yaslandı.

Bu cümleyle kan beynine sıçradı genç kızın. Tehditlerine boyun eğmeye niyeti vardıysa da artık yoktu. Şu lanet dünyada gerçekten birilerine kafa tutup gerçek tehlikeyi görmek istiyordu. Üstelik ailesinden kendisine kalan tek şey olan şirketi öylece bırakıp gitmeyecekti.

"Hiç bu kadar kibarca tehdit edilmemiştim" dedi Han Ah ve alaylı bir gülüş attı.

"Kabaca tehdit etmemi istersen onu da yaparım" dedi Sae Jun ve gerinirken ceketi kayıp silahı açığa çıktı. Han Ah öfkeden deliye dönmüştü.

“1800’lerde kaldı” dedi ardından genç kız. Sae Jun ona anlamayarak baktı. “Neden bahsediyorsun?” diye homurdandı genç adam.

“Kovboylar diyorum. 1800’lerde kaldı ve burası da Teksas değil” diye devam etti Han Ah.

“Tehditlerin bana sökmez” dedi ardından ve hızla ayağa kalktı.

Sae Jun ona dalga geçer gibi bakarken cevap verdi:

“Bence anaokuluna dönmenin zamanı geldi. Ben karşına alamayacağın bir adamım ve senin gibi aptalları da hiç ciddiye almadım” dedi.

Bunu der demez Han Ah masadaki dolu bardaktaki suyu adamın suratına fırlattı.

Sae Jun patlamış bir volkan gibi hızla ayağa kalktı ve tek adımda kızın bardağı tutan elini sertçe kavradı. Han Ah acı içinde kalırken bardak elinden düşüp parçalara ayrıldı.

Bileğini sıkan elden kurtulması mümkün olmayınca diğer eliyle Sae Jun'un suratına güçlü bir tokat attı ve adamın yüzü hafif sağa dönerken "İşte şimdi öldüm" diye düşünmeye başladı.

4. Bölüm - Ölümlerden Ölüm Beğenmek

(Yazarın Anlatımıyla)

Bileğini sıkan elden kurtulması mümkün olmayınca diğer eliyle Sae Jun'un suratına güçlü bir tokat attı ve adamın yüzü hafif sağa dönerken "İşte şimdi öldüm" diye düşünmeye başladı.

Sae Jun bakışlarını yavaşça Han Ah'a çevirdi ve genç kızın korkudan açılmış gözlerine öldürücü bir bakışla baktı. Ardından tuttuğu bileği sertçe kavrayıp kızın kolunu ters çevirerek acı içinde inletti onu.

Han Ah'ın diğer eli umutsuzca adamın göğsünü vururken Sae Jun o eli de tuttu ve ani bir hareketle kızı çevirerek sırtını kendi geniş gövdesine yasladı.

“Bırak beni, ahhhh” diye bağırdı Han Ah, ancak dengesiz bir biçimde adama dayanmıştı ve onun yüzünü bile göremiyordu.

Sae Jun tek eliyle kızın ellerini sırtında birleştirmişken boşta kalan eline onun çok uzun olmayan saçını doladı ve başını geriye doğru eğerken sertçe kendine doğru çekmiş oldu.

Han Ah şimdi yay gibi gerilmişti ve saç dipleri kopacakmış gibi ağrıyordu.

“Canına mı susadın?” diye sordu Sae Jun iyice yaklaşmış ve tam kulağının dibinde fısıltıyla sormuştu.

Öfkenden deliye döndüğü sesinden belliydi. Zoraki bir sakinlikle konuşmuştu ve Han Ah korkudan ölmek üzereydi.

Genç kız yeniden bağırdı:

“Bırak beni seni hayvan” dedi ancak cümlesini tamamlayamadan adamın saçını çeken eli çözüldü ve kızın ağzının üstüne kapandı.

Ardından o el yavaşça çenesine ve boynuna indi. Hafifçe okşar gibi yaptı bir süre boynunda ve Han Ah gözlerini kapatıp kollarının acısını unutmaya çalıştı. Sae Jun’un dokunuşu tüm

vücudunu titretti. Bunu fark eden adam bir süre geniş eliyle boynunda oyalandı ve baş parmağı kızın kulağının arkasını okşarken Han Ah inledi ve "Yalvarırım bırak beni" dedi.

Omuzları o kadar gerilmişti ki gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. Sae Jun'un boynunda gezinen eli ani bir hamleyle o boyna dolandı ve güçlü bir şekilde sıktı.

Bugüne kadar değil bir kadından tokat yemek kimse yüksek sesle konuşma cesareti bile gösterememişti yanında. Şimdi bu şımarık ve belli ki deli kız hayatının hatasını yapıyordu.

Sae Jun ona yeteri kadar acı verdiğini düşünmemiş olsa gerek ki göğsüne yasladığı kızın omzuna yüzünü yaklaştırıp bir yandan da boynunu sıkarken konuştu:

"Özür dile" dedi dişlerini sıkarak.

Han Ah başını salladı. Sae Jun inanamıyordu. Bu durumda bile hala karşı koyduğuna göre ya fazlasıyla cesur ya da fazlasıyla aptaldı. Kulağında fısıltıyla konuşurken bakışları Han Ah'ın gömleğinin yakasına gitti. Bu açıdan her şey gayet net görüyordu. Bir süre orayı izledikten sonra pozisyonun fazlasıyla yakın tensel dokunuşu karşısında içinde yükselen bir şeyler olduğunu fark edip bu kadar nefret ettiği bir kızı arzulamasını tiksintiyle fark etti. Tabi ya bunun onun değil hormonlarının suçuydu.

Ardından tekrar “Özür dile” dedi genç adam kızın yanaklarından akan yaşı görüp iyice keyiflendi.

Han Ah yeniden “Asla” dedi dişlerini sıkarak ve bunu der demez sivri topuğunu adamın ayağına geçirdi. Sae Jun şok içinde alıp ayağındaki acıyı fark etmeden Han Ah bu sefer de o topuğu hemen arkasında duran adamın dizine geçirdi. Sae Jun acı karşısında refleks olarak kızı bırakmıştı ve Han Ah bu fırsatı kullanıp hızla kapıya koştu.

Sae Jun ayağının değil ama dizine gelen darbeyle resmen acı içinde kıvranıyordu. Lanet kızın topukları aldığı kurşun yaralarından bile fazla canını yakmıştı.

Sinirle dişlerini sıkıp gözlerini öfkeyle çevirdi ve bu sırada Han Ah kapıyı açıp kaçmıştı bile.

“Az önce bitirmediğim işi şimdi bitireceğim” dedi Sae Jun ve kızın uzaklaşmasına izin verdi. Madem kendisini ciddiye almamıştı küçük bir oyuna izin verecekti.

Han Ah kabinden çıkar çıkmaz kocaman terasta kimse olmadığını görüp hem sevinmiş, hem de korkmuştu. Adamları

olmadığı için sevinmiş, yardım edecek kimse olmadığı içinse korkudan ölerek koşmaya devam etti. Çim şeklinde yapılan halılarda bu topuklularla ilerleyemediğini görünce ayakkabıları fırlatıp attı. Ayaklarına batan sert çimlere katlanıp bulamadığı lanet asansörü de nihayet görmüştü.

Arkasına korkuyla bakarken kimseyi görmeyince derin bir nefes verdi ve keyifle sırıttı. Leşi değil gayet kanlı canlı Han Ah olarak çıkacaktı buradan.

Asansörler gelmek bilmeyince az önceki düşüncesine yeniden döndü. Sae Jun denen adam asansör biraz daha gecikirse kendisini asansör boşluğuna bile atabilirdi. Önce yüzüne su fırlatarak tsunami çıkarmış, ardından tokadıyla elektro şok vermiş, ayağına ve dizine geçirdiği darbelerle de durumu 3 – 0 yapmıştı.

Ah bunu twitleyebilseydi halk kahramanı olup, ordu tarafından şeref madalyası verilir, Seul'un ortasına heykeli dikilirdi.

Gözü merdivenleri kesmeyince çaresiz asansöre döndü. Sae Jun hala yoktu ve saniyeler asır gibi gelirken yerinde duramıyor, parmakları telefonun tuşlarını arıyor, bu macerayı birilerine anlatmak için deliriyordu.

Nihayet asansör gelip kapılar açılınca içeriye yığılmamak için kalan gücünü topladı ve adımını atıp derin bir nefes verdi Han ah. Tam kapı kapanırken bir el uzandı ve kapı sonuna kadar yeniden açıldı.

****

(Han Ah'ın Anlatımıyla)

"Pislik, odun, kaya, taş, cilalı taş, fred çakmaktaş.." nidaları dilimde söylene söylene asansöre koşarken bir yandan da arkaya bakıyordum. Bir türlü ölmek bilmeyen zombilerden kaçan zavallı bir kurban gibiydim. Ancak neticede kendimi ısırılmaktan, yenilmekten kurtarmış yaralı bir amazondum. Ah hem de ne yenilmek.

O çakma Sicilyalı resmen beni baştan çıkarmak ister gibi boynumda dünya turuna çıkmıştı sanki. Okyanusumda yelkeniyle yavaşça açılırken o dokunuşların yüzeyimde tatlı bir rüzgara dönüşmesini... Tanrım ne diyorum. Resmen adamın beni boğazlamasına şiir yazacağım şurada.

Lanet asansör de gelmek bilmeyince bildiğim tüm halk oyunlarını kapıda oynadığımı fark etmeyerek ömrümün en uzun birkaç saniyesini geçirdim. Çantam da içeride kalmıştı ve twitlerimden, takipçilerimden uzak ıpıssız bir yerde kalmıştım.

Asansör hazretleri nihayet teşrif edince uçarcasına içeriye girdim ve yere çökmeye ramak kala düğmeye bastım. Kapılar tam kapanıyordu ki ölümün eli uzandı ve içeriye girdi. Cehennemden uzanan bir zebani eliyle cennetten çekilmiştim sanki karşımda onu görünce.

Kapı ardına kadar açılıp o tanıdık,öfkeli, yakışıklı ve şu haliyle son derece çekici yüzü görünce tüm duygularımdan en çok korku ağır bastı ve kaçabildiğim köşeye sindim.

Sae Jun içeriye girdi 55. Kattan 1'e bastı. Uzun bir yolculuk beni bekliyordu. Hemen oracıkta tüm günahlarım için affedilmeyi dileyip o günahları sayacaktım ki listenin birkaç ayı bulacağını görüp sessizce "Tanrım beni affet" dedim ve gözlerimi kapattım.

Kapı kapanırken Sae Jun benim halimi görünce alayla gülümsedi. Evet gülümsemişti ve emanet gibi duran gülümseyişe bakarken heyecandan kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Ah Tanrım! Stockholm Sendromunun ağır bir vakası olmuştum resmen.

“Nereye kaçabileceğini sandın?” dedi Sae Jun, yüzünde hala belirgin bir gülüş vardı.

“Senden uzağa nereye olursa oraya” dedim ben de sinirle.

Geniş asansörde bir adım yaklaştı ve aramızdaki mesafeyi azaltıp gözlerini öfkeyle gözlerime dikti.

“Hayatta her şeyin bir bedeli olduğunu öğrenmemişsin bugüne kadar. Ne yazık ki ben kötü bir öğretmenim ama sana zevkle öğreteceğim” dedi Sae Jun ve bir adım daha yaklaşırken 50 kata geldiğimizi gördüm.

Bu oteli haşerelere karşı ilaçlamışlardı sanki. Resmen bomboş gibiydi ve lanet olası müşteriler ne aşağıya iniyor ne yukarı çıkıyorlardı. Haşerelere karşı değil ama mafyaya karşı ilaçlanması gerektiği kesindi!

Sae Jun bana bu kadar yakınken gözlerini bakmayı bırakıp başımı eğdim. Ayakkabısında Hanah’ın imzası topuğun izi duruyordu. O ayağın ne kadar acı verdiğini düşünüp zevkten dört köşe olmuştum kendi köşemde. Ama o an artık tüm geleceklere razıydım.

Hak etmiştim biraz da niye aptal gibi cevap vermiştim ki, bir tavuğa bile politik davranan babam gibi olup her şeyine görünüşte evet demeliydim.

Sae Jun elini uzatmış kolumu yakalamak isterken asansör 47. Katta durdu ve bir resepsiyon görevlisi bindi.

Ah Tanrım! İşte benim kurtarıcım, işte benim fizik sınavından çakmama ramak kalmışken sınav kağıdımı alıp bir güzel dolduran arkadaşımla, geçen sene hacklenen hesabımı kurtaran pc dahisi çocuğun yanına eklenen dünyanın en güzel insanlarından biri resepsiyon görevlisi.

Adam içeriye geçip biz gülümserken önde durdu ve ben ona doğru hamle yapıp "help me" diye kızgın kumlara yazacakken Sae Jun beni kendine çekti ve iyice eğilip, hayli eğilip "Ona zarar vermemi istemezsin değil mi?" diye sordu.

Ben ki bir balığın bile kafasının koparılmasını izleyemem –ki o kafa koparken zaten ölüdür- şimdi bir resepsiyon görevlisin karşımda telef edilmesine asla dayanamazdım. Bu yüzden sustum ve başımı salladım.

Kaş göz işareti yapsam anlar mıydı görevli. Arkada gözlerinin olması yeterli değil bir de işaretlerimden tehlikede olduğumu

anlayacak biri olması gerekiyordu ama o bu tanıma hiç uymuyordu.

Ardından birden bire Sae Jun kolunu omzuma doladı ve beni sertçe kendine yapıştırdı. O elleri omzumu güçlü bir şekilde sıkarken bunun bir tehdit olduğunu amip olsaydım bile anlardım.

2 kat daha inmiştik ki görevli asansörden indi yine baş başa kaldık. O iner inmez ben de kendimi kollarından attım ama bileğimden tutup fazla uzaklaşmama izin vermedi. O alaycı gülüşüyle bana bakarken ben de asansörün kapısına kadar yaklaşmıştım. Kapı son kez kapanırken bir daha açılınca Park Han Ah'ın cesedini bulan zavallı kişiye güzel görünmek için saçımı başımı toparladım.

"Hızlı yaşa genç ol." Ruhun şad olsun James Dean... Felsefeni hayata geçiriyorum; ölerek.

Kapı kapanırken o bir uçta ben de kapının dibindeydim. Öldürücü bakışlarını bana dikmişti ve asansör hareket edince ruhumun çekildiğini hissettim.

Ah Tanrım! Bu çekilen ruhum değil 400 dolar değerindeki eteğimdi. Fırfırlı eteğimin kahrolasıca fırfırı kapıya sıkışmış ve şimdi asansör hareket edince tepeme kadar çıkmıştı.

Sıkışan eteğim belimi zorlayarak yukarı doğru giderken korkuyla döndüm ve çığlık atmamla Sae Jun kolumdan tutup beni çekmesi aynı anda oldu. Asansör hala hareket ederken etek baştan uca yırtıldı ve az sonra ya belimi koparacak ya da beni o daracık aralığa sıkıştırıp öldürecekti.

Korkuyla çırpınırken Sae Jun hızla atıldı ve etekten geriye kalan parçayı da yırtıp beni o darağacının ilmeğinden kurtardı. Sızlayan belim ve korkudan ölen halim içinde gayri ihtiyarı başımı ve yüzümü onun göğsüne gömdüm ve hıçkırıklarla ağladım.

Ölümlerden ölüm beğenmiş ve asansörle ölmektense Sae Jun tarafından öldürülmeyi kabullenmiştim.

Kalbim deli gibi çarpıp hala adama yaslanmış tüm vücudumu az sonra geri çekip “Ha-hayatımı kurtardın” dedim.

Sae Jun beni iterken konuştu: “Seni öldürme zevkini bir asansöre bırakamazdım” dedi ve bacaklarıma kaydırdı bakışını.

Aman Tanrım! Etek yerine sadece astarı kalmıştı ve o da zaten tüm servetimi cömertçe ortaya saçmıştı.

Hızla yere çömeldim ve kollarımla bacaklarımı kapattım.

“Yaaaaa, Sapık gibi bakmayı kes” diye bağırdım ve şimdi asansör açılıp içeriye biri girerse düşeceğim durumu düşündüm.

“Zevklerim birinci sınıftır. Böyle avam takılmayı sevmem” dedi Sae Jun ve bana suratını ekşiterek baktı. Kral ve soytarısı olarak ne uyumlu bir ikiliydik. Kralı öldürerek tarihe geçen ilk soytarı olacaktım ama önce şurada utançtan ölmezsem.

Ah asansör gittikçe aşağıya inerken bu lüks otelde bir skandala imza atan Han Ah olarak yarın ki manşetleri görür gibi olmuştum:

“Ünlü sosyete güzeli Park Han Ah babasının düşmanıyla basıldı”

“Şok Şok Şok Han Ah’ın asansör fantezisi.”

“Kim Sae Jun Ağzının tadını biliyor!”

35. kat, 30, 25, 20,... Zaman lehime işlerken çaresiz bir halde asansörün cehennemin dibine inmesini bekliyordum. 15.. Sae Jun bana hayli eğlenerek bakıyordu ve öylece durup rezaletimi gözler önüne sereceğinden emindim.

Tanrım! Niye ben de bir ay savaşçısı değildim ki. Her zaman yanımda kahraman kostümüm olurdu. Ah değil ay savaşçısı Gazgirl’e bile razıyım. 10 ... Az sonra iç çamaşırından beter astarım ve ortaya dökülmüş malım mülkümle Kore Sosyetesinden afarozum resmiyet kazanacaktı.

Ah keşke Sae Jun’un beni çatıdan atmasına izin verseydim. 5... Bu sırada Sae Jun birilerini aradı. Dünya umurunda değildi .

Hala asansörün ağzında o halde otururken az sonra kapılar açılınca yüzümü eğerek kaçmayı düşündüm. Belli ki Sae Jun asansörde bana dokunmayarak kendi kendimi mahvetmemi izleyecekti. Tabi elini kana bulamaktansa intiharımı izlemek daha zevk verirdi ona.

Ve 1...

Asansör durup kapı açılırken gözlerimi kapattım, aynı anda iki el omuzlarımdan tutup hızla kaldırdı beni ve belime bir şey sarıldı. Gözlerimi açtığımda Sae Jun'un tam dibinde duruyordum ve onun ceketinin belimi sardığını gördüm.

Ceketin iki kolunu yandan bağlayarak bacaklarımı örtmüştü. Ne yani iyilik meleği ah hayır iyilik mafyası mı olmaya karar vermişti.

Ona şaşkınlık içinde bakarken bana doğru eğildi ve "kaçmaya çalışırsan ceketimle beraber başka şeyleri de alırım" dedi ve bu tehdit benim soğuk terler dökmeme neden oldu.

Asansörden çıkarken dört adamı etrafımızı sarmıştı ve bu etten duvarla benim etekli ceketimin görünmesi imkansızdı.

Kolumdan tutup sürürken otelin çıkışındaki arabaya itti ve itmeden de ceketi çekip aldı.Şoför mahalline kendi geçip adamlarını orada bırakırken kapıları da kilitledi.

"Nereye götürüyorsun beni?" diye bağırdım.

Alıp kimseye görünmeden evime mi bırakacaktı yoksa? Ah Tanrım eğer bunu yaparsa Kore Sırlar Dünyasına bugünkü olayı gönderip bir adamın kötülük krallığından iyilik mafyasını

dönüşmesini ibreti alem diye hikayeleştirmelerini sağlayacaktım.

Yoksa benden etkilenmiş ve beni güvenli bir yere mi götürmeyi düşünüyordu. Ah en olası ihtimal buydu? Benim insanları etkileme gücünü politikada kullansaydım şu an tüm savaşlar bitmiş, açlık sorunları hallolmuş olurdu. Sıradan bir adamı cazibemle etkilemekse çocuk oyuncağıydı. Keyifle gülümsedim. Sae Jun bana abayı yakmıştı resmen.

Sorum üzerine Sae Jun dikiz aynasından bana baktı ve sert bir şekilde sorumu cevapladı:

"Tüm Kore'ye rezil olmayı gideceğimiz yere tercih ederdin. Ya da şöyle diyeyim çok eğleneceğim ve beni çok eğlendireceğin bir yere gidiyoruz" dedi ve dalga geçer gibi sırıttı.

5. Bölüm

"Tüm Kore'ye rezil olmayı gideceğimiz yere tercih ederdin. Ya da şöyle diyeyim çok eğleneceğim ve beni çok eğlendireceğin bir yere gidiyoruz" dedi ve dalga geçer gibi sırıttı Sae Jun.

Çok eğleneceğin yer muhtemelen benim mezarım olurdu seni Çin Malı Don Carleone!

Yine de ben de eğleniyordum! Ah Hadi ama.. Bir Bentley'in arka koltuğunda, uçarcasına gittiğinizi hayal edin. Şimdi bir de o hayale çekici, yakışıklı, karizmatik eh biraz da odun bir erkeği ekleyin.

Tamam şimdi midenizdeki kelebekleri kovun.

Sae Jun beni kaçırırken yaşadığım bu tatlı esintiyi kafamdan atıp sert yüz hatlarıma büründüm. Bunu yaparken de aklıma birkaç sosyete güzelini getirmek yetmişti. Hiçbir meziyetleri olmadığı halde baba parasıyla milyon dolarları harcayan o kızlara olan öfkem işe yaramıştı. Ah ama ben öyle miydim? Kore ekonomisini azılı bir mafyadan kurtarmak için servetimi harcamıştım.

Servet demişken bacaklarımdan çekip aldığı ceketi koltuğa fırlattığını görünce onun bu halime aldırmadığını gördüm. Ya da beni böyle izlemek mi istemişti. Bu düşünceyi tercih edip gururumu biraz okşamanın zararı olmazdı.

Yine de rahatsızlığım diz boyu ah hayır bacak boyuydu ve ellerimle çaresiz onları örterken Sae Jun'un aynadan beni gözetlediğini fark ettim.

“Özel şoförlüğümü yapmak senin bir için bir onur olsa gerek” diye sataştım.

Sae Jun bana dalga geçer gibi bakarken cevap verdi:

“Bu da bir bakış açısı tabi” dedi. Ardından “Cehenneme giderken bile espri yapman çok tatlı” dedi ve sırıtmaya devam etti.

Ah Tanrım! Bu adam “tatlı” kelimesini cümle içinde kullandıysa artık bu dünyada görebileceğim başka bir şey kalmamıştır.

Rahatça ölebilirim diye düşünürken altta kalamayacağımı anladım ve elimi Bentley’in pahalı derisine sürterken konuştum:

“Konforlu bir cehennemmiş. Soyduğun, çaldığın, zorla aldığın insanların paralarını nereye yatıracağını iyi biliyorsun” dedim ve o an araba ani bir frenle yerinde çakılırken ben de ön koltuğa yapışık halde kendimden geçmiştim.

“Sadece benim olanı alırım” dedi Sae Jun , ben derimi koltuktan kazırken. Ah gözlerindeki şimşekleri görmek için meteoroloji uzmanı olmaya gerek yoktu!

“Çakma Robin Hood” diye sessizce söylendim ama belli ki bunu duymuştu. Öldürücü bakışları üzerimde geziniyordu ve susmam gerektiğini anladım. Yoksa pahalı cehennemim pencereden atılıp Kore Asfaltına kucak açmamla son bulacaktı!

Bentley şehir merkezinden çıkıp ormanlık bir yola girmişti bu sırada. Ağaçları görünce korkuyla irkildim. Bana ıssız bir köşede zorla sahip olup kalanımı bir ağacın dibine gömecek sonra o ağaca bir arı konacak o arı bir çiçeğe gidecek o çiçek açacak…

Ah Tanrım! Felaket senaryolarımı sonraya saklayıp “Bana ne yapacaksın” diyerek direkt konuya girdim.

Sae Jun bana bakarken gözlerimdeki korkuyu okuyor gibiydi. Keyifle “göreceksin” dedi ve aracın hızını düşürmeden ormanlık alanda yol almaya devam etti. Tabiatla iç içe bir ölüm. Tam hayallerimdeki gibi. Son kez bir twit atıp helallik isteyememiştim okuyucularımdan ve benden sonra yerimi alamayacak sosyete bebeklerine nefretimi gönderiyordum.

Görkemli bir bahçenin kapısı sonuna kadar açıldı ve araç içeriye girerken kendimi Obama gibi hissetmiştim. Onun bile böyle bir evi olamazdı sanırım.

Hayranlıkla bahçeyi süzdüm. Cehennem buysa cenneti düşünemiyordum bile. Kapıdaki bir adam Sae Jun'a başıyla selam verip kulağındaki kulaklıkla birilerine bir şeyler diyordu. Kendimi casus filmlerindeki güzel ve seksi ajan kız gibi hissedip tüm öz güvenimi sonuna kadar tüketirken uzak bir noktada bağlanmış iki Doberman cinsi köpeği görmemle korkuyla yutkunmam aynı anda oldu.

"Bu-bu köpekler etobur mu?" diye sordum.

"Hayır onlar vejetaryen ve günlük sebze salataları var" dedi Sae Jun.

O benimle arsızca dalga geçerken ben çöp kutusunda leşim bulunma ihtimalinin yerinin, köpeklere leziz bir tatlı olmamla değiştiğini düşünmeye başlamıştım.

Araç dururken Sae Jun hızla indi ve benim kapıyı açtı. Kolumdan sertçe sıkarken diğer elimle beceriksizce bacağımı kapatmaya çalıştım ama kendimi orasına burasına yaprak konulmuş sembolik Adem ve Havva resimlerinden bir karakter gibi hissediyordum.

Neyse ki Sae Jun'un telefonu çaldı ve çatılmış kaşlarının hedefi bu sefer o telefon olmuştu.

“Ne var?” diye sordu karşıdaki sese. Kıkırdayan kadın sesini nerede olsa tanırdım.

“Hayır Hayla, bugün gelme… Neden mi? Lanet olasıca sana gelme diyorsam gelme işte” diye bağırdı Sae Jun ve telefonu kapatıp bana bir kez bile bakmadan şatosuna soktu.

O Kötü kalpli büyücü ve ben Rapunzel’i oynarken evin içinden iki adam çıkıp gittiler.

Her yerden mantar gibi türeyen adamlara bakarken onların başka bir yere geçtiklerini gördüm. Sae Jun beni bir odaya götürdü ve içeriye sertçe iterken dengemi zor sağlayıp yere düşmeden karşısında dikilmeyi başardım. Burası bir yatak odasıydı ve yatak odalarına aşık olan ben Han Ah ilk kez bir yatağa dehşetle bakıyordum.

“Bu da ne böyle? Organ mafyası mısın sen? Yoksa adi bir sapık mı?” diye sordum.

Sae Jun bana sinirle bakarken baştan ayağa süzdü aynı zamanda. Elimle camekandaki kurbanlık koyun gibi etlerimi kapatırken cevap vermeden baktı.

“Şansını zorlayıp duruyorsun. Anca sadece tek bir seçeneğin var” dedi Sae Jun gittikçe bana doğru yürüyordu.

“Ne seçeneği, bana ne yapacaksın?” diye sordum. Aramızda bir adım kalmıştı.

“Sadece bir imza” dedi ve o bir adımı da kapattı.

İmza mı? Ah Tanrım! Bana Evlilik teklif ediyordu. Zorla sahip olmak yerine iki medeni insan gibi karşılıklı imzaların atıldığı bir evlilik mi istiyordu yani? Kalbim delice çarparken kollarımı göğsümde birleştirip suratımı astım ve

“Asla senle evlenmem” dedim.

Sae Jun birkaç saniye durdu ardından güçlü bir kahkaha patlattı. Beni duvara dayadığı iki elinin arasında alıp hayli keyifli bir sesle konuştu: “İmza derken aklına evlilik mi geldi?” diye sordu usulca.

Başka ne gelebilirdi aklıma lanet herif. Takımına transfer olduğum futbolcu gibi sözleşme imzalamak mı gelecekti? Sorusu üzerine kızarırken onun kasıklarına dizimi geçirmek

istediğim de bir gerçekti ancak bunun sonuçlarını düşünecek kadar aklım başımdaydı!

Sae Jun gittikçe yaklaştı ve yüzünü nerdeyse benim yüzüme değecek şekilde eğildi. Bakışları dudaklarıma kayarken kafamı hızla çevirdim. Eliyle çenemden tutup kendine çevirdi ve gözlerime dikti bakışlarını.

Ah Tanrım! Stockholm Sendromu mu demiştim? Hayır bu kesinlikle Sae Jun Sendromuydu ve bakışları kanser gibi her hücremi ele geçirirken "Bir tümörüm olsa adını Sae Jun koyardım"a neden olacak kadar etkisi altına aldı beni.

Dudaklarım beklentiyle yanarken gözlerimi kapattım ve gelecek olanı bekledim.

Nefesini yüzümde hissederken kulağımın dibinde bir fısıltı duydum:

"Seninle kim evlenir be!" dedi ve kendini hızla geri çekti.

******

(Yazarın Anlatımıyla)

Sae Jun Han Ah'tan kendini çekerken suratında inanılmaz bir alay ifadesi vardı. Bu kızı nereden vuracağını biliyordu. Onun boynunu da sıksa, sağlam bir tokat bile atsa bu kadar yıkamayacağının farkındaydı.

Muhtemeldir ki kendini dünyanın harikaları arasında ilk beşte gören Park Han Ah için reddedilmek en ağır darbe olurdu. Sae Jun bunu fark ettiği an kızın bu zayıflığını kullanmış ve onu öpecekmiş gibi yaklaşmıştı.

Ancak kendini geri çekerken o da zorlanmış yine de neticede kızın hayal kırıklığını görüp buna değdiğini düşünmüştü. Han Ah'ın karşısında kısacık bir astarla durması ve vahşi tavrı elbette Sae Jun'un kanını hareketlendirmişti ancak o zaafının kendisine ele geçirmesine izin vermeyecek kadar iradeliydi.

Bir süre kıza alayla baktı ve onu odada bırakıp çıktı. Han Ah içinden bildiği tüm küfürleri sayarken etrafta kesici, delici, oyucu bir şeyler bulma umuduyla çekmeceleri açtı. Kadın makyaj malzemeleri ve yığınla kağıttan başka bir şey yoktu.

Genç kız son çare olarak özel olarak manikür yaptığı tırnaklarını gözüne kestirdi ve hızla kapının arkasına saklandı. Kapı yeniden açılırken adamın üzerine atladı ve tırnağını ustalıkla kullanarak Sae Jun'un çenesinden boynuna kadar bir çizikle ilk galibiyetini aldı.

Sae Jun kızın iki bileğini kavrayıp ona hakim olmaya çalışırken Han Ah yırtıcı bir kaplan gibi karşı koymaya uğraşıyordu. En sonunda Sae Jun ona hakim olup arkadan sarıldı genç kıza ve kollarıyla onu kendi bedenine hapsetti.

Han Ah ona karşı koyamayacağının elbette farkındaydı ancak yine de verdiği hasardan memnundu. Adamın kollarında bir süre çırpındıktan sonra pes etti ve nefes alıp vermesi düzelene kadar hızlı hızlı soludu.

Sae Jun'un yüzü Han Ah'ın başının üstündeydi ve kızın tüm vücudu ona yaslanmıştı. Bu pozisyonu fark eden genç adam onu hızla itti ve genç kız yere kapaklandı. Han Ah ellerini tahta zeminde bastırıp kafasını kaldırdı ve adamın yüzüne nefretle bakarken

"Seni öldürteceğim pislik herif. Bunun için tüm şirketi kiralık katillere yatırmam gerekse bile yapacağım" dedi.

Sae Jun ona pis pis sırıtıp az önce kapışırlarken yere düşen dosyayı aldı ve “Bunu imzala ve ben de seni rahat bırakayım” diyerek dosyayı kızın yüzüne fırlattı.

Han Ah içinde ne olduğuna bile bakmadan dosyayı alıp bir güzel yırtarken dağılmış saçları, öfkeli yüzü ve neredeyse yarı çıplak bedeniyle Sae Jun’a çok çekici gelirken tükürür gibi konuştu:

“Ölsem bile hiçbir şeyi imzalamam” dedi

“Nikah defteri bile mi?” dedi Sae Jun ona tepeden bakıp sırıtırken.

“Salak” dedi Han Ah ve bir anda hiçbir şey olmamış gibi ayağa dikilip Sae Jun’a meydan okur gibi baktı.

“Sıradaki hamleni bekliyorum” dedi güçlü görünerek.

Sae Jun inanamıyormuş gibi baktı genç kıza ve onu şu yatağa atmamak için kendi kendini telkin ederek odadan çıktı. Çıkmadan da “geleceğim” dedi ve kapıyı kilitledi.

Han Ah, o çıkar çıkmaz pencereye koştu ve demir korkuluğu olan pencereden seslenmesinin hiçbir işe yaramayacağını, onu burada kimsenin bulamayacağını ve duyamayacağını anladı.

Sae Jun da aracıyla çıkarken genç kız ona nefretle baktı ve az önce olanları düşündü. Kalbindeki çarpıntı geçmemişti... Garipti.

Saatler sonra ise Kulağına bir kadın sesi çalındı.

Han Ah Pencereden bakarken sarı, üstü açık bir araçtan uzun elbisesi ve tüylü şapkasıyla bir kadının bahçeye girdiğini gördü. Adamlar onun arabasını durdurup bir şeyler anlatıyorlardı ama kadın onları eliyle iterek villaya geçti.

Kimse de arkasından girmeyince Han Ah hemen yataktan fırladı ve rutin ama güçlü vuruşlarla kapıyı tıklattı. Bir süre sonra alt kattan gelen topuk sesleri gittikçe daha çok duyulur oldu. Genç kız vuruşlarının şiddetini arttırırken sesi de duyuyordu.

“Niye gelmeyecek mişim? Benden ne saklıyorsun Sae Jun” diyordu yukarı çıkan kadın.

Bu kadının Sae Jun’u arayan o kadın olduğunu anladı Han Ah. Kadının Cesaretine şaşırıp onu buraya kadar getirmeyi umarak seslendi. “Haylaaaa” diye bağırdı Han Ah. Adı buydu, duymuştu.

Bir süre sonra tereddüt eden adım sesleri geldi ve Han Ah tekrar kadının ismini söyledi.

Kapının kilidi açılırken genç kız üstünü başını düzeltti ve iki kadın karşı karşıya geldiler.

“Siz de kimseniz” dedi ardından Hayla. Bakışları kızın yarı çıplak bedeninde kıskançlıkla gezindi.

Han Ah ona usulca yaklaştı ve bir sır verir gibi fısıltıyla konuştu: “Ben Sae Jun’un sevgilisiyim” dedi.

Hayla neredeyse çığlık atacaktı ancak Han Ah aralarındaki mesafeyi bir adımda kapattı ve Hayla’ya iyice yaklaşıp:

“Sae Jun sizi boynuzluyor” dedi ve ardından da “Çok üzgünüm” diyip kadının kafasını kapıya sertçe çarptı.

Hayla neye uğradığını bile anlamadan yere yığılırken Han Ah korkuyla nabzını kontrol etti.

“Oh yaşıyormuş” dedi ve kapıyı tekrar kapatırken hızla kadının giysilerini çıkardı. Boyları hemen hemen aynıydı ve kadının saçı şapkanın altında toplanmıştı. Han Ah hızla saçını toplayıp üzerine de tüylü şapkayı geçirdi.

Haylayı da sürükleyip yatağın karşısındaki aynanın dibine bıraktı.

Çıkmadan da kadının çantasını açıp rujunu çıkardı ve aynaya Sae Jun için bir not bıraktı.

Adamları atlatmak sandığından kolay olmuştu. Evin içinde hiç adam yoktu ve dışarıda sadece kapıda duran bir adet zehirli mantar vardı. Han Ah yüzünü olabildiğince saklayıp Hayla'nın arabasına yöneldi ve anahtarı üstünde olan aracı çalıştırırken keyifle sırıttı.

Sae Jun gibi sevgilisi de işe yaramazın biriydi.

Genç kız son sürat aracı kullanırken evine yakın bir yerde durdurdu ve kalan yolu yürüyerek eve geçti. Bugün çok olaylı olmuştu ve birilerine anlatmak için çıldırıyordu.

"Cehennem mi? Hah haaaa bana luna park gibi geldi senin cehennemin Çakma Sicilyalı" diyip kahkahayla güldü Han Ah ve ev telefonundan Sang Woo'yu aradı.

“Sang Woo şii bana hemen bir bodyguard bulacaksın, Amerikalı olacak, Yakışıklı olacak, hatta adı Kevin, Soyadı Costner olacak” dedi Han Ah ve Sang Woo’nun cevabını beklemeden telefonu kapatıp duşa girdi.

Sae Jun akşam üstü evine gelirken adamlarına olağan dışı bir şey olup olmadığını sordu. Bir tanesi sevgilisinin gelip çok kalmadan gittiğini söyledi.

Sae Jun bu haber aldırmadı bile. Han Ah’ın odasına çıkarken bugün o evrakları imzalatıp şirketi tümüyle almanın bir yolunu bulması gerektiğini düşünüyordu.

Kızın odası ölüm kadar sessizdi ve Sae Jun temkinli bir şekilde kapıyı açtı.

Kapının arkasında saklanmış ya da tavandan inen bir cadıya hazırlık olmalıydı.

Ancak içeriye girince Hayla'nın baygın bir şekilde makyaj masasının dibinde oturduğunu görünce yerinde çakılı kaldı. Genç kadına yaklaşırken aynadaki kırmızı yazıyı gördü.

"Sakın arkana bakma" yazmıştı Biri rujla.

Sae Jun hızla arkasını döndü.

"Sazan"

Han Ah yatağın dayandığı duvara bunu yazmış ve bir de dil çıkaran bir yüz çizmişti.

Sae Jun yazıyı okuyunca elini yumruk yapıp dişlerinin arasından tısladı: "Han Ah!"

6. Bölüm

Zevkleri birinci sınıfmış da, avam takılmazmış ha. Ah şu Hayla denen kadının kıyafetlerini giymek zorunda olduğum için moda dünyası tarafından 40 yıl inzivaya yollanabilirim. Zevksizlik az

bile kalır. Tanrım şu tüylü şeyleri hangi tavuktan çaldı acaba diyerek kendimi zor banyoya attım.

... Sae Jun denen çakma Sicilyalıyı alt etmem o kadar kolay olmuştu ki muhtemelen oje sürerken bile daha çok zaman harcıyordum ben. Üstelik giderken ona güzel bir mesaj da bırakmıştım.

Tamam biraz korktuğum gerçekti şu an. Sazan demiş olmak o kadar da büyük bir hakaret sayılmaz ama dimi? Balık dünyası için bu bir övgü bile olabilir. Her balık hamsi olmaktansa sazan olmayı tercih eder.

Ah Tanrım! Sae Jun beni eline geçirirse muhtemelen yerim o balıkların yanı olacak. Tabi benden geriye bir şey kalırsa. Onun sinirle kasılmış yüzünü ve bir volkanı andıran bakışlarını hatırlayınca kalbim istemim dışında hızla atmaya başladı. Bu adam uzaktan bile korkutucuydu ya da ben mazoşisttim ve bu korkudan zalimce zevk alıyordum.

Duştan çıkar çıkmaz kendimi yatağa attım ve gözlerimi kapattım. Sabah böyle bir güne uyanacağımı bilseydim uyuyan güzel olmak için kötü kalpli cadıyla anlaşma bile yapardım. Yine de o kadar heyecan bana iyi gelmişti. Tabi eteğimin olmayışı ve zalim bir mafya tarafından değil de zalim bir asansör tarafından öldürülmek üzere olmam hariç.

Bu düşünceler içinde huzurlu bir uykunun kollarına atladım. Rüyamda ise Sae Jun'un kollarına atlıyordum ve lanet olası adamın elleri bedenimi sararken son derece mutluydum. Tabi yaşadığım ağır travmanın yan etkileriydi bunlar, Sae Jun'un etkisi değil!

Ertesi gün saat 10:00 gibi uyanıp 12 gibi hazır olarak odamdan dışarıya temkinli bir adım attım. Büyükbabam da benim uyanmamı bekliyordu. Lorenzo bize kahvaltı hazırlarken bodyguard olarak büyükbabama mecbur olduğumu görüp korkuyla irkildim. Bari Bir bastonu olsaydı hiç olmazsa Sae Jun'un kafasına indirebilirdik.

Korku içinde Sang Woo'yu aradım. Bana bir adet Kevin Costner borçluydu.

"Yaaa korumam nerede, bugünden itibaren yalnız çıkamam hiçbir yere " dedim.

"Kapınızda efendim" dedi Sang Woo.

Telefonu kapatmadan hızla dışarıya çıktım ve kapıda dikilen iri yarı adamı görünce memnuniyetle gülümsedim. Profilden gördüğüm kadarıyla Kevin'dan daha yakışıklıydı ve son derece fit görünüyordu. Arkadan uzanıp birkaç baklavasını, böreğini

yoklamak istedim. Test edip onaylamak için elimi uzatmıştım ki neredeyse boynumdan oluyordum.

Adam o kadar güçlü ve saliselik bir hızla beni elleri arasına almıştı ki gözlerim yuvalarından fırlayıp kısa bir gezintiye çıkmışlardı.

“Yaaa ben, ben Han Ah, ahhhhh, patronun” diyebildiğimde ise adam beni hızla bırakıp küçük bir çocuk gibi mahcup bir ifade takındı.

Kızgın suratla ona bakarken gücünü ve malzemesini test edip onaylamıştım. Suratım baklavalarına yapıştığı için sadece dokunmakla kalmamış tadına da bakmıştım resmen!

İçimde, ocağının kurumuş lekelerini ovalayıp temizlemiş ev kadını mutluluğuyla şirketin yolunu tuttum. Adını Kevin Koydum dizisinin başrolü korumam ve şoförümle şirkete giderken kanım çekiliyormuş gibi rahatsızdım. Muhtemelen Sae Jun’u görecektim ve muhtemelen o bir köşede boynumu kırmanın planını kuruyor olacaktı. Yine de beni hafife almamasını öğrenmiş olmalıydı.

Araç şirketin önünde dururken içeride koşturan personele ilk kez sevgiyle baktım. Onlar varken Sae Jun beni öldürmeyi göze alamazdı değil mi? Bu kadar kişinin gözü önünde örnek insan, yüce kişilik, fedakar sosyete güzeli, twit prensesi Han Ah'ı öldürürse yeri kesinlikle idam sehpası olurdu. Ah eminim amaca giden yolda her şeyi mübah gören o adam beni öldürmek uğruna tüm şirketi telef bile ederek geriye tek bir şahit bırakmazdı.

Korkuyla Kevin'ın arkasından giderken beni selamlayanlara telaşlı bir gülücük verdim. Ne olursa olsun güçlü görünüp, şirketin başında sapa sağlam ayakta durduğumu göstermeliydim. Yine de kendimi karınca sürüsüne sunulan bir parça şeker gibi hissediyordum.

Başkan odasına geçip yerime kurulacakken kapıdaki bir yazı dikkatimi çekti.

"Park Holding Başkanı Kim Sae Jun"

Bu yazıyı görmem ben de Memento filminin etkisini göstermişti ve sanki o yazıyı görmem tüm hareketlerimi kontrol ediyormuşçasına kendimi kaybedip hışımla içeriye daldım. Başka koltuğu masaya sırtı dönük şekilde duruyordu. Koltukta oturan koyu ve gür saçlı adamı kafasından tanımıştım. Ah bu adam arkadan bile yakışıklıydı. Her ayrıntısını beynime kazdığımı fark edip lanet beynime küfürler yağdırdım.

Sae Jun ağır çekimde koltuğu çevirirken kendimi gelecek olana hazırlayıp hızla Kevin'in arkasına saklandım.

"Demek geldin" diye konuştu Sae Jun tamamen dönerken. Yıllar önce onu para için terk edip gitmiş eski sevgilisiymişim de o benden intikam almak için çok zengin olup karşıma çıkmış gibiydi. İçinde bulunduğumuz sahne bu konsepte o kadar uyuyordu kendimi gülmekten alamadım.

"Komik olan ne?" diye sordu Sae Jun. Sesi beni korkudan öldürecek kadar sakindi.

"Ah üstüne alınma aklıma bir şey geldi de " dedim.

Aklıma gelenin duvarda yazılı olan "Sazan" yazısını olduğunu sanmıştı galiba. Çünkü boynundaki bir damarın oynadığını ve gözlerinin öfkeyle kısıldığını gördüm.

"Bakıyorum da kendine bir bodyguard tutmuşsun. Doğrusu paramı boşa harcadığını görüp sinirleniyorum" dedi ikinci el mafya bozuntusu.

"Paranı mı?" diye atladım.

“Elbette, üstündeki o rüküş kıyafetlerden elindeki o telefona, yattığın o yataktan, tuttuğun şu oyuncağa kadar her şey bana ait. Korkarım yakında prensesin yeri çöplüğün dibi olacak. Her şeyi elinden alıp beş parasız sokağa attığımda anlayacaksın” dedi ve alayla gülümsedi.

“Hah haaa. Bu masalda başrol benim ve hiçbir masalda prensesler kaybetmez, kaybedenler hep senin gibi kötülerdir” dedim ve hışımla arkamı döndüm.

Şu an başkanlık koltuğu için onunla kavga edemezdim. En azından birkaç gün daha yaşamak istiyordum. Gerçi Kevin’a atıl Kevin desem muhtemelen Sae Jun’u atomlarına ayırırdı ama ben bu yalanı kendime söylemeyecek kadar dürüsttüm.

Tam çıkarken Sae Jun hafifçe öksürdü ve yüksek sesle konuştu:

“Hey Yamuk Prenses, kendine dikkat et, sağlığın için endişeleniyorum” dedi ve korkutucu bir tehditle bana baktı.

“Kendi sağlığın için endişelensen daha iyi olur.” Dedim ve kendimi garantiye alıp kapıdan çıktıktan sonra başımı içeriye uzatıp dalga geçer gibi gülümsedim: “Akıl sağlığın için tabi. Çakma Sicilyalı seni” dedim ve hızla kapıyı kapattım.

Ah Tanrım! Bugün de ölmediğim ve Azrail ile baş edebildiğim için sana çok teşekkür ederim. Şu adamdan kurtulur kurtulmaz 5 Afrikalı, 5 Vietnamlı, 5 Şilili çocuk evlat edinip Angelina'yı sollayacağıma yemin ediyorum diye bir de adak adadım.

****

(Yazarın Anlatımıyla)

Han Ah çıkar çıkmaz Sae Jun yumruğunu masaya geçirdi. Bu yumruğu şu kızın güzel yüzüne indiremediği için kızdı kendine. Güzel mi? Ah o kız dünyanın en güzeli olsa bile bu Sae Jun'un öldürülmesi gerekenler listesinde ilk sırada yer aldığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Üstelik genç adamın bütün gün düşündüğü tek şey ise Han Ah denen kızın karşısında utana sıkıla gizlemeye çalıştığı bacaklarıydı. Birinden bu kadar nefret edip bu kadar arzulamak nasıl mümkün oluyordu?

Sae Jun öfkeyle dişlerini sıktı ve Han Ah'ı bir şekilde ortadan kaldırmazsa başına çok iş açacağını anladı. Başta onu önemsemediği için kızdı kendine. Ancak Hayla'yı bayıltıp bir de o notu bıraktıktan sonra aklı başına gelmişti. O tüm düşmanlarına boyun eğdiren ve kimsenin gözünün yaşına bakmayan bir adamken cılız bir kızla bile baş edemiyordu. Düşmanları onun bu halini öğrenseler muhtemelen yer altındaki etkisi zirveden en dibe inerdi.

Sae Jun bu riski göze alıp "bir kıza yenildi" suçlamalarını kabul edemezdi. Hemen bir şeyler düşünmeliydi. Aracının fren sistemini bozabilir, ya da direkt etkili bir patlayıcıyla zerresini küle çevirebilirdi. En iyisi onu yavaş yavaş öldürmekti. Mesela yemeğine zehir katarak acı içinde kıvranmasını sağlayabilirdi. Hayır! Bu yöntemler Sae Jun'a göre değildi. Onu öldürecekse bu zevki kendi elleriyle hissetmeliydi.

Onun boynunu sıkarken yüzüne gülecek ve son nefesi verirken..... Ah Sae Jun sadece ellerinin kızın boynunu sertçe tuttuğunu hayal edebiliyordu. Sonra o hayal ve o eller yavaşça kızın göğüslerine kayıyor, orada bir süre oyalandıktan sonra da beline iniyordu.

Bu hayali nefretle sildi Sae Jun ve dişlerini sıkarken kendi kendine fısıldadı "Sazan"

Bu kelime öfkesini sürekli canlı tutan devasa bir kor gibiydi. Han Ah'ı niçin öldürmesi ah hayır acı içinde kıvrandırarak öldürmesi gerektiğini hatırlatan bir alevdi.

Şu an için Han Ah'ı halletmekten önce yapılması gereken başka bir iş vardı.

Tüm dünyaya Kore'nin en zengini ve güçlüsü olduğunu göstermeliydi. Gerçi çoktan herkes biliyordu ama bunu resmi bir organizasyonla daha doğrusu bir göz dağıyla duyurmalıydı.

Haftasonu için tüm politika, iş ve sanat dünyasını önde gelen seçkin konuklarının çağrılacağı bir davet organize edildi. Böylece insanlar Sae Jun'u görecek, onun gücünü kavrayacak ve ondan korkmaları gerektiğini bileceklerdi.

Sae Jun bu ayarlamaları profesyonel bir ekibe verip Han Ah'ın hisselerini düşündü. O kızı ne yapıp edip o imzaya ikna etmeliydi. İster tehditle ister şantajla. Onu öldürmeden önce o imzayı attırmalıydı.

Han Ah da kendisine verilen küçük odaya geçerken topuklarıyla öfkeyle yeri vuruyordu. O lanet mafya müsveddesi, Çin Malı Don Carleone, Çekik Karındeşen Jack'e bir çözüm bulmalıydı.

"Yamuk Prenses mi?" dedi kendi kendine.

Adam bunu demişti değil mi? Hem de kocaman bir alayla. Han Ah elini yumruk yapıp cam masaya indirdi. Ardından acı içinde kıvrandı. Lanet masa canını o kadar acıtmıştı ki bileği kırıldı sanmıştı.

Bu onun Sae Jun'a olan sinirini daha da arttırdı.

Keşke o tırnağı daha münasip bir yerine geçirseydim diye düşünürken onun evinde söylediği bir sözü hatırladı. :"Seninle kim evlenir be" demişti Sae jun hem de tiksinerek.

Han Ah bunu düşününce kalbi bir an sıkıştı ve Kore'nin en pahalı kuaförüne özenle yaptırdığı saçlarını aldırmadan karıştırdı.

"F.ck you Çakma Sicilyalı" dedi birden kendini tutamayarak.

Yanında ifadesiz duran Amerikalı koruma ise şaşkınlıkla kıza baktı. Han Ah adını Kevin koyduğu korumaya aldırmadan bu kelimeyi bir kaç kez daha tekrarladı.

Akşam doğru da Herkese Olağan Şüpheli gözüyle bakıp korkudan kasıla kasıla şirketten çıktı. Yapabilse Kevin'in ceketinin iç cebine girecekti. O lanet mafyadan ölümüne korkarken neden hala onu kışkırttığını ise bilmiyordu. Onun sinirden dönen gözlerine bakınca zevk aldığını fark etti genç kız.

Ertesi gün şirkete yine öğlenden sonra geldi. Günlerden cumaydı ve Pazar gecesi için Sae Jun bir davet veriyordu.

"Böyle medeni şeyler de mi bilirmiş" diyip davetiyeyi özenle yırtıp koltuğunun üstüne koydu ve "Başkan Kim Sae Jun" yazan kısmının üzerine oturup keyifle sırıttı.

İki gün nispeten huzurlu geçerken Sang Woo'nun ısrarı üzerine o davete katılmaya karar verdi. Adamın dediğine göre o davete gitmeyince Sae Jun'un üstünlüğünü kabul etmiş olacaktı. Tüm gün AVM'leri gezip istediği bir elbise bulma hayaliyle tüm mağazaların, tüm raflarının, tüm kıyafetlerine dokundu. Koruması Kevin içinden lanetler yağdırırken Han Ah'ın bitmeyen enerjisine hayret ediyordu.

Nihayet genç kız Kore'nin yarsının Gayri Safi Milli Hasılanı yatırdığı bir elbise almayı başarmıştı. Siyah ve uzun etekli, cüretkar sırt dekoltesi olan bir elbiseydi bu.

Elbiseyi alıp doğruca kuaföre gitti ve bugüne kadar hiç denemediği şekilde saçlarını topladı. Dağınık topuzuna uygun bir çift zarif pırlanta küpe ve sade bir makyajla göz alıcıydı. Aynadan memnuniyetle kendisine bakarken Sae Jun'un ağzını

bir karış açacağını görüp sevindi. Niye o adamın ağzı onu bu kadar ilgilendiriyordu ki? Han Ah bunu fark edip heyecanla titredi. Ne oluyordu kendisine böyle?

Gecenin yapılacağı otelin girişinde Sang Woo kendisini bekliyordu. Han Ah genç adamın koluna girip salona geçti. Kevin makul bir mesafede onları izliyordu. Konuklardan çok gazeteci vardı ve Han Ah bu gece canlı yayınla öldürülmesinin nasıl olacağını düşündü. Sae Jun bunu yapmazdı değil mi? Hiç şüphesiz Han Ah onu kışkırtırsa gözünü kırpmadan yapardı.

İçeriye geçip bakışlarıyla etrafı taradı ve Sang Woo'nun tanıştırdığı kişilere kibarca gülümsedi. Tüm bayanlar rüküş, tüm erkekler çirkindi. Biri hariç.

Bakışları Sae Jun'u bulunca ondan gözünü alamadı. Siyah bir takım içinde göz kamaştırıcıydı. Koluna dolanan kişi ise kapının tadına bakıp bayılan Hayla isimli o kadındı. Kadının göğüsleri ağzına girecek kadar büyüktü ve Han Ah kendininkilerle karşılaştırınca suratını astı.

“Çakma Sicilyalı dolgun göğüslü inek tiplilerden hoşlanıyor demek” diye fısıldadı kendine ve Sang Woo’nun kendisini onların yanına sürüklediğini fark etmeyerek yürüdü.

Bir süre sonra Sae Jun’la bakışları buluştu ve iki tehditkar bakış birbirini süzdü. Hayla ise kuduz bir köpek gibi Han Ah’ın üzerine atlayacaktı nerdeyse. Neyse ki tasmasının ipi Sae Jun’daydı.

Sae Jun’un yanında iki bakan vardı. Sang Woo bu adamları selamlayıp onları Han Ah’la tanıştırmak için hamle yaptı, ancak Han Ah önce davrandı ve yaşlı adamların ilgili bakışları altında kendini tanıttı.

“Ben Park Han Ah, Park Holding CEO’suyum” dedi genç kız iki politikacıya bakarken.

Sae Jun alaycı bir gülüşle bakıp “CEPO” olmasın o dedi. Han Ah’a ilk geldiği günkü gafını hatırlatmıştı.

“CEPO veya CEO. Önemli olan buna benim sahip olmam. Bir hırsıza, ya da mafyaya bırakmadan onurlu bir şekilde. Tıpkı

babamın bıraktığı gibi" dedi genç kız ve kafasını kaldırıp meydan okur bakışlarını Sae Jun'a dikti.

Sae Jun'un kayıtsız tavrı sakin görünse de Han Ah onu kışkırttığını çok iyi biliyordu.

Bir süre adamlarla sohbet ederken arada sırada Kevin'i kontrol ediyordu. Adamın hemen yanı başında olması ona güven veriyordu. Zire Sae Jun kalabalığa aldırmadan Han Ah'ın üzerine atlayıp oracıkta boynunu kıracak gibiydi.

Han Ah adamlarla konuşmasını bitirip derin bir nefes vermek ve biraz rahatlamak için lavaboya geçti. Tabi Kevin da kapısında nöbetteydi. Ellerini lavaboya dayayıp Sae Jun'u kafasından atmak istiyordu. Ancak bayanlar lavabosunun kapısı gürültülü bir şekilde açılınca Han Ah da korkularıyla yüzleşmek zorunda kaldı.

Sae Jun öldürücü bakışlarını kıza dikip kapının kilidini çevirdi ve son derece eğleniyormuş gibi ona yaklaştı.

Han ah iki adım geriledi ve Kevin'in içeriye girmesini bekleyip kapıya baktı.

“Yaaa, Kevin’a ne yaptın?” diye sordu korkuyla.

Sae Jun kahkaha atmak üzereydi ve konuştu:

“Sanırım şu an derin bir uykuda. Uyanması birkaç günü bulabilir. Anlayacağın kaçacağın bir yer yok Park Han Ah!” diye konuştu Sae Jun ve aralarındaki mesafeyi gittikçe kapattı.

Han Ah en sonunda duvara dayanınca durabildi ve Sae Jun yavaşça ona yaklaştı.

“Ra-rahat bırak beni” dedi genç kız ve kalbi hızla atarken Sae Jun ona iyice yaklaştı.

“Şimdi bana yalvar bakalım” dedi genç adam ve Han Ah’ın suratına iyice yaklaştırdı yüzünü.

“Yalvarmak mı?” dedi Han Ah ardından tıslayarak güldü.

“Sana hiçbir zaman yalvarmayacağım” dedi ve onun kaslı bedenini sertçe itmeyi denedi ama adamı milim oynatamamıştı bile.

“Evet yalvaracaksın. Şurada seni öldürmemem için yalvaracaksın” dedi Sae Jun bir elini kaldırıp Han Ah’ın başının dibinde duvara dayadı.

“Asla” dedi Han Ah ve yine topuğuyla onun ayağını ezmek için ayağını kaldırdı ki Sae Jun onun belini sertçe kavradı. Han Ah adamın elini bedeninde hissedince garip bir şekilde kalbi çarptı ve onu yeniden itmek için elini uzatırken “Bırak beni seni pislik herif” dedi.

Sae Jun ona aldırmadı bile ve “Yalvar” diye bağırdı.

Han Ah artık kendine hakim olamadı ve güçlü bir tokat savurdu adamın suratını. Sae Jun buna bir daha cesaret edemeyeceğini sanmıştı ancak fena halde yanılmıştı.

Yüzü kızın güçlü tokadıyla yana dönerken Han Ah boşluktan kendini süzdü ve adamın korkutucu hapsinden kurtulup kapıya koştu.

Bir adım atmıştı ki Bileği sertçe çekildi ve tüm bedeni Sae Jun’a dönerken ne olduğunu bile anlayamadan adamın dudakları

kendi dudaklarına yapıştı. Sae Jun kızı sertçe öperken Han Ah da şaşkınlıkla kalakalmıştı.

7. Bölüm

Yüzü kızın güçlü tokadıyla yana dönerken Han Ah boşluktan kendini süzdü ve adamın korkutucu hapsinden kurtulup kapıya koştu.

Bir adım atmıştı ki Bileği sertçe çekildi ve tüm bedeni Sae Jun'a dönerken ne olduğunu bile anlayamadan adamın dudakları kendi dudaklarına yapıştı. Sae Jun kızı sertçe öperken Han Ah da şaşkınlıkla kalakalmıştı.

Han Ah yağmurlu ve fırtınalı bir okyanusun ortasında, yalpalanan gemisini hakimiyeti altına almaya çalışan bir kaptan gibiydi. Gözü görmüyor, gemisi olan bedeni Sae Jun'un fırtınasına gittikçe daha çok kapılıyordu.

Adamın öpüşü o kadar şiddetli ve eziciydi Han Ah yumruklarıyla onun omzuna vururken bile etkisinin bir hiç olduğunu biliyordu. Birden bire Sae Jun onu az önce ayırdığı duvara yeniden yapıştırdı. Genç kızın çıplak sırtı buz gibi duvara dayandığında tüm bedenini titretti. Bu titreyiş karşısında Sae Jun sessizce gülümsedi.

Han Ah'ın Omuzları da az önceki çarpışın etkisiyle acımıştı ancak daha acıtıcı olan Sae Jun'un onun kendisini yumruklayan ellerini bileklerinden duvara dayayıp sıkıca bastırmış olmasıydı.

Genç adamın Öpücüğü yakıcı bir arzu doluydu ve kızı da kendisine karşılık vermeye zorlayarak tüketiyordu. Han Ah bir süre sonra karşı koymayı kesti ve sıkı sıkıya mühürlediği – doğrusu pek de başarılı değildi – dudaklarını araladı ve gözlerini kapatıp kendini ona bıraktı. Sae Jun verilen karşılığa şaşırdı ve kesik kesik solurken bir saniye durdu ardından şiddetini artırdı.

Bir süre sonra adamın, Han Ah'ı kontrol eden elleri kızın bilekleri üzerindeki baskısını azalttı ve ardından o eller tekrar Han Ah'ın boynuna, saç dibine, ense köküne en sonda çıplak beline gitti. Genç kız sırtında gezinen marifetleri elleri hissedince derinden bir ürperti duydu ve bu ürperti onu gerçeğe döndürürken her hücresini zorlukla adamdan ayırmaya çalıştı.

Ama Sae Jun'un duracağı yoktu. O kadar küstahça öpüyordu ki Han Ah çıldırmanın eşiğinde adamın dudağını kuvvetle ısırdı. Sae Jun aniden kendisini kızdan çekip ona yeni bir öfke nöbetinin eşiğinde baktı. Neyse ki kızın hamlesi çok da mühim değildi ama yine de fazlasıyla can sıkıcı bir durumdu.

“Sen, sen ne cüretle beni öpersin?” diye bağırdı Han Ah. Sanki Sae Jun’la bir asırdır öpüşmüşlerdi.

Sae Jun kızın bu sözüne dikkat bile etmedi ve az önceki darbenin – ya da kendisine olan öfkenin - siniriyle elini yumruk yaparken tehditkar bir sesle konuştu:

“Eğer erkek olsaydın şu an yumruğumu suratına geçirmiştim” dedi Sae Jun ve kaşlarını çatarak kıza baktı.

“Bir erkekle burada öpüşüyor olman çok garip olurdu” dedi Han Ah ve arsızca gülümsedi.

Sae Jun yumruğunu kızın yüzünün hemen yanında duvara geçirdi. Han Ah onu gövdesine iki elini koydu ve sertçe itti. Sae Jun afallamıştı aman hemen kendini toparladı.

Han Ah aynada dağılmış saçına ve az önce sıcak anın etkisiyle kızarmış yanaklarına bakarken topuğunu yere vurdu ve yerdeki bir noktaya sinirle bakan adama döndü. Ona küfretmek, bağırmak, her tarafına topuğuyla delikler açmak istiyordu ama korkusu yüzünden kelimeleri içine attı, sadece bir kaçı hariç:

“Bir daha beni öpersen yemin ediyorum seni kendi ellerimle öldürürüm” dedi.

“Bir daha mı?” diye tekrarladı Sae Jun. Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı ve kızın dağınık saçlarına bakarken tiksinir gibi konuştu:

“Hayatımdaki en kötü öpüşmeydi bu. Böyle berbat bir şeyi bir daha denemek istemem” dedi ardından çıkışa yöneldi.

“Niye devam ettin o zaman seni pislik herif” diye bağırdı Han Ah.

İlk öpücüğüydü bu ve adamın ondan tiksintiyle söz etmesi karşısında neredeyse ağlayacaktı.

Sae Jun kapının kilidini açarken konuştu:

“Sana ne kadar basit biri olduğunu göstermek içindi” diye cevapladı ve çekip gitti.

Han Ah ayakkabısını aniden çıkardı ve onun arkasından kapıya sertçe attı. Şüphesiz boynunu kırsaydı daha az zarar verirdi genç kıza.

Sae Jun da lavabodan çıkar çıkmaz kapıda nöbet tutan iki adamına gitmelerini işaret etti ardından yolu takip edip balkona çıktı. Neyse ki kimse yoktu. Çok sıkıntılı zamanlara sakladığı sigarasından bir tane aldı ve ağır ağır yakarken az önce yaptığını düşündü.

“Lanet olsun” diye söylenirken dumanı hızla dışarıya savurdu. Niye öpmüştü ki o kızı. Oysa oraya onu yalvartmaya ayaklarına kapanmaya zorlamaya gitmişti. Muhtemelen ona gereken muameleyi gösterseydi netice de elde ederdi ama hayır. Sıradan bir erkek gibi basit dürtülerine yenilmiş ve kapıdan girdiği ilk andan beri bakışlarını ayırmadığı o lanet kızı öpmüştü. Ondan nefret ederken ona hızla çekilmenin anlamı neydi?

Zaafının siniri kendisineydi ama netice verimli olmuştu ve bu öpücüğü bir stratejiye çevirip kıza haddini bildirecek cümleler kurmuştu.

Diğer kadınlar karşısında normal bir cümle kurmak için bile kıvranırken o aptal, şımarık ve belli ki akılsız kız tokat atma cüretini göstermişti hem de iki kez. Sae Jun sigaranın izmaritini ayağı altına alıp ezerken onu bir an Han Ah olarak hayal edip tüm gücüyle üzerine bastı.

Han Ah'ın geceye katılmasını daha doğrusu katılmaya cesaret etmesini bile beklemiyordu oysa. Ona “sazan” diyip arkasından katıla katıla güldüğü halde karşısına çıkmaya cesaret etmesine şaşırmıştı. Muhtemeldir ki Han Ah kalabalıktayken kendisine zarar vermeyeceğini sanıyordu. Ancak onu lavaboda o korumasına rağmen kıstırmak son derece kolaydı. Zor olansa kıza haddini bildirmekti.

O aptal sosyete kızına kendisiyle dalga geçtiği için ağır bir ceza verecekti ancak işler çığırından çıkmış ve Han Ah asiliğiyle bir anda kendine çekmişti Sae Jun'u. Sürekli bir oyun çevirmeye programlı o gözleri, kendinden emin bakışları, küçük ve asi burnu, baş kaldırmaya hevesli cümleler ile kıvrılan o göz alıcı dudakları Sae Jun'un aklını başından almıştı. Bunu kendine itiraf edemedi adam.

Onu öpmesini sadece yoğun stres altında dengesiz davranan ruh haline bağlayıp suçu psikoloji ve hormonlara atarken yine de çıkarken onu yaraladığını fark edip keyifle gülümsedi. Aklında ise kızın elbisesini yavaşça çıkardıktan sonra ona yapacakları vardı.

Bu düşünceyi hızla kafasından attı. Neticede kızın tadına bakmış ve bu öpücükle onu derinden vurmuştu. Kendisi mi ne hissetmişti? Bunu ona sorarsanız bir kaya kadar hissizdim diyecekti ama o kayanın Han Ah'ın etkili rüzgarıyla derinden kıpırdanmaya başladığını fark edemeyecek kadar öfke doluydu aslında...

*****

(Han Ah'ın Anlatımıyla)

İlk öpücüğümü hep okyanus kıyısında, ılık bir rüzgarda hafifçe üşürken sevgilimin montumu çıkarıp omuzlarıma atmasının akabinde slow motion bir yaklaşımla hafif ve masum bir dokunuş olarak hayal etmiştim. Evte çok klişeyim ama romantiğim de. Pek çok sevgili değiştirsem de hiç bir zaman durumu öpüşmeye getirecek kadar ilerletmemiştim. Bu anı heyecanla beklemiştim hep.

Böyle duygusuz bir şekilde öpülmek tamam hoşuma gitmiş olsa da ardından gelecek "Çok güzelsin, çok tatlısın. Hanimiş balım, aman böcüğüm şeklindeki ifadeleri de beklemiştim.

Odun Üniversitesi Kalas Bölüm Başkanı Sae Jun'dan böyle sözler duymanın bir öküze aşk şiirleri okutmakla aynı anlama geldiğini biliyordum elbette. Ah Tanrım! Şimdi neden öpücüğün yarattığı infialin etkisiyle sarhoş gibiyim ki? Oysa adam resmen bana basit dedi.

Hayır asıl sorun nasıl öptüğü değil neden öptüğüydü. Bir saniye önce suratımı dağıtacakken bir saniye sonra üstüme kapaklanmasını Freud'un bile çözemeyeceğinden eminim. Aynadaki aksime bakarken gözüm bir anda az önce yapıştığım duvara kaydı. Bir duvarın en tatlı romantizmin başrolü

olacağını nerden bilirdim? Sae Jun bile olsa ilk öpücüğümün ateşi o mermer duvarı eritecekti nerdeyse.

Üstüme başıma çeki düzen verip lavabodan çıkarken artık rahatlamış gibiydim.

Sae Jun'un beni bu gece öldürmek için fırsat kollamayacağını biliyordum. Aklınca bana basit diyerek salya sümük ağlayacağımı ya da öpüşmenin etkisiyle ayaklarına kapanıp aşk dileneceğimi sanmış olabilirdi.

Ancak benim planım kusursuzdu ve o plandan sonra bir ordu Kevin'e ihtiyaç duyacağımı da biliyordum!

Sahi o neredeydi? O Çakma sicilyanlının dediğine göre Kevin derin bir uykudaydı. Onu öpücüğünü verip uyandıran prenses olmamı mı bekliyordu. Yamuk prenses ha? Sae Jun şiiii hayatının hatasını az önce yaptın ve adi zaafların için o inek Hayla'yı bırakıp çok yanlış bir kişiye çattın.

Kevin'i unutup Sang Woo'nun yanına geçtim. Sang Woo tanımadığım başka göbekli, gözlüklü ve kel adamlarla dünyanın en gereksiz konuşmasını yaparken birkaç gazeteci de onları çekiyordu.

“Bayan Han Ah neredeydiniz? Merak ettik?” dedi tatlı bir endişeyle. O sırada Sae Jun ve yapışık Sevgilisi Hayla da bize yaklaşmışlardı.

Onların daha doğrusu onun duyacağı şekilde cevap verdim:

“Ah bir leke görmüştüm de elbisemde onu çıkarıyordum. Nereden bulaştıysa” dedim.

Sae Jun her an bir yerlere dalmak üzereydi. Elinde Perwoll’le çıkan yakışıklı partner gibi öne atıldı. Neredeyse bana deterjanı uzatacak sandım ama gözleri keyifle parlarken sadece konuştu:

“Dikkat edin, etraf bulaşmak istemeyeceğiniz belalarla dolu.” Dedi.

Hayla da bu cümlenin arkasındaki imayı fark edip Seul’un günlük süt üretimini karşılamak üzere beslenip büyütülmüş gibi duran o koca göğüslerini sallandırarak bir kahkaha attı.

Ah Tanrım! Sae Jun o iki gezegenin altında kalıp boğulasın inşallah.

Yine de o kadını battal boy çöp poşetine koyup kirli bir kamyonun arkasında Seul’un çöplüğüne atma hissime engel olamıyordum. Onu çöpe atacağım poşete yazık diyip Sae Jun’a arsız ve şuh bir bakış attım.

Zavallı çekik Karındeşen Jack bu bakışımla huzursuzca kıpırdandı ve Hayla'nın beline sertçe sarılıp kendine yapıştırdı. Ah kıskançlık damarlarımın kabarıp az önceki öpücüğün etkisiyle bir rezalet çıkarmamı bekliyordu sanırım.

Ben ise Sang Woo'nun koluna dolandım ve kulağına fısıldar gibi yapıp konuştum:

"Sang Woo şii şurada bir yakışıklı gördüm neden beni tanıştırmıyorsun?" diyip onu sürükleyerek götürdüm.

Gece boyunca Çakma Sicilyalıyı bir daha görmedim. Eve gidip kıyafetlerimi çıkarmadan da twitlere baktım. Ah Hayır! Tanrım bu da ne?

"Ünlü ve korkunç iş adamı Kim Sae Jun ve Sosyetenin gözde ismi Park Han Ah açılış gecesinde nereye kayboldular?" haberleri tüm magazin sitelerini alt üst etmiş ve bomba etkisi yapmıştı. Lanet olsun. Düşmanımla sevgili olduğumuz ve açılış gecesinde kaçamak yaptığımız yazılmıştı.

Birileri onu görmüş müydü lavaboya giderken? Takipçilerimin soruları ise benim Twitter tarihimin de rekorunu kırmıştı.

"Han Ah şiiiii o adamla öpüştün mü? Ah çok şanslısın?"

“Sae Jun’un seni öpmesi için ne yaptın doğru söyle?”

“Park Han Ah ve Sae Jun ateşi gece boyunca ortamı ısıtmış”

“Sae Jun Han Ah’ın korumasını bayıltıp kızla çılgın bir gece geçirmişler.”

Vb vb yorumlar ardı sıra twitterı ve Kore magazinin sallarken ben endişeden ölüyordum. Onca gazeteci içinde o çakma Sicilyalı beni kapana kıstırırsa olacağı buydu. Ah onun itibarı benim ismimle büyük sükse yapacaktı orası kesin de, ben ise onun kullanıp atılanlar listesinde sadece bir isim olacaktım.

Öğleden sonra işe gitmedim ve Sang Woo’yla dün gece konuştuğumuz profesyonel bir ekibin koruması altında işe gidip geleceğim o takımı hazır etmesini söyledim. Sang Woo bana ekibin evime gelmek üzere olduğunu söyledi. Tam bu sırada kapı çalınca hizmetçi kapıyı açınca karşımda 5 kişilik bir A takımını bile yere serecek kas yığını gördüm.

Büyük ve görkemli tarihi bir binaya bakar gibiyken devasa 5 adamın arkasından Korelilere göre son derece uzun ve çekici bir adam belirdi.

“Bayan Han Ah. Ben Hyun Jin. Bundan sonra sizin güvenliğinizden ben sorumluyum. Adamlarım ve ben en ufak bir detayı atlamadan sizi koruyacağız.

Tabi bana hergün nereye gideceğinizi ve programınızı belirtmek zorundasınız. Ayrıca güvenlik şefi olarak 24 saat yanınızda olacağım” dedi adam.

24 saat mi? Bunu 48’e çıkarsak? Sae Jun şimdi bana milim bile yaklaşamazdın seni adi zampara.

6 kişilik Kevin ordumla şirkete yöneldim. Bir araba geriden gelirken Hyun ve bir adamı bana eşlik ediyorlardı. Şirketin önü mitoz bölünmeyle çoğalmış gibi duran gazetecilerle kaynıyordu. Kevinların eşliğinde arabadan çıktım. Kimse benim açıklama yapmamı beklemiyordu ancak durdum ve başımı dik tutarak gelen soruları cevapladım:

“Düşmanınız bay Sae Jun’la sevgili olduğunuz söyleniyor, ne diyeceksiniz?” diye sordu biri.

Planımı devreye sokma zamanı gelmişti. Dün gece o yalan haberleri çıkarıp magazin basınına Sae Jun’la yalnız kaldığımı ve kaçamak yaptığım dedikodularını gönderen bendim! Tüm

Kore'yi sallayan bu haberler tamamen planımın bir parçasıydı ve şu an planım mükemmel şekilde işliyordu.

"Evet" dedim bir anda. Tüm dünya susmuş Park Han Ah'ın açıklamasını bekliyordu.

"Bay Sae Jun bana ilk gördüğü andan beri aşık olduğunu söyleyerek dün gece de ayaklarıma kapanıp evlilik teklifi yaptı. İşte bu da parmağıma zorla geçirdiği yüzük" diyerek elimi kameralara uzattım ve elimdeki ceviz büyüklüğündeki tektaşı ekranlara gösterdim.

Ortamda muazzam bir uğultu yükselirken boğazımı temizledim ve kızgın bir bakışla beni çeken bir kameraya döndüm:

"Bay Kim Sae Jun! Sizinle evlenmeyeceğim. Her gün gönderdiğiniz çiçeklerden ve hediyelerden, aptal bir aşık gibi yazdığınız şiirlerden bıktım. Yakında kapımda ağlama nöbetlerine gireceğinizden endişe ediyorum. Lütfen bunu o kalın kafanıza sokun: Siz benim dönüp bakmaya bile tenezzül etmeyeceğim bir adamsınız ve artık peşimi bırakın. Birini gönderin de şu yüzüğü iade edeyim. Yoksa klozeti boylayacak" Dedim ve Hyun'un Kolunda hızla şirkete girdim.

Ah şirket mi dedim? Girer girmez arkada kapıdan sıvıştım. Zira Sae Jun'un haberleri aldıktan sonra şirkette taş taş üstünde kalmayabilirdi ve en iyisi ıssız bir adaya kaçmaktı. Kahkaha atarak arka kapıdan bekleyen aracıma girdim.

Basit ha? Sae Jun şimdi ağlak ve aptal bir mafya babası olmanın ne demek olduğunu göreceksin.

*****

(Yazarın Anlatımıyla)

Sae Jun haberleri kendisine ileten adama şaşkınlıkla bakıyordu. Ardından hızla Ipad'ini aldı ve herhangi bir haber sitesine girmesi yetti.

Han Ah kendinden emin duruşuyla kameralara bakıyor ve Sae Jun'un ısrarından bıktığını söylüyordu. Sae Jun durmadan atan boynundaki damarla sinirden kaskatı kesilmişti. Bu Park Han Ah'ın ölümünü resmen ilan etmesiydi. Hem de Kameralar önünde.

“Biraz rahatla Sae Jun, elindeki sadece bir tablet. Onu bu kadar sıkarak o kıza zarar veremezsin” dedi bir ses.

Sae Jun tanıdık bu ses dönerken elindeki tableti duvara fırlattı. Han Ah’tan sonra Kore’deki Apple mağazasının stokları her gün tükeniyordu!

“Tae Bin” Dedi Sae Jun ayağa kalkıp arkadaşına bakarken. Sakin olmaya çalışsa da mafya dünyasında en büyük yardımcısı olan güvenilir ortağı Tae Bin, onun hiç de sakin olmadığını gayet iyi biliyordu.

“Ne zaman geldin?” diye sordu Sae Jun …

“Dün geldim. Hong Kong’daki iş tamam.” Dedi Tae Bin.

Sae Junla hemen hemen aynı boyda olsa da bu adam ondan çok daha iriydi ve muhtemelen yumruğunu bir duvara geçirse o duvarda derin bir delik açardı.

Ancak kontrollü biriydi ve Sae Jun’un taşıdığı öfkenin yarısını bile taşımıyordu. “Bu arada bu kız da kim böyle. Onunla başın belada sanırım” dedi arkadaşı ve sessizce gülümsedi.

Sae Jun odanın içinde dört dönerken elini yumruk yapıp dişleri arasından konuştu:

“O mu? O cadaloz mu? O benim hisselerimi elinden bulunduran tam bi baş belası. Ama yakında icabına bakacağım” dedi Sae Jun ve öfkeli gözlerini arkadaşına dikti.

Belli ki Tae’nin her şeyden haberi vardı ve o ufak tefek kız şu an onunla iyice eğleniyordu.

“Onu ortadan kaldıracağına neden küçük bir oyunla tuzağına düşürmüyorsun?” diye sordu arkadaşı..

Sae Jun ona soran gözlerle baktı. Han Ah’ın kemikleri etlerinden ayırmaktan daha yararlı bu tuzak ne olabilirdi?

“Niye onu kendine gerçekten aşık edip hisseleri elinden almıyorsun? Ya da direkt onunla evlen” dedi Tae ve bunu der demez Sae Jun ona hışımla döndü.

Bu sırada….

Busan'ın dökük kenar mahallelerinin birindeki leş gibi bir evde bir adam keyifle televizyon izliyordu.

Genç bir kız; can düşmanı ve felaketinin sorumlusu Kim Sae Jun'un ne kadar aptal bir aşık olduğunu anlatıyordu.

Saçı başı karışmış ve tembel tembel kanepede uzanmış adam keyifle sırıttı ve ekrandaki kıza bakıp konuştu:

"İşte şimdi ödeşme zamanı geldi." Dedi.

Ardından tükürür gibi ekledi: "Kim Sae Jun!"

8. Bölüm

"Onunla evlenmek mi?"

Sae Jun elinde olsa bu cümleyi kuran yardımcısı Tae Bin'i bile duvara fırlatırdı.

O lanet baş belasıyla evlenmek mi? Bir an için bunu düşündü Sae Jun. Kızın kendisine gelinlikle yaklaştığını. Muhtemelen o gelinliğin eteğinin altında bir cephanelik olurdu ve hiç

çekinmeden o halde savaşırdı. Evlenmeden birbirlerini öldüren karı koca adayları olurlardı.

Ama hayır Sae Jun Han Ah denen o kızı öldürmek için buna ihtiyaç duymuyordu. O bu işi hemen yapmalıydı. Hala gördüğü haberin şokundan çıkamamıştı genç adam.

Bu sırada sevgilisi Hayla'nın çağırısıyla iyice sinirlendi ve telefonu tamamen kapatıp Han Ah'la mücadele eylem planını düşünmeye başladı. Elleriyle o kızı öldüremediğine göre gerçekten aracını falan havaya uçurmayı düşünmeliydi belki de.

Ortalık şimdi ayağa kalkmıştı ve Sae Jun'un var olan tüm telefonları durmaksızın çalışıyor, basın kendisinden bir açıklama bekliyordu.

"O Lanet kızın kocası değil aksine celladı olmak istediğimi açıklayacağım" dedi Sae Jun tiksinerek.

"Bu çok yanlış bir hamle olur bence" dedi Tae Bin düşünceli bir şekilde. Sae Jun gibi vurmalı kırmalı değil de daha kurnaz bir oyun düşünüyordu. Ancak tüm kurnazlıklar Han Ah karşısında itinayla bertaraf edilirken iki adam da çaresiz bekliyorlardı.

“Erkek olsaydı şimdi parçalarının her birini Kore’nin muhtelif yerlerine dağıtmıştım” dedi Sae Jun.

“Ben hala onu ayartman gerektiğini düşünüyorum. Aslında direkt evlenebilirsen tüm mal varlığı senin olurdu” diye diretti Tae Bin.

“Ne o yoksa kendine güvenmiyor musun onu aşık etme konusunda?” diye devam ederken sırıttı genç adam.

Sae Jun ona meşhur öldürücü bakışlarını atıp kendinden son derece emin bir sesle : “Bu konuyu tartışmaya bile değmez. O kız şu an ayaklarıma kapanmıyorsa sebebi ben onu istemediğim içindir.” Dedi.

Han Ah’a ufacık bir ilginin kızın tüm yelkenlerini suya indireceğini biliyordu Sae Jun. Ne de olsa öpücüğüne tutkuyla karşılık vermişti.

“İstemiyor musun?” diye sordu açıkça eğlenirken Tae Bin.

Sae Jun cevap vermedi. Zira bakışları konunun kapandığını gösteriyordu.

Onunla evlenme fikrinin hayaline bile hazır değilken bu teklife itiraz etti, ardından hızla kalktı ve asistanını çağırdı.

Genç bir kız elinde laptopla içeriye girdi ve sessizce patronuna baktı.

“Medya sorumlumuz Bay her neyse işte onunla da görüşün ve tüm kanallara, gazeteleri şu açıklamamı gönderin” diyerek Han Ah’ın atağına karşılık kendi planını devreye soktu. Doğrusu pek bir planı yoktu, en başından beri mevcut planı olan Han Ah’ı öldürmekten başka!

****

(Han Ah’ın Anlatımıyla)

Sae Jun’un bana aşkını ilan etmiş olması tüm dünyanın, kainatın, galaksinin bir numaralı konusu olmuştu ve ben de evimde geniş ve pofuduk kanepemde bu eğlenceyi koca bir dilim tiramisu yiyerek kutluyordum.

Tüm kanallarda benim fotomun yanına Sae Jun’un kronik çatık kaşlarının olduğu bir fotoğraf konuluyor ve ikimizin kafasını

kalp içine alıyorlardı. Doğrusu Sae Jun'un kalp içindeki kafasını görünce aklımda kimbapa koyulan çikolata canlanıyordu. Bu ikisi dünya üzerinde yan yana gelecek en son şeyler değil mi sizce de?

"Hanayaaaa nasıl bu kadar rahat oluyorsun, adam seni eline geçirirse kafan ve gövden arasına havaalanı dikecek." Dedi Eun Mi. Yine çıkıp gelmişti.

"Jetiyle o havaalanında Hayla denen kadınla uçar artık. Dünya da ilk kez uçan bir inek görür eheuehuee" diyip patlattığım espriyle eğleniyordum.

Eun Mi ve benim kahkahalarımızı bozan "Şok Şok Şok" nidalarıyla ekrana döndüm.

Haberlerde Sae Jun vardı ve arka ses beynime çivi çakar gibi yankılandı.

"Kim Sae Jun Han Ah'la değil Hayla'yla evleniyor" diyordu.

H'lerin gücü adına Hayla' mı?

Hala gülmekte olan Eun Mi'ye terliğimi fırlatıp ağzında 37 numaranın izini çıkartırken ekrana yapışmıştım sanki.

"Başarılı iş adamı bu akşam üstü yaptığı açıklamada Nişanlısı ünlü şarkıcı Hayla'yla yakında nikah masasına oturacağını söyledi. Çiftin balayı rezervasyonu bile yapılmış. Dubai'nin ünlü gökdeleni Burj El Arab genç çifti yakında ağırlayacakmış" deniyordu.

Ah Tanrım! Gözlerime inen bu perde, kalbimi sıkıştıran bu mengene, şu ekrandaki Çingene de ne? Haylaaaaaa mı? Sae Jun evlenecek öyle mi? Bir an için gözlerimin ve kulaklarımın ihanetine uğradığımı düşünerek hızlıca zap yaptım ve tüm kanallarda Sae Jun'un açıklamasını gördüm.

Ayrıca dediklerine göre benim gibi şımarık bir kızın yaptığı saçma açıklamanın da gerçekle alakası yoktu ve şirketteki yönetimini kötü etkilemek için yaptığım bir sabotajdı gündüz ki açıklamalarım. Elbette gerçekle alakası yoktu ama Sae Jun'a o alçak öpücüğü için ceza veriyordum. Ama şimdi niye ipe giden idam mahkumu gibi hissediyordum. Gerçekten evleniyor olamazdı değil mi? Hem bir insanla bir ineğin evliliğine kanunların izin vereceğini hiç sanmıyorum!

Ah Tanrım! Bu evlilik haberinin beni, bir vejetaryenin kasapların sorunlarıyla ilgilendiği kadar ilgilendirmesi gerekiyordu; yani hiç! Ama niye üzerime kereste fabrikası çökmüş gibi hissediyorum. Kereste demek bir nebze Sae Jun demek olsa da onun atacağı bir imzanın beni bu kadar yıkıma uğratması nedendi?

Az önceki neşem gitmiş üzerime ölü toprağı değil toptan mezarlık atılmış gibi hissederken odama kaçtım. Eun Mi'nin tiramisumu arsızca sömürmesiyle ilgilenmedim bile.

"Yaa nereye daha yeni geldim?" dedi Eun Mi ekrandaki yakışıklı Çakma Sicilyalıya bakarken.

"Cehennemin dibinde rezervasyonum vardı Eun Mi katılmak ister misin?" diye sordum.

"Ben almıyım canım." Dedi Eun Mi ve kanepeme yayılıp az önce bıraktığım keyfi de üstüne geçirdi.

"Han Ah! Bu arada şu Sae Jun denen adamı niye tavlamadın kızım. Adam yürüyen karizma" dedi Eun Mi ve salyalarını akıtarak ekrana bakmaya devam etti.

“Koşan Asalet, Uçan Yakışıklılık, Adım Atan Seksilik ve Öldüren Mafya Babalık” diye de ekleyip odama geçtim.

Bütün gece rüyalarımda Sae Jun’un kollarındaydım. Ah elbette boğuluyordum o sırada. Sae Jun benim boynumu sıkarken bir yandan da uzanıp öpüyor sonra tiksinerek bakarken en berbat öpücük olduğundan bahsediyor bu sırada ben bir anda Hayla’ya dönüşüyor ve onunla nikah masasına otuyordum.

Yukarıdaki rüyada geçen kabus öğesi aşağıdakilerden hangisidir?

A) Sae Jun’la evlenmem

B) Hayla’ya dönüşmem

C) Boğularak öldürülmem

D) Berbat olarak nitelenmem

Cevap hiç şüphesiz E) Hepsiydi.

Pislik Sae Jun’un bana yaptığı her neyse gün boyu yataktan çıkmamak, sadece uyumak istiyordum. Umarım bir an evvel

evlenir ve Dubai'deki o gökdelen otelde gerdek gecesine giremeden Amerika'nın işgaline uğrarsınız!

Bu kötü ruh haliyle kalkıp işe gittim. Hyun'un yanında yürürken güvendeydim ve birazdan Sae Jun'u görecek olmaktan bile korkmuyordum. Neticede onu yine kızdırmış ve kameralar önünde 18 yaş altı mafyaya çevirmiştim.

Sae Jun şirkette yoktu ve hem bir ferahlama, hem de arabesk hüznü içinde kaşlarımı ters V yapıp odama geçtim. O sırada şirketteki asistanlardan biri bir davetiye getirdi.

Otelin Personel Başkanlığı Yeni Yönetim ve yeni çalışanlar için Jeju Adası'nda bir organizasyon ayarlamıştı haftasonu için. Tüm Yönetim Kademesi'nin katılımı sağlanmıştı biri Hariç: Genel Başkan Kim Sae Jun.

Beyefendi Tebaasıyla, halkıyla bütünleşmek yerine inekleriyle romantik bir samanlık macerası geçirecekti belli ki. Madem o yoktu ben tabiî ki eğlenceye akacak ve o tatile atlayacaktım.

****

(Yazarın Anlatımıyla)

Sae Jun mailine bakarken keyifle sırıttı. Ekranda yazan ismi anında seçmişti gözleri: “Park Han Ah gelecek. Plan tamam”

Bu daveti Personel Başkanlığı’na küçük bir tehditle imzalatması çok kolay olmuştu. Tabii ki böyle bir organizasyon yoktu. Bu hafta sonu macerası kişiye özeldi. Madem Han Ah denen kıza Seul’de gereken dersi veremiyordu onu kaçamayacağı Jeju Adasında kıstırmak çok kolay olacaktı. Kızın Yeni tuttuğu 5 kişilik koruma ordusunu halletmek ise Sae Jun için liseli bir çeteden daha kolaydı.

Genç adam gözlerini kısarken bu seferki buluşmanın bir aksiliğe yol açmaması için her şeyi ayarlamıştı. Zavallı Park Han Ah yan odada Azraili’nin olduğunu bilmeden keyifle bir tatile gelecek ancak slasher filmlerinde tek tek öldürülen o gençlerden biri olarak macerasını tamamlayacaktı.

Sae Jun için sahte isimle oda ayarlandı. Tutulan otelin tüm odaları ayarlanmıştı ve hepsi boştu. Han Ah bunu şirketin organizasyonu sanacak ve Sae Jun olmadığı için rahatça gezip tozacaktı.

Ancak bilmediği şey ölümünün son derece törensel olacağı ve bunun için profesyonel bir ekibin çalıştığıydı. Kore'nin korkulan mafya babası Kim Sae Jun'un cinayet kariyerleri üstün başarılarla dolu adamlarından oluşan ekipti tabi ki bu ekip!

Sae Jun TV ekranını durdurup kızın yüzüne baktı uzun süre. Doğrusu çıkardığı dedikoduya son derece kızmıştı başta ancak sonradan daha önemli bir haberle o kızla yan yana isminin anılmasını engellemişti. Han Ah'la olan birlikteliğinden ziyade Ünlü mafya babasının evlilik haberi daha çok sükse yapmıştı.

Durum Sae Jun lehine ilerlerken genç adam ekrandaki kıza uzattı elini. Parmağı kızın yüzüne giderken umulmadık bir heyecan da basmıştı. O eli oraya boğarmış gibi yapmak için uzatmıştı ama sanki ona gerçekten dokunacakmış gibi hissedince hızla çekti elini.

Lavaboda yaşanan o öpüşmeyi hatırlayınca da yukarıdan bir sıcaklık aşağılara doğru kaydı ve genç adam yerinden rahatsızca kalkarken bir kez daha o kızı tamamen silme kararını onayladı.

Han Ah Jeju adasına Hyun ve iki adamla gitti. Kız kalabalık olup tatilini berbat etmek istemiyordu. Hem Sae Jun gelmeyecekti ve tehlike de yoktu. Hyun zorla ikna olurken genç kızın yanından bir an olsun ayrılmadı.

Odalar garip bir şekilde doluydu ve Hyun'a boş oda olarak bir alt kattaki oda ayrılmıştı.

"Garip bir şey, bir ses, bir hareket duyarsanız sadece şu tuşa basın" dedi Hyun ve kıza tek düğmelik küçük bir kumanda uzattı.

"Nedir bu?" diye sordu Han Ah Hyun'a.

Buna gerek olacak bir durum yoktu. Neticede Çakma Sicilyalı Şu an Çakma Jejulu olamayacak kadar uzaktaydı.

"Bu düğmeye bastığınız an birkaç dakika içinde yanınızda olacağım" dedi Hyun ve güvenle gülümsedi. Han Ah umarsızca Peki dedi. Nasıl olsa o düğmeye hiç basmayacaktı.

Odasına yerleştikten sonra da dinlenmeye geçti genç kız. Saat sabahın 10'ydu ve şirketten kimse yoktu. Bu durumu hiç sorgulamadı nedense, sadece temiz ilkbahar havasını içine çekti ve tv'yi bile açmadan yatağa uzandı. Dün akşam da yemek yememişti ve karnı guruldarken yine de yemek istemiyordu. Hiçbir şey yapası yoktu ve belli ki uykusu da kayıplara karışmıştı.

En sonunda uyku tutmayınca yataktan kalktı eşofmanlarını çekti ve Hyun'u aramadan dışarıya çıktı.

Sae Jun yan odadan gelen sesle hızla yerinden fırladı. Yaptığı birkaç görüşmeyi sonlandırırken şirketin evraklarını da cebine koydu. Kapısını yavaşça açarken Han Ah'ı arkadan gördü.

Kızın eşofmanlar içinde olduğunu görünce imayla gülümsedi ve kendi şapkasını iyice yüzüne geçirip güneş gözlüklerini takıp kızın peşine düştü.

Hafif bir yağmur Jeju adasının harika manzarasını enfes bir şekilde sararken genç kız yağmurun tadını çıkartarak yürüdü. Orman içlerine girerken diline dolanması için neşeli bir şarkı arıyordu.

Lanet şarkıların hepsinde ya "Kajimaa (Gitme)" ya "Saranghae (Seni

Seviyorum)" nidalarıyla çınlıyor ve hepsi umutsuz bir aşkı haykırıyordu. Han Ah bu vesileyle Sae Jun'a küfürlerini yollayıp kendi yazdığı şarkıyla yürüyüşüne devam etti.

"Seni gidi
Çakma

Sicilyalı Sae
Jun! Elime
geçersen
bittin oğlum

Ayaklarıma kapanıp af dileyeceksin

O inek Hayla'yla mı evleneceksin.. Ohh Noooov "

Han Ah bir yandan kendi şarkısına gülerken bir yandan da telefonunu çıkarıp şarkıyı Eun Mi'ye okumak istedi. Telefona düşen yağmur damlaları bunu imkansız hale getirirken Bu sırada orman içinden gelen bir çıtırtıyla korkuyla arkasını döndü.

Elleri ceplerinde karşısında durup alayla gülümseyen adamı görünce soluğu kesildi heyecandan. Sae Jun gözlüğünü çıkartıp cebine atarken Han Ah'a "Şimdi nereye kaçacaksın?" dedi.

Han Ah onu duyar duymaz ormanın içine hızla kaçtı. Açlık ve yorgunluktan ayaklarını hızlı hareket ettiremiyordu. Bir de çalılar, ağaçların dalları, taşlar ve yağmurdan dolayı hızı iyice kesilmişti. Üstelik arkasında Sae Jun vardı. Nereye kadar kaçabilirdi ki. Boşuna kendini yorduğunu biliyordu. Hiç olmazsa gururu için ayaklarını zorlamalıydı.

Sae Jun yürür gibi koşan kıza bakarken bağırdı:

“Çok yavaşsın” dedi ve kovalamaktan bıkıp hızını arttırdı. İki adım sonra kızın kolunu sertçe çevirdi.

Han Ah hızlı hızlı solurken bir yandan onun kolundan kurtulmak için çırpınıyordu.

“Bırak beni, ne istiyorsun lanet olasıca” diye bağırdı en sonunda genç kız.

“Bırakmak mı? Daha yeni başladık hayatım” dedi Sae Jun en sonunda iki eliyle kızın kollarını yakaladı.

Han Ah bir anda kumandayı hatırladı ama çıkarken yanına almadığından emindi. Hyun’a ulaşması imkansızdı. Korku doluyken son bir hamleyle adamın elinden kurtulmak istedi ancak başaramadı. Sae Jun onun tek elini tutup arkasından sürüklemeye başlamıştı bile.

Han Ah nefes nefese kalmış bir halde adamın kendisini sürüklemesine boyun eğerken en sonunda dayanamadı ve spor ayakkabısıyla Sae Jun’un baldırına sert bir tekme attı. Adam darbeyi alır almaz hızla döndü ve sadece bir saniye kızın yüzüne bakıp ardından sert bir tokat attı.

Han Ah geriye doğru yalpalarken Sae Jun yaptığı bu hareketten anında pişman oldu. Kızın yüzüne düşen yağmur damlaları bile tokadın neden olduğu kızarıklığı örtemedi ve Han Ah nefretle ona bakıp:

“Hayvan” diye bağırdı.

“Dua et ki çok daha beterini yapmadım” dedi Sae Jun ve onu sürüklemeye devam etti.

“Senden ve o aşağılık tehditlerinden korkmuyorum. Korksaydım ilk gün o belgeleri imzalardım.” Dedi Han Ah ve çamura batmamak için adımlarını dikkatle attı.

Bir süre sonra Sae Jun’un kendisini sürükleyen eline gitti bakışları. Az önce bileğini tutan el şimdi elini tutuyordu ve ikisi de bunun farkında değildi. Ancak genç kız bunu fark ettiği an heyecanla kasıldı ve elini adamın sıcak elinden nefretle çekmek istedi.

Sae Jun’un bu temasa aldırdığı yoktu. Ya da Han Ah öyle sanıyordu. Genç adam az önceki tokadı attığı için hem pişman hem de değildi. Neticede kız daha beterini hak etmişti ama bu onun daha önce yapmadığı bir şeydi. Bu kızı görünce daha önce yapmadığı ne varsa yapmıştı neticede.

Hem onu öldürmediği için dua etmeliydi değil mi? Kaldıkları otele değil başka bir otele götürüyordu kızı ve ne yapıp edip o imzayı aldıktan sonra onu beş parasız olarak sokağa atacaktı. Tek planı buydu.

Yaptığı onca yalan habere ve Kore'nin en korkulan adamını maskara yaptığı için de cezasını bulmuş olacaktı. Artık nereye ve kime giderse gitsindi. Holding Sae Jun'a kalacak ve bu baş belasından ebediyen kurtulmuş olacaktı.

Bunları düşünürken Han Ah'ın gittikçe daha da yavaşladığını fark etti Sae Jun.

"Yürüüüü" diye bağırdı kıza.

"Hiçbir şey imzalamayacağım, bu dediğime inansan iyi olur. İm-za-la-ma-ya-cağım" dedi Han Ah ve adımları iyice yavaşladı.

Sae Jun sinirle nerdeyse yerde sürüklediği kıza döndü ve bu sırada Han Ah'ın gözlerinin gittikçe kapandığını ve bedeninin kaydığını fark etti. Genç adam hızla atıldı ve Han Ah bayılırken onu yakalayıp sert bir hareketle göğsüne bastırdı.

Kızın baygın yüzüne bakıp derin bir nefes verirken onu iyice kucağına yerleştirdi ve yüzünü kendi şapkasıyla yağmurdan koruyup otele taşıdı.

2 Saat sonra Han Ah feci bir baş ağrısıyla uyandı. Gözlerini aralayınca bembeyaz bir çarşafla örtülü bir yatağın boş kısmını gördü. Kafasını yavaşça kaldırdı ve son derece lüks bir odada olduğunu anladı.

Olanları hatırlayıp yatakta aniden sıçrarken çıplak olduğunu fark etti ve dehşetle çarşafı çıplak vücuduna çekti.

9. Bölüm

(Han Ah'ın Anlatımıyla)

Bu oda benim odam değildi elbette. Genç yaşta bunamadıysam ve ağır bir travma geçirmediysem daha önce böyle bir odaya gelmediğimi biliyordum.

“Bu kaç Han Ah?” yaptım iki parmağımı kendime gösterip. 5 cevabıyla rahat bir nefes verip tüm melekelerimin sağlam ve açık olduğunu fark edip rahatladım. Rahatlamak mı? bu kelime nedense şu an bu yatağın içinde bana çok ama çok tehlikeli geliyordu.

Üstelik çıplaktım (aslında tamamen değil) ve yatağın soğuk tarafının çarşafı da kırıştı. Ah Tanrım! Sae Jun’un ırzına mı geçmiştim! Hayır tabi ki böyle bir alçaklığı ancak o yapardı. Çakma Tacavüzcü Coşkun!

Neredeyse çığlığı basıyordum ki aklıma gelen fikirle hızla o çarşafı kontrol ettim. Hayır herhangi bir delil, kan, parmak izi, saç teli yoktu! Kendi vücudumu tanıdığım kadarıyla daha önce iki kişilik bir aktiviteye kalkışmamıştım. Hem şu an böyle bir durum olduğuna dair herhangi bir iz yoktu. Sae Jun’un benim en derindeki saklı hazinemi çıkarmış olması mümkün olmazdı değil mi?

Bu düşünceyle yine de korku içinde kasılırken odanın kapısı açıldı ve oturur vaziyetteyken o yatağın içine tekrar kayıp çaktırmadan içeriye giren kişiye baktım.

Sae Jun bir yandan içeriye girerken bir yandan da telefonla konuşuyordu.

“Her şey tamam, benimle evlenmek zorunda kalacak. Gerekirse şantaj..” diyordu ki bir andan sustu. Hızla gözlerimi kapattım ve uyuyormuş numarası yaparken onun telefonuna kaçak hatla bağlandım.

Ancak o sırada telefonu kapatmıştı ve gözünün üzerimde olduğunu fark ediyordum. Gözü tamamen kapalı olsa da kalp gözü hep açıktı o evliya Han Ah’ın!

“Neyse sonra ararım, o baş belasının odasına girdim, kapatıyorum” dedi Sae Jun ve odanın içinde dolanmaya başladı.

Ah tanrım! Üzerimde bir şey yokken etrafımda dolanmasıyla kalbimin çarpıntısı çarşafı delip geçecek diye korkuyordum. Artık uyansam mı? Sae Jun diğer odaya geçip birkaç kişiyi daha ararken ben sesli bir esneme çıkardım ve yeni uyanıyormuş izlenimi verdim.

“Heyyy yamuk prenses uyan” dedi bir süre sonra ve şakağımı parmağıyla dürttü. Bir an şakağıma silah dayadığını sanıp hızla gözlerimi açtım. Ne ara bu kadar yakına gelmişti. Göz göze gelirken çarşafı kendime dolayıp yataktan fırladım.

“Yaaaa ne yaptın bana, yoksa sen, sen?” demiştim ki onun dudağı dalga geçercesine kıvrıldı ve cevap verdi:

“Bunu sen istedin” dedi ve bakışlarını vücudumda gezdirdi.

Neyi ben istedim? Tamam istediğim çok şey var. Mesela takipçilerimin sayısının obamayı geçmesi, adıma bir anıt dikilmesi, şarkı yazılması, kitap basılması... Sae Jun'un ayaklarıma kapanması, yalvarması, ağlaması (tamam tamam bunu istemiyorum) diye gider. Ama bir ödül verir gibi, hayır tabi ki bir ödül verip ona kendimi teslim mi etmiştim?

"Ben senle birlikte olmayı mı istedim? Hem de ilk seferimde öylemi" diyerek sazanlıkta durumu onunla eşitledim.

Sae Jun'un büyük bir şok içindeymiş gibi bana baktı. Bozuntuya vermeden cool olmaya çalıştı ancak hala yüzünde kocaman bir soru işareti vardı.

Ardından boğazını temizledi ve yeniden kaşlarını çatarken:

"Seni odaya getirip yatağa bıraktım ama sen beni kendine çektin. Doğrusu ben bana sunulan bir malı reddedecek kadar kaba bir adam değilim" dedi ve resmen sırıttı.

Mal mı? Burada bir mal varsa oda yüzde yüz ithal Çin Malı bir adet Mafyadır! Yalan söylediğin bariz Çekik Karındeşen Jack.

Ben seni kendime çekecek kadar kafayı yemiş olabilir miydim? Tamam tamam kim olsa onu kendine çekip yatağa atmaya

çalışırdı ama aynı zamanda bir insan ilk seferini nasıl hatırlamazdı?

Edindiğim bilgiler ve gördüğüm bazı şeyler üzerine şu an bunu bilecek durumda olduğumdu. Ancak kendimi gayet normal hissediyordum!

Belli ki bana bir oyun oynuyordu. Bunu çözmek için olayı büyütmedim. İçimde yine de önlenemez bir korku vardı. Ah Tanrım nasıl "bu mükemmel anı hatırlamam" Korkusu elbette!

"Seni dava edeceğim, bana tecavüz ettiğin için süründüreceğim" dedim bir yandan sıkı sıkıya çarşafa yapışmaya devam ediyordum. En azından korkutmaya çalışmalıydım. Bu Frankestein'ı Şirin babayla korkutmak gibiydi elbette.

" Aynı davadan ben de sana açabilirim" dedi ve yandan bir gülüşle baktı. Ardından devam etti:

"Neyse uzatma, tadına baktığım kirazlardan birinin kurtlu çıkması olarak düşünüyorum bu olayı. Sen de böyle düşün ve unut." Dedi birden bire.

"Kurtlu kiraz mı? Beni benzete benzete buna mı benzettin. Pislik herif.

Bunu sana ödeteceğim” dedim ve o arkasını dönerken konuştu:

“Kıyafetlerini attım. Dolaptakilerden giyersin” dedi ve çıkışa yöneldi.

Gerçekten böyle bir şey olmadığını düşünsem de Sae Jun’un telefon konuşması aklımı hayli meşgul ediyordu. Telefondaki kişiye evlenmek zorunda kalacak demişti. Ne yani benimle evlenmek mi istiyordu? Bunun için gerçekten bir açılım yapmış mıydı yoksa blöf müydü? Hem neden benimle evlenmek istiyordu ki? Yoksa aşkından çıldırmak üzereydi de sağlıklı düşünemiyor muydu?

Benimle evlenmek istemesi ya böyle bir psikolojik sorunun ya da büyük bir planın parçasıydı. Benden bu kadar nefret ederken erkeklerin en büyük idam sehpası olan evliliğe atılması hayli ilginç gelmişti.

Üzerimdeki çarşafla o kadar bütünleşmiştim ki onu öz derim yerine koyarken gardırobu açtım. Dünyanın en zevksiz kıyafetleri listesinin top ten’i dolaba diziliydi. İçinden saks mavisi bir etek ve sarı kısa bir tişörtü üstüme geçirip odada beklemeye başladım.

Yarım saat sonra Sae Jun yeniden gelmişti. Elinde yine o kağıt yığını vardı.

“Buradan çıkmak istiyorsan sadece bunları imzalama ve ben de seni layık olduğun yere, sokaklara göndereyim.” Dedi ve sırıttı.

Ardından köşedeki koltuğa iyice yayıldı ve benden gelecek hamleyi bekledi.

Onun tam yanındaki koltuğa kuruldum ben de:

“Gerçekten kalın kafalısın değil mi?” diye sordum.

Hızla koltuktan uzandı ve aramızdaki mesafeyi kapattı.

“Han Ah!” dedi dişlerinin arasından. İlk kez adımı kullanmıştı. Neredeyse gülecektim. Sanki o iri cüssesi ve ölümcül bakışlarıyla “ayol” ya da “panpiş” gibi bir şey demişti.

“Zaten her şey benim ve sen yolumdaki küçük değersiz bir çakıl taşısın. Nasıl veya hangi yolla olursa olsun şirketleri alacağım. O yüzden sağlığın için şurayı imzala ve herkes kendi yoluna gitsin” dedi. Sinirden gözü dönmüştü.

(Yazarın Anlatımıyla)

Sae Jun kızı baygın halde odaya kadar taşımıştı. Han Ah'ın solmuş yüzü ve hissiz bedenini yatağa bırakırken saçlarının yüzüne geldiğini görüp eliyle saçları kızın yüzünden çekmek istemişti. Ancak kızın sırılsıklam olmuş saçına dokununca birkaç saniye ne yapması gerektiğini düşündü.

Kıyafetlerinin çıkarılması gerekiyordu ancak bunu yapabilecek kadar kendine güveni yoktu.

Hemen telefona sarıldı ve resepsiyonu arayıp bayan bir görevli çağırdı.

Genç bir kız gelirken ona Han Ah'ın kıyafetlerini çıkarmasını söyledi. Han Ah sadece kuru iç çamaşırlarıyla kalırken Sae Jun uzun süre yataktaki kızı izledi. Gözleri ve çenesi kapalıyken hayli masum olduğu kesindi. Sonsuza kadar böyle kalsa ne iyi olurdu!

O an planı devreye sokmaya karar verdi sae jun. Arkadaşının dediği gibi onunla evlenip tüm servetini alabilir, hem böylece evlilik boyunca ona hayatı yeterince dar edebilirdi. Ve Şimdi bu plan için tüm şartlar sağlanmıştı.

Elbette ki ona zorla sahip olma gibi bir düşüncesi yoktu. Sadece kıza kendisiyle eğlendiği izlenimi verecek ve onun salya sümük ağlamasını sağlayacaktı. Tabi kız da tüm diğer cinsi gibi "Evlen benimle" diye tutturacak ve Sae Jun mecbur kalmış onurlu bir adam gibi teklifi kabul edecekti.

Böylece Tae Bin'in planını devreye sokacak ve karısı olacak Han Ah'tan hisseleri aldığı an onu kapı dışarı atacaktı. Tabi burnunu bir güzel sürttükten sonra!

Sae Jun bu düşüncelerle odaya girmişti. 3 Saat geçmesine rağmen Han Ah ayılmamıştı. En son kendine gelir gibi olunca Sae Jun onu zorla uyandırmıştı. Yine cızırtılı ve cırtlak sesine, karıncalı tv görüntüsü gibi rahatsızlık veren o kıza katlanması gerekecekti. Ancak bu sefer görüntü muazzamdı.

Han Ah çarşafa sarılı halde korkuyla ona bakıyordu. Sae Jun planının işlediğini görüp keyiflenmişti. Yakında bu kız da ağlayıp sızlayacak ve beni kullandın saçmalıklarıyla kapısını aşındıracaktı. Üstelik kızın dediğine göre ilk seferiydi ve Sae Jun buna hayli şaşırmıştı.

Onun gibi bir kızın pek çok erkekle macerası olması gerekirdi ama Han Ah ilk kez olduğunu söyleyerek Sae Jun'a hayatının en büyük şokunu yaşatmıştı.

Doğrusu bunu test edip onaylamamıştı Sae Jun ama çarşaflı sarılı Han Ah'a bakarken aklından geçen tam da bu düşünceydi.

Bu sefer zaaflarına uymayacak ve bu cadıyla herhangi bir fiziksel temasa girmeyecekti. Bunun gittikçe daha da zor olduğunu

anlayan Sae Jun odadan çıkarken kıza da giyinmesi için zaman verdi.

Geri geldiğinde de bir ihtimal olur da mantıklı düşünür diye yine o evrakları uzatmış ama Han Ah yine imzalamak konusunda ikna olmamıştı. Zaten bir süre sonra tüm planı kusursuzca işleyecekti.

Sae Jun bunları düşünürken bilmediği şey ise Han Ah'ın her şeyi fark ettiğiydi. Han Ah da Sae Jun'un planını merak ederken ona neden kendisiyle evlenmek istediğini bir türlü soramıyordu sadece. Eğer planını fark ettiğini anlarsa elbette açıklamayacaktı.

Bunun üzerine Han Ah o anda çılgın bir fikrin etkisi altına girdi. Babasından para kopartmak için pek çok duygu sömürüsü yapmış ve en nihayetinde usta oyunculara taş çıkartırcasına gerçekçi bir üzüntüye bürünmeyi başarmıştı.

Şimdi Sae Jun'a aynısı yapacak ve muhteşem oyununa bir de gözyaşı ekleyip onun içinden geçenleri okuyacaktı. Han Ah birkaç zorlamayla beraber sesini inceltip gözlerine de birkaç damla biriktirip adama baktı.

“Sorumluluğu alacaksın” dedi genç kız. Ardından tuttuğu yaşları firar ettirdi ve yanaklarından masum yaşlar akarken adama baktı.

“Beni kirlettin” dedi bir kez daha.

Sae Jun onun da klasik bir kızın saçma heveslerini taşıdığını keyifle fark etti. Az Sonra Han Ah kendisiyle evlenmesini isteyecekti.

“Kirlenmek güzeldir” dedi Sae Jun ve dişlerini gösterip güldü.

Han Ah neredeyse bu iğrenç esprisiyle dalga geçip gülecekti ama rolünü bozamazdı.

“bedelini ödeyeceksin. Benimle evlenmek zorundasın” dedi genç kız ve Sae Jun’un vereceği tepkiyi bekledi.

Hayır pek de şaşırmış gibi durmuyordu. Onun planının gerçek olduğunu anladı Han Ah. Demek kendisiyle evlenmek istiyordu. Şu belgeleri imzalatmaya uğraştığına göre her şey şirketler içindi. Ancak Sae Jun kiminle uğraştığını hala fark etmeyen biriydi anlaşılan.

“Evlenmek mi?” diye sahte bir şaşkınlık belirtisi gösterdi Sae Jun. Han Ah onun bu rol kabiliyetine en en kötü ödül olan Ahududu ödülü vermemek için kendiyle savaşırken ona gözlerini kısıp baktı ve yeniden üzgün bir suratla “Evlenmezsen kendimi öldürürüm” deyip adamın koluna asıldı. Sae Jun’u sarsarken hıçkırıklarını da koyverdi.

“Biraz abarttım sanırım” diye düşünüp bir yandan ağlarken bir yandan da çaktırmadan sırıttı.

Sae Jun ava giderken avlanacaktı. Han Ah’ın onunla evlenmeye niyeti yoktu sadece Çakma Sicilyalının öyle sanmasını istiyordu.

“Bakarız” dedi Sae Jun ve kolunu hızla çekerken Han Ah da yere kapaklandı.

Dizi acıyla sızlarken “Sana göstereceğim Çin Malı Mafya” dedi kendi kendine.

“Bakarız da ne demek? Ah Tanrım kesin hamile kalırım. Üstelik bizim ailede herkes ikiz doğurdu. Anne tarafım ve baba tarafımdaki ikizleri ikiyle çarp ben kesin dördüz getiririm ve sen dört çocuğu gayri meşru yollarla dünyaya getirmeme seyirci kalamazsın. Onların piç damgası yemesini seyredemezsin.

Ben koyu bir dindarım ve asla kürtaj olmam. Sae Jun benimle evlenmezsen Tüm Vatikan’ı ayağa kaldırır ve senin büyük bir

günahkar olduğuna dair fetva çıkartırım. Kore'de barınamazsın duydun mu?" beni diyerek abartmanın dibinin dibini sıyırdı Han Ah ve burnunu gürültülü bir şekilde eteğine sümkürüp ona baktı.

Sae Jun öyle bir şaşkınlıkla bakıyordu ki açılmış ağzına Japonya'nın deprem enkazının hepsi rahatlıkla sığardı.

"Sen gerçekten delisin Yamuk Prenses" dedi genç adam ve arkasını kıza dönerken neredeyse kahkahayı patlatacaktı. Kızgın bir suratla tekrar Han Ah'a döndüğünde ise elini neyse der gibi salladı ve

"Peki evlenelim. Madem istediğin bu O zaman cehenneme hoş geldin Trenses Ahh Prensess yani" dedi .

"Göreceğiz Cehennemi" dedi Han Ah içinden ve İkisi birbirlerine tuzak kurmanın rahatlığı içinde içten içe sevindiler.

Sae Jun onunla evlenerek tüm mal varlığına sahip olacaktı. Han Ah ise onu nikah günü bırakıp kaçacak ve herkese rezil olmasını sağlayacaktı.

Üstelik kıza göre Hayla devre dışı kalıp Sae Jun'la evlenmediği için inek soyu da rahat bir nefes alacaktı. Neticede adam Kore

basınına itinayla rezil olurken Han Ah ona bir bar taburesi üstünde içkisini yudumlarken katıla katıla gülecekti.

Sae Jun tekrar çıktı odadan ve Han Ah bu sırada gözyaşlarını silip kötü kadın kahkahasıyla eğlendi. Hyun ise aklından tamamen çıkmıştı. Koruması muhtemeldir ki kendisini arıyordu. Genç kız hangi otelde olduğun bilmiyordu ancak diğer oteli aradı telefonla ve Hyun'un odası bağlanırken keyifle konuştu.

"Hyun şii beni merak etme birkaç saate kadar geleceğim" dedi Han Ah ve telefonu kapatıp hızla odadan çıktı.

Sae Jun'la ertesi gün bulup evlilik detaylarını ve kuralları konuşacaklardı. Han Ah her şeye çoktan evet demeye karar vermişti. Nasılsa bu evlilik gerçekleşmeyecek damat bey tüm basının önünde sap olma kariyerine ilk adımını atacaktı.

Han Ah da ondan sonra özel yapım kurşun geçirmez, yanmaz yapışmaz bir zırhla hatta mümkünse Iron Girl kostümüyle dolaşacaktı. Ya da en iyisi Kuzey Kore'ye iltica etmekti.

Sonuç Ne olursa olsun tüm bunlara değecek kadar aşağılamış ve unutamayacağı bir ders vermiş olacaktı Çakma Sicilyalıya!

10. Bölüm

Evleniyordum!

Bir gün bu kelimenin bu kadar yakınıma geleceğini hiç düşünmemiştim. Elbette kız kurusu olmak gibi bir düşüncem yoktu ama 30'dan önce evlilik kelimesini cümle içince kurmamaya, 30'dan 35'e kadar fizibilite çalışmaları ve arge'ye ayırıp adayları değerlendirmeye 40'ta da imza atmaya karar vermiştim. Çocuk mu? Ah hayır, dünyaya yeni bir Park soyunu getirip mükemmel üstün ırkımızı bozmaya hiç niyetim yoktu! Öldükten sonra da mumyalanan cesedimi Kore Ulusal Müzesi'nde Homo Perfectus olarak sergilenmesini vasiyet edecektim.

Neredeyse evlilik fikrine inanıp yukarıdaki hayallerimin gerçekleşmeyeceğini düşünüp üzülüyordum ki düşüncelerime reset atıp gerçeğe döndüm. Elbette evlenmiyordum, yaptığım sadece Sae Jun'u birazcık rezil etmek ve onun mafyalık kariyerine bir milat koymaktı: Han Ah'tan önce, Han Ah'tan sonra!

Otel odasında keyiften dört dönerken aynadaki aksime baktım ve dünyanın bir numaralı harikasına kucak dolusu sevgilerimi gönderip odadan çıktım. Sae Jun beni kafeste keklik sandığından gitmeme müsaade etmişti.

Nasılsa onunla evlenmeyi ben istemiş ve dolayısıyla ona bağımlı olmuştum. Ancak bilmediğiyse ortada ne bir kafesin ne de bir kekliğin olduğuydu. Ortada olan şey bir adet mafya babasıydı. Kilisenin ortasında, mihrabın önünde gelinini bekleyen ve az sonra terk edilerek acıların mafyası olacak olan Kim Sae Jun'du.

Otelden çıkıp Hyun'u buldum. O gün öğleden sonra Seul'e beraber döndük. Sae Jun müstakbel kaçak gelinini aramamıştı. Seul'de ondan bir atraksiyon bekliyordum. Nitekim çekik mafyam akşam üstü arayarak yarım saat içinde buluşmayı önerdi.

Buluşmayı seçtiği yer ise en soğuk ve en sıcak anılarımın başrolü ünlü terasın olduğu ve bir asansörün elini kana bulamak üzere beni katletmek için mafyamla anlaştığı o oteldi. Tekrar benzer şeyleri yaşayacağımın korkusuyla Eun Mi'yi de koluma taktım. Sae Jun'a bir arkadaşımla geleceğimi söyleyip onun homurdanan sesine katlanıp otelin yolunu tuttum. Çıkışta büyükbabam da eve yeni giriyordu.

Yaşlı adamı görmeyeli nerdeyse asırlar olmuş gibiydi. Harabojim resmen 30 yaş gençleşmişti. Tanrım! Adam Seul'un

gecelerinin kadrolu elemanı olmuştu ve üzerindeki deri ceketle benim oracıkta ölüp dünyanın kalite ortalamasını düşürmeme neden oluyordu!

“Hanayaaa nereye gidiyorsunuz bu saatte?” diye sordu tembel tembel

“Haraboji Sunlight oteline gidiyoruz, hayırlı bir iş için” dedi Eun Mi ve aynı anda dirsek darbemle birkaç dişini kutsal bir yolda feda etti.

“Yok bir şey dedecim, biraz hava alacağız” diyerek az önceki gafı lafı çevirerek telafi etmeyi umdum.

“Yeni bir gece kulübü açılmış ben de oraya gidecektim. İsterseniz beraber oraya takılalım. Çok güzel kızlar varmış” dedi harabojim ve içimdeki öldürme isteğini zavallı Eun Mi’ye çevirip onun boğazına sarılacakken aklıma Sae Jun geldi ve onu bekleterek çıldırtmanın pek de iyi bir fikir olmadığını görüp Eun Mi’yi sürüyüp çıkardım.

Aracımı yavaş yavaş sürerken kalbim ağzımdan fırlayacak gibiydi. Sanki Sae Jun’la gerçek bir randevuya çıkıyordum. Ah, bu hisle adama beyaz eşya ve mobilya bakmayı teklif etmemek

için bunun sahte bir evlilik anlaşması olduğunu hatırlattım kendime. Kelebek mobilya'da da kampanya vardı halbuki!

Neyse...

Otele varıp, katilim olmasına ramak kalmış asansöre binince Eun Mi'nin koluna yapışıp en köşeye süzüldüm.

"Ah canım nasıl da heyecanlısın. Sayende uzaylılara bile inanabilirim" dedi ve pis pis sırıttı Eun Mi.

"Ne diyosun Eun Mi Allah aşkına. Ne uzaylısı" diye sordum. Belli ki kız asansörü uydu, terası da uzay sanmıştı. Şimdi uzaya çıktığımızı falan düşünüyordu. Eh normaldir!

"Kızım senin şu mafyayla evlenmen diyorum büyük bir mucize. Eğer dünyada bunu da göreceksem bence her şey mümkün, uzaylılar da!" diyip altyazısını geçerken onun bu mantıklı cümlesine neredeyse Nobel Zeka ödülünü verecektim. Ah Eun Mi arkadaşlığımın nimetlerinden yararlanıp biraz olsun akıl sahibi olmuşsun.

"Onunla evlenmeyeceğim ki" dedim o muhteşem tezini zevkle çürütüp.

Bana yüzünde 1000 soru işareti gücündeki şaşkınlıkla bakarken konuştum: “Ona yaptıklarının bedelini ödetip nikah günü kaçacağım” dedim ve çapkın gülümsememle baktım.

“Hanayaaa sen tam bir şeytansın. Seninle gurur duyuyorum” dedi Eun Mi ve bana gerçekten gururla baktı.

Ah Eun Mi! Bendeki bu entrika gücü Lorenzo’nun izlediği o pembe dizideki Mariya Berta da bile yok.

Asansörden çıkıp Sae Jun’un masasını bulmayı denedim. Havalar iyice ısındığından her masanın üstü açıktı. Neyse en azında kaçmak için kapıyı kullanamazsam kendimi bir şekilde havadaki açıklıktan kurtarabilirdim. Bu amaç için Eun Mi’yi kurban etmem gerekse bile.

Birkaç masaya bakarken Sae Jun’u bir adamla otururken gördüm. Yanındaki adam Genç ve yakışıklıydı ama benim Çakma Sicilyalımın yarısı bile etmezdi. Onların yanına geçerken Sae Jun imzası haline gelen çatık kaşlarıyla bana baktı ardından yanındaki adam ayağa kalktı ve bize selam verdi.

“Ben Tae Bin. Sae Jun’un arkadaşıyım.” Dedi.

Tanıştırılmak için Sae Jun'dan bir hamle gelmeyeceğini görüp kendini tanıtmıştı. Gerçek bir gülücükle bu iyi adama selam verirken Eun Mi neredeyse adamın üzerine atlar gibi yakınlaştı Tae Bin'le ve uzun süre elini tutup kendini tanıttı.

Hayır bilmeyen de tanıtacak bir şeyleri olduğunu sanır. Kısa ve net: Eun Mi. Ama benim zekası belli yerlerde ortaya çıkan arkadaşım kendini şu şekilde tanıtmıştı: Seul Üniversitesi Sosyal Bilimler Fakültesi Halk Bilimi Bölüm Başkanı Profesör Doktor Hong Cha Woo'nun kızı Eun Mi. Evet Tae Bin'i babasıyla etkileyecekti!

"Sizinle şuraya geçelim Bayan Eun Mi, sanırım evlilik gibi sıkıcı şeyleri dinlemek istemezsiniz" dedi Tae Bin. Ah Tanrım! Şurada bir yatak olsa Eun Mi'yi anında atardı içine. Üstelik bizimki de ondan önce atlardı!

Bu garip ikili giderken arkalarından 5 karış açtığım ağzımdan akan suyu fark edip gerçeğe dönerken Sae Jun'a baktım. Yüzünde alay, şüphe, kızgınlık, kararsızlık kısaca her zamanki ifade vardı.

"Neyse başlayalım" diye konuştu bakışları bir süre üzerimde gezindikten sonra.

“ Teşekkürler iyiyim, sen nasılsın.” Diye devam ettim.

“İyi olup olmaman umurumda değil. O yüzden gereksiz soruları geçelim.” Derken ben onun suratında patlamış, Messi’nin bir şutunun nasıl da muhteşem olacağını hayal ediyordum.

Tamam bu güzel suratı biraz kaydırmak insanlık suçu olsa da Sae Jun’un acı içinde kıvrandığını görmek için tüm suçları üstlenmeye hazırdım.

“İşte evlilik anlaşmamız” diyerek bana bir dosya uzattı. Dosyaya hiç bakmadan tekrar ona uzatıp her şeyi kabul ediyorum diyecektim ki meraktan açıp okudum. Nasılsa tüm anlaşmalar geçersiz olacaktı. Çünkü böyle bir evlilik olmayacaktı.

“Kim Sae Jun hiçbir şekilde hayat tarzını değiştirmeyecektir. Ondan bu istenmeyecek ve Bayan Han Ah onun tüm şartlarını koşulsuz şartsız kabul edecektir.”

Tek maddelik muhteşem evlilik anlaşmasına bakarken gidip Messi’yi takımıma transfer etmemek için kendimi zor tutuyordum. Bu narsist, egoist Çakma Sicilyalıyı kaleye dikip karşısına da Messi’yi koyup sabah akşam şut çektirmeliydi! Eğer gerçek bir evlilik olsaydı şu an bu kağıt parçasının zerresi

kalmazdı ellerim arasında ama nasılsa bu evlilik olmayacağı için hızlıca kağıdı imzaladım.

“Aferin yola gelmişsin yamuk prenses” deyip güldü Sae Jun.

Ağzımı açıp onu bozmak için kıvranırken oradan ilahi bir dokunuş bu Çin Malı Mafya Müsveddesine haddini bildiriyordu. Evet ak sakallı bir dede karşımızda belirmiş ve Sae Jun’a öfkeyle bakıyordu.

Ah Tanrım! Bu adam benim büyükbabamdı ve şu an Sae Jun’a meydan okuyordu!

“Demek kızımla evlenmek istiyorsun” dedi birden bire Harabojim. Hayır dedecim bu evlilik değil bir oyun diye atılmak istedim. Neticede telef edilmiş bir haraboji görmeye katlanamazdım.

“İstemiyorum mecburum” dedi Sae Jun ve masanın altından topuklularını münasip bir yerine geçirme isteğimle baş başa bıraktı beni.

Ardından harabojim benim yanıma oturdu ve karnıma baktı. Evet anlaşılmıştır. Yaşlı adam benim hamile olduğumu sanmıştı.

“Ne iş yapıyorsun, işin sigortalı mı? Evin, araban var mı?” diye sordu Sae Jun’a Ağzımdan fırlayacak olan kahkahamı yutup dedeme sevgiyle baktım. Evet dedecim SGK’yla anlaşması bile var. Her ay düzenli adam döverek Ulusal Sağlık Sigortamızın sadık bir müşterisidir damat adayınız.

“İş adamıyım. Torununuza gereken şartları sağlayacağım” dedi Sae Jun uysallıkla.

“Güzel, güzel” dedi harabocim ve yeniden karnıma bakarken tekrar Sae Jun’a döndü:

“Çapkınlık, hovardalık ya da gece gezmelerine müsamaha gösteremem. Torunumu eve hapsedip eğlencene bakacak birine benzemiyorsun ama yine de uyarayım. Onu üzersen elimden kurtulamazsın” dedi.

Sae Jun muhtemelen içinden “Onu üzeceğim” demiş olsa da büyükbabama samimi bir şekilde gülümsedi ve cevap verdi:

“Onu üzersem sizden önce Han Ah’ın elinden kurtulamam” dedi ve imayla bana baktı.

Bravo Sae Jun biraz olsun beni tanımaya başladın.

Dedecim onun bu cümlesi üzerine güçlü bir kahkaha patlatırken cevap verdi: “Ailemizin kadınları erkeklerine çok çektirdiler. Sana şimdiden kolay gelsin evladım” dedi ve gülmeye devam etti.

“Dedeciğim detaylara çok girmesek ehee” diye lafa daldım.

“Haklısın kızım, zorla birini bulmuşsun onu da kaçırmayalım” demez mi harabojim Tanrım lütfen şuraya bir göktaşı düşür de utanç içinde ölmeden son nefesimi vereyim!

Dudaklarımı kemirip başımı masanın altına gömme planlarını kurarken Sae Jun’un da gülümsediğini gördüm. Evet gerçek bir gülümseyişti bu.

Büyükbabamla karşılıkla gülüyorlardı ikisi de benle dalga geçerek. Yine de Müstakbel mafya kocama şaşkınlıkla bakarken onun büyükbabama karşı son derece saygılı olduğunu fark ettim.

Bu görüşme gittikçe gerçeğe daha çok yaklaşıyordu ve her an köşeden bir orkestra çıkıp gelini ve damadı sahneye alalım diyecek diye korkuyla kasıldım. Neticede dedecim benim

düğünümü göremeyecek ve kendi düğününden kaçan bir gelin olarak utanç duymasına neden olacaktım. Vicdanımı rahatlatmalı ve bu iki erkeğin iyice kanki olmasına derhal engel olmalıydım!

Bu düşünceler içinde hızla ayağa fırladım ve dedemin koluna girip "gidelim" dedim. Sae Jun bize hayli eğlenerek bakarken ona iyi akşamlar dileyip çıkışa yöneldim. Gözlerim Eun Mi'yi ararken onun şimdi Tae Bin'le otelin bir odasına sirk kurduğunu fark edip hızla asansöre yöneldim.

"Çok delikanlı biriymiş damadımız. Aferin Han Ah 25 yıllık ömründe ilk kez işe yarar bir şey yaptın" dedi ve sırıttı.

"Evet dedeciğim sizlere layık olmaya çalışıyorum ehe" diyerek dedemi en yakın huzur evine tıkma isteğimi görmezden geldim.

***

(Yazarın Anlatımıyla)

Bir hafta sonra nikah için Seul'un sade ve orta büyüklükteki kilisesi hazırdı. Han Ah basın ordusunun kapısında kamp kurmasını sevinçle izledi. Sae Jun kimseyi haberdar etmemeyi açık bir dille tehdit ederek belirtmişti ama Han Ah'ın gizlice medya ordusunu düğüne çağırmasına karışamamıştı.

Elbette düğünü görkemli olacaktı. Sae Jun kilisede gelini beklerken tüm uluslar yayınlar programlarına "Şok Şok Şok" diye ara verecek ve terk edilen mafya babasının hüznü tüm Kore'yi ağlatacaktı.

Han Ah keyifle bunları düşünürken bir yandan saçını yaptırıyordu. Gelinliği ve diğer masrafları en pahalı şekilde organize etmiş ve giderayak Çakma Sicilyalısına bir de ağır bir fatura çıkarmayı ummuştu.

İşlemler bitince Eun Mi'nin kolunda yatak odasından çıktı. Sae Jun Han Ah'ın evindeki geniş salonda onu bekliyordu. Şimdilik bu evin sahibi değildi ama her köşesine keyifle bakarken yakında tüm bu servetin kendisinin olacağını düşünüp iyice koltuğa yayıldı.

Eun Mi'nin "Gelin geliyor" çığlığıyla yerinden kalkmaya tenezzül etmeden başını oraya çevirdi.

“Hiç olmazsa ayağa kalk” dedi bu sırada Tae Bin. İçeride ikisinden ve birkaç hizmetçiden başka kimse yoktu.

Sae Jun salonun girişine bakarken arkadaşına “Boşversene” dedi. Gelecek olan o baş belası gelin umurunda değildi.

Ancak kapıdaki beyazlar içinde Han Ah’ı görünce fark etmeden ayağa kalkmıştı. Büyülenmiş gibi kıza bakarken Han Ah Eun Mi’nin kolundan çıktı ve şımarık bir ifadeyle “Nasılım” diye sordu.

“Harikasın” diyecekken son anda “Har... harcama zamanımı haydi” dedi Sae Jun ve gözlerini kaçırırken Han Ah ona dil çıkardı..

“Muhteşemsiniz” diye karşılık verdi onun yerine Tae Bin ve aynı anda Sae Jun’un öldürücü bakışlarını üstüne çekti.

Adam patronunun kızgınlığını görmezden gelip Eun Mi’ye döndü ve “Sen de öyle” dedi.

Eun Mi kıkırdarken Han Ah'ın gözü Sae Jun'daydı. Kendisiyle köşedeki vazo kadar bile ilgilenmiyordu. Bu düşünceyle Han Ah onu bırakıp kaçacağı zamanın tatlı hayalini hatırladı.

Ona gününü gösterecekti. Eun Mi'nin kolunda giden Han Ah üzgün bir ifadeyle yürümeye başlayacakken bir anda yanında beliren Sae Jun'u görünce şaşırdı. Genç adam ona kolunu uzattı. Han Ah arkadaşının kolundan çıkıp müstakbel kocasının koluna girdi.

Elini uzatırken da Sae Jun'un bakışlarıyla karşılaştı. Adam önce gözlerine, ardından dudaklarına, boynuna ve zarif dantellerin örttüğü straplez gelinliğindeki belirgin göğüslerine kaydırdı bakışlarını.

Han Ah'ın Aynı anda kalbi heyecanla çarptı. O da Sae Jun gibi edepsizce süzdü onu. Damatlığı içindeki adam göz alıcı bir yakışıklıktaydı ve Han Ah gerçek düğünü varmış gibi heyecanlıydı.

Ayaklarının nasıl bu adamı bırakıp kaçacağını düşünmeden edemiyordu. Sae Jun da az sonra karısı olacak kıza çaktırmadan bakarken güzelliğinin hakkını verdi. Beyazlar içinde bir melek gibiydi. Tabi neticede şeytan da bir melekti!

Sae Jun Han Ah'ı kendi aracına bindirirken Eun Mi Tae Bin'le gitti. Geniş eteğiyle arka koltuğu tamamen kapatan Han Ah araca otururken Sae Jun da şoför mahalline geçti ve hızla gaza bastı.

Han Ah içinden taşan kederin sebebini merak etmeyi bırakarak bu anın tadını çıkarmaya çalıştı. Çoğu genç kızın evlenmek için birbirlerinin gözünü oyacağı bir adam onun kocası olmak için kiliseye gidiyordu. Üstelik kendi de 40'na gelmeden yalandan da olsa gelinlik giymişti.

Sae Jun da dikiz aynasından gelinine bakarken keyifle sırıttı. Tüm şirketlerin ve hisselerin yanında promosyon olarak verilen genç ve güzel bir karısı olacaktı. Daha ne isteyebilirdi ki!

Han Ah kiliseye varmak üzere olduklarını görüp iyice hüzünlendi. Tüm kameralar onları çekecek ve gelin başka bir odaya geçerken damat mihrabın önünde bekleyecekti. Ardından herkes Han Ah'ın büyükbabanın kolunda içeriye girmesini bekleyecekti. İşte o anda Sae Jun hayatının en büyük kazığını yiyecek ve öfkeden delirmiş bir halde dişlerini sıkacaktı. Han Ah o sırada arkada bekleyen BMW' de gelinliği çıkarıp havaalanına gidecek ve bir saat sonra Fransa'ya uçacaktı! Han Ah Entartainment gururla sunar.

Planları yeniden gözden geçirip her şeyi onayladı ve içinden bunları yapmak için gereken cesareti gösterebilmek için dua

etti. Aynı anda bakışları Sae Jun'la buluştu ve ikisi bir süre birbirlerini izlediler.

Genç adam kiliseye giden dönemeci kaçırıp gözünü tekrar yola verdiğinde Han Ah konuştu:

"Şuradan dönecektin" dedi.

Sae Jun ona alayla baktı ve "Hayır" dedi.

Ardından aracı şehirler arası yola sürdü. Bentley uçarcasına giderken Han Ah şaşkınlıkla adama baktı.

"Nereye gidiyorsun. Kilise çok geride kaldı" dedi ve öne uzandı.

Sae Jun keyifle cevap verdi

“Özel bir havaalanına gidiyoruz. Jetimle Vanuatu Adalarına uçacağız. Göz alıcı bir düğün olacak sevgilim merak etme” Dedi.

“Ne? …” diye inledi Han Ah.

“ama kilisede herkes bizi bekliyor. Adalar da nereden çıktı. Sen ne yapmaya çalışıyorsun” diye devam etti endişeyle.

“Kaçamayacağın bir yerde evlenmeye gidiyoruz” dedi Sae Jun sinirli bir sesle, ardından devam etti:

“Sen beni aptal mı sandın” diye bağırırken Han Ah dehşetle müstakbel kocasına baktı.

Evet Sae Jun onunla gerçekten evlenecekti! Hem de asla kaçamayacağı bir yerde….

11. Bölüm

(Han Ah’ın Anlatmıyla)

Sae Jun'a şoke olmuş halde bakıyordum. Ne zaman, nasıl anlamıştı bunu?

"Sen, sen nerden öğrendin?" diye sordum şaşkınlıkla.

Sae Jun aynadan bana sinirle bakarken cevap verdi:

"Demek kabul ediyorsun kaçacağını…. Arkadaşından öğrendim. Tae Bin'e fısıldamış" dedi.

Eun Mi! O tutamadığın Uçkurunu boynuna bağlayıp boğazlayacağım seni! Nasıl ötersin o adama. Ah Tanrım! Brütüs bile senin yanında daha masum kalır.

"Eun Mi'yi kullanmak için mi ona yanaştı arkadaşın?" diye sordum.

"Arkadaşın da kullanılmaktan memnundu" diye sırıttı Sae Jun.

Evet dünyanın tek problemi Eun Mi'nin bülbül gibi şakımasıydı. Şu an cenazeme gidiyordum hem de gelinlikle. Nedense içimde

bir yerlerden korkudan eser yoktu. Aslında Sae Jun benimle evlenmek için jet falan ayarlaması sizce de çok romantik değil mi?

“Benimle evlenmek için bu kadar can attığını bilmiyordum” dedim. Altta kalamazdım ve bunu sonuna kadar kullanmalıydım.

“Ah ne polyannaca bir yaklaşım.” dedi Sae Jun ve topuğumla kafasının pekmezini akıtma dürtümü hayata geçirdi.

“Demek bana bu kadar aşıksın” diye devam ettim. Bir yandan da gelinliğimin eteğini düzeltiyordum.

“Çooook” dedi abartarak.

“Bensiz yaşayamazsın da Allah bilir” diyerek kışkırtmaya çalıştım onu.

“Oksijen tüpü gibisin” dedi ve bir kahkaha savurdu.

“Fazla oksijen ciğerlerini patlatır. Dikkat et kendine” dedim.

Askısız straplez gelinliğim aşağı kayıp dururken elimle boynuma doğru yukarıya çektim bu sırada. Sae Jun bu hareketimi görüp tek kaşını kaldırdı.

“Gözünü benden alamıyorsun ama az sonra bir tabelaya toslayınca kalanlarını o tabeladan zor kazıyacaklar” diye devam ettim.

Gülmesini abartarak yeniden gözlerini gözlerimi dikti. Neyseki trafik yoktu pek fazla ama yine de tabela teorim gerçekleşmek üzereydi.

“Belayı seviyorsun değil mi?” diye sordu. Sesi tehditkardı.

Belayı değil ama balayını gerçekten severim. Ah Balayına da mı çıkacağız yoksa? Sicilya’da mafya kalıntıları arasında romantik bir balayı tam hayallerimdeki gibi!

“En başından beni dinleyip dediklerimi yapmalıydın. Şimdi hayatın bu kadar kararmamış olurdu” diye devam etti. Yine kendini övüp duracağını anlayınca konuyu değiştirdim.

“Şu sevgilin Hayla? O benimle evlendiğini duyarsa ne olacak. Hayır iki yastık arasında boğulman bana zevk verir ama genç yaşta dul kalacağım” diye lafa girdim.

Hayla’nın gazabından elbette korkmuyordum tek korktuğum onun hava yastıklarıydı. Ve o kadını kızdırırsak tüm inekler isyana kalkışabilirdi. Bu durumda manşetleri de görür gibiyim: “Genç Kasaplar Rahatsız!”

“Hayla mı? O benim ihtiyaçlarımı gideren biri sadece.” Dedi kayıtsızca ve yola baktı.

İhtiyaçların mı? Haa tabi o Hayla’nın etinden, sütünden, derisinden yararlanıyordun değil mi?

“Onunla münasebetini keseceksin değil mi? Yani evlendikten sonra” diye sordum. Sae Jun cevap vermedi ve bana meydan okur gibi baktı.

Evlilikten sonra da ilişkin sürecek öyle mi? Yani beni o kadınla aldatıp normal bir evliliğe devam edeceksin ha? Ah ne normal ne normal. Birbirlerini öldürmek için fırsat kollayan Bay ve Bayan Simit’in Kore Şubesi bay ve bayan ramen olmuştuk biz!

“Eğer beni aldatırsan sana boşanma davası açar ve iliğini kuruturken o Hayla’nın da silikonlarını bile alırım. Elinde tek kuruşun kalmaz” diye konuştum.

Bu arada araç da küçük bir alana giriş yapmıştı.

“Sen de olmayan şeyler yüzünden başka bir kadını bu kadar takıntı yapman bence patolojik. Kusurlarına rağmen sevilebilirsin. Ya da bu dediğimi boşver. Sen baştan ayağa kusursun!” dedi Sae Jun araçtan çıkarken ve dalga geçercesine sırıttı.

Bende olmayan 2 hava yastığı kusur değil olsa olsa yedek parça eksiği olurdu.

Belki günün birinde ben de kendime monte edebilirdim, ah tessooooo

Müstakbel kocamın tüm sinir bozucu sözlerine karşılık Gözümü kapatıp tüm bildiğim öğretileri hatırlayıp rahatlamaya çalıştım ama bildiğim hiçbir öğreti olmadığı için Park Han Ah felsefesini uyguladım: “Sen bir prensessin Han Ah! Yılmak yok” dedim kendi kendime ve bu sırada kolumdan hışımla çekilip arabadan çıkarıldım.

Uzun eteğim ve kafamı sıkıp duran duvağa basmamla yere yapışmama ramak kalmıştı ki Sae Jun uzandı ve beni yakaladı.

Hacı yatmaz gibi uzun süre dengesiz sallanırken müstakbel kocam gelinliğin eteğini tuttu ve havaya kaldırdı.

“Bu lanet olasıca kumaş yığını için Kore’nin tüm perdelerini söktün mü?” diye sordu.

Gelinlik yüzünden kızmıştı ancak üzerimde özel tasarım Vera Wang marka gelinliğimin perdeden bozma olduğunu ima edince onu öldürücü bir bakış attım. Öldürmek ne demek sıyırmamıştı bile!

Uzak bir noktadaki jete doğru yürürken korkularımla yüzleşme zamanım gelmişti. Birkaç saate kadar onun karısı olacaktım. Medeni hukuka göre bu eşlerin eşitliğine dayanan gönüllü bir sözleşmeydi ama Mafya hukukuna göre ben sıradan bir köleydim. Sae Jun hukukuna göre ise Park Holding koltuğuna tekabül ediyordum.

“Seninle evlenmek istemiyorum. Zorla mı?” diye sordum. Cevabı çok açık değil mi Han Ah şiiii?

“Düne kadar yalvarıyordun evlenelim diye.” Diye karşılık verdi dalga geçerek. Bu sırada jete çoktan yerleşmiştim ve fırına verilen bir tavuğun psikolojik çöküntüsü içindeydim.

“Bana oyun oynuyordun ve ben de sana misilleme yaptım biliyorsun zaten” diye araya girdim.

Yanıma otururken son derece aldırmaz bir haldeydi. Onun eğlencesi olmuştum ve şu an yapabileceğim tek şey uçağı kaçırmak ve korsanlık yapmaktı. Ah bomba niyetine elimde olan tek şey 10 cm’lik topuklularımdı. Sae Jun’un ceketinin altında parlayan bilmem ne marka silaha bakıp topuklularımı olması gereken yerde tutmanın en mantıklısı olduğun anladım tabi.

****

(Yazarın Anlatımıyla.)

Sae Jun Han Ah’ı kaçırıp evlenmeye götürüyordu. Bunu yaptığına hala inanamıyor olsa da mecburdu. Bu kızı çok sefer öldürmek istemişti. Ama buna gerçekten kalkışacak cesareti elbette yoktu. Onun yerine şirketin hisselerini her an yanında taşırmış gibi olacağı bu evliliği seçmişti.

Han Ah o bir maddelik evlilik anlaşmasını kabul edince Sae Jun şüphelenmişti zaten. Bu dik başlı, dediğim dedik çılgın kızın

böyle bir şeye imza atması onun bir şeyler çevirdiğinin açık kanıtıydı elbette. Bunu fark eden Sae Jun, Han Ah ve kendisinden çılgın büyükbabası ayrılır ayrılmaz Tae Bin'e ulaşmış ve yanındaki kızdan bir şeyler öğrenmesini istemişti. Neticede Han Ah'ın kendisini düğünde terk edeceğini öğrenmiş ve birkaç cam çerçeve itinayla indirilmişti.

Şimdi geniş koltukta kafasını koyacak yer olarak bula bula omzuna koyup uykuya dalmış baş belasına bakarken onunla az sonra evlenecek olmanın düşüncesiyle derin bir nefes verdi.

Kendi kendine fısıldadığı gibi şirketleri alır almaz onu kapı dışarı edecekti. Tabi bunu başarabileceğinden şüphe duymak ise gururuna dokunacağından bu konuyu hemen zihninin gerisine itti. Önce şirketleri almalıydı.

Jet Vanuatu adalarında inince Han Ah Sae Jun'un kolunu kavramasıyla uyandı. Başını adamın omzundan çekerken duvağının kaydığını fark edip dehşetle inledi.

"Yaaa bekle" dedi Sae Jun'a ve iki kolunu kaldırıp saçını düzeltmeye uğraştı.

Bu sırada straplezi iyice aşağı kaydı aynı anda Sae Jun'un bakışları da oraya.

“Yardım etsene” diye bağırdı Han Ah.

Sae Jun bunu zevkle kabul etti elbette. İki elini uzatıp kızın straplezini yukarıya çekecekken Han Ah ellerini hemen indirip göğüslerini kapattı ve

“Ah Tanrım! Oraya değil saçıma yardım edeceksin” dedi ve Sae Jun alay ederek sırıtırken alt dudağını sinirle ısırdı Han Ah.

“İşte şimdi gerçekten yamuk prenses oldun” dedi Sae Jun ve tek hamlede kızın duvağını saçından söküp yere attı.

“Yaaa ne yapıyorsun. Duvağım, saçım, Vera Wang’ım” dedi Han Ah ve yerde ölüsü yatan duvağa bakıp ağıt yakacakken Sae Jun onun kolunu yeniden kavradı ve

“bunlara gerek yok” dedi.

Han Ah’ın saçları da sökülen duvakla beraber çözülmüş ve çıplak omuzlarına düşmüştü. Sae Jun her tele ayrı ayrı dokunmak istiyordu.

Müstakbel karısı karşısında tüm duyularını son seviye harekete geçirirken genç adam sinirle kasıldı ve kızın bileğini sertçe tutup jetten indirdi.

“Çakma Fred Çakmaktaş” diye söylendi Han Ah ve yeniden bir araca bindirildi.

Yerel kültürüyle bozulmamış gibi duran adada derme çatma bir kilise önünde durdular. Han Ah toz içinde kalan eteğini sürürken onları karşılayan Tae Bin’e hıh yapıp Sae Jun’un arkasında yürüdü.

“Sakın kaçmaya veya bir saçmalık yapmaya kalkışma. Pasaportun, kimliğin, telefonun her şeyin elimde. Burada sonsuza kadar tek başına kalırsın anladın mı beni?” diye sordu Sae Jun sert bir sesle.

Doğrusu Han Ah bu adaya geldiğinden beri kaçmayı hiç düşünmemişti. Çoktan kaderine boyun eğmişti. Madem Sae Jun kendisini bir ceza olarak Han Ah’ın hayatına sokmuştu aynı şeyi o da yapacak ve Çakma Sicilyalıya kendisiyle zorla evlendiği için hak ettiği muameleyi gösterecekti.

Bunu yapabilecek kapasitesi olduğunu da biliyordu Han Ah. Dünya üzerinde çıldırttığı insan sayısı az değildi ne de olsa!

Kilisede toplamda 6 kişilerdi. Sae Jun, Han Ah, Tae Bin ve bir adamla beraber yerli halktan yaşlıca bir çift de vardı.

İngilizce bir şeyler okuyan rahip sıra nikah merasimine geçince genç çifte sevgiyle baktı ve onların ailelerinden kaçarak evlenen turistler olduğun sanıp uzun uzun aşktan bahsetmeye başladı.

“Geçin buraları, acelemiz var” dedi Sae Jun ve yaşlı din adamı anlayışla gülümsedi. Evet damat çok sabırsızdı! Ama yaşlı adamın sandığının aksine gerdek gecesi için değil olsa olsa işkence gecesi içindi bu sabırsızlık.

Neticede karı koca ilan edilip yüzükler takıldı ve gelini öpülmesine izin verdi. Sae Jun tüm diğer detaylar gibi bunu da atlayacaktı ancak bakışı bir anlığına Han Ah’a kayınca kendini tutamadı ve kızı sertçe çevirip dudaklarına yapıştı. Tabi ki sadece prosedürlerini yerine getiriyordu!

Yerli çift onları gülerek alkışlarken Tae Bin ve diğer adam patronlarına büyük bir şaşkınlık bakıyorlardı. Aynı şaşkınlık Han Ah’ı da sarmıştı.

Bir anda çekilip tatlı ve sert bir şekilde öpüşürken farkında olmadan ellerini Sae Jun’un boynuna doladı ve parmakları üzerinde yükselirken ona düşünmeden karşılık verdi. Sae Jun kız karşılık verince onu kendine iyice çekti. Bir eli belini sararken diğer eli geriye düşen boynunu desteklemek için ensesini kavradı. Baş parmağıyla saç diplerini okşarken kızı kendine yapıştırdı.

Kocasının ıslak ve tutkulu öpücüğü kendi tenini bulunca Han Ah gözünü kapattı ve kendini sakınmadan ona teslim etti. Sae Jun bir yandan vahşi bir arzuyla öperken bir yandan da küçük dokunuşlarla kıyamıyormuş izlenimi veriyordu. Han Ah'ın istediği ise bu öpüşmenin şiddetinin hiç azalmamasıydı. Neticede bu arzusuna uygun olarak dudakları aralandı ve ikisi birbirlerinin derinliklerinde uzun bir keşfe çıktılar.

O kadar uzun bir öpüşme olmuştu ki Tae Bin ara ara saatine bakıyordu. En sonunda Tae bin dayanamadı ve cüssesine uygun bir şekilde öksürdü.

Han Ah kendini hızla geri çekti ve gözlerini açıp Sae Jun'a şaşkınlıkla baktı. Genç adam da ona gözünü dikip hemen ardından kaşlarını çattı. Sanki kızın yüzünde bir cevap bulmak istiyordu. Sorduğu soru ise kendini nasıl bu kadar kaybettiğiydi.

Han Ah hızla yana döndü ve eliyle saçını düzeltti. Kadınların elini kolunu koyacağı daha doğrusu ne yapacağını bilmediği zamanlarda yaptığı tipik davranış olan saçıyla oynamaya başladı. Sahi neden bir çiçeği yoktu!

Sae Jun Rahibe ve yerli çifte yüklü bir bağış yapıp Han Ah'ı kolundan sürüyüp araca bindirdi. Daha doğrusu resmen itti.

Han Ah arkaya 2.80 uzanırken gelinliğinin artık gelinlik dışında her şeye benzediğini yüzünü ekşiterek fark etti.

Sae Jun da araca geçince “Nereye götürüyorsun beni, yoksaaa?” diye sordu genç kız şüpheyle.

Sae Jun’un vereceği cevaba karşılık nefesini tutmuştu. Gerçek karı kocalar gibi iki kişilik aktiviteyi icra etmeyeceklerdi değil mi? Ah bunu ikisi de isterdi şüphesiz.

“Otele gidiyoruz. Merak etme sana dokunmayacağım. Henüz o kadar şuurumu kaybetmedim” dedi Sae Jun ve memnuniyetsizce Han Ah’a baktı.

“Şuurlu halin buysa” dedi Han Ah, az önceki öpücüğü hatırlayıp.

Ancak adamın yüzünü görünce konuşmamanın en iyisi olacağını fark etti. En azından bugünü atlatmalılardı.

Otel 5 yıldızlı güzel ve sade bir yerdi. Han Ah ayrılan iki oda olduğunu görüp rahat bir nefes verdi. Aslında bu nefesin çok da rahat olduğun söylenemezdi.

“Ne kadar kalacağız burada” diye sordu genç kız. Seul’e dönüp düşmanı bildiği topraklarda alt etmek istiyordu. Yabancı bir ülkede bir planı, silahları ve mevzisi yoktu.

“Birkaç gün kalıp Seul’deki olayların durulmasını bekleyeceğiz” dedi Sae Jun ve Kızın kolunu sürüyüp onu odasına bıraktı.

“Bir yere ayrılma, otelden de çıkma. Anladın mı beni?” diye sordu gitmeden kocası.

Han Ah hayat enerjisi sömürülmüş gibi baktı Sae Jun’a. Normalde olsa ona karşı çıkmak, dediğinin tam aksini yapmak için delice planlar düşünürdü. Muhtemelen de adada şimdiden birkaç vukuat çıkarmış olurdu ama kendini nedense kırgın hissediyordu ve ona karşı koymadı.

Sae Jun çıkarken de “Sen nereye gidiyorsun” diye sordu.

Genç adam yüzünü kıza dönmeden cevap verdi:

“Seni ilgilendirmez” dedi ve kapıyı çarpıp çıktı.

Bu kapı çarpıntısı Han Ah için hipnozcunun parmak şıklatması etkisini yarattı ve hızla ayağa fırladı. Niye onun dediklerini yapacaktı ki? Kendisi gelinini bırakıp dilediği yere gidiyorsa Han Ah da gidebilirdi.

Genç kız gelinliğini çıkarttı ve toza bulanmış elbiseyi kıvırıp köşeye attı.

Gardıroba yine kıyafetler dizilmişti ve hepsi yerel ve rengarenk kıyafetlerdi.

Han Ah en kısa ve en dar olanı üzerine geçirip aynada saçını başını düzeltti.

Sae Jun'un öpücüğüyle ruju dağılmıştı. Dudaklarını hızlıca yalayıp o anı hatırlayınca arzuyla yutkundu ve kendini dışarıya attı.

Lobiye indi ancak sıkıcı bulduğu bu yerden uzaklaşıp barı sordu. Akşama doğru geliyordu saatler ve bar yeni yeni müşterilere açılmıştı. Hepsi de batılı ya da Uzakdoğulu turistlerdi.

Han Ah bara girip taburelerden birine oturdu ve bir içki istedi. Barmeni beklerken de yanına biri oturdu. Adam bir süre sonra çalan telefonuna karşılık verdi.

Üstelik Korece konuşuyordu. Han Ah şaşkınlıkla adama bakarken istemsizce sırıttı. Yamyamlar kabilesine düşüp hepsinin vejetaryen olduğunu öğrenmiş gibi sevinmişti.

“Koreli misiniz?” diye sordu genç adam konuşmasını bitirirken.

Adam da Korece konuşan kıza aynı şaşkınlıkla baktı. Gözlüklerinden ve jilet gibi takım elbisesinden iş adamı olduğu belli oluyordu. Yine de batılı bir havası da vardı.

“Evet, Seul’denim. İsmim Lee Byung” dedi ve elini kıza uzattı.

Han Ah da hemen adamın eline sarıldı ve keyifle gülümsedi:

“Park Han Ah.” Dedi.

İkisi uzun süre sohbet ettiler. Han Ah uzun zamandır insanlarla konuşmamış gibi durmadan konuşurken adamı gülmekten kırdı geçirdi. Aklına ara Sae Jun gelse de onu burada ekiyor olmanın ve odasına gidince onu bulamayacak olmanın hayaliyle daha bir eğlendi.

Saat gece yarısına gelirken de nihayet kalkmayı akıl etti. İçtiği içkiler yüzünden sarhoştu ve tabureden sendeleyip kalkarken Byung kızın koluna dolandı ve ona dik durması için yardım etti.

Han Ah kolunu kavrayan adama sıcak bir gülücük atıp kolundaki eline dokundu ve teşekkür etti. Kafasını çevirince de Sae Jun'la göz göze geldi.

Kalbi ağzından fırlayacakmış gibi atarken Sae Jun'un bakışları onu bu mesafeden bile eritmek için yeterliydi!

12. Bölüm

Han Ah Sae Jun'u görünce kalbinin çarpıntısını bile fark edemeyecek kadar sarhoştu. Byung'un koluna dolandığını fark etmesi ise muhtemelen büyük bir başarı olurdu.

Kocasının yüzüne bakarken istemsizce sırıttı ve bir adım atmak için harekete geçti ama Byung'un kolunu sıkıca kavramasıyla yerinde çakılı kaldı.

Aynı anda Sae Jun hızla geldi ve karısının kolunu tutan adamı iki yakasından kavrayıp barın üzerine sertçe itti. Söze gereke

kalmayan bakışlarıyla Sae Jun'un tehdidini göre Byung kayan gözlüğünü düzeltip iyice geriye çekildi. Han Ah da bir duvar gibi yaslanıp dengesini sağlayan adam kolundan çıkınca sendeledi ve geriye doğru kayarken Sae Jun kızın bileğinden tutup çıkışa sürüdü.

"Ooo Çakma Sicilyalı, Sicilya'da piliç avına mı çıktın?" dedi Han Ah ve kahkahayı basarken ekledi: "İnekler ve piliçler haa? Etobur mafya" dedi gülmesi artarken.

Sae Jun bileğini öyle bir sıktı Han Ah tüm barın içinde çığlığı bastı.

"Yürü" diye dişlerinin arasından sessizce konuştu Sae Jun. Kızın üzerindeki ince kumaştan dar elbise ve kısa eteğine gözü kayınca sinirle dişlerini sıktı ve onu yeniden peşinden sürüdü.

Han Ah gelinliğin altına giydiği platformlarını çıkarmamıştı ve böylesine süratle sürüklenirken topuğunun biri sertçe yana devrilirken ayak bileği de burkuldu. Acı içinde kalıp çıkan ayakkabısına bakarken sırıttı.

"İşte şimdi de külkedisi oldum, ya da Çakma Sicilyalımın deyimiyle tül kedisi, ahhh gül kedisi işte bunu sevdim" dedi

sarhoş sesiyle ve ayakkabıyı almak için eğilmek istedi ama Sae Jun buna izin vermedi.

O kadar sarhoştu ki o anda ayakkabıyı unutmuştu zaten.

“Külkedisiymiş, senden olsa olsa püsküllü bela olur” diye kendi kendine konuştu Sae Jun.

Ardından sürüdüğü kızın adımlarını dengesiz atması onu da yavaşlatıyordu. Bir süre sonra kızın bir ayağında 10 cm topuklular varken diğerinde ayakkabı olmaması üstelik Han Ah’ın burkulan bileği yüzünden topallamasına dayanamadı ve derin bir nefes verip Han Ah’ı durdurdu.

Kızın yüzüne yerleşmiş aptal bir sırıtış vardı gözleri yarı baygın bir halde ona bakıyordu.

“Ya Çakmaa Sicilyalı nereye gittin?” diye sordu Han Ah parmağını adamın yüzüne doğru sallarken.

Sae Jun ona cevap vermedi ve tek harekette kızı kucağına aldı. Han Ah şaşkınlık bile duyamayacak kadar sarhoş olsa da kocasının kollarında bacağını sallayıp diğer ayakkabısını da

fırlattı ve kollarıyla onun boynuna dolanıp başını boynuna gömerek gözlerini kapattı.

Sae Jun boynuna değen nefesi hissedince heyecanlandı ancak bir an önce onu odasına götürmek için de adımlarını hızlandırdı. Karısı bile olsa Han Ah'a dokunmayacaktı. Ondan nefret ediyordu. Tabi ya bu kız onun düşmanıydı ve bir amaç için evlenmişti onunla. Bu amaç kesinlikle onun bedenini kapsamıyordu.

Han Ah'ın odasına girince adımlarını yavaşlattı. Karısı ona değerli bir şeye tutunur gibi sıkı sıkı sarılmıştı. Sae Jun da boynuna dolanan bu ilmeği çözmek istemiyordu. Ancak kendini toparlaması kısa sürdü ve Han Ah'ı yatağa bırakırken genç kız gözlerini açtı ve sadece gülümsedi.

İkisinin yüzü bu kadar yakınken aralarından binlerce gezegen var gibiydi. Sae Jun hipnotize olmuş gibi kıza bakarken ona şimdi burada sahip olmak için deliriyordu. Elbette bunu yapmayacak, kızın sarhoşluğundan yararlanmayacaktı.

Belki masum bir öpücük?

Ah hayır Han Ah aynı anda gözlerini kapattı ve yüzünde gülümsememesi varken dudaklarını uzattı. Sae Jun gittikçe yaklaştı kıza, yumuşak dudaklarını yeniden kendi ağzında hissetmek için deliriyordu. Mesafe gittikçe kapandı, nefesler birbirine değerken Han Ah gözlerini açtı.

“Naega jeil jal naga” dedi ve 2NE1’den I am the best şarkısını bağıra bağıra söyleyip bir de ayağa kalktı ve grubun kızlarının dansını taklit etmeye başladı.

“Ben en iyisiyim” diye Elini çenesinde yumruk yapıp şımarık kız bakışıyla dans ederken Sae Jun inanamıyormuş gibi kızı izliyordu. Az önceki öpücüğü bu manyak kıza vereceğini görüp dehşetle gözlerini açtı.

“Bam ratatatatata bam ratatatata” diyen Han Ah odanın ortasında yağmur dansı yaban ilkel kabileler gibi dönerken koşarak Sae Jun’a geldi ve adamın iki ellerinden tutup “Haydi dans et benimle” dedi.

Sae Jun ellerini sert bir hareketle sarhoş karısından kurtarırken Han Ah iki elini beline koydu ve dudaklarını büzüp konuştu:

“Sen sen hişş şarkı söyleemez misin?” dedi tembel tembel

“Hayır” diyerek direkt cevap verdi Sae Jun. Sesi sinirliydi.

“Sicilya havalarından patlat bi tane hadi noooluuurr?” diye inledi Han Ah.

Sae Jun neredeyse kahkahayı basıyordu ama kendini çabuk toparladı ve kızın yanına varıp onun elini tutarak yatağa oturttu.

“Uyu artık, yoksa oteli tepemize yıkacaksın” dedi kararlı bir ses tonuyla

“Sen de uyuyacak mısın?” diye sordu Han Ah. Elini bilinçsizce adamın yanağına koymak istedi ama Sae Jun onun elini havada yakaladı ve kızın dizinin üstüne koydu.

“Ben de uyuyacağım” dedi sakince.

“Başka kadınlara gitmeyeceksin” diye diretti Han Ah. Gözlerini zorlukla açık tutuyordu.

“Gitmeyeceğim” dedi Sae Jun.

“Gitme” diye üsteledi Han Ah ve Sae Jun’un onu yatağa doğru kaydırmasını bile fark etmeyerek yumuşak yatağın içine gömüldü. Kafasını yastığa koyar koymaz da uykuya daldı.

Çoktan dalıp gitmiş karısına bakan genç adam derin bir nefes verip alnını ovuşturdu. Bu kızla çok işi vardı. Hayatının hatasını yapmış olduğunu düşünüyordu. Aynı zamanda en çılgın şeyini de.

Ancak Emin olduğu bir şey vardı ki hiçbir koşulda zayıf olamazdı. Ne bir kadın için, ne erkekçe dürtüler ne de varlığına bile inanmadığı duygular için karakterinden ödün veremezdi. Bu düşüncelerle çıkışa yöneldi. Ayaklarını odadan zorlukla sürürken Han Ah bam ratatata diye sayıklıyordu.

***

(Han Ah'ın Anlatımıyla)

Kafama biri gökdelen mi dikmişti. 100 katlı bir beton yığınını başımda taşıyormuşçasına zonklayan bir ağrıyla uyandım. Evliliğin yan etkileri şimdiden bünyemi alt üst etmeye yetmişti. Umarım daha beterleri şimdi kocamı bulmuştur diye bedduamı yaparken odaya dolan sıcak güneşle uyandım.

Doğrusu Seul' de olmaktansa burada sıcak havayı doyasıya hissetmek çok daha iyiydi. Tabi yanımda bir buzdolabı olduğu

için ne kadar ısındığımı sorarsanız Kutuplardaki bir Eskimo kadar diye cevap verirdim.

Sahi buraya nasıl gelmiştim ki. En son hatırladığım Koreli bir adamla dizi klişelerinden bahsettiğimdi. Kızların hep sarhoş olup oppaların hep onları sırtında taşıdığı cümlelerle kıyasıya dalga geçiyordum. Önümde bir içki vardı bu sırada yanımda da bir Koreli. Koreli kız da ben oluyordum! Ah Byung beni buraya kadar sırtında mı taşımıştı. Klişeleri birebir uygulayarak göstermiştim ha!

Çakma Sicilyalı kocam ise kim bilir hangi depoda, hangi metruk binada, hangi loş yeraltında birilerine dişçi masrafı çıkarmakla meşguldü. Ah Kore'ye gidince ilk yapacağım şey bir dişçi bulup onunla anlaşma imzalamaktı! Tabi ya kocamın dövdüğü adamları ona yönlendirip komisyon alırsam en az bir yıllık ayakkabı masrafımı karşılamış olurdum! Sakatlar için kırıkçı, çıkıkçı, cesetler için tabutçu ayarladım mı birkaç aya kadar örnek bir iş kadını olabilirdim. Evet evlilik de bir şirkettir. Hele kocanız mafyaysa bildiğin holdingdir!

Keşfedilmemiş kara parçası gören Christop Kolomb gibi ellerimi heyecanla birbirine sürterken bu sanatsal ana eşlik eden midemin sesi de gereken soundtrack'i oluşturmuştu.

Üzerimdeki dünkü kıyafetleri çıkarıp yeni bir şeyler giyerek aşağıya indim. Gözlerim Sae Jun'u ararken burnum da kokuları

takip ediyordu. Kahvaltı saati bitmek üzereydi ve acele etmezsem ecele gidecektim. Tabağımı doldurup uygun bir yer ararken köşede tek başına oturan klişelerimin oppası Byung'u gördüm.

Adam beni görünce kafasını çevirip gözlerini mi kaçırmıştı yoksa ben komplo teorisyeni mi olmuştum. Her neyse madem kocam yoktu (kim bilir nerede anatomi dersi veriyordu) ben de onun masasına gittim.

"Günaydın Byung shiii" dedim kendimi koltuğa bıraktım.

"Han Ah... Yani bayan Han Ah" dedi tedirgin bir sesle ve devam edecekken hemen araya girdim.

"Dün sarhoş sarhoş beni odaya götürdüğünüz için teşekkür ederim. Umarım sırtınıza binerek size yük olmamışımdır" dedim ve aynı anda içimden küfrettim.

Size yük olmak mı? Ah adamı resmen eşek yerine koymuştum. Tanrım! Gözüme toz kaçtı diyip masadan sıvışsam mı acaba? Bildiğim tek bahane bu ama sanırım yeri değil.

“Şey aslında eşiniz” dedi Byung ve bunu der demez çarpılmış gibi ağzını büzdü. Ah kocamın mesafeler ötesinde bile bir adamı dövme kabiliyeti olduğunu görmüş oldum ben de.

“Kocam mı? Safaridedir heralde” dedim bir yandan da tabağıma yamuldum.

“Safari mi?” dedi Byung.

Bu tropikal adada ne safarisi diye sorduğunu anlamıştım. Elbette dövülecek adam keşfine çıkmıştı. Sorusunu geçiştirirken tabağımın yarısını da aynı anda ağzıma tıkmıştım.

“Han Ah şii ben kalksam iyi olacak. Şeyy yapılacak işlerim var da” dedi Koreli ve ben konuşamadan kaçtı. Ağzım doluyken cevap veremeyeceğimi anlayıp sıvışmıştı. Dün çok sıcak davranırken bugün adamın benden sömürgeci gören Afrikalı gibi kaçması sizce de anormal değil mi?

“Bensiz bir yere ayrılmayacaksın demedim mi?” dedi biri ve bu tandık güçlü erkeksi sesi duyunca tüm hücrelerim hazır ola geçmiş gibi durdular.

Öyle ki ağzımdakileri yutmayı bile unuttum. Ah hayır! Bana olan nefesimin kesilmeydi.

Sae Jun karşıma kurulurken ben ağzımın içinde oluşturduğum dünyayı midemdeki tufana yollayıp katlederken onu süzdüm.

Üzerinde taba rengi bir deri ceket, içinde lacivert V yaka bir tişört ve kot pantolon vardı. Wuf dünyada görüp görebileceğim en yakışıklı şeye bakıyormuş gibi gözlerimi ona dikmiştim.

“Seni bekleyip açlıktan ölmemi umuyorsan çok beklersin” dedim.

“Her zaman böyle tıkınmayacaksın değil mi?” diye sordu.

Tabaktakilerin yarısını bitirmiş olmam rağmen tek santim açık alan yoktu üzerinde.

“Yediğim azarlar ve hakaretler yeterince doyurucu değildi” diye sataştım ona. Zorla bu adaya getirip , zorla evlenip, zorla öpüp (yutkunma efekti) zorla odaya tıktıktan sonra hala zorbalık yapacaktı. Bilmem kaçıncı Park Han Ah ayaklanmasına hazır olsa iyi olurdu.

“Çabuk bitir, seni odaya bıraktıktan sonra yapacak işlerim var” dedi Sae Jun kaşlarını çatarak.

Artık bu yüze farklı bir hava katmak gerekiyordu. Han Ah yorumu katmalıydım kocama.

“Sen Ne yapacaksın” diye sordum ona. Bana adayı gezdirmesini teklif etmem bir gergedana tango teklif etmemle aynı etkiye sahip olsa da denemeliydim.

Nitekim soruma cevap vermeyip sadece beni süzmekle yetindi. En sonunda dayanamadım ve çatalı sertçe masaya indirdim.

“Beni burada odaya kapatıp nereye gittiğini sorabilir miyim? Yoksa adanın genelevlerine hoş geldim ziyaretleri mi yapıyorsun” diye sordum.

Onun böyle gizemli şekilde kaybolmasına katlanacak değildim. Cümlemi bitirir bitirmez Sae Jun sinirle öne eğildi ve gözlerini gözlerime dikip cevap verdi:

“Benimle doğru konuş Park Han Ah. Haddini aşıyorsun” dedi.

“O zaman nereye gittiğini söyle” dedim.

“Neden söyleyeyim ki?” dedi ve koltuğuna yeniden yayıldı.

“Karın olduğum için olabilir mi?” diye dedim alayla.

“Ben senin nereye gittiğini sormuyorum kocan olarak. Sen de ilgilenme” derken çatalı bu mesafeden fırlatırsam bir gözünü çıkaracağımı hesap ederek elimi çatala doğru sürükledim.

“Gidecek bir yer bırakmadığın için soruya da gerek kalmıyor. Sen, sen…”

“Sen bir pisliksin” dedim ve hızla ayağa kalkıp çıkışa koştum.

İki adım sonra Sae Jun kolumu kavradı ve gayet rahat bir şekilde konuştu: “Şimdi seni odaya götürüyorum ve yemek saatine kadar çıkmıyorsun. Aksini yaparsan buna pişman ederim seni” diyip kolumdan çekerek asansöre yöneldi.

İnsanlar bu çağda bir mağara adamı gördüklerinden olsa gerek bize şaşkınlıkla bakarken asansör kapısı açıldı. Karşımda bir anda Byung’u görünce keyiflenmiştim.

“Byung şiii nereye” diye sordum adama.

“Ku-kumarhaneye” dedi adam ve Sae Jun’la göz göze gelince koşarcasına ayrıldı bizden.

“Aaa ben de çok iyi oynarım” diye arkasından bağırdım.

“Bütün oyunları çok iyi biliyorsun zaten” diyerek dalga geçerek bana baktı kocacım.

“Beni hafife alma” diye cevap verirken ona tek kaşını kaldırdı ve cevap verdi:

“Sen de beni!” dedi.

Odaya girince fırlattığı bir eşya gibi tüm vücudumu iterken ardımdan da kapıyı kilitledi. Çıkmadan evvel kapının önünde durup tehdidini savurdu: “Buradan çıkmaya çalışma” dedi.

Ona sırtımı dönüp pencereye yanaştım ve kapısı sesini duyar duymaz telefona sarıldım.

“Şey merhaba, ben 205 numaralı odada kalıyorum da kocam benim duşta olduğumu bilmeden kapıyı kilitleyip çıkmış. Şimdi de çıkamıyorum. Kapıyı açmanız mümkün mü?” diyerek resepsiyondan yardım istedim.

5 dakika sonra müebbet hapisten afla çıkan mahkum gibi sevinçten ölerek odadan çıkıp kumarhaneye yöneldim.

Byung’u bulmam zor olmadı. Adama Japon pardon Kore yapıştırıcısı gibi yapışıp masasına oturdum ve oyuna katıldım.

Birkaç saat boyunca tüm adamları soyulmuş soğana çevirirken Byung’la keyiften ölüyorduk.

“Han Ah şiii sen gerçekten ustasın” dedi Byung ve 32 dişimi umursamazca gösterip gülerken kapıda beliren bir gölgeyle ağzımı hemen kapattım.

Lanet olsun yemek saati gelmeden yeniden odaya dönecektim ama oyuna o kadar dalmıştım ki her şeyi unutmuştum.

****

(Yazarın Anlatımıyla)

Sae Jun kumarhanenin girişinde sadece duruyordu. Yüzünden geçenleri okumak hiç de zor değildi. Han Ah kocasını görünce elinde kırmızı pelerin tutuyormuş gibi hissediyordu. Han Ah yavaşça yerinden kalktı ve kısa bir süre odaya baktı ardından hızla servis kapısına koştu.

Birkaç görevliye çarpıp tepsileri olduğu gibi yere düşürürken mutfaktan geçti ve ince bir sızıyla sızlayan bileğine aldırmadan koşmaya devam etti. Arkasında bakıp kocasını görünce de korkuyla kasıldı ve 100 metre engelli koşusunda bir görevliye çarparak adamın elindekileri yer düşürmesine aldırmadan merdivenlere koştu.

Daha önce de çok sefer kaçmıştı Sae Jun'dan ama bu seferki korkunun eşi benzeri yoktu. Hem korkuyla dolarken hem de heyecanı tavan yapmış halde odaya vardı ve cebindeki kartı titreyen elleriyle zorlukla kapıya geçirdi. İçeriye girerken kapıyı kapatacak zamanı bulamamıştı. Sae Jun tek eliyle onun kapatmayı çalıştığı kapıyı kolaylıkla açtı ve kız geriye doğru

yürürken alayla gülümsedi. Ardından aynı anda gözlerini sinirle kıstı ve kızın üzerine yürüdü.

“Sa-sakın bana yaklaşma” deyip gardıroba yaslandı Han Ah. Kaçacak yeri yoktu ve nefes nefese kalmışken öfkeden deliye dönen kocasıyla baş başa olduğunu anladı.

“Seni aptal” dedi Sae Jun ve yürümeye devam etti.

“Senden nefret ediyorum. Pislik, hayvan” diye karşılık verdi Han Ah ve bildiği tüm küfürleri sıralarken Sae Jun aradaki mesafeyi kapattı. Ardından elini yumruk yaptı ve kızın yüzüne doğru kaldırırken Han Ah korkuyla yüzünü elleriyle kapattı.

Birkaç saniye sonra odada yüksek bir ses yankıladı ve binlerce parçaya ayrılan ayna gürültülü bir şekilde yere düştü. Han Ah gözlerini açınca kocasının yumruğunu aynaya geçirdiğini ve elinden ince bir kanın sızdığını korkuyla fark etti.

Aynı anda Sae Jun’la bakışları buluştu ve adam “Lanet olsun” deyip Han Ah’a yöneldi. Kız da yerinden fırladı ve adamın dudaklarına tutkuyla yapıştı. Sae Jun kızın dudaklarını sertçe öperken beline sarıldı ve onu havaya kaldırıp duvara yasladı. Han Ah da bir yandan öperken diğer yandan hızla adamın ceketini omuzlarından düşürdü.

Sae Jun kızı yere indirip yüzünü ellerini arasına aldı ve bir saniye için kendini çekerken Han Ah nefes nefese kalmış halde konuştu:

“Elin” dedi, “Kanıyor” diyecekken Sae Jun yeniden kızın dudaklarına kapandı ve ikisinin nefesi birbirine karışırken “Seni İstiyorum” diyebildi.

Han Ah da dilini adamın ağzında gezdirirken “Ben de” dedi ve aynı anda Sae Jun kızın gömleğinin iki yakasını sertçe ayırdı ve düğmeler koparken Han Ah da elini adamın tişörtünün içine beceriksiz bir aceleyle kaydırdı.

13. Bölüm

Han Ah’ın eli teninde dolaşınca Sae Jun’un bedeni arzuyla irkildi. Kızın sutyenle kalmış narin vücuduna bakmak için dudaklarını karısından ayırdı ve o ufak göğüsleri görünce daha fazla dayanamayacağını anlayıp Han Ah’ı kucağına alıp yatağa yatırdı.

Han Ah hızlıca düğmeleri kopan gömleğini çıkardı ve dirsekleri üzerinde doğrulup Sae Jun’un gelmesini bekledi. Genç adam tişörtünü hızlı bir hareketle başından geçirip yere fırlattı ve yatakta kendisini bekleyen Han Ah’ın üzerine kapaklandı.

Genç kızın kolları adama dolandı ve çıplak sırtında gezinirken Sae Jun da yüzünü kızın boynuna gömdü. Birkaç dil darbesiyle Han Ah’ın boynunda ve kulağında oyalandı. Genç kız bu

dokunuşlarla gözlerini kapatıp inlerken Sae Jun gittikçe aşağıya kaydı.

Aynı anda elleri kızın eteğinin altına gitti ve dizinden yukarıya okşarken Han Ah da kendinde geçti. Nefes nefese kalmıştı ve elleri hala adamın sırtına yapışmış gibi sıkı sıkıya onu sarıyordu. Sae Jun aceleyle eteğin fermuarın arıyordu ama arayış çok uzamıştı ve genç adam sabırsızca kendi pantolonunun kemerini kavramak için dizleri üzerinde doğruldu. İki bacağının arasında Han Ah'ın bedeni vardı ve birbirlerine gözlerini dikmişleri.

En sonunda Han Ah dayanamadı ve adamın kemeri kavrayan ellerine dokundu ve ona yardım etmek ister gibi çözmeye çalıştı. İkisinin elleri birbirine karışırken Sae Jun bu işi Han Ah'a bıraktı ardından kızın çıplak bedenini ilgiyle süzdü.

"Seni nasıl bu kadar arzulayabilirim ki" Dedi genç adam ve yeniden uzanıp kızın dudaklarına kapandı. Ancak Han Ah adama yeniden sarılacakken birden onun geniş omuzlarını ittirdi ve üstünden kalkmaya zorlarken:

"Bırakk beni" diye bağırdı.

Genç adam kendini çekip ona şaşkınlıkla bakarken karısı yeniden konuştu: "Seninle kim evlenir be? Demiştin. Önce benimle evlendin şimdi de beni istiyorsun öyle mi?" dedi alaycı bir sesle.

Ardından adamın şaşkınlığından yararlanıp altından sıyrıldı ve yataktan çıkıp yere fırlattığı gömleğini üstüne geçirdi.

“Sakın bir daha bana dokunma” diye bağırdı yeniden.

“Beni nasıl arzularmış” dedi ardından kendi kendine genç kız.

Aynı anda Sae Jun yataktan kalktı ve kemerini yeniden pantolonuna kızgınlıkla geçirip kızın yüzüne öfkeden kararmış gözleriyle bakarak cevap verdi: “Seni değil, sadece o lanet hisselerini istiyorum.” Dedi ve tişörtünü de üstüne geçirip darmadağınık bir halde odayı terk etti.

Han Ah sinirden kasılmışken iki yakasını beceriksizce bir araya getirmeye uğraştı. Bu sırada gömleğin yakasındaki kan lekesi dikkatini çekti. Sae Jun’un artistlik yapıp elini aynaya geçirmesini hatırladı ve korkuyla irkildi.

Onunla az önce beraber olmayı delicesine istiyordu ama adamın “seni nasıl arzulayabilirim ki” cümlesini duyunca tüm arzusu silinip gitmişti.

Tabi ya o çakma Sicilyalı ölümüne nefret ettiği karısından tiksintiyle söz eder gibi "nasıl" demişti.

"Sana gününü göstereceğim Çin Malı Don Carlaone! Ayaklarıma kapanıp af dileyeceksin" dedi ve yerdeki kırık cam parçalarına basmamaya dikkat ederek dolaptan yeni bir kıyafet aldı.

İki saat sonra da telefonu çaldı ve Tae Bin 15 dakikaya kadar kendisini aşağıda beklediğini söyledi. Dediğine göre bir saat içinde Seul'e döneceklerdi.

Sae Jun da odadan çıkar çıkmaz sakinleşmek ve kendini yatıştırmak için bara yöneldi. Sert içkilerden birkaç kadeh devirip az önceki anı aklından silmeye uğraştı. Eğer aynı şeyi kurmaya devam ederse elinden bir kaza çıkacağı mutlaktı.

"Aptal. Seni arzulamamın nesi yanlış?" dedi kendi kendine ve karısını pürüzsüz sıcacık tenini unutmaya çalıştı. Ama Han Ah'a da hakkını verdi.

Kızı kilitlediği evinde ona "seninle kim evlenir" dediği doğruydu. Ve genç karısı da bu sözlerin intikamını almak için onu baştan çıkarmış ve tükürdüklerini itinayla yalatmıştı.

****

(Han Ah'ın anlatımıyla)

Tae Bin beni lobide beklerken zar zor sakinleşmiştim. Ah kanım hala sıcaktı ve tüm benliğimde o Çakma Sicilyal'nın öpücüklerini taşıyordum. Benimle hisseler için evlendiğini biliyordum ama yine o lanet şeyler için yatağa atmasına dayanamazdım.

Ağzından kaçırmış gibi "seni nasıl arzulayabilirim ki" demiş ve ardından da itiraf etmişti değil mi?

Bu gerçek omuzlarıma çökmüş bir felaket gibiydi. Öyle ki bu yük bana ağır gelmişti ve acıyan kalbim hıncını gözlerimden alacakmış gibi tsunami yüklemişti o gözlere. Kendimi toparladım ve özgürlük heykeli gibi başımı dikleştirip, adama doğru yürüdüm.

"Bu taraftan" dedi Junior Çakma Sicilyalı Tae Bin.

Sahi O neredeydi?

“Sae Jun Kore’ye döndü çoktan” dedi Tae. Sanki beni duymuştu. Ah iç sesim dışımdan canlı yayın mı yapmıştı?

Cevabıyla ilgilenmiyormuş gibi yapsam da beden dilim bağıra çağıra Sae Jun diye inliyordu. Özellikle diyet salata gibi sıfır yağ ile donanmış kaslı ve bir kaya gibi sert vücuduyla acı içinde yutkunup gözlerimi kapatıp o anı düşündüm. Defalarca “replay” tuşuna basıp birkaç saat önce meydana gelen şiddetli depremi yeniden oynattım zihnimde. Ancak film her seferinde onun alaycı bakışlarla “nasıl” diye sorduğu yere gelince pause tuşuna bastım ve ardından delete diyerek beynimin geri dönüşüm kutusuna yolladım.

O ithal ürün mafya müsveddesi Kore’de kötü adamlık liginde kupayı kaldırmış olabilirdi ama benim kaleme asla gol atamayacaktı. Ah Tanrım! Bu garip çağrışımlarla hayatımı kendime zindan etmeyi bir yana bırakmalıydım.

Tae Bin’le beraber adanın havaalanına gittik. Bu havaalanı bin nüfuslu bir köyün otobüs terminalinden bile beterdi ve uçakları sanki yağ tenekelerinden yapılmış gibi tekinsiz duruyordu. Çakma Sicilyalı beni kendi elleriyle öldüremediği için kaçak üretim uçaklarla okyanusa çakılmamı umuyordu galiba. Kendisi jetiyle giderken beni aktarmalı bir uçuşla göndermesi yine de takdire şayandı. Okyanusu yüzerek geçmemi de bekleyebilirdi.

Seul'e geçince Tae Bin yanımdan hiç ayrılmadı ve Seul havaalanında yeni bir araçla beni bir yerlere götürdü. Kendimi bu sefer sahiden pamuk prenses gibi hissediyordum. Tae Bin avcı olup ormanda kalbimi söküp kötü cadı ah pardon Kötü Çakma Sicilyalıya götürecekti sanki.

Bu tanıdık ormandan geçip Sae Jun'a Sazanlık madalyası verdiğim o eve gelmiştik. Kapıda 5 tane adam vardı. Tae Bin kibarca beni eve sürükleyip daha önce Sae Jun'un kaçırıp tıktığı odaya götürdü. Dekorasyon değişmişti ve eskisine göre daha iyiydi. Neyse ki kocamın ineklerle olan maceralarına ait tüm deliller kaldırılmıştı.

"Buradan çıkamayacak mıyım? Beni burada hapis mi edeceksiniz?" diye sordum Tae Bin çıkarken.

"Elbette hayır burası sizin eviniz. Sadece çıkarken adamlardan biri size eşlik edecek" Dedi Junior Ç.S ve sıcak bir gülümsemeyle güldü. Kocam olacak Çin

Malı mafya bugüne kadar en büyük nezaketini göstermişti beni hapsetmeyerek.

Çıkmadan da resmi olarak evliliğimizin onaylandığını açıkladı Tae . Dediğine göre Kimliğim ve diğer belgelerle şahitlerin ifadeleri neticesinde resmi olarak da evlenmiştik. Bunları duyunca kalbim gereğinden fazla atarken artık resmi bir

ajumma olduğumu da fark edip dehşetle irkildim. Takipçilerimin tepkilerini alamıyor ve twitlerimden uzakta yavrusundan ayrılmış anne hüznüyle bekliyordum.

Tam çıkarken de ağzım bana ait değilmiş de başka bir varlıkmış gibi açıldı ve konuştu:

“O da burada mı yaşayacak?” diye sordum.

Adamın yüzündeki gülümseme gittikçe yayıldı ve ağzı kulaklarına varmak tabirini doğaçlama oynarken cevap verdi:

“Bu sizin maharetiniz” deyip çıktı gitti.

Wooott? Benim maharetim derken? Tae bin şiiii ben yemek yapmayı bilmem ne yazık ki? Hem bir keresteden ne yemek yapılabilir ki, kereste çorbası mı? Bunun maharetle bir ilgisi yok!

Tae Bin çıkar çıkmaz evi dolaşmaya çıktım. 3 katlı lüks bir villaydı. Her tarafı sahibini hatırlatırcasına ahşaptandı. Burada olduğum sürece bol bol odun göreceğim garantiydi. Yürüyen odunlar dahil.

En üst katta geniş bir yatak odası vardı. Dolabı meraklı gözlerle açıp bedenlerine bakınca buranın Sae Jun'a ait olduğun gördüm. Ne de olsa boyunun ölçüsünü keşfedecek kadar dünya turuna çıkmıştı ellerim. Tabi o dünyanın sadece kuzey yarım küresini dolaşmıştım. Aşağılardaki Güneş yarım küre ve özellikle sıcak Ekvator keşfimin dışında kalmıştı. Netice de az çok Sae Jun'un ölçüsünü çıkarmıştım. Tabi o da boyunun ölçüsünü almıştı!

Dolabı kapatırken kapıya yaslanmış uzun bir gölgeyi görünce irkildim. Ne ara gelmişti. Neyse ki az önceki yarım küreli hayallerimi içimden geçirmiştim.

"Silahlarımı dolaplarda saklamam" dedi birden Sae Jun. Belli ki onu öldüreceğimi sanmıştı. Ah İyi fikir.

"Nereye saklarsın?" diye sataştım ona.

"Senin onlara ihtiyacın yok. Başlı başına bir silahsın Yamuk prenses" dedi.

Son derece sinirli bir sesle konuşuyordu. Bugün adada yaşananlar muhtemelen onu kızdırmıştı. İhtimale yer

bırakmayacak kadar netti aslında. Kafesimi açtığını sanan Slyvester kedisi gibi Tweety'i yakaladığını sanmıştı. Ahhh, Bozuk bir mafya gördüm sanki!

Bu düşünceyle keyiflensem de bu odada durmamım o hot dejavuyu yaşatacağını anlayıp çıkışa yöneldim ki kolumdan tutup engelledi.

"Hisseleri imzala ve bu saçmalığa bir son verelim. Boşanırken yüklü bir tazminatta da anlaşabiliriz" dedi son derece kararlı bir ifadeyle.

Boşanma kelimesi bende özgürlük kelimesini duyan köle gibi bir etkiye neden olsa da onun benden bu kadar kolay kurtulmak istemesi ve beni ayaklı bir hisse senedine benzetmesi karşısında kaşlarım çatıldı. Beni böyle tahrik etmeye devam ederse tüm hisselerimi bir sivil toplum örgütüne bağışlayacaktım. Mesela ODUN ERKEK SEVMEYENLER KULÜBÜ. Tabi bu kulübün üyesi varsa!

"Boşanmayacağım ve hisseleri devretmeyeceğim" dedim. Neden ilk önce boşanmayacağım demiştim ki. Hücrelerimden, hormonlarım ve organlarımdan sonra alçak bilinçaltım da kontrolümden çıkmıştı.

“Eğer başına bir şey gelirse yasal olarak tüm mal varlığın kocana geçecek” dedi Sae Jun. Tehdidini görmek için dereceli gözlüğe gerek yoktu.

“Başıma geleceklerden korkmuyorum” dedim ve kolumu sertçe itip odadan çıktım. Bu sırada onun da telefonu çaldı ve ikinci çalış olmadan cevap verdi.

“Bu gece Nighttense Kulübü’nde” diyip kapattığını duydum.

Merdivenlerden inerken o da peşimden indi ve umurunda olmadığımı belli edercesine beni geçip çıkışa yöneldi. Tae Bin de onunla çıkarken saat 22:00 civarıydı.

Yarım saat sonra da adamlardan biriyle ben de evden ayrıldım. Valizimi getireceğim bahanesiyle ikna etmem kolaydı. Hem bendeki bu çeneyle tembel ağustos böceklerini bile maaşsız gönüllü işçilere çevirebilecek ikna kabiliyetim vardı.

Adam beni eve bırakıp beklerken arka kapıdan kaçtım ve kocamın Hayla isimli inekle samanlık fantezini basmak için o bara gittim. Davet gecesinde o milka ineği şarkıcı kadını araştırmış ve tam da Sae Jun’un bugün gittiği yerde sahne aldığını önceden öğrenmiştim.

Kalbime batmış akupunktur iğnesi gibi ince bir sızı duyarak bir taksi çevirdim. 15 dakika sonra barın önündeydim. Ayaklarım gerisin geri giderken tüm cesaretimi ve aldatılan kadının mağrur ifadesini takınıp içeriye geçtim. Damsız girdiğimden olsa gerek birkaç erkek dam olmak için üstüme abanırken vukuatlı topuklularımla tacizleri geri çevirdim. Han Ah'ın Suçu Ne! Çeviremeyecek kadar aklı başında bir kadındım.

Barmene Sae Jun'u sordum ve adam beni yandan bir gülüşle süzerken toplantıda dedi.

Kore'nin yıllık ithal et ticaretini tartışıyor olamazdı o inek Hayla'yla. Ne toplantısıydı bu sahi?

Toplantının mekanı çift kişilik ikiz yatak olabilir miydi? Ah bu düşünceyle gözlerimdeki Sae Jun hayratı çeşmeyi açıyordum ki sağdaki karanlık kapıların birinden adamın biri sertçe zemine yapıştı.

Aynı anda bir başkası yeri öperken üzerine de başka bir adam çuvallandı. Tae Bin koridordan çıkıp yerdeki iki adamı tek harekette bara doğru atarken herkes çığlık çığlığa kapılara koştu. Bir tek ben hipnotize olmuş gibi sonuna kadar açık gözlerim ve ağzımla gerçek bir Godfather sahnesi izliyordum. O sırada girişten 5 – 6 siyah takımlı iri cüsseli adam Tae Bin'e doğru koştular. Tam bu sırada Sae Jun da göründü ve bir adamı yakasında kavrayıp sert bir yumrukla taburelerin üstüne itti.

Bu sırada gözgöze geldik ve kocam çatık kaşlarıyla gözlerine inanamıyormuş gibi bana baktı. Muhtemelen serap görüyorum diye düşünüyordu. Ya da daha gerçekçi bir tahminle kabus. Bakışlarımız birbirine kenetlenmişken az önce devirdiği adam ona sıkı bir yumruk çaktı ve kocam geriye doğru yalpalarken korkuyla yerimden fırladım.

Dudağı kanamıştı ve elinin tersiyle kanı silip az önceki adamın kolunu kavrayıp acı içinde inlettikten sonra ona güçlü bir tufan gibi bir yerlere savurdu.

Üzerime doğru yürüyüp bileğime uzanmıştı ki yeni bir bakteri kocama yapıştı. İri cüsseli bir adam Sae Jun'un Kollarını arkadan tutup ona hakim olurken nereden çıktığını anlamadığım bir başkası o güzelim karın kaslarına sert bir kroşe indirdi.

Dehşet içinde çığlığı basıp topuklumu çıkardığım gibi sırtı bana dönük olan adamın kafasına indirdim. Adamın kafası yarılırken bana bir volkan gibi döndü ve az sonra yüzüme yiyeceğim yumruktan korunmak için bildiğim duaları saymaya başladım.

Adamın yumruğu havada asılı kalırken Sae Jun tuttuğu kolu tek hamlede kırıp adamın sırtına bir tekme attı ve aynı anda bileğimi kavrayıp hızla arkaya sürükledi.

Yol üzerinde birkaç adamın daha kemiklerini kırarken şu kırıkçı çıkıkçıyla bir anlaşma imzalama fikrine daha sıcak baktım.

Barın labirent gibi arka koridorlarında karanlık bir odaya geçtik ve beni odanın içine sertçe savururken eliyle alnını ovuşturdu. Gözlerini kapayarak sakinleşmeye çalıştı bir süre.

“be-benn buraya” diyerek ilk konuşan olmak istedim. Ancak bildiğim tüm bahaneler o kadar saçmaydı ki ona Hayla’yla samanlık fantezisini itiraf ederek yeni bir öfke krizine girmesini göze alamadım.

“Lanet olasıca sen ne?” diyerek bağırdı bana.

Ağlamamak için kendimi zor tutarken onun kanayan dudağını görünce “Sen iyi misin?” diye sordum endişeyle.

Az önce yediği yumruklar olağanüstü bir varlık değilse –ki bence öyleydi – çok canını yakıyor olmalıydı.

“Sana burada ne aradığını sordum?” dedi dişlerinin arasından ve birkaç kelimeyi söylememek için kendini zor tuttuğunu anladım. Muhtemelen bu kelimeler küfür literatürünün en nadide örnekleriydi.

“Ben, ben seni merak ettim” diyebildim sadece. Ve yanağımı ıslatan bu suyun nereden geldiğini merak ettim.

Bilinçsizce ona doğru yürüdüm ve öfkeden delirmiş yüzüne büyük bir hayranlıkla bakarken çantamdan hızla bir peçete çıkarıp dudağını yöneldim.

Elimi havada sertçe yakaladı ve “Boşver” dedi.

“Herhalde bu gece ölmemi dilerdin. Üzgünüm sevgilim ama yaşayıp seni bıktırmaya devam edeceğim” dedi ve alayla sırıtırken ben ona aldırmayıp bileğimi elinden kurtardım ve peçeteyle kanayan dudağını sildim.

Ardından gözlerimiz buluştu ve o anda kalbimin gümbür gümbür sesini bastıran kapı hışımla açıldı.

İçeriye 10 kadar adam girdi ve Sae Jun hızla beni arkasına itip kolunu arkaya dolayıp kalkan oldu önümde.

Uzun boyundan dolayı görebildiğim tek şey onun sırtıydı ve başımı oraya koyup sonsuza kadar ona dayanma arzusuyla dolarken ince ve garip aksanlı bir ses de odaya doldu.

“Kim Sae Jun! şimdi sonun geldi” demişti bir adam.

14. Bölüm

“Kim Sae Jun! şimdi sonun geldi” demişti bir adam.

Sae Jun kaskatı duruyordu hala. Bir eli geriye doğru uzanmış ve Han Ah’ın beline dokunuyordu. Sanki onun orada olduğundan emin olmak istiyordu. Hoş Han Ah kocasından başka nereye gidebilirdi ki. Genç kız başını uzatıp içeriye girenleri görmek istedi. Sae Jun hareket eden karısını kesin bir hamleyle yeniden arkasına alırken Han Ah da adam kalabalığını korkuyla fark etti. Buradan çıkabilecekler miydi gerçekten? Hayır o Sae Jun’a yüzde yüz güveniyordu.

Sessiz ve gergin bekleyişi bozan Sae Jun’un sesi oldu.

“Seni yürüyen yağ tenekesi. O koca göbeğini kaldırıp arkamdan gelebilmene şaşırdım” dedi ve sırıttı.

Karşısındaki göbekli ve dev gibi iri cüsseli adam güçlü bir kahkahayla küçük odayı inletirken Han Ah Sae Jun’un onu tahrik etmemesi için yalvarıyordu.

“Demek fahişeni alıp kaçıyordun ha?” dedi göbekli adam.

Han Ah yoğun bir utanma ve kızgınlıkla Sae Jun’un kolundan kendini kurtardı ve

“Sen bana nasıl fahişe dersin” diye bağırdı.

Gördüğü cüsse karşısında yutkunurken kocasının arkasında durmanın en iyisi olduğun dehşetle fark etti. Adam çekik değildi ve sarışın kelli felli biriydi. Bu iri mafya babası da kendisine meydan okuyan kıza şaşkınlıkla baktı ve gülmesini arttırdı. Aynı anda Sae Jun öldürücü bakışlarını Han Ah’a dikti.

Genç kız kocasına “Neee?” diye sordu.

Hakaretlere karşı sessiz kalmayacağını en iyi bilenlerden biri kocası değil miydi? Sae Jun ve Han Ah birbirlerin derin bir çekim ve tehditkar bakışlarla dalmışlarken adamlardan biri kızın kolunu tutup odanın köşesine sürükledi. Han Ah daha çığlığı bile basamamıştı ki bir tanesi de Sae Jun'a dolandı.

Sae Jun tek bir yumrukla onu kolaylıkla yıktı ancak üstüne bir ordu çullanınca Han Ah korkuyla kendisini saran adamın kollarında debelenmeye başladı. Ama bu adamlar kocası için o kadar kolay birer avdılar ki Sae Jun iki dakika sonra hepsini pişman etmişti

"Sakın kımıldama" dedi Birden bire diğer Mafya babası. Kollarında Han Ah vardı.

Kızı tek eliyle göğüslerinin hemen altından tutuyordu ve genç kız korkuyla çırpınıyordu. Sae Jun bir anda sakinleşti ve adama tiksinti dolu bir sırıtmayla baktı.

"Şimdi ... Anlaşma yapacak mısın? Yoksa kızı götüreyim mi?" diye sordu adam.

Sae Jun hemen aldırmaz göründü ve omuz silkti.

"İstediğini yap" dedi.

Han Ah korkuyla açılmış gözlerini kocasına dikti. O an gerçeği fark edince oracıkta ölmek istedi. Adamların kendisini alması Sae Jun'un işe yarayacaktı. Hatta böyle bir fırsatı kolladığı da muhtemeldi. Han Ah kocasına nefretle baktı ve farkında olmadan gözünden yaşlar boşanırken adamın kollarında çırpınmaya devam.

"İyi o zaman artık benim fahişem olur" dedi düşmanı ve Han Ah da karşı koymayı bırakarak başını eğdi.

Buradan çıkışı şu adamın kollarında olacak ve o adam ona kimbilir neler yapacaktı. Çakma Sicilyalısıysa bu gece hisseleri aldığı için samanlıkta etine dolgun ineklerle bir dizi kutlama partisi verecekti.

"Sana son kez soruyorum Kim Sae Jun, Busan'daki araziyi bana vereceksin ve ben de kızı bırakacağım. Onun için kaygılandığın ortada. Planın bana sökmez. Kızı istediğini biliyorum" dedi ve ardından adamlardan birine elini uzatarak silahı alıp Han Ah'ın başına doğrulttu.

"Sana bu kız umurumda değil dedim. İster fahişen yap ister karın" dedi Sae Jun. Sinirden sesi çatallaşmıştı.

Han Ah soğuk metali şakağında hissedince bir ürperti duydu ama yaşadığı kalp kırıklığının yanında ürpertinin esamesi bile okunmuyordu. Sae Jun'un sözlerini kalbini deşip geçerken genç kız nefretle ona baktı ardından:

"Yapacaksan yap" diye bağırdı kendini tutan adama.

Sae Jun dahil herkes Han Ah'a şaşkınlıkla bakarken Han Ah yeniden konuştu: "Beni kendinle götürüp tecavüz edeceğini sanıyorsan büyük bir yanılgı içindesin demektir. Yemin ederim bunu yapmayı bırak, yeltendiğin için bile seni pişman ederim. O yüzden beni öldüreceksen hemen şimdi yap" diye konuşmaya devam etti.

Kendisini tutan mafya babası kızın bedenini kendine çevirdiği gibi gözlerine baktı. Hayranlık dolu bakışlarla Han Ah'ı süzerken genç kız adamın kollarında çırpınmaya devam ediyordu. Bu sırada yeni bir karmaşa odaya doldu ve Tae Bin kapıdan girdiği gibi iki adamı etkisiz hale getirdi.

Karmaşadan yararlanan Sae Jun karısını tutan adam bakışlarını kavgaya verince de ani bir hareketle Han Ah'ın kolunu kavradığı gibi onu duvar itti ve göbekli adamın elindeki silahı kolaylıkla aldı.

Ardından o silahı adamın başına dayayıp kolunu da kırarcasına sırtında birleştirdi ve sakin ama tehditkar bir sesle konuştu:

“Şimdi adamlarına gerçi çekilmelerini söyle. Yoksa beynin bu odanın duvarlarını süsleyecek” dedi.

Ardından bakışlarıyla Tae Bin’e hemen arkasında duran Han Ah’ın yanına gitmesini işaret etti. Tae Bin yerde dizleri üzerinde perişan görünen kızın yanına gitti ve onu korumaya çalıştı.

Sae Jun başına silah dayadığı adamın şakağındaki basıncı arttırdı ve sert metal adamın yağlı yumuşak derisine gömülürken adamlarına “Çıkın” diye bağırdı.

Herkes çıkıp gidince de Sae Jun adamı bıraktı ve silahı ona doğrultmuş vaziyetteyken defolmasını söyledi.

Adam kaçarak odayı terk etti. Sae Jun silahı yeniden beline koydu ve yerde oturan karısının başında çömelip yüzünü elleri arasına aldı. Han Ah da terden ıslanmış saçları ve gözlerinden kızarıklığa rağmen gözünü kırpmadan Sae Jun’a bakıyordu.

“İyi misin?” diye sordu ardından genç adam ve Han Ah dişlerini sıkarken birden doğruldu ve kocasını öyle güçlü bir şekilde itti ki Sae Jun kalçaları üstünde yere düştü.

Bu sırada Tae Bin bu öfke dolu harekete o kadar şaşırmıştı ki şaşkınlığı geçince de pis pis sırıttı ve aynı anda Sae Jun'un öldürücü bakışlarıyla karşılaşırken odadan çıkması gerektiğini anladı.

O çıkar çıkmaz da genç adam karısının bileğini kavradı ve diğer eliyle çenesini sertçe sıkıp öfkeyle konuştu:

"Sakın bir daha adamlarımın yanında böyle bir şey yapma. Bir dahakine ucuz kurtulamazsın" dedi.

"Tae Bin planlarını bozdu değil mi? O adamın beni götürmesini yeğlerdin tabi. Sonra da o lanet olasıca şirkete kavuşurdun. Ama o gelip beni kurtarınca planların suya düştü değil mi?" Diye bağırdı Han Ah.

"Seni ben kurtardım" diye gürledi Sae Jun ve kıza inanamıyormuş gibi baktı. Bu kadar aptalca düşünceler içinde olması gerçekten ilginçti.

Oysa Han Ah'ın Gözleri yeniden dolmuştu. Sae Jun bu gözlere bakarken elini gevşetti ve kızın omuzlarından tutup kendine çekti.

“Hala anlamadın mı? Blöf yaptım. Seni götürmesine izin vermezdim,” dedi.

“Yalancı pislik” diyerek ağlamaya başladı Han Ah. Sae Jun daha fazla dayanamadı ve kızı yumuşak bir hareketle göğsüne bastırdı.

“Benim korkak karım kan göremeyecek kadar zayıf olmasaydı gözümü kırpmadan adamın kafasını uçururdum” diye fısıldadı.

Kızın saçları çenesinin dibindeydi ve kokusu o kadar tatlıydı ki onun dudaklarını ağzıyla kavramamak için kendine zor hakim oluyordu.

“Sana inanmıyorum” diye konuştu Han Ah.

Aynı anda kendini kocasının sıcak göğsünden kurtarmayı denedi ama Sae Jun onu sıkıca bastırdığı için bunu başaramadı. Sae Jun’un Bu kadar romantik bir anı kafa uçurma gibi vahşi cümlelerle anlatması karşısında da omuz silkerken onun tarzının bu olduğunu kavradı. Sae Jun hiçbir zaman romantik bir aşık olamayacaktı. Han Ah bunu neden önemsediğini sordu kendine. Adam eğer bir gün aşık olursa bu kişi kendisi olmayacaktı.

Bu düşünceyle belirgin bir rahatsızlık duydu. Ardından inler gibi konuştu: “Ve ben korkak değilim.” Dedi.

Sae Jun göstermeden gülümserken bundan kesinlikle emindi. Korkak olsaydı ilk gün onun boğazını sıktığı anda her şeyi bırakıp kaçardı. Ama o aksine cesur meydan okuşlarını hiç sonlandırmamıştı. Zaten kızı kendisine çeken de bu asi tavrı değil miydi? Az önce de onu o adamlara asla vermeyeceğini biliyordu.

Han Ah kocasının o yağ tenekesinin kendisini öylece alıp götürmesine izin vereceğini nasıl düşünmüştü ki! Ve elbette uzattığı silahıyla adamın alnında karşıyı görecek bir delik açabilirdi ama Han Ah’a bunu yaşatmak istemiyordu. Karısı Cadının biri bile olsa ceset göremeyeceği aşikardı.

Aynı anda Sae Jun Han Ah’ın korkudan öldüğü halde adama isyanını hatırladı. “Seni pişman ederim” demişti değil mi? Karısı kollarında acı acı burnunu çekerken genç adam bunları düşündü. Normal bir karı koca olsaydılar onunla gurur duyardı ama Sae Jun bir ticaretten öte olmayan evliliğini hatırlayınca Han Ah’ı bıraktı ve ayağa kalkarken kızın yüzüne bakmadan elini uzattı. Kendini kaptırmazdı.

Han Ah da adam kendisinden kopunca büyük bir hayal kırıklığı içinde kaldı ve hala elleri titrerken kocasının eline dokundu.

Genç kızın dizleri güçsüzdü ve kalkar kalmaz yeniden yere düşüşe geçti. Sae Jun onun belini sertçe tuttu ve kendine yapıştırırken :

“Burada ne arıyordun?” diye sordu. Sesi meraklı,bakışları muzipçeydi.

Kahretsin. Sae Jun kendisine böyle bakmaya devam ederse Han Ah onu asla bozamayacaktı.

“Telefondan burada olduğunu duydum ve isminden hiç iyi izlenim çıkarmadığım için..”

“Kıskanıp beni takip ettin…” diyerek kızın sözünü tamamladı Sae Jun.

“Hayır tabi ki… Hem o Hayla’nın neyini kıskanacağım? İki yıla kadar o şeyleri taşımaktan sırtı kamburlaşacak” dedi Han Ah ve iki elini basketbol topları tutuyormuş gibi sonuna kadar açıp kendi göğüsleri hizasından gösterdi.

Sae Jun hayatı boyunca hiç yapmadığı şekilde güçlü bir kahkaha atmak istiyordu onun yerinde çapkınca gülümsedi ve:

“Hayla’nın burada sahneye çıktığını da araştırdın demek?” diyerek cevap beklemediği bir soru sordu.

Belli ki araştırmıştı. Genç kıza açıkça gülümseyip bakarken Han Ah da şaşkınlık ve kararsızlık içinde adama bakıyordu. Ona ne demesi gerektiğini bilmiyor üstelik konuştukça batmak ne demek gömülüyordu.

Susmayı denedi ve hiçbir ağrısı olmadığı halde konuyu başka yere çekmek için acıyla inledi. Sae Jun onu daha sıkı sardı ve yeni bir konu açtı: “Bana inanmıyor musun hala?” diye sordu.

Han Ah küçük bir çocuk gibi dudak büzüp “İnanmıyorum, sen kesinlikle usta bir yalancısın” dedi.

Ardından Sae Jun kızın omuzlarını sertçe tutup onu tam karşısına aldı.

“Sana asla yalan söylemedim. Asla da söylemem. Ve Sakın bir daha bana yalancı deme” Diyerek tehdit etti.

Bu nasıl bir tehditti böyle? Han Ah adama şaşkınlıkla bakarken inatçı tavrını sürdürmek için ölümüne bir istek duydu. Tam bir şeyler söylüyordu ki Sae Jun onu bıraktı ve her zamanki ifadesini takınarak konuştu:

“Yalan söylemeye değecek kadar önemli biri değilsin” dedi.

Ardından Han Ah’ı kendi haline istemeye istemeye bırakırken Tae bin Han Ah’a kolunu uzattı ve genç kadın arkadan bile kendisine hayli çekici gelen kocasının ardından üzüntüyle baktı. Az önce onu göğsüne bastırışını hatırladı ve kalbi Kore Senfoni Orkestra’sının en coşkulu müziğiyle çarparken gözlerini kapatıp o sıcaklığı yeniden bulmayı umdu.

Han Ah tam anlamıyla aşık olmuştu!

******

(Han Ah’ın anlatımıyla)

Kalbime oturan boğa kabilesi nefes almamı bile zorlaştırmıştı sanki. Çakma Sicilyalım az önce Çakma ceki çenlik yaparak beni kurtarmış olabilirdi ama hala binlerce soru vardı. Cevaplar için 2. Sezonu bekleyemezdim.

Aslında Oracıkta ölmek bile benim için sorun değildi ama şu yürüyen cephaneliklerin arasında malum mesleklerden bir kadın olarak anılmam gururumdaki ozon tabakasını sonuna kadar delmiş ve zehirli gazlar gibi zehirli sözler bünyemi alt üst etmişti.

Lanet olasıca Hayla denen kadın yüzünden buraya kadar gelmiş ve onun mekanını kullandığım yetmiyormuş gibi bir de onun sıfatını üstüme yüklemişlerdi. Kötü kadınlığı elbette onlara gösterebilirdim ama yine de şanslıydılar ki ucuz kurtuldular.

Ah ne palavralar atıyorum ama az önce korkudan ölmek ve nalları dikmek deyimlerinin başrol oyuncusu olmuştum. Üstelik Tae Bin gelmeseydi şu an kim bilir nerede kitle imha silahı arıyor olacaklardı üstüme.

Yine de tüm bunlardan beteri kocamın hakkımda söylediği sözlerdi. “Umrumda değil” demişti. Ah hayır daha beteri “İstediğini yap, ister fahişen ister karın” demişti o sanayi tipi mafya babasına. Eğer Tae Bin gelip dikkatleri dağıtmasaydı belki de benim gidişime göz yumacaktı.

Bana blöf yaptığını söylemişti. Sana asla yalan söylemedim demiş olması ise neyi değiştirirdi. Ona inanmıyordum!

Deli gibi inanmak istesem de içimde bir şüphe vardı. Bunu kesinlikle kanıtlamalıydım. Bana asla yalan söylemezsin öyle mi Çakma Sicilyalı. Eğer bu dediğin doğruysa bu gece sana bu sözlerini test ettireceğim. Öyle bir oyuna geleceksin ki bakalım yalan söylemeden ya da kıvırmadan nasıl kurtulacaksın? Oyunum ne mi? Yakında göreceksiniz.

Bardan çıkarken bana destek olan Tae Bin'di. Sae Jun Bentley'i ile çekip gitmişti çoktan. Hiç olmazsa beni kendi aracında eve götüremez miydi? Gözüme ne kadar görünsen o kadar iyi aslında!

Karşımda olsaydı tam olarak bunu diyecektim ama son günlerde

performansımın düştüğünü biliyordum. Sae Jun'a karşı zeki ataklar yapamıyor, onu yeterince iyi bozamıyor, toplarım hep auta çıkarken suç aleti topuklularımı sık sık yere vurmaktan öteye gidemiyordum.

Hele az önce beni hiç önemsemezmiş gibi o adama vermeye kalkınca iyice deli cesaretine bürünmüş ve Azrail ile resmen kanka olmayı göze alıp o adam meydan okumuştum. 2 santim

uzağımda olan silahtan değil Sae Jun'un aldırmazlığındandı bu cesaretim. Belki bana bir şey olursa aklı başına gelirdi. Ah biri sakın bana o üç harflik kelimeyi hatırlatmasın. Üç harfli kelimelerden korktuğumu söylemiş miydim?

Eve geçince odama koştum ve güzel bir duşla rahatlarken Tae Bin'le buraya gelmeden evden aldığım birkaç kıyafetimden biri olan kırmızı ve hayli cesur bir elbiseyi giydim. Saçlarımı tepeden at kuyruğu yapmış ve abartılı bir makyajla tamamen değişmiştim. Sae Jun henüz gelmemişti ve onun gelmesini beklemeye başladım.

O gelir gelmez de peşinden salona geçtim. Yavaş adımlarla ve alttan bakışlarla onu süzerken nihayet kafasını kaldırıp bana baktı.

Elindeki telefonu masanın üstüne bıraktı ve O meşhur edepsiz bakışını tüm vücudumda gezdirirken

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Hiiçççç" dedim ve masanın üstünde işaret parmağımla gezinip iyice ona yaklaştım.

Şüpheli bakışları hiç de tekin değildi. Her an üstüme atlayacak gibiydi. Ah nerdeee..Hey Tabi ki buna izin vermezdim! Koltuğuna yayılırken şüpheli gözlerini üzerimde gezdirmeye devam ediyordu.

“Sana bir şey soracaktım. Hani bana asla yalan söylemediğini ve söylemeyeceğini belirtmiştin ya bugün” dedim ve onun “eee” der gibi bakan gözlerine bakıp devam ettim. Bu sırada masaya dayanmıştım ve ona tepeden bakmanın zevkini çıkarıyordum.

“Bunlara dayanarak birkaç soru soracağım. Bana yalan söylemeyeceğini biliyorum” dedim

“Söylemeyeceğim. Sor” dedi hayli ilgili görünerek.

“Benimle şirketler için evlendin değil mi?” diye sordum. Onu kesinlikle kışkırtmak istiyordum

“Evet” dedi Sae Jun kesin bir sesle. Testim başarıyla işliyordu.

“Şirketleri sana vermeyeceğimi de biliyorsun o halde?” diye konuştum. Sakin ama kararlıydım.

“Vereceksin. Kendi ellerinle hem de” dedi küstahça ve gülümsedi.

Sinirimi belli etmemeye çalışıp alaycı ve zorlama bir gülüşle ona baktım.

“Peki beni niye kurtarmak istedin bugün? O Adam beni götürseydi işin kolaylaşacaktı” dedim.

“Zoru severim” dedi ve sırıtmaya devam etti.

“Ha bir de beni öldürme zevkini bir başkasına veremezsin tabi?” diye ekledim hemen.

“Aferin. Bunu da fark etmişsin Yamuk Prenses” dedi Sae Jun.

“Ama sen bir şeyi fark edememişsin hala Çakma Sicilyalı” dedim.

Diplomalı sazanım atladı ve “Neyi fark edememişim” diye sordu.

“Benden hoşlandığını!” diyerek onu tamamen hazırlıksız yakaladım ve şaşkınlığı üzerindeyken gözlerimi gözlerine diktim ve devam ettim: “Asla yalan söylemeyecektin. Şimdi cevap ver benden hoşlanıyor musun?” diye sordum.

15. Bölüm

Han Ah bu gece kocasına itiraf ettirecekti. Ondan hoşlandığını 70 milyonun önünde naklen itiraf ederken Han Ah zevkten kuduracak ve onu alt ettiğini düşünecekti. Evet kızın bahanesi buydu! Kocasına böyle üstünlük sağlayacak ve her fırsatta onun aptal bir aşık olduğunu söyleyip bugüne kadar yaptıklarının bedelini ödetecekti.

Sıkıca bağladığı saçı köklerinden kopacakmış gibi acı veriyordu ve çekik gözleri iyice çizgi halini alıyordu. Sae Jun da kızın bu çekici görüntüsüne bakıp bakışlarını dudaklarına kaydırdı ve yayıldığı koltuktan ayağa kalktı.

“Benden hoşlanıyor musun?” diyerek sorusunu yineletti Han Ah.

Kıpkırmızı rujuyla tamamen şımarık bir ses tonuyla sormuştu.

“Elbette” dedi adam.

Hiç de büyük bir itiraf yapmış gibi görünmüyordu. Yine Han Ah gözlerindeki dörtlüleri yakarak adama bakıyordu.

“Ne? Yani Benden hoşlandığını kabul ediyorsun?” diye sordu. Tüm seksapalitesinin yerini aptal ve tatlı bir şaşkınlık almıştı.

“Bunda garip olan ne? Ben güzel olan her şeyden hoşlanırım. Bak mesela bu silah bir SIG Sauer P220 Ruslar da bile böylesi yok, ondan da çok hoşlanıyorum” dedi ve çekmeceden bir silahı alıp masaya koydu.

Han Ah bir an için bu tabancayı alıp onun kafasında açtığı bir delikle o şişkin egosunu söndürmeyi içinden geçirse de gözlerini yeniden ona dikti ve konuştu: “Beni güzel buluyorsun öyleyse” dedi ve adama iyice yaklaştı.

“Bir İngiliz atı kadar hem de” dedi Sae Jun ve Han Ah’i çileden çıkarmanın zevkini yaşadı.

“Beni bir atla mı kıyaslıyorsun yani?” diyerek şaşkınlığını gizlemedi genç kız.

Aynı zamanda at kuyruğu saçı aklına geldi ve dehşetle irkildi. Bu halde bir ata benzediği kesindi. Hem de kendisi çekik bir kısrakken Sae Jun da Sicilya aygırı olarak ne muhteşem bir ikili olmuşlardı ama!

Han Ah da atları severdi ve ama sadece uzaktan. Şimdi girdiği odadaki tablolar dikkatini çekmişti bir anda. Duvardaki 4 tablonun tümünde yılkı atlar vardı. Han Ah kocasının bu vahşiliğini şimdi anlamlandırmaya başlamıştı. Adamın belli ki kendine örnek aldığı tek şey şu vahşi hayvanlardı.

“Senin şimdi bir at çiftliğin de vardı ha Çakma Sicilyalı. Klasik mafya ritüeli. Ah ne banal!” Dedi Han Ah ve aynı anda beynini zonklatan saçlarını ansızın çözdü.

Bu adama hiçbir kadınlık cazibesi sökmüyordu Han Ah’a göre. Oysa Sae Jun’u kendisine çekmesi için bu tür dış müdahalelere gerek olmadığını bilmiyordu.

Saçları bir anda çözülünce Uzun siyah saçları sırtına yayıldı ve eliyle tepesinden tutup onları dağıtıp şekil vermeye çalıştı. Bu hareketin bir adamı ne kadar baştan çıkaracağını bilmiyordu elbette. Ancak Sae Jun'un kendisine dikilmiş bakışlarını görünce yaptığının etkisini o zaman fark etti.

Adam bir hayli yaklaştı ve Han Ah kaçacak yer bulamayıp masaya dayandı.

"Evet bir çiftliğim var, görmek ister misin?" diye sordu bir anda kocası.

Han Ah'ın tüm cesareti sabun köpüğü gibi yok oldu ve Sae Jun bu kadar yaklaşmışken aklına yutkunmaktan başkası gelmedi. Sae Jun gittikçe yaklaştı ve ellerinizi kızın omuzlarına koyup dudaklarına yönelmişti ki telefonu yüksek sesle çalmaya başladı.

Bu büyüyü bozan şüphesiz cadının biri yani büyük ihtimalle Hayla olmalıydı. Han Ah göz ucuyla masada duran telefona baktı. Yanılmamıştı. Arayan İnek familyasının medarı iftiharı o kadındı. Sae Jun telefonu meşgule alıp kaldığı yerden devam etmek istedi.

Eliyle kızın belini sararken Han Ah onu ittirdi ve gözlerine bakıp konuştu: “Güzel bulduğun şeylerden hoşlandığını söylemiştin. Şu ineği ah Yani Hayla’yı, onu da güzel buluyor musun?” diye sordu.

Sae Jun çapkın gözleriyle kıza bakarken:

“Senin kadar değil” dedi ve onun yeniden çenesini çalıştırmasına müsaade etmeyerek dudaklarına yapıştı.

Han Ah da gözlerini kapattı ve karşı koymayı bırakarak uzun zamandır uyuşturucusunu bekleyen müptelalar gibi adamın dudaklarını kendine hapsetti. Sae Jun elini yukarıya çıkardı ve Han Ah’ın saçlarını eline dolayıp boynunu geriye doğru çekti.

Kızın yüzü tüm hatlarıyla karşısındaydı. Dudakları yakıcı bir tutkuyla birbirine geçerken Sae Jun onu masanın üstüne doğru sürüklüyordu. Han Ah onun niyetini anlayınca kendini geri çekmeye çalıştı. Aşksız bir birliktelik istemiyordu. Madem kendisi bu adama aşık olmuştu o da aynı şekilde dürtüleriyle değil duygularıyla ona karşılık verdiği an onun olacaktı.

Elleriyle adamı üstünden iterken, zorlukla ayırabildiği dudaklarıyla“İstemiyorum” diye fısıldadı.

Sae Jun ikinci kez reddedildiği ve onun sıcaklığını doyasıya yaşamanın kıyısından döndüğü için sinirden kasılmıştı. Bu kızın ne yapmaya çalıştığını anladığı an ona istediğini verecekti ama anlaşılan hanımefendi sürekli bir oyun peşindeydi. Şüphesiz Sae Jun da çok iyi bir oyuncuydu ve o an aklına koydu.

Bir hafta içinde bu kızı yatağına alacaktı. Hem de kendi ayaklarıyla girecekti koynuna.!

****

(Han Ah'ın anlatımıyla)

İnekler, atlar, mafya, Sicilya, aşk... Hayatımı saran bu kelimeler yan yana dizilince "Bir kelime bir işlem" deki harflerden bile daha anlamsız oluyorlar biliyorum.

Çakma Sicilyalım benden atları kadar hoşlanıyor ama beni Hayla'dan daha güzel bulurken yatağa atmak için çıldırıyor,

aynı zamanda değersiz varlığıma yalan bile söyleyemeyeceğini itiraf edip, hayatımı kurtarmak için bir adamın kafasına havalandırma deliği açacağını anlatıyor.

Ah biliyorum yukarıdaki paragrafı çözmek Picasso tablolarını anlamlandırmaktan daha beter. Neye bulaştığımı bilmiyorum ama kime bulaştığımdan eminim. Bu adam evet Yürüyen Karizma, Koşan Asalet, Uçan yakışıklılık, Adım Atan Seksilik…

Aynı zamanda konuşan öküzlük, yürüyen odunluk, dövüşen kalaslık da…

Yine de onun Benden hoşlandığına eminim ama bunu itiraf ettirmem için Guantanamo'daki işkenceci Amerikan askerlerini getirsem de işe yaramayacak. Şu öpüşmeyi başka neye yorabilirim ki. Böylesine bir tutku beni yakıp geçerken aklımda İngiliz atları, bilmem ne marka silahları, bedenimde, ahenkle dans eden saçlarımdaki sızlayan saç dipleri bir de kocamın öpücüğüyle içimde yükselen bir Ponpei yanardağı vardı.

Belli bir hayal kırıklığı içinde onu üstümden çekip hiçbir şey söylemeden çıkarken ağzımda 4. Kez öpüşmenin tadı ve kalbimde hummalı bir kaldırım ve tretuvar çalışması enkazıyla kapıdan çıkmıştım ki onun telefonu yeniden çaldı.

İneklerin çağ atlayıp telekomünikasyon işlemlerini de kullanmaları karşısında hayrete düşmüştüm. Eve şu inek Hayla baya baya telefon tuşlarını çevirmesini bilen iyi eğitimli bir türdü anlaşılan.

Sae Jun yanımda açamadığı metresinin telefonunu ben çıkarken açtı ve sadece şunu dedi:

“Onun işini yakında bitireceğim merak etme”. Gerisini duyamadan kapıyı sertçe çarptım.

Hem Gerisini duymama ne gerek vardı. Metresiyle bir olup karısının mezarını kazıyordu. Ah mezarımı havadar bir yere yapsalar ve önüne de Bi Rain’in six pack (6'lı kas dilimleri) bir fotosunu koysalar ne şahane olurdu ama.

Güldüğüme bakmayın içimdeki çocuk gözyaşlarımla boğulup çoktan öldü.

Odama geçip makyajımı silerken yeni bir karar vermiştim.

Sabah onu görmeden evden ayrıldım. Adamlardan birine beni derhal şirkete bırakmasını söyledim. Belli ki Sae Jun iplerimi biraz gevşetip benim bir yerlere gitmeme izin veriyordu.

Şirkete geçince de hemen Sang Woo’yu buldum. Yokluğumda işleri ona devretmiştim ve genç adamın kolaylıkla çekip çevireceğinden emindim.

Zavalı Sang Woo şi beni görünce hortlak görmüş benziyordu. O adamla evlendiğimi duymuş olmalı. Tabi onunla evlendikten sonra hala sağ kalmış olmama şaşırması normaldi. Ancak Han Ah faktörü Çakma bir Sicilyalının hakkından gelecek kadar etkili bir bileşimdi ve o da bunu görecekti.

“Bayan Han Ah sizin şirkete geleceğinizi sanmıyordum” dedi ve kibarca gülümsedi.

“Merak etme benim ve tek parça halindeyim” dedim sırıtarak.

“Ah ondan değil. Sizin evlendiğinizi duyunca kendinizi eşinize, evinize belki de çocuklarınıza adadığınızı düşünmüştüm.” Diyerek benim küçük dilimin mideme doğru yol almasını neden olurken o dili yutmayıp bu şaşkın adama aynı şaşkınlıkla baktım.

Ben ve çocuk ha! Hem de Çakma Sicilyalıdan.

Senden çocuğum olsun istiyorum. Gözleri senin gibi ateş saçsın, elleri senin gibi silah kavrasın, bağırdı mı cam çerçeve dayanmasın…

Ahh bu iğrenç şarkıyı Çakma Sicilyalı'ya gönderip sıradaki şarkıyı Sang Woo'ya armağan ediyorum. Şarkının adı mı Tabi ki? Seni poşete atacağım çöpe yazık. Böyle bir şeydi işte.

Sang Woo'yla dünya şaşkınlar rekorunu kırmayı sonraya bırakıp odama geçtim. Aynı anda Sang ardımdan geldi.

"Bayan Han Ah siz yokken işlerde bana yardımcı olması için bir asistan işe almıştım. Artık geldiğinize göre Bay Byung sizin asistanınız olacak" dedi ve bana aynı gün içinde sayısız dumura uğrama deneyimi yaşattı.

Adadayken benden fellik fellik kaçan Byung'du bu! Adamın gözlükleri gitmiş ve yerine lensler gelmişti. Saçlarını yandan taramayı bırakıp üstelere doğru havalı tarz vermişti ve bu haliyle baya yakışıklı olduğu kesindi. Ancak liseli çalışkan öğrenci tipi hala üzerinde taşıdığı en belirgin özellikti.

"aaa siz?" demişti ki ben ondan topu aldım ve kaleye yolladım. "Vanuatu Adaları" dedim.

Kafasını sallarken dünyanın ne kadar küçük olduğundan bahsetti. Evet dünya sahiden küçüktü. Baktığım her yerde Sae Jun'u görmemden anlaşılıyordu bu! Sevgili, ah pardon sevgisiz kocam tam karşımda duruyordu.

“Sae Jun bak kimi buldum. Bay Byung artık benim asistanım olacakmış. Ne güzel bir tesadüf değil mi kocacığım” dedim Sae Jun’a ve tek kaşımı kaldırıp alayla baktım.

“Seninle yalnız konuşacağım. Odama gel” dedi Sae Jun ve adamcağızın yüzüne bir kez bakmadan peşinden koşmamı emretti.

Byung’la sohbeti koyulaştırıp onu çıldırtma isteğim ise kocamın arkasına dönüp uyarı bakışı yapmasıyla sona erdi.

Byung’u kibarca selamlayıp odaya yöneldim.

“Kibarlık bir yetenek değil bence, sonradan da öğrenilebilir. Tanıdığım çok iyi hocalar var seni yönlendirebilirim” dedim.

“Kesss” diye bağırdı. Ardından hışımla üzerime yürürken bir anda durdu ve konuşmamak için kendini zorlarken en sonunda:

“O adamın burada ne işi var?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Sang Woo kendisine asistan olarak almış ama ben gelince bana verdi.” dedim

“Lanet olası bir oyuncaktan bahsediyor gibisin Han Ah. Bana verdi de ne demek. O bir adam ve ben de hemen kovacağım onu” deyip çıkışa yöneldi.

O bir adam mı! Ah bunu fark etmen ne büyük başarı. Benim de fark ettiğim bir şey var ki o da çok işime yarayacak: Kıskançlık.

Kolundan tuttuğum gibi gitmesine engel olmak istedim ama tek yapabildiğim onun peşinden sürüklenmekti. En sonunda kapıyı açmadan durdu.

“Bunu yapamazsın. O adamı niye kovuyorsun. Sana ne zararı var. Aaaa yoksa kıskanıyor musun?” diye sordum keyiften dört dönerek.

“Saçmalama.. Ah Tanrım! Bu kadar saf olmana inanamıyorum. Sence bu adamın o adadan sonra burada karşına çıkması normal mi?” diye konuştu.

“Bana aşık olup peşimden geldiğini mi söylüyorsun. Ah nee şeker” diyip tatlı tatlı sırıtırken Sae Jun derin nefesler alıp verdi ve yeniden konuştu: “Senin gibi aklında kırık tilki dolaşan birinin bu kadar aptalca bir yorum getirmesine şaştım

doğrusu. Bu adamın bir şeyler çevirdiğine eminim. Hemen adamlarıma araştırmalarını söyleyeceğim" deyip telefonuna yönelmişti ki işaret parmağını yüzüme doğru salladı ve konuştu:

"Ve sen sakın ben diyene kadar o adamla konuşma. Duydun mu?" diye yeniden bağırırken gözlerimi ona diktim.

"Niye illa bir kötülük peşinde olduğunu düşünüyorsun. Ah tabi ya herkesi kendin gibi sandığın için" dedim kaşlarımı çatarak.

Bu öldürücü bakışlara bugün katlanabilirdim. Onun nihayet kıskançlıktan, bir kutu Meksika biberi yemiş gibi oradan oraya koşturduğunu görünce keyiflenmiştim.

"Ya bana gerçekten aşıksa... Ah ne romantik. Ben de ona aşık olacağım" dedim ve hızla kapıya koştum.

Bu sefer kolundan durdurulma sırası bendeydi ve Sae Jun beni sertçe kapıya dayayıp elleriyle üstüme kapaklanıp orada kıstırırken konuştu:

"Sana onunla konuşmayacaksın dedim. Sakın bir aptallık yapma" diye tehdit etti ve kollarını gevşetirken o tatlı esaretten kendimi kurtardım.

Kapıyı usulca açıp başımla tamam anlamında konuşurken dışarıya fırladım.

Kocamın sözünü dinlemek mi? Ah hadi ama sizce ben bunu yapacak biri miyim?

Byung masasında harıl harıl çalışırken yanına gittim ve tabi ki konuştum: “Byung şi hadi yemeğe gidelim” dedim adamı zorla masasından kaldırıp çıkışa sürükledim.

Öğlene daha 2 saat kadar vardı ama bu nur yüzlü din adamı kılıklı Byung’tan korkmak demek Şirin babadan korkmakla eşdeğer bir saçmalığa sahip olduğu için erkenden çıkmakta bir sakınca görmedim. Ah elbette Byung’u kullanmıyordum!

****

Han Ah kocasının otoritesine ağır bir çizik daha atarken Byung’la şirketten ayrıldı. Çıkmadan Sang Woo’ya yemeğe gittiklerini söylemeye fırsatı olmamıştı. Üstelik Sae Jun’a görünmeden sıvışma zevkini bozamazdı.

Han Ah odadan çıkar çıkmaz da Sae Jun telefonuyla Tae Bin'i aramış ve verdiği ismi sorgulatmasını söylemişti. Onların kara listelerinden yer alan biri olma ihtimali yüksekti. Mafyadan kimse, evlendiğini bilmiyordu ama çoktan duyulmuş olabilirdi. Hele dün geceki olaydan sonra tüm düşmanları Han Ah'ın varlığını fark etmişlerdi.

Sae Jun karısına çalışmayacağını söylemeye bile fırsat bulmadan Han Ah evden çıkmış ve şirkete geçmişti. Onun ardından şirkete gelince de hayli şüpheli durumlarla karşılaşmıştı. Binlerce km ötede karşılarına çıkan bir adam nasıl olur da Han Ah'ın asistanı olabilirdi ki. Şüphe dolu bir rastlantıydı bu.

Tae Bin birkaç dakika sonra arayıp herhangi bir kayıt bulunmadığını belirtse de

Sae Jun o adamı karısının yanında görmek istemiyordu. Hem Han Ah'ın yanında erkeklerin ne işi olabilirdi ki. Onun yanında bulunurken sakınca duymayacağı tek kişi kendisiydi.

Genç adam odadan çıkıp karısının bölmesine geçince onunla Byung'un olmadığını gördü. Sang Woo'yu yakalarından tutup duvara yapıştırması da nereye gittiğini öğrenmek için yeterli değildi.

Sae Jun karısına küfürler edip onu gözlemekle görevlendirdiği adamını çağırdı. Lanet adamın da haberi yoktu ve genç adam çıldırmak üzereyken telefonuna sarıldı.

Han Ah'ın telefonu da kapalıydı ve Sae Jun o an yere yığılmamak için duvara tutundu. Kayıt falan bulunmamış olabilirdi ama Byung Han Ah'ı kaçırmıştı!

Bu acı gerçek karşısında genç adam donakaldı ve kalbinin korkuyla çarpmasını bile fark edemeyerek koltuğuna yığıldı. Bu güne kadar bu denli ağır bir yara almamıştı. Kendisine saldırmış olsalar bir şekilde onları yıkardı ama o tatlı karısı onların elindeyken ne yapabilirdi ki.

Genç adam sinirle koltuğa bir tekme geçirdi ve koltuk gürültülü bir şekilde yere düşerken bu sefer de masadakileri eliyle fırlattı.

O aptal kadına o adamdan uzak durmasını söylemişti. Lanet olsun ki Han Ah asla kendisini dinlememişti. Şimdi dinlemesi bir mucize olurdu!

Sae Jun masaya dayandı ve uzun saatler boyunca bir haber beklemeye koyuldu. Ne Han Ah'tan bir haber vardı ve ne de akıbetini bilen birisinden. Genç adam başına saplanan felaket bir acıyla kalakalmıştı ve şimdi karısının çektiği işkenceleri zihninde kurup kurup yeniden oynatırken sinir krizi eşiğindeydi.

Bu sırada belli belirsiz gelen bir kahkaha sesiyle hızla yerinden fırladı. Kapıyı hışımla açtığında ise Han Ah yanında o adamla keyifle kıkırdıyordu.

Genç adamın tüm öfkesi gözlerine birikti ve o gözlerle karısına bakarken Han Ah da onu fark etti.

Onunla göz göze gelince kaçma gereği duydu genç kız. Bu bakışları çok iyi biliyordu.

Geriye doğru bir adım atmıştı ki Sae Jun ok gibi fırladı ve birkaç adım sonra koridorda kızın kolunu kavrayıp onu odasına sürükledi. İçinden saçından tutup sürüklemek vardı ama çok az kalan mantığı bunu yapmasını engellemişti.

Yine de kızın çıplak koluna uyguladığı baskı o kadar sarsıcıydı Han Ah kolundaki sinirlerin ezildiğini ve kolunu bir süre kullanamayacağını anladı. Sae Jun onu odaya getirir getirmez öyle bir itti ki kızın zayıf bedeni bir tüy gibi savruldu ve beli masaya sertçe çarpınca durabildi.

“Seni aptal kadın! Sana iznim olmadan o adamla konuşmayacaksın Demedim mi? Bir de kalkıp dışarıya mı çıktın?” diye gürledi.

Han Ah bu sefer gerçekten korkusundan ölebilirdi. Adamı ilk kez bu denli öfkeli görüyordu. Diğer zamanlardaki siniri Fuji dağı kadarsa şimdiki Everest’i bile üçe beşe katlardı.

“Ben açlıktan ö-ölüyordum ve ona beni yemeğe çıkarmasını …. Lanet olsun bana niye öyle bakıyorsun” diye aynı şekilde bağırdı Han Ah.

Ardından gözyaşları yüzünden boşanırken adamın endişeden bu kadar öfkelendiğini fark edemedi ve konuşmaya devam etti:

“Arkadaşlarımla, ailemle bile görüşemiyorum. Bu hapis hayatından ve senin emirlerinden bıktım.” Diyerek sesine dolan hıçkırıkları bastırmadı.

Hala konuşurken Sae Jun karısının sözünü kesti ve

“Seni aptal bunların hepsi seni korumak içindi” diye bağırdı.

Han Ah ona sakince cevap verdi:

“Beni bir tek kendinden koru yeter!” dedi ve gözleri yaşlarla doluyken adama bezginlikle baktı.

Sae Jun afallamıştı ve sonucunu düşünmeden hızla karısına yetişti ve onun titreyen bedenini sıkıca kendine bastırırken kulağına “Özür dilerim aşkım” diye fısıldadı.

16. Bölüm

Sae Jun Han Ah’ı nefessiz kalana kadar sıktığının farkında değilken “Özür dilerim” diye defalarca fısıldadı. Ancak “Aşkım” kelimesi sadece bir kez çıkmıştı ve neyseki Han Ah bunu duymuştu.

Genç kızın şaşkınlığı tüm acılarını unutturacak kadar güçlüydü. Kocası ona tamamen içinden gelerek “aşkım” demişti. Han Ah bunun samimi bir fısıltı hatta bir yakarış olmasını diliyordu. Yüzü kocasının sert göğsündeydi ve gömleğini ıslatan göz yaşlarıyla ona dolanmış bedenini çekip adamın yüzüne bakmayı denedi.

İkisi de şaşkınlardı. Han Ah ona sorar gibi bakarken Sae Jun birden ellerini gevşetti ve karısını kendisinden uzaklaştırdı. Az önce söylediği kelime havada asılı bir nesne gibi ikisinin ortasındaydı ve ikisi de bunun farkındaydılar.

“Bana ne dedin?” diye fısıldadı Han Ah. Cevaba muhtaç ağır yaralı bir hasta gibi bakıyordu. Hala birbirlerine çok yakındılar.

“Hiçbir şey..sadece özür dilerim dedim” diyerek panikle cevap verdi Sae Jun.

Elbette ne dediğini biliyordu ancak bunu ikinci kez sıradan bir cümle içinde bile kullanamazdı.

Hayatında ilk kez “aşkım” demiş bir adam, tam da bu kelimenin sahibi kız karşısında dururken ona yeniden nasıl böyle diyecekti.

“Aşkım dedin?” diye üsteledi Han Ah. Bu oyunu sevmişti. Kırıp döktükten darmadağın ettikten sonra bir büyü gibi her şeyi toparlamıştı bu kelime.

“Aşkım mı? Saçmalama. Sence ben böyle aptal bir kelime kullanacak biri miyim?” diye sordu Sae Jun.

“Değilsin. Bu yüzden kamyon çarpmışa döndüm zaten. Ah pardon Sae Jun çarpmışa” dedi Han Ah ve gözyaşları hala yanağında dururken muzipçe gülümsedi.

“Bu da sana ders olur. Bir daha sözümü dinlemezlik etmezsin” diye konuştu genç adam.

Hemen bu konuyu unutturmazsa Han Ah’ın kendisini bezdirene kadar üstüne geleceğini biliyordu. Lanet olsun o kelime nasıl çıkmıştı ağzından. Sae Jun ömrü boyunca bu kelimeye lanet edebilirdi.

“Çok sefer daha sözünü dinlemeyeceğim.” Dedi genç kız ve kocasına meydan okur gibi gülümserken devam etti:

“Sen bana neyi yapma diye emredersen ben aksini yapmak için büyük bir istek duyuyorum. O adamla görüşmeyeceksin dediğinde çok daha beterini yapıp yemeğe çıkıyorum.” Dedi.

“O adamla yemeğe mi çıktın?” diye bağırarak kızın sözünü kesti Sae Jun.

“Bak işte.. Şimdi parmağını kaldırıp “Bir daha o adamla yemeğe çıkmayacaksın” diyeceksin ama ben daha beterini yapıp onunla içmeye gitmek için seni atlatma planları yapacağım. Yani bayım

sen bana neyi yapma dersen ben onun iki misli beterini yapacağım" dedi Han Ah ve tek kaşını kaldırıp kollarını göğsünde birleştirip meydan okumasını sürdürdü.

"O zaman.." dedi Sae Jun ve inanılmaz bir çekicikle karısına baktı.

"O zaman Sakın bir daha beni öpme" dedi. Ardından çapkınca sırıttı.

Han Ah'ın ağzını tutan bir çenesi olmasaydı o ağız yere kadar açılırdı muhtemelen. Ne yani kocası ona kendisini öpmesi hatta daha beterini yapması için açıkça davet mi ediyordu. Bu düşünceyle adamı öpmek için yoğun bir istek duydu. Elbette Sae Jun onu aksi yönde kışkırttığı için değildi bu istek. Uzun zamandır vardı bu his. Ancak onu memnun edecek her hangi bir şey yapmazdı; "aşkım" dediğini kabul edene kadar.

Han Ah Kollarını çözdü ve sinirle kocasına baktı. Ne diyebilirdi ki! Bu adam yine onu köşeye kıstırmış ve yine performansını düşürmüştü. Onu bozmak için birkaç şey düşündü ama aklına etkili bir cümle gelmeyince topuğunu yere vurdu ve çıkışa yöneldi.

Çıkmak üzereyken de "Byung'u kovmayacaksın" dedi sinirle.

“Kovacağım.” Dedi Sae Jun ve yandan bir gülüş atarken cevap verdi: “Sen de aynı şekilde bana ne yapmam gerektiğini emrederken ben de aksini yapmak için istek duyuyorum” dedi.

Han Ah dişlerini sıktı ve “İzin vermeyeceğim” deyip dışarı çıktı. Aynı anda yumruk yaptığı elini çıkınca kapıya geçirdi ve acı içinde inlerken bu konuşmada gülen tarafın kendisi olması gerektiğini söyledi. Lanet olsun ki adam her seferinde onunla eğlenmeyi başarıyordu ve az önce aşkım dediği halde konuyu itinayla kapatmıştı. Han Ah bu konunun üzerine gidecekti. “Aşk” yolunda şehit olmasın gerekse bile Sae Jun’a bunu itiraf ettirecekti!

Yine de keyiften dört döndüğü aşikardı.

******

(Han Ah’ın Anlatımıyla)

“Aşkım”.. Bir kelimenin tüm günümü böylesini işgal etmesine hala inanmıyorum. Sae Jun odunluk kariyerinin zirvesini beni

odaya itip kemiklerimin yerlerini değiştirmekle yaparken bir anda sarılmış ve özür dilerim aşkım demişti. 16 harflik bu tatlı kelime yığını odasından çıkarken de bir aura gibi etrafımı sarmış ve "izdivaç" programı sunucuları gibi herkese aptal gülücükler yollamama neden olmuştu.

Benim az önce ipe götürülen idam mahkumları gibi süründüğüme şahit olan Sang Woo ve Byung odadan joker gülümsemesiyle çıkmama şaşırmışlardı.

"Bayan Han Ah iyi misiniz?" diye sordu Sang Woo ve ardından morarmış koluma baktı.

Diğer elimle morluğu kapatırken "bir şey yok duvara çarptım" dedim. Netice de Sae Jun da bir duvardı. Onları ikna etmeyi bırakıp keyifle yürüdüm.

Yerime geçerken telefonumu aldım ve birkaç twitt attım. Herkese Sae Jun'un bana az önce "aşkım" dediğini haber verirken Eun Mi oradan araya girip twitimi cevapladı ve hemen buluşmayı teklif etti. Dediğine göre bana gösterecek büyük bir sürprizi vardı.

Uzun zamandır onu görmüyordum ve bana sorarsanız hiç de şikayetçi değildim ama onun çenesi düşük twit tacizlerine

katlanmaktansa değerli saatlerimden 60 dakikayı ayırmanın daha mantıklı olduğunu anlayıp hemen iş yerinden çıktım.

Sae Jun'un adamı da peşimden fino gibi gelirken köşedeki kafede Eun Mi yeni burnuyla beni bekliyordu.

"Aman Allah'ım Eun Mi bu burnu nerden aldın?" diye sordum. Yüzünde yeni bir varlık vardı sanki ve bu kız benim maalesef tanıma gafletinde bulunduğum o kıza hiç benzemiyordu. Evet bu gerçekten büyük bir sürprizdi.

"Tae Bin kemerli burunlardan hoşlanıyormuş. Hem bu senenin modası bu hayatım" dedi ve kahkahayı koyarken ben asıl finonun Eun Mi olduğunu anladım.

Tae Bin'in takip etmek için daha büyük bir burna ihtiyaç olduğu kesindi. Eun Mi de senenin modası burnuyla beni hayattan soğuturken kalkmanın en iyisi olduğunu anladım. Yoksa burun katili olarak hapse atılacaktım.

Yeniden şirkete geçtiğimde Sae Jun'un çıktığını gördüm. Yine kim bilir hangi karanlık yerlerde hangi ırktan mafya babalarına kafa tuttuğunu düşünüp endişelenirken belki de eve gittiğini düşünüp rahatlamayı denedim. Ah bu dünyada kimse için

endişelenmeyen Park Han Ah Sicilya Mafya Birliğinin Kore Şubesi o adam için endişeden ölüyordu.

Bu işin sonu hiç iyi değildi!

Eve geçtiğimde de onu göremedim ve beynimin "Komplo Teorileri Departmanı" şimdi kocamın Korenin 5 yıldızlı bir samanlığında iki yastık arasında sızıp kaldığını düşündürterek çıldırtmanın eşiğine getiriyordu beni.

Gece 2'ye doğru uykumun göz kapaklarıma çökmesiyle uyudum. Sabaha karşı kapı tıkırtılarıyla uyanıp odadan çıkarken de Sae Jun'un yeni içeriye girdiğini görüp hemen üzerine atladım aman üzerine yürüdüm yani.

Yakasında saman çöpü avına çıkıp cebinde inek yemi bulma korkusuyla onu baştan aşağı süzerken gayet jilet gibi göründüğünü ve hiç de geceden kalma olmadığını fark edip gururlandım. Yine de formalite icabı olarak: "Neredeydin" diye sordum ve İki elimi belime dayadım. Bir de saçlarımda bigudi üzerimde çiçekli uzun bir gecelik olsaydı rolüme mükemmel uyardım.

"Yamuk prenses beni mi bekledin" diye sordu gülerek.

“Hiç de beklemedim. Ama o kadar gürültücüsün ki beni tatlı uykumdan ettin” dedim ve kaşlarımı çattım.

“İşler” dedi sadece ve odasına çıktı. İşler ha..

Karanlık İşler Müdürlüğü genel başkanı Kim Sae Jun sana bir Aydınlanma Çağı yaşatmam şart!

O saatten sonra da uyku tutmadı ve kahvaltı yapmak için 2 saat sonra salona geçtim. Sae Jun da hiçbir şey olmamış gibi gazete okuyordu. Beni görünce gazeteyi katladı ve gülerek baktı. Evet gülüyordu!

“Bugün balayına çıkıyoruz” dedi birden bire.

Balayı mı? Hani yeni evlenen çiftlerin romantizmin mokunu çıkartacak kadar aşkla dolu oldukları ve genelde sıcak kumlardan serin sulara doğru el ele bir koşturmalarıyla geceleri inlettikleri o olayı mı yapacaktık?

Bunun sebebini sorup onu sinirlendirmemeyi düşünüp “Nereye gideceğiz?” diye sordum.

Eh kutsal balayı adaları Maldivler veya Karayiplerden hangisini söyleyeceğini merak ederek ona baktım.

“Jeju’daki çiftliğime” dedi Sae Jun.

“Jeju mu? Hani şu daha önceki otel odası maceramızın başrolü olan ada mı? Hem de oradaki bir Çiftlikte öyle mi? Ah beş yıldızlı bir otel bile değil. Atlarla romantik bir balayı fikrini karşı çıkmak için birkaç itiraz cümlesi kurmayı denedim ama tartışmanın atları bile Dubai gibi bırakarak 3 yıldızlı bir inek çiftliğine dönüşmesini engellemek için sustum.

Neticede o gün öğleden sonra Jeju adasına geçtik. Sae Jun’la balayı fikri kalbimin ivmesini ölümcül seviyelere çıkartırken nefes almak için derin derin iç geçirdim. Geldiğimiz yer baharın tamamen yayıldığı ve yemyeşil bir örtünün hükmünde mükemmel bir manzarası olan binlerce dönümlük bir çiftlikti.

Villa şeklindeki çiftlik evi haricinde sağdan ve soldan uzunlamasına iki bina daha vardı. Bunlarda atların olduğunu anlamak zor değildi. Yorgun olmasam tüm atların 7 ceddini merak ederek onları keşfe çıkardım ama uzun yolculuk ve yüksek tansiyon bedenimi tüketmişti.

Ama Sae Jun aksine ne benle ne de valizlerle ilgilenmedi ve direkt atların oraya geçti. Kendimi valizlerle bir tutmayı bırakarak onun peşinden yürüdüm. Yeni durmuş olan yağmur toprağı çamura çevirirken yüksek topuklarım da o çamura batarak bana yeniden yürümeyi öğrenme işkencesi çektiriyorlardı.

Nihayet ona yetiştiğimde de bir atın başını okşadığını gördüm. Atı o denli içtenlikle seviyordu ki o gece gibi siyah hayvanı kıskandığımı asla itiraf etmemi beklemeyin benden.

“Han Ah, gel sen de dokun” dedi bana Sae Jun.

O Çakma Sicilyalı gitmiş yerine sevecen Çakma Ali Baba gelmişti. Ah evet Ali Baba’nın bir çiftliği vardı ve çiftliğinde de sadece atları vardı. O ata dokunmak için uzanmıştım ki vahşi hayvan ansızın hareketlenince geriye doğru sendeledim ve çamur içinde kalmış topuklularımla düşmek üzereyken Sae Jun’un göğsünde buldum kendimi.

Elleriyle omuzlarımı tutarken beni yeniden dikleştirmeye çalıştı ama ben sonsuza kadar öyle kalmak istediğim için ona hiç yardımcı olmadım ve bir süre daha kollarının tadını çıkardım.

En sonunda ondan ayrılırken ismi “Yamaç” olan at da sakinleşmişti. Hayvana usul usul dokunurken Sae Jun’un gülerek beni izlediğini biliyordum. Korkudan ölmek üzere olduğumu çaktırmamak ise şu hayatta yapmaya çalıştığım en zor şeydi.

Çiftliğe geçince de evin görkemi beni büyülemişti. Sae Jun odunluğun zirvesinde olabilirdi ama zevkleri dört dörtlüktü. Müstakil bir yapı olan çiftlik evinin her yerinden erkeklik akıyordu. Duvarlarda antika tüfekler, doldurulmuş hayvanlar, vahşi doğa tabloları ve garip aletler vardı.

Sae Jun’un beni buraya niye getirdiği o ana kadar aklıma gelmemişti. Issız sayılacak bu yerde benimle baş başa olmak istemesini düşünmek kanımı kaynatırken Komplo Teorilerim de aklımı fazlasıyla meşgul ediyordu. Doldurulmuş Han Ah cesedinin bu duvarları süslediğini hayal ettiğimi ise unutun. Eğer Sae Jun beni ortadan kaldırmak istiyorsa bu ıssız yer kadar uygun bir yer daha olamazdı. Arazinin çamurlu yapısı ise mezarım için hayli elverişli olurdu doğrusu. Bu soruyu ona soracaktım!

****

Sae Jun Han Ah'ı bu çiftliğe getirerek ona hayatı hakkında ipuçları vermeyi istemişti. Atları seven bir adamdı ve karısıyla baş başa güzel bir hafta sonu geçirmek istiyordu. Onu yatağa atma düşüncesi de elbette aklının bir yerini – büyük bir yerini- meşgul ediyordu. Han Ah'ın en gözde atı Yamaç'ı keyifle izlediğini görmüş ve memnun olmuştu.

O an kararını yeniden düşündü. Güzel karısını bu gece en geç yarın gece koynuna alacaktı. Hem de Han Ah bu işe gönüllü olacaktı. Sae Jun bundan adı kadar emindi.

O kızı etkilediğini fark etmeyecek kadar tecrübesiz bir adam değildi. Hem kendi de etkilenmemiş miydi.? Yoksa o unutmaya çalıştığı "aşkım" kelimesi nasıl firar ederdi ki ağzından. Bu karşılıklı etkileşimin en uyumlu olacağı yer ise onun yatak odası olacaktı. Sae Jun bu düşünceyle keyiflenirken akşam yemeği için kıyafetini değiştirmek için odasına giden Han Ah da bir anda karşısında belirdi.

Han Ah saçlarını yine toplamıştı ve genç adam huysuzca kaş çattı. O güzelim uzun saçlarını bu kadar zevksizce toplamasına anlam veremiyordu. Yemekte çiftlikten bahsetti ve aralarından her hangi bir çatışma olmadan sakince konuştular. Gece şimdilik iyi gidiyordu.

Hizmetçi kadın yemeği topladıktan sonra da Han Ah duvardaki tabloları incelemek üzere kadehini alıp ayağa kalktı. Birkaç

resme dalmışken Sae Jun hemen arkasında durdu ve elini saçlarına götürdü.

Han Ah hızla arkasını dönerken ürpermişti. Sae Jun delici bakışlarıyla gözlerine bakıyordu.

“Saçlarını toplamandan hoşlanmıyorum” dedi adam ve eliyle kızın saçlarına dokunup saç bandını çekip aldı.

Han Ah kalbinin orkestrasının “Love Story” parçasını çalmasını dinlerken kocası uzandı ve elindeki kadehi alıp yandaki sehpaya koydu. Ardından elleriyle kızın yüzünü tuttu. Bir süre boyunca bakıştılar ve en sonunda Sae Jun uzandı.

Kızın yumuşak dudaklarını ağzına almak için eğildi ve tam bu sırada gürültülü bir şekilde kapı çaldı.

Sinirle kendini kızdan ayırdı ve koşar adım kapıya yöneldi. Bu saatte gelene haddini bildirmek için fazlasıyla hevesliydi. Han Ah da onun arkasından koşarken Sae Jun kapıyı hışımla açtığı ve şaşkınlıkla kalakaldı.

Hayla bir anda kapıdan adamın kollarına atladı ve dudaklarına uzanmışken Sae Jun onu zorlukla durdurdu.

“Sevgilim beni görmeye geldin demek” dedi Hayla.

Aynı anda Han Ah kapıya koşmuştu ve birbirlerine sarılmış gibi duran kocasıyla Hayla’yı görünce kalbine zehirli bir ok yemiş gibi kaskatı kesilmişti.

O inek kadın Sae Jun’a “Beni görmeye geldin” demişti ve Han Ah oracıkta ölmek hayır oracıkta ikisini öldürmek istiyordu.

Bu düşünceyle de koşarak Salona geçti. Duvardaki tozlu tüfeklerden birini yerinden sökmek için neredeyse 5 dakika harcadı. En sonunda ağır tüfeği alıp kapıya yöneldi. Bu sırada Sae Jun kapıyı kapatmış ve salona yürüyordu.

Karşsında silahla Han Ah’ı görünce adımını yarım bıraktı ve öfkeyle bakarken

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Han Ah da aynı öfkeyle kocasına baktı ve bağırarak konuştu.

“Metresinle buraya benimle alay etmek için geldin demek” diye sordu. Kalbindeki ağır hasar diline vurmuştu. Ona bildiği tüm

küfürleri saymak istiyordu ama daha iyisin yapıp onu burada öldürecekti.

“Saçmalama. O kadının burada olduğunu bile bilmiyordum. Buradaki bir barda sahne almak için gelmiş ve nereden öğrendiyse benim burada olduğumu öğrenmiş. Onu kovdum ama” dedi Sae Jun ve karısına doğru yürüdü.

“Sakın bir adım daha atma. Sana inanmıyorum. Sen adi bir yalancısın. Bana yalan söylemezmiş de ona inanmalıymışım da. Baştan ayağa her şeyin yalan” diye bağırdı Han Ah ve gözlerinin dolduğunu fark ettiği an kendinden nefret etti.

Bu aşağılık adam için nasıl ağlardı ki?

“Han Ah o elindeki dolu bir tüfektir ve çok hassastır. Lanet olsun parmağını o tetikten hemen çek” diye bağırdı Sae Jun.

“Bugüne kadar elime silah almadım ama sen ilk olacaksın. Öldüreceğim seni. Bana bunu nasıl yaparsın haaa” diye bağırmaya devam ederken Sae Jun temkinle kıza yaklaşıyordu.

“Bak Han Ah. O tüfeği ateşlersen sadece beni değil kendini de yaralarsın. O çok kuvvetlidir ve aynı anda seni yere yığacaktı. Şimdi elindekini sakince yere bırak.” Diye konuştu Sae Jun.

Ağlayan karısını daha da tahrik etmek istemediği için sessizce cevap vermişti.

“Yaklaşma diyorum. Ah Tanrım! Ne kadar safım. Beni buraya gerçekten baş başa olmak için getirdiğini sanmıştım. O metresin olacak ineği de vurmalıydım. Nereye gönderdin sahi onu. Gece yarısı yatağına mı alacaktın” diye bağırdı Han Ah. Kontrolünü kaybetmişti.

Az önce kadının kollarını adama doladığını görmüş ve aklı başından gitmişti. İhanet soğuk bir bıçak gibi bedenine saplanmıştı. Aynı acıyı kocasına da yaşatacaktı.

“Seninle baş başa olmak için buraya geldim.” Dedi Sae Jun ve kararlılıkla karısına baktı. Ardından kaşlarını çatıp öfkeyle devam etti:

“Peki o zaman bana inanmıyorsan vur beni. Evet işte tamamen karşındaydım. Sadece tetiği çek ve bu oyunu bitir” diye konuştu Sae Jun. Aynı anda kollarını açtı ve kendini açık hedef haline getirdi.

Han Ah o an şoke olmuş gibi kocasına baktı. Gerçekten korkusuz görünüyordu. Onun kendisini tanıdığını biliyordu. O da kocasını tanıyordu. Bu bakışlarda yalan olmayacağını o an fark etti. Sae Jun’un Hayla’yı buraya çağırmadığını ve her şeyin aptal

bir rastlantı olduğunu kavradı. Eğer o kadın gelmeseydi kendini kocasına teslim edeceğini hatırladı. Ona güveniyordu!

Silahı bırakacaktı. Ama önce göz yaşlarını silmeliydi. Silahı tutan elini bırakıp yüzüne götürecekken ağır metalden tüfek dengesini sarsarak elinden düşüşe geçti. Han Ah refleks olarak tüfeği yeniden kavramak isterken tetiği çekti ve silah patladı.

Han Ah'ın tüfeğindeki mermi hızla isabet ettiği duvardan sekip Sae Jun'un kalçasına saplandı ve adam acı içinde eliyle yaralı bölgeyi tutarken, Han Ah dehşetle gözlerini açtı.

17. Bölüm

Küçük bir uyarı: Bölümün sonu azıcık hot ve sıcaktır. Çook küçükler okumasın

:P ...

***

Han Ah'ın tüfeğindeki mermi hızla isabet ettiği duvardan sekip Sae Jun'un kalçasına saplandı ve adam acı içinde yere yığılırken Han Ah dehşetle gözlerini açtı.

Birkaç saniye öylece kaldı ve hızla koşup Sae Jun'a yetişti. Kocası baldırını tutuyordu ve eli kan içinde kalmıştı. Han Ah ağlamanın eşiğinde panik içinde Sae Jun'a sarıldı.

"Aman Allah'ım ben ne yaptım" diye şaşkınlıkla sayıklarken Sae Jun onun kolunu güçlü bir şekilde sıktı ve dişleri arasından konuştu:

"Sonunda istediğini yaptın" dedi.

Bacağındaki acı her zamanki öfkesiyle birleşince siniri gerçekten katlanmıştı. Han Ah'a diktiği ejderhadan hallice gözleri ateş saçarken genç kızın kocasından korktuğu da bir gerçekti. Ancak endişesi korkusunu yendi ve adama daha sıkı sarılıp gözyaşlarını umarsızca akıttı.

En sonunda Sae Jun karısının bu haline dayanamadı ve "İ-iyiyim ben sadece sıyırdı" diyebildi zorlukla.

Bu yara Sae Jun için pek de mesele değildi. Çok daha kötülerini de görmüştü ancak kendi karısından ah hayır kendi deli karısından böyle bir şey görmenin şokunu yaşıyordu. Bir kadın tarafından hem de buradan vurulmak onun için son derece

küçük düşürücüydü. Bu yüzden acısını gizlemeyi umdu ama Han Ah'tan bunu saklamak kolay değildi. Han Ah onun acı içinde kaldığını fark ettiği an kendi de aynı acıyı duyuyordu.

Eliyle yere oturmuş adamın başını sardı ve alnına öpücükler koyarken "Ne yapmam gerekli. Lütfen söyle. Kurşunu çıkarmamız gerek. Alkol evet alkol dökmeliyiz.. Sonra cımbız. Ah çantamda vardı, tabi önce ateşte dezenfekte etmeliyiz" dedi genç kız ve paniği körüklenmiş halde ayağa fırlamak istedi.

Kendini Sae Jun'dan ayırırken adam uzandı ve belinde dokundu. Diğer eli merminin sıyırdığı yerdeydi.

"Han Ah! Burada kovboy filmi çevirmiyoruz. Bu dediğin sadece filmlerde olur şaşkın sevgilim." Dedi ve gayri ihtiyari sırıttı.

Han Ah içi aşkla doldu bu sırada ve uzanıp kocasının dudaklarına tutkulu bir öpücük bıraktı. Sevgilim mi? Han Ah burada Sae Jun'la birlikte ölebilirdi.

"Beni affet ne olur. Niyetim seni vurmak değildi. Ahhh sana nasıl zarar verebilirim ki." Dedi ardından ve üzüntü dolu gözlerini adama dikti. Sae Jun ise sadece gülüyordu.

“Tanrım! Niye gülüyorsun. Kan kaybından ölmek üzeresin. Ne yapmam gerekli ben, ben hiçbir şey bilmiyorum. Sae Jun aşkım bana ne yapacağımı söyle” dedi Han Ah ve adamı yeniden sıkı sıkıya sardı. Sanki Çakma Sicilyalısı can çekişiyordu da acele etmezse onu kaybedecekti.

“Sadece yarayı sıkıca sarman gerekli. Ama önce pantolonumu çıkarmalısın” dedi Sae Jun ve bu sefer hayli edepsizce kıza baktı. Han Ah kızardığını alev basan yanaklarından anlamıştı.

“Ben bunu yapamam” demek üzereydi ki onu kendisinin yaraladığını fark edip tamam anlamında başını salladı.

Kocasını istemeye istemeye bırakırken odasına koştu ve valizden fularını ve makası kapıp geldi. Sae Jun kalkmış ve kanepeye oturmuştu. Siyah pantolonu kanla beraber iyice koyulaşmıştı ve kocasının kaşları çatılmıştı. Han Ah ona acı verdiğini biliyordu. Hem pişmanlık hem üzüntüyle ona doğru gitti.

Elindeki makasla merminin sıyırdığı yeri kesti ve yarayı görünce gözyaşlarını saklama gereği duymadan ağlamaya başladı. Kocasının kalçasının hemen alt kısmını gördüğünü ise unutmuştu. Hayatında bu kadar kan görmemiş gibi irkildi ve ani bir titreme krizine girdi.

Sae Jun onun titreyen ellerini tuttu ve güçlü bir şekilde sıkarken gözlerine baktı. Sesi kararlı bakışları sertti. Han Ah'a açık bir şekilde diyeceklerine itaat etmesini buyuruyordu sanki.

"Bana bak... Ben iyiyim. Şimdi titremeyi bırak ve kendine gel. Düzgünce yarayı sararsan yarına bir şeyim kalmayacak" dedi.

Han Ah başını sallarken ellerini kocasının ellerine kenetledi. Ardından fuları yaraya doladı ve sıkı bir düğüm attı.

"Gerçekten iyi misin? Acın var mı? Ağrı kesici bulayım" dedi genç kız ve ayağa fırlayacakken Sae Jun uzandı ve ona engel oldu.

"Ağrı kesici olarak yanımda dursan daha etkili olur" dedi.

Han Ah buna memnuniyetle razı oldu. Bir süre adamın yanında oturdu ama Sae Jun'un sık sık acıdan yüzünü ekşittiğini görüyordu. Konuşup daha da can sıkıcı olmak istemiyordu.

"Uyusan çok daha iyi olacak. Karşımda böyle durunca ben, ben çok kötü oluyorum. Özür dilerim... " dedi Han Ah.

Sae Jun uzandı ve kızın gözüne düşen saçını yüzünden çekerken konuştu: “Bir daha hedef aldığında onu ıskalamamayı öğretmem gerek sana” diye konuştu. Han Ah ona şaşkınlıkla bakıyordu. Kendisini vurduğu halde nasıl oluyor da bunu diyebiliyordu.

Şaşkınlığını gören Sae Jun ona gülümsedi ve baş parmağını kızın kulağına doğru götürürken konuştu:

“Tabi bir dahaki sefere o silahı bana doğrultmuş olmayacaksın” dedi.

Han Ah hemen araya girdi ve “Asla” dedi. Kocasının kendisine atıcılık dersleri vereceğini anladı. Onun bildiği her şeyi öğrenmek istiyordu.

“At binmeyi de öğreteceksin” diye fısıldadı.

Sae Jun gülümsedi ve “Şeyden sonra” dedi.

Han Ah anlamadı ve “Neyden sonra” diye fısıldadı. Ah adamın kast ettiği şeyi anlasaydı Sae Jun onun kendisini diğer

bacağından vurmayacağından emin olmadığı için kıvırdı ve "silah kullanmaktan" sonra.

"Tamam" dedi genç kız ve ayağa kalkıp ona yardımcı olmak için uzandı. Sae Jun'un bacağı kötü durumda olmadığı ve kendi başına yürüyebildiği halde kolunu kızın omzuna attı ve onsuz yürüyemeyecekmiş gibi sarıldı. Tabi uzun boyu ve güçlü cüssesiyle kıza çok fazla yüklenmedi ama onun kendisini sıkıca sarmasına da izin verdi.

Üç basamağın olduğu odanın önüne gelince de Han Ah kapıyı açtı ve koyu renklerin hakim olduğu geniş yatak odasına sürükledi onu. Sae Jun yatağa oturunca da genç kız derin bir nefes verdi.

Adamın yırtılmış pantolonuyla uyuyamayacağını biliyordu ve bunu sormamak için kırk takla atmaya da hazırdı. Ama uyanık daha doğrusu kurnaz kocasının gözünden kaçmayan bu ayrıntı ona itinayla hatırlatıldı.

"Dolapta eşofmanım olacak, getirir misin?" diye sordu Sae Jun.

Han Ah cevap bile vermeden ok gibi fırladı ve dolabı açıp gri bir eşofman ve beyaz bir tişört çıkardı. İşin en zor kısmı burasıydı ve Han Ah ne yapacağını bilemiyordu. Laf sokma meselesi olsa

bir güzel yapardı ama bir adamı soymak... Hem de vurduğu bir adamı.. Hem de aşık olduğu bir adamı soymak ölümüne zordu.

Sae Jun onu daha fazla utandırmaktan vazgeçip ayakta duran karısına baktı ve "Ben giyinirim" dedi. Han Ah neredeyse adamın üzerine atlayıp teşekkür edecekti. Mahcubiyetinin ve endişesinin verdiği utançla hızla odadan çıktı.

Çıkmadan da "bir şeye ihtiyacın olursa seslen bana hemen uyanırım" diyerek yalan söyledi. Uykusu bir ölünün ki kadar derindi ve odasından asla onu duymayacağını biliyordu. O yüzden salondaki kanepeye yastık ve yorgan getirip orada uyumayı denedi.

Sae Jun hem büyük bir keyif hem de yarasından dolayı kuvvetli bir acı içindeydi. Yarısı kötü değildi ve muhtemelen yarına bir şeyi kalmazdı ama yine de Karısının endişesi gözünün önünden gitmediği gibi onun gözlerindeki öfkenin kor ateşi de heyecanını arttırıyordu.

Şu lanet tüfek düşmeseydi ona bu gece yapacaklarını düşünüp arzuyla doldu.

Ancak bu olayın amacına giden yolda büyük bir gelişme sağlayacağı da açıktı. O inatçı karısını yatağına aldığı zaman zaferini ilan edecekti.

Sadece biraz daha naz yapması gerekiyordu. Hoş bu halde de gücünden bir şey eksilmezdi ama kızı yeterince korkutmuştu. O hayla denecek kadına burada olduklarını haber veren adamı bulup derisinden bir valiz yapıp içine de arta kalanlarını koyup okyanusa atma planları yaparken derin bir uykuya daldı.

Bacağındaki yara gece boyu sızlamıştı. Sae Jun yine sızıların birinde uyandı ve su içmek için kalkarken salonda uyuyan Han Ah'ı görünce bir süre boyunca durup onu izledi. Uyurken de saçını bağlamıştı ve bu onun hiç hoşuna gitmedi. O saçların kendisinin göğsüne yayılışını, sabah uyanınca da yüzünü oraya gömmenin ne denli tatlı bir his olacağını düşünüp ayaklarını zorlukla mutfağa sürüdü.

***

(Han Ah'ın anlatımıyla)

Elimi kana bulamış ve koca katili olmanın ardından hapislere düşmenin, çocuğumu hapislerde doğurmanın sabah akşam "aldırma gönül aldırma" türküsü söylemenin kıyısından

dönmüştüm. Evet dönen bir şey de gözümdü. O kadını kocama sarılmış vaziyette görünce kafama bir trafo düşmüşçesine elektriğe çarpılmış ve çarpılmanın etkisiyle o lanet tüfeğe yönelmiştim.

Sae Jun karşımda "vur beni" diye dikilirken içimden geçen tek şey gidip ona sarılmaktı. Ama Beckett'in o meşhur: "duvarda asılı bir silah varsa son sahnede mutlaka patlar" klişesi gerçek olmuş ve size gösterdiğim tüfek patlayarak kocama isabet etmişti. Hem de hayati bir yere.

Ah biraz daha içe gitseydi o mermi, yaşadığım vicdan azabının sonu Pasifik okyanusunun dibi olurdu. Hadım edilmiş bir Mafya babası.. Oh nööövvv

Neyse ki yarası derin değildi ve ertesi güne hafif topallayacak kadar iyileşmişti. Tabi bunda benim hemşire florance nightingale gibi üst düzey bir tedavi uygulamış olmamın da etkisi vardı.

Yine de kocama yaptıklarımı unutturmak için sabahın köründe uyanmış ve kahvaltı hazırlamıştım.

Masayı görünce yaşadığı şaşkınlıktan büyük bir zevk aldım. Benden böyle şeyler beklemiyordu. Ah beklemesin de zaten. Her gün uyanıp böyle bir sofraya alışmasını istemem. Sanırım

hergün beraber kahvaltı yapma fırsatımız olacaksa ben de seve seve uykumdan olabilirdim.

“İyisin değil mi?” diye sordu masaya otururken.

“Dün gece bir sinek ısırmıştı bacağımı ama geçti” dedi ve gülümsedi benim anlayışlı Çakma Sicilyalım.

“Evet bu civarda çok sinek var. Tabi inek de” dedim. Hayla konusunu açıp can sıkmak istemezdim ama o kadını burada yeniden görürsen JeJu Katliamı isimli bir film çevireceğim de açıktı.

Kahvaltıdan sonra da birkaç atış talimi yaptık. Kocam Uzak hedeflerin hepsini tek seferde devirdi ve bana hayatımda ilk kez gördüğüm tabancayı uzatırken aklıma onu vurduğum katillik kariyerim geldi ve “Bugün denemek istemiyorum” dedim. Kibarlıkla kabul ederken atların olduğu tarafa geçtik. “Binmek istiyorum” diyerek hemen koyu kahve rengi bir atın yanına geçtim.

“Hayır” dedi Sae Jun kesin bir sesle.

“Niye ama?” diye dudak büzerken filmlerde at üstünde giden cool kızların görüntüsünü kurguladım. Ah ata binmek ne kadar soylu bir şeydi. Sanki at binmeyi öğrenince Kraliçe Elizbeth’le kanka olacaktım.

“Ata bindikten sonra iki gün boyunca bacakların sızlayacaktır” dedi ve uzun zamandır görmediğim o kaşları yeniden çattı. Sızlasın no problem. Ah tabi kendisine baston olamazdım o zaman.

Yine de yaralı, aciz, bana ve yardımıma muhtaç bu adamı kıracak kadar Erol Taş değildim elbette. Ona peki dedim ve her zamanki atışmalarımızdan birini başka zamana erteledim. Çaktırmadan bunları not edip tamamen iyileştiğinde hatırlatmalıydım. Ona kıyamamak bile ben de yeni bir hastalık olmuşken nasıl karşı koyabilirdim ki. Üstelik o kadar tatlıydı ki. Sinirli olmadığı zamanlarda konuşması bile beni mest etmeye yetiyordu. Şurada iki fasıl patlatırsa dinlemeye bile hazırdım.

Ah Sae Jun’un bir an bu güzel ve etkileyici sesiyle bana şiir okuduğunu hayal edip tatlı tatlı sırıtırken aklım da bana muhalif olup oracıkta okuyacağı şiiri yazdı. Muhtemelen okuyacağı şiir şöyle bir şey olurdu.

“Fişek
bir
mermi

gibi
gözlerin
Glock
marka
silaha
benziyo
r
sözlerin.

Bağırsaklarını çıkarıp eline veririm

Beni aldatırsan sevgilim..”

Bu düşünceyi hızla kafamdan attım ve onun koluna girip şımarıkça gülümsedim. Adamları bizi uzak mesafeden takip ediyorlardı. Bu bizim romantik gezimize engel teşkil etmiyordu. Hem o siyahlı adamlara çoktan alışmış ve onları fark bile etmemeye başlamıştım.

Sokaktaki bir kaldırım taşı, bir mağaza vitrini, bir trafik lambası gibi gözüm alışmıştı bunlara.

Ancak Sae Jun’un keyifli yüzü ve mutlu ifadesi alışmak bu kadar kolay değildi. Hem İkimiz yan yana bu kadar uzun süre kavga etmediğimize göre dünyanın sonu yakında gelecekti galiba.

Bu sessiz anlaşma ertesi güne kadar sürdü.

Sabah olunca da adayı gezdik ve akşam da yorgun bir halde eve girdik.

Yemekler yenip kahveler içilirken de birbirimize itiraz edecek herhangi bir konu olmadı. Sanırım Sae Jun'un ayda bir kez vurulması ilişkimiz açısından gerekliydi.

Ah böyle şefkate muhtaç bir çocuk gibi durunca içimden onun her dediğini onaylamak geliyor. Yamuk prenses dese bile "evet senin yamuk prensesin" diyesim var.

Mafya dili denen lisanda birkaç telefon görüşmesi yapıp karşıdaki adama "temizle, hallet, bitir, süpür" gibi hijyenik kelimeler kullanıp konuşmasını bitirirken konuştum:

"Bacağın iyi mi? Yani ağrın var mı hala?" diye sordum.

Topallamasa da o derin yaranın acıttığına emindim. Ah patlayan bir sivilce bile bana ölümüne acı verirken patlayan bir tüfek kimbilir Çakma Kahramanıma nasıl da acı vermişti.

"Çok daha beterlerini gördüm." Dedi ve uzak bir noktaya bakarken çok daha beterinin ne olduğunu düşünüyordum ben. Yoksaa Aman Tanrım! Yoksa gerçekten oradan mı? ... Ah bu imkansız. Sae Jun gibi her bakışı insanı eritmeye yeten bir yunan heykeli asla oradan vurulmuş olamazdı.

“Görmek ister misin?” diye sordu bir anda. Gö-görmek mii… Hem de nasıl!

“Nereyi yani nereden vuruldun eehuehu?” diye sorarken bana gerçekten şuh bakışlarla bakıyordu. Direkt orası değil de yakınında bir yerden vurulduğunu anlamıştım.

“Sırtımdan vuruldum” dedi ansızın ve benim bunca yıllık ömrümde biriktirdiğim tüm nefesi verip rahatlamamı sağladı. Yine de onun yarasını görmek istiyordum.

“Görmek isterim” dedim ve yanındaki kanepeye oturdum.

Sae Jun bir anda üzerindeki tişörtü çıkardı ve tüm malzemesiyle gözüme bayram ettirirken bir tane bayram şekeri almak için kaseye uzandım. Ah bayram baklavası mı demeliyim!

*****

Sae Jun'un planı işliyordu. Han Ah'ın, o dişi kaplanın pençeleri uzun zamandır görünmüyordu ve genç adam bunu sonuna kadar kullanacaktı. Zaman zaman sızlaması dışında Yarısını çoktan unutmuştu. Ancak Han Ah'ın unutmadığı açıktı. Genç kız sürekli iyi olup olmadığını sorarken Sae Jun dürüstlüğünü koruyup iyi olduğunu söylüyordu. Çok iyi olduğu ise gizlediği bir gerçekti.

Şimdi de sırtındaki kurşun yarasını gösterecekti ve bu geri dönüşü imkansız bir kapıyı açacaktı.

Genç adam hevesli karısına çıplak sırtını döndü ve sağ omzunun koluna doğru olan alt kısmındaki yarayı işaret etti. Metal bir para büyüklüğünde bir yaraydı. Han Ah'ın nedense gözleri dolmuştu.

Sanki o an ölümden döndüğüne şahit olmuştu.

Genç kız farkında olmadan elini uzattı ve iki parmağıyla yaraya dokunurken Sae Jun diğer elini kolunun altından uzatıp genç kızın elini kavradı. Ardından hızla ona döndü elini tutarken gözlerine büyük bir hayranlıkla baktı.

Han Ah da adamın eline parmaklarını geçirdi. Bu açık davet Sae Jun'a yetti ve uzanıp kızın dudaklarına sıcak bir öpücük kondurdu. Han Ah da hemen karşılık verdi…

“Bana Dokunma” dedi bir den bire Sae Jun. Sesi fısıltı gibi çıkmıştı.

Han Ah şaşkındı ve “Ne?” diye sordu.

“Ben neyi söylersem tersini yapacaktın… Şimdi de bana dokunma diyorum” dedi genç adam ve çapkınca karısına baktı. Han Ah uzandı ve elini adamın çıplak göğsüne değdirdi.

Sae Jun gözlerini kapattı ve bu temasın tadını çıkardı. Hemen sonra karın kaslarında gezen kızın elini kavradı ve ağzına götürürken tek tek tüm parmaklarını öptü. Ardından ellerini Han Ah’ın saçına uzattı ve boynundan tutarken uzanıp tutkulu bir şekilde öpmeye başladı.

Han Ah da ağzını aralayıp ona sonuna kadar karşılık verirken Sae Jun kızın üzerine doğru eğildi. Bir yandan karısının dudaklarını ve ağzının derinliğini sonuna kadar tadarken diğer yandan eliyle belini kavradı ve onu kanepede uzanır hale getirdi.

Han Ah gözlerini kapattı ve adamın elinin vücudunda gezmesiyle zevkten inledi. Sae Jun kendini bir saniye için ayırınca da gözlerini hemen açtı. Onu yeniden istiyordu. Ancak

kocası genç kızın kıyafetini çıkarmakla meşguldu. Han Ah'ın mor elbisesi dizinin hemen altına iniyordu. Sae Jun ona yavaş yavaş sahip olacaktı. Acelesi yoktu. Uzun zamandır bu anı bekliyordu ve tadını çıkaracaktı.

Bu yüzden kızın boynunu kavrayıp onu oturttu ve arkadan uzanıp fermuarını açmaya çalışırken yeniden öpüştüler.

Fermuar açıldıktan sonra Sae Jun kızın askılarını düşürdü ve elbiseyi beline kadar indirdi.. Han Ah'ın siyah sutyenini görmesi kalan son mantığını da sildi ve karısının boynuna sokulurken ellerini de göğüsleri üzerinde gezdirdi.

Ardından hızla ayağa kalktı ve tüm vücudu kızarmış karısına arzuyla bakarken uzanıp onu kucağına aldı. Han Ah kollarını adama doladı ve diliyle kocasının boynunda gezinirken yatak odasına taşındığını anladı.

Sae Jun onu yatağa bıraktıktan sonra da hızla elbisesini bacaklarından çekip yere fırlattı. Han Ah gözlerini açtı ve yanında oturur vaziyette duran kocasına baktı.

Sae Jun kızın vücudunu gözleriyle yerken Han Ah zorlukla konuştu: "Seni istiyorum" dedi. Kocasının daha önce kullandığı bu cümleyi kullanma sırası ondaydı.

“Yoksa tersini mi kast ediyorsun” dedi Sae Jun ve edepsizce güldü.

“Ah hayır! Çok konuşma ve bana hemen istediğimi ver” dedi genç kız ve kollarını uzatıp adamı gelmesini bekledi.

Sae Jun hemen uzandı ve yeniden kızın dudaklarına kapandı. Han Ah kendini zorlukla ayırırken

“Bacağın iyi mi? Yani problem olmayacak mı?” diye sordu.

Sae Jun gülümsedi ve “Bu basit yara beni durdurabilir mi” diye sordu.

Han Ah da ona aynı çapkınlıkla gülümsedi ve adamı boynundan çekip kendine bastırırken “Durdurmasın” dedi.

Sae Jun bu gece kendisine uykuyu yasakladı. Aynı zamanda karısına da.. Ona yapacaklarını düşünmek bile kendine kaybetmesine neden oluyordu. Han Ah’a dokundukça daha çok dokunmak, öptükçe onun teninden kaybolmak istiyordu. Kendine verdiği bir hafta sürenin iki gün bile dolmadan amacına ulaşması ise adamın aklına bile gelmiyordu.

Bunu sonradan da hatırlayabilirdi. Şu an dünyada çok daha önemli şeyler vardı!...

18. Bölüm

Yamuk Prenses ve Çakma Sicilyalı..Baştan beri birbirlerine zarar verme üzerine giden ilişkileri en sonunda yatakta son bulmuştu. Han Ah yüzünü yasladığı kocasının çıplak göğsünde bunları düşünüyordu. Sae Jun'u kendisine çeken o sert ve yıkılmaz tavrıydı. Yatakta bile hakimiyeti eline almış ve genç kıza pek fazla bir şey bırakmadan ona sahip olmuştu.

Han Ah kendini hazzın doruklarına kadar sakınmadan ona vermişti. Şimdi yorgun düşmüş bir halde kocasının bedenine yaslanmışken bu inanılmaz deneyimi düşünüyordu. Çakma Sicilyalısı Çakma Kocalıktan Orijinalliğe terfi ederken kendini de evin hanımı yerine çoktan koymuştu.

Sae Jun'a yemek yapma, evden çıkıp işe giderken öpücükle uğurlama, geldiğinde de eve iş getirmesine sitem etme, terliklerini uzatıp çizgili pijamasını giymesini seyretme, televizyon kumandası üstüne kavga etme, horlarken burnuna mandal takma, baklava dilimli gri hırkası ve mavi gömleğiyle çocuklara kitap okuma, bozulan elektronik eşyayı tamir etme

bahanesiyle iyice kullanılamaz hale getirme ve nice kocalık vazifelerini yaptığını düşündü bir an.

Sonra kahkahayı patlatacakken sadece kıkırdadı. Sae Jun'un eve iş getirmesi demek salonun ortasında adam dövmek, işten gelmesi demek gece yarıları üstü başı kan içinde gelmek demek olurdu muhtemelen. Han Ah onlarınkinin asla normal bir evlilik olmayacağını biliyordu. Olmasını da istemiyordu. Zaten kendisi de birkaç adam dövme zevkini merak etmiyor değildi.

Twitter takipçilerinden gelen olumsuz eleştirilere kızdığında duvara değil de adamların başına telefon fırlatmak hayli deşarj edici olabilirdi. Bunun için kocası dövülecek birkaç adamını ödünç verir miydi acaba?

Sae Jun Han Ah'ın saçını okşarken onun kıkırdadığını fark edip elini kulağına götürdü ve

"Niye gülüyorsun?" diye sordu.

"Bir an seninle normal karı kocalar olduğumuzu hayal ettim de" Han Ah ve başını kaldırıp adamın gözlerine baktı.

Sae Jun başının altını koyduğu elini indirdi ve kendisine dolanmış olan Han Ah'ın bacağının üstünden kalçasını kavrarken konuştu:

"Normal karılar sadece popo büyütmekle meşguller… Senin böyle olmanı istemem" dedi ve kızı tek harekette kaldırıp kendi vücuduna yatırdı.

Han Ah elleri üzerinde doğruldu ve yüzleri çok yakınken sordu.

"Senin büyütülmüş o şeylerden hoşlandığını sanıyordum" dedi. Ardından suratını astı.

Hayla'nın malzemesi A milli takımsa kendisinin ki ümit milli bile olamazdı muhtemelen.

Ancak Sae Jun Han Ah'ın Hayla'yı kast ettiğini anladı ve ellerini kızın kalçalarından çekip kendi yüzüne düşüne saçlarına götürürken konuştu: "Hayır büyüklerden değil sadece az konuşan ve aptal olanlardan hoşlanırım" dedi.

"O zaman benden hoşlanmıyorsun. Çünkü ben az konuşmam ve hiç de aptal değilim" dedi genç kız ardından kocası kendisini öpmek için çekerken hızla üstünden kaydı ve yatağın boş tarafına uzanıp gözlerini tavana dikti.

Sae Jun aptal ve az konuşan, malzemesi iyi kadınlardan hoşlanıyorsa Han Ah'ın tek şansı bıçak altına yatmaktı. İşe beynini ve dilini aldırmakla başlayarak tabi.

Sae Jun Han Ah'ın bozulduğunu görünce yaptığı gafı anladı. Elbette karısı aptal değildi ama Kendisinin tercihi hep bu yönde olmuştu. Az konuşan, soru sormayan ona sadece istediğini veren kadınları seçmişti. Han Ah'ın ise ne çenesi duruyor, ne soruları bitiyordu. Üstelik istediklerini verdiği de pek söylenemezdi.

Sae Jun onun bu "olumsuz" özelliklerini düşününce gülümsedi. Bu kızı bugün koynuna almasının sebebi de bu berbat özellikleri değil miydi zaten? Han Ah'ın ikisinin altında kalıp kırış kırış olmuş çarşafı beceriksizce çekiştirip çıplak vücuduna örtmeye çalıştığını görünce kızın elini tuttu ve üstüne doğru eğilirken konuştu:

"Senden hoşlanıyorum yamuk prenses. Hem de çok" dedi bir den bire.

Han Ah şaşkınlığının yüzüne yerleşmesini fark edecek kadar yoğun bir ifadeye büründü. Sonra alayla ona gülümsedi ve

"Ah elbette bir İngiliz atı kadar hem de" diye cevap verdi.

“Hayır çok daha fazlası var” dedi adam ve kızı öpmek için üzerine eğildi. Han Ah yüzünü yana eğdi ve Sae Jun’un öpücüğü kızın dudağının kenarında dibinde biterken adam onun çenesini tutup kendine çevirdi.

“O zaman bir İngiliz atı artı, Sig bilmem ne marka silah artı dövülmüş birkaç adam artı birkaç bin dolar kadar hoşlanıyorsun.” Diye ekledi Han Ah. “Birkaç bin değil de birkaç milyon dolar desek daha doğru olur” dedi Sae Jun ve sırıttı. Sadece espri yapmak istemişti ama Han Ah sinirle uzanıp göğsünden birkaç teli koparınca acıyla kaşlarını çattı.

“Ah tabi şu mesele, hisseler yani? Milyon dolarlık hisseler. Beni onlar kadar seversen öpüp başıma koymam gerek değil mi?” diye sordu.

Han ah kendisinin sürekli maddi bir varlıkla kıyaslanmasına çok bozulmuştu. Bu kıyaslamaları yapanın kendisi olduğunu fark etmeyip kocasına küsmüştü. Onun tek amacının hisseler olduğunu ise çoktandır unutmuştu. Belki bu yüzden bile kendisiyle yatmış olabilirdi. Han Ah bu düşünceyle kalbinin sıkıştığını fark etti.

Neredeyse gözleri dolarken hızla kendini çevirdi ve adama sırtını dönerken dudaklarını büzdü.

Sae Jun kızın sırtını oradan daha aşağıları keyifle izledikten sonra kızın üzerine eğilip yüzünü saçlarına gömdü ve dudağını kulağına yapıştırıp fısıldadı: “Sadece seni istediğim için seninle oldum Han Ah. Seni kendime alırken başka bir şey düşünmedim. Çünkü ne zaman seni görsem aklımdaki her şey uçup gidiyor ve ben hiçbir şey düşünemiyorum.” dedi.

Yaptığı itirafa kendi bile şaşırdı. Bu resmen kıza zaafı olduğunu haykırmaktı.

Onun gibi herkes korku salmış biri şu ufak tefek kadına mı ilgi duyuyordu. İlgi… Bu kelime Sae Jun’un hissettikleri karşısında çok hafif kalıyordu.

Han Ah da adamın itirafıyla kalbinin çarpıntısının ansızın yükselmesiyle hızla ona döndü. Elleriyle onun yüzünü avuçlarken keyifle konuştu:

“Ben de senden hoşlanıyorum Sae Jun. 10 binden fazla takipçimden daha çok hem de” dedi ve yaramazca dil çıkardı.

Bu hareket Sae Jun’un aklını başından alırken hızla karısının dudaklarına kapaklandı.

“Seni incitmediğim değil mi?” diye sordu ardından. Han Ah’ın ilk seferini ölümüne bir yavaşlık ve sınırlarını zorlayan bir dikkatle aşarken kızın gözlerine yaşlar biriktiğini hatırlıyordu.

Han Ah hızla başını salladı ve “Hayır” dedi.. Ardından devam etti “Beni incitmedin bundan sonra da incitme” dedi.

Sae Jun onu inciteceğini biliyordu. Eğer karısı yanında kalmaya devam ederse incinecekti.

Cevap vermek yerine kızın saçlarını elleri arasına aldı ve fısıldadı: “Saçında 2 tel beyaz var” dedi.

Han Ah ona yapmacık bir kızgınlıkla bakıp “Senden sonra beyazlamışlardır” dedi ve kalan işi bitirmek içine kocasına sarıldı.

O gece ilk kez parmaklarındaki eksikliği fark etti genç kız. Elleri birbirine kenetlenirken Han Ah evlilik yüzüklerini en yakın zamanda takmaları gerektiğini anladı.

***

(Han Ah'ın Anlatımıyla)

Uyandığımda o yoktu. Evet tüm o klişeleri tekrarlayıp elimi yatağa uzatmış ve yatağın boş tarafını fark ederek yerimden fırlamıştım. Dün gece yaşadıklarımın dahası gördüklerimin bir hayal olduğunu düşünürken asla çıplak uyumadığımı fark edip keyifle kıkırdadım.

Ancak Sae Jun'un olmaması keyfimin arkasından kalleşçe vurmuş gibiydi. Bir an kalbim korkuyla dolup yatağın başındaki komedine baktım. Sae Jun'un benimle işini bitirip oraya yüklü bir çek koyduğunu düşünüp ağır çekimde kafamı çevirdim.

Neyse ki korktuğum başıma gelmemişti. Ah Tanrım! Yoksa Sae Jun bana para bırakacak kadar bile mi memnuniyetsizdi. Bu düşünceyle çarşafa sarılı halde hızla odadan çıktım.

"Seni namussuz. İffetimi kirletip kaçarsın ha. Şimdi benimle evlenmezsen aşiretimi peşine takar ve seni kurşuna dizdiririm"

gibisinden birkaç cümle kurmak için hazırlanmıştım ki Sae Jun salonda karşısındaki adamına hesap sormakla meşguldü.

Çarşafın mı bana, benim mi çarşafa dolandığımı anlamayarak bana baktı ve aynı anda ölümcül öfkesini gözlerine yerleştirdi. Onun bakışıyla karşılaşınca hızla fırladım ve koşarak yatak odasına kaçtım.

Kapı hışımla açılırken Sae Jun sinirden gözü dönmüş bir halde bana bakıyordu.

“Lanet olsun Han Ah bu halde ne yapıyorsun?” diye bağırdı. Niye bu kadar kızmıştı ki…

“Senin gittiğini sandım” dedim bir anda.

“Adamlarımın burada olduğunu bilmiyor musun? Nasıl bu halde dışarı çıkarsın. Eğer karımı yarı çıplak halde görseydiler senin yüzünden hepsini öldürmek zorunda kalırdım” dedi.

Ah Tanrım! Bu iltifata sevinsem mi ağlasam mı bilemedim. Yine de beni kıskandığı ve sermayemi herkes açarsam olacakları söylediği için sevinmiştim.

“Hem ne var bunda. Bikini giyip yüzmeye gittiğimde çok daha fazlasını görüyorlar” dedim. Tamam biliyorum bu çok saçmaydı.

“Bir daha bikini giyip çıkacağını düşünmüyorsun değil mi?” diye sordu dişlerini sıkarken.

“Montla yüzmek moda olduğunda montumla yüzerim elbette. Ama o zamana kadar elbette bikini giyeceğim” dedim.

“Benimle evli olduğun sürece kimse senin dizinin üstünden ve boynun altından itibaren olan kısmını görmeyecek Han Ah. Ve seni açıkça uyarıyorum sakın bu dediğimi göz ardı etme.”

Dedi Sae Jun ve parmağını bana doğru sallarken çarşafı açarak apışıp kalmasının ne keyifli olacağını düşündüm ama bu kadar da cinsel obje olmaya niyetim yoktu.

Odadan çıkarken kapıyı arkadan kilitledi ve birkaç dakika sonra kendi odamdaki kıyafetleri getirip odaya bıraktı.

O gün akşam Seul’e döndük. Balayımız olaylı geçerken yine de memnundum.

En azından benden hoşlandığının itirafını almış ve bir sonraki level olan “Seni Seviyorum” un derdine düşmüştüm. Sae Jun için At, avrat ve silah üçlüsünden biri olmak için kıyasıya bir mücadele vermeye hazırdım. Bunu gerçekten hissettiğim anda da ona hisseleri verecektim.

Şehir dışındaki eve gelir gelmez odasına geçti. Beni gelip kendi almadan odamdan çıkmayacaktım. O gece gelmedi. Ertesi sabah da kahvaltıda pek konuşmadı. Çatalı bıçağı bir rutini icra eder gibi dalgınlıkla indirip kaldırırken bir süre boyunca beni süzdüğünü çayıma düşen yansımasından görebiliyordum.

Bu kadar uzun süre beni keserken utançtan kızarmış, tatlı bir söz söylemesi için delirmiştim. Ancak hiçbir şey demedi. En azından bağırıp çağırmadı da.

Çıkmadan da nezaket gösterip şirkete gittiğini söyledi. Eski soğuk hali biraz odun ateşinde ısınmıştı yine de. Çok soğuk ve katı olmasa da hala aramızda bir filo Titanik’i batırmaya yeterli buz dağı vardı. Bu buzdağlarını Küresel Han Ah ısınmasıyla eritecektim elbette.

Çünkü ben onu sevmeye çoktan başlamıştım!

*****

Sae Jun şirkete geçerken bir hayli dalgındı. Her an Han Ah'ı alıp onunla baş başa kalmak ve sohbet etmek ardından saçlarını okşamak sonra da ona sahip olmak istiyordu. Bu his uzun zamandır olsa bile ilk kez bu denli fark edilir olmuştu.

Sae Jun daha önce Han Ah'ı düşünmelerinde onu unutacak birkaç konu bulabiliyordu. Yurtdışı işleri, eski düşmanlarını uzağında tutma hareketleri, şirketler, borsadaki heyecanlı manevraları ve dahası Han Ah'ı ikinci üçüncü sıraya koyarken artık bu sıraları iyice karıştırır olmuştu.

Şu lanet hisseleri alıp bu saçma oyuna bir son vermezse yakında karısından kopamayacağını anladı. Aralarındaki çatışmalar bir düğüme neden olmuş ve bu düğüm her geçen gün üzerine yenisinin eklenmesiyle sağlamlaşmıştı.

Sae Jun gerekirse makasla, bıçakla, silahla bu düğümü çözmeliydi. Hayır bu düğümü çözecek tek şey Han Ah'ın imzasıydı. Onun kendisine aşık olduğunu kavramıştı genç adam. Belki de bu duyguyu kullanmalı ve ona sevecenlikle yaklaşıp güveninin kazandıktan sonra imzayı attırmalıydı.

“Hayır bunu yapamam” dedi kendi kendine.

Böyle arkadan iş çevirmek onun tarzı değildi. İstediği neyse doğrudan almalıydı. Babasının ve ailesinin tüm servetini bin türlü oyunla eline geçiren Han Ah’ın babası ölmeden hisseleri almalıydı. Muhtemelen ondan almak Han Ah’tan almaktan çok daha kolay olurdu. Sae Jun bu işi saçma bir evliliğe, saçma kaygılara, sürekli düşünmelere, arzulamalara neden olacak kadar uzattığı için kendine kızdı. Han Ah’ı derhal devreden çıkarmalıydı. Bunun için tarzı olmayan yapmacık duyguları göstermesi gerektiği kesindi ve bunu yapacaktı.

Öğleden sonra Han Ah da şirkete geldi. Sae Jun kızın dizinin üstünü ülkesinin sınırları olarak belirlemişse bile genç kız sınırları düşmanların ilgisini çekecek kadar genişletmiş ve mini bir etek giymişti. Sae Jun’un kıskanırken ne denli sevimli olduğunu düşünmüştü. Bir de saçlarını adamın hoşlanmadığı gibi toplamıştı. Sae Jun’un kendisine kızgınlık dolu bir kışkırtmayla bakmasını istiyordu. Hayır onun gelip kendisini almasını istiyordu. Tek istediği onun tarafından sevilmekti.

Şirkete geçince Byung onu kapıda karşıladı ve balayında biriken işleri gösterdi. Han AH şirketin Halkla İlişkiler ve reklam işleriyle ilgileniyordu. İlk günlerdeki genel başkan olma hevesini ataerkil genlerinin gerektirdiği şekilde kocasına bırakmış ve kendi hisselerini de en uygun şekilde korurken şirketi büyütmek için gereken reklama yönelmişti. Sosyal

medyayı çok iyi kullanacaktı. Eh bu konuda uzman olduğu bile söylenebilirdi.

Byung'dan işleri alırken adamın son derece pahalı bir takım elbise ve ünlü bir erkek parfümünü kullandığını görüp "Bugün çok şıksın" demişti.

Byung utanıp kızarırken içeriye Tae Bin girdi. Han Ah'a selam verip balayını sorduktan sonra Sae Jun'un odasına geçti. O geçer geçmez de Han Ah Byungla birkaç reklam firmasını araştırdı.

"Bayan Han Ah bizim her zaman çalıştığımız Dreamer şirketiyle neden çalışmıyorsun" diye sordu birden Sang Woo. Sae Jun'un odasından çıkarken Han Ah'ın harıl harıl çalıştığın görüp yanına gelmişti.

"Ah Sang Woo şii o şirket yeterince iyi olsaydı şu an bir numara olurduk" dedi Han Ah.

Sang Woo gururla gülümsedi ve "Zaten bir numarayız. Kore'nin en büyük Holdingiyiz" dedi.

“Növv Sang Woo şii andeeee. Dünyanın en büyüğü olmalıyız” dedi Han Ah ve gözüne kestirdiği bir ajansı Byung’a verip öğleden sonrası için şirketlerine çağırmasını istedi.

Bu işi de halletmişti. Yakında şirketleri Uluslar arası top ten’de zirveye oturacaktı. Han Ah sadece bir ajans ayarlamıştı ancak bu yüksek uçuşun verdiği gazla kocasına koştu. Ona bugün ki planlarından bahsedip yakında Mars’a bile ithalat yapabileceklerini anlatacaktı.

Sae Jun odasının açıldığı bölmede durup kapıyı açmak istedi. Kapı aralıktı ve içerideki iki adamın sesi geliyordu.

“Bence de en iyisi bu, o hisseler için bunu yapman şart” dedi Tae Bin. Han Ah elini kapıdan hızla çekip kulağını yanaştırdı. Konuşan Tae Bin’di.

“Han Ah’ın sana aşık olduğu çok belli. Sen de planını uygula ve ona aşıkmış gibi davran. İki gün sonra o imzayla yanına gelecektir. Eun Mi’nin benim için burun estetiği olduğunu biliyor muydun? Sanırım bu kadınlar gerçekten başka bir gezegendenler” diye devam etti Tae Bin ve kahkahayla güldü.

Han Ah içeriye girip elindeki kalemle Tae Bin’in burnunu Eun Mi’ye uygun hale getirmek istiyordu. Mesela başka bir kalem

daha bulup iki burun deliğine sokup duble yol yapabilirdi. Ama Han Ah'ın asıl merak ettiği Sae Jun'un diyecekleriydi. Kocası bu aptal oyunu kabul etmezdi değil mi?

"Evet ben de öyle düşündüm" dedi birden bire Sae Jun ve Han Ah değil o kalemin, dünya üzerindeki tüm kalem fabrikalarının kalbine battığını fark edip hızla lavaboya koştu. Ağlayıp tüm mürekkepleri akıtacaktı.

Sae jun Tae Bin'in kendisini yüreklendirmesiyle kararını vermişti. Han Ah'a aşıkmış gibi davranıp o hisseleri alacaktı. Aşıkmış gibi davranmasına ise hiç gerek olmadığını iki adam da biliyordu.

"Gerçi sen de çoktan aşık olmuşsun Sae Jun.

Senin bir konu hakkında bu kadar uzun düşündüğünü görmemiştim. Ama bu kız seni hayli zorlamış" diye devam etti birden Tae. Sae Jun içini kemiren düşüncelerin dalgınlığından sıyrılıp ortağına baktı.

"Ben de bundan kaçmak istiyorum Tae Bin. O kız yakınımda oldukça sağlıklı düşünemiyorum. Tek yaptığım ona bakmak ve onun da bana bakmasını sağlamak. Bu tehlikeli bir biçimde beni ele geçiriyor. Ona iyice kapılmadan bu işi bitirmeliyim. Yoksa

kendime değil Han Ah'a acı vereceğim. Benimleyken onun iyi olmasına, mutlu olmasına imkan yok... Tabi şirket için de bu gerekli" dedi Sae Jun.

Tae Bin bu kadarını beklemiyordu. Sae Jun resmen Han Ah için endişelendiğini ve ona karşı hislerini açık açık dile getiriyordu. Daha birkaç hafta kadar önce onu gerçekten öldüreceğini düşünürken şimdi sızlanıp duruyordu korkunç Mafya Babası!

Tae En yakınındaki kişi olarak Sae Jun'un bu denli çaresiz kalmasını istemiyordu. Bir kadın için bu adamın her şeyi yıkıp geçmesini seyredemezdi.

İki adam odalarından diğer konularını görüşürlerken Han Ah da lavabodan evrim geçirmiş bir kadın gibi çıktı. Başını dikleştirip o Çakma, aynı zamanda Yalancı Sicilyalı!'ya gününü gösterecekti. Planı çoktan hazırdı.

Yerine geçmişti genç kız. Etek boyu biraz daha kısalmış olarak hayli cüretkardı. Yarım saat sonra da Ajans'ın genel müdürü onunla görüşmeye geldi.

Reklam Ajansı'nın Genel Müdürü 30 lu yaşlarındaki Kyu ismli bir adamdı. Han Ah adamı görünce pause tuşuna basılmış gibi donmuştu. Genç kızı gören Kyu da şaşkınlığını atlatıp

“Park Han Ah.. Kolejin en popüler kızı” dedi.

Han Ah kendine gelip cevap verdi.

“Choi Kyu.. kolejin en popüler erkeği” dedi.

Adam davet beklemeden Han Ah’ı sıkıca sardı. Han Ah da adama tereddütle dolanırken bunca tesadüf karşısında hayli şaşkındı. Onlar okulun en popüler iki öğrencisiydi ve kısa süreli bir ilişkileri olmuştu yaklaşık 8 yıl önce.

İşten çok okul günlerini konuşup yeniden görüşmek üzere anlaştılar. Kyu elindeki dosyaları Han Ah’a incelemesi için bırakırken Sae Jun da nihayet odasından çıkıyordu. Dalgınlığı üzerindeydi ve eve gitmeden önce birkaç kadeh devirmeye karar vermişti. Han Ah’ın açık panjurlarından içerideki adamı görünce sinirle kasıldı.

Karısı ne zaman gelmişti şirkete? Genç adam Han Ah’ın odasına doğru giderken onların gülüştüklerini görebiliyordu. Aynı anda Han Ah da Sae Jun’u gördü. Gözlerini kendisine dikmiş halde yüzüne yerleşen çatık kaşlarıyla kocası içeriye giriyordu.

Sae Jun kapıyı çalma gereği duymadan içeriye hışımla daldı. Tam bu sırada Kyu da Han Ah’ın iki elini tutmuş ve onu yeniden

gördüğü için ne kadar mutlu olduğunu anlatan birkaç cümle kuruyordu. Kyu sert bir şekilde açılan kapıyla panikle ellerini kızdan çekti.

Han Ah da Sae Jun'un konuşmasını beklemeden ve iki adamı tanıştırmadan Kyu'ya döndü:

"Seni görmek harikaydı Kyu. Umarım sık sık görüşürüz" dedi.

Adam ona tek kaşını kaldırıp imayla gülümserken "Görüşeceğiz" dedi ve çıkışa yöneldi. Kapı önünde duran Sae Jun'a selam verip çıkarken Han Ah da ona kibarca el salladı.

Aynı Anda Sae Jun kızın o elini havada kavradı ve sertçe sıkarken kızgın gözlerle

"Bu serseri de kim" diye bağırdı.

19. Bölüm

"Bu serseri de kim" diye sormuştu Sae Jun.

Sinirden gözü dönmüş üstelik Han Ah'ın 32 dişini göstererek adama gülümsemesi, sonra ona yeniden görüşmek istediğini söylemesi Sae Jun'un kalan mantık kırıntısını da silmişti.

Han Ah elini sertçe adamdan çekti ve gözlerine aynı öfkeyle bakarken cevap verdi.

"Ah o mu? Benim eski sevgilim" dedi ve alayla güldü.

Aynı anda Sae Jun da güldü.

Sinirden gülüyordu ve elinden başkası gelmiyordu. Han Ah karşısında böyle keyifle eski sevgilim diyince elini yumruk yapmış ama bir kazaya neden olmamak için sadece gülmüştü.

Tiksinir gibi! O adamın çenesini dağıttığında güzel karısı böyle gülmeye devam edecek miydi?

"Burada ne işi vardı?" diye sordu ardından Sae Jun. Gözlerini kısmış ve sakince sormuştu.

"Şirketin reklam işlerini aldı. Başarılı bir reklamcı olmuş. Zaten daha o zamanlar onun çok yetenekli olduğunu fark etmiştim." Dedi Han Ah baştan çıkaran bir bakışla Sae Jun'u süzdü.

Genç adam kızın belini tutup kendine yapıştırdı. Karısının belini sert bir şekilde tutarken nefesi Han Ah'ın yüzüne geliyordu ve fısıldadı "Yeteneklerini sana da gösterdi mi yoksa?" diye sordu.

Aynı anda Han Ah kendini hızla çekti. Anlaşılan kocası böyle yakınlıklarla bahsettiği planı uygulamaya çalışıyordu. Onun sahte oyunlarla kendisini etkilemesine izin vermeyecekti.

Sae Jun'un bedenini hissettiği an zaten etkilenmişti ama hemen kendine çeki düzen verdi ve meydan okur gibi konuştu:

"Elbette, özellikle elleri... Ah o ellerle yaptıkları gerçek bir yetenekti" dedi. Adamın resim yapma kabiliyetini hatırlamıştı.

Çizdiği uzun saçlı portrelerle Kyu gerçek bir yetenekti. Ama bu önemsiz detayı Sae Jun'un bilmesine gerek yoktu. Han Ah'ın beklediği gibi Sae Jun yanlış anlamıştı ve yüzüne yerleşen kızgınlığın ibresi binlere, yüz binlere vurmuştu. Sae Jun da Han Ah'ın saçından kavrayıp boynunu kırma isteğini zorlukla bastırdı. Ancak yine de o adamın ellerinin karısının üzerinde gezindiğini düşündükçe özellikle Han Ah'ın da bundan övgüyle söz ettiğini duyunca birkaç küfür savurdu.

Han Ah'ın ne yapmaya çalıştığını bilmiyordu ama aptal karısının canına susadığını bilmesi gerekiyordu. Kızın kolunu

kavrayıp kemiklerini ezercesine sıkınca Han Ah acıyla kaşlarını kaştı ve kolunu Sae Jun'un elinden kurtarmaya çalıştı.

"Ca-canımı yakıyorsun" diye bağırabildiğinde bile Sae Jun elini biraz olsun gevşetmedi ve tehdidini açıkça savurdu:

"Bir daha şirkete gelmeyeceksin. Çalışmana izin vermiyorum" dedi.

Han Ah o kadar güçlü bir kahkaha patlattı ki açık panjurlardan insanların bakışı onun odasına doldu.

"Şimdi de çalışmamı mı engelliyorsun? Burası benim şirketim ve bana ne yapacağımı söyleyemezsin!" diye bağırdı aynı anda.

"Sana ne yapacağını söylemiyorum. Emrediyorum!" dedi Sae Jun öfkeyle.

Han Ah inanamıyormuş gibi kocasına bakıyordu. Emretmek ha? Hemen atıldı genç kız ve sesini iyice kısarak konuştu:

"Eski sevgilimi kıskanmana gerek yok. Ah o hala çok yakışıklı olsa bile ilgimi çekmiyor. Henüz" dedi ve keyifle kıkırdadı.

Sae Jun kızın boynunu kavradığı gibi yüzünü kendine çekti ve gözlerine bakarken konuştu:

“Benim, ihanet eden adamlarıma ne yaptığımı biliyor musun?” diye sordu. İhanet karşısında asla affedici olmayacağını bilmeliydi Yamuk Prensesi!

“Cesetlerini Kore’den Sicilya’ya yol mu yapıyorsun?” diyerek cevap verdi Han Ah.

Sae Jun Han Ah’ın dudaklarına yapışmamak için kendine zor hakim oluyordu. Bu inadı ve verdiği cevaplar genç adamı tahrik ediyor ve bu kadar çatışmanın ortasında ona sahip olma isteğini körüklüyordu.

Kızın yüzü kendisine bu kadar yakınken uzandı, sonucunu ve nedenini düşünmeden öpecekten Bir anda odanın kapısı açıldı.

Byung elinde birkaç dosyayla içeriye girerken “Çık dışarı” diye bağırdı Sae Jun.

Byung bir saniye içinde odadan çıkmıştı. Kapı sesi Sae Jun’un aklını başına getirdi ve kızı sertçe bıraktı. Han Ah sarılarak

durdu ve elini alnına götürüp ona lanet planını açıklama isteğiyle doldu.

Ona ne kadar iğrenç şeyler düşündüğünü haykırmak istiyordu. Oyunlarına kanmayacağını, asla oltaya gelmeyeceğini.. Ancak sustu ve kalbi acı içinde sıkışırken gözyaşlarını akıtmamak için kendine küfretti. Bu iki yüzlü adamın karşısında ağlayarak aciz görünmek istiyordu.

Sae Jun da karısının öfkeden deliye döndüğünü görebiliyordu. Onun bu hali içini delip geçti ve kıza sarılmamak için kendini zor tuttu. Dediklerini yaptıramazsa onu asla kontrolü altına alamayacağını biliyordu. Ve asla hakimiyeti bir kadına bırakacak kadar küçük düşürücü bir konumu kabul edemezdi.

Karısının inat eden ve baş kaldıran tavrına karşılık tehdidini yineleme gereği duydu Sae Jun. Kıza bir adım daha yaklaşıp onu duvara dayanmaya zorlarken üstüne doğru eğildi ve tepeden bakışıyla fısıldadı:

“Sakın bana meydan okuma. Seni pişman ederim” dedi ve hızla odadan çıktı.

Han Ah’ın yeniden o adamla görüşüp sarıldığını, o ellerin birbirine kenetlendiğini, o lanet olası parmakların karısının teninde gezindiğini düşündü ve çıkıştaki çöp kovasını duvara fırlattı.

O yetenekli (!) elleri bir gökdelenin inşaatına gömecekti eğer bir daha Han Ah'a dokunurlarsa!

****

(Han Ah'ın Anlatımıyla)

"Çalışmayacaksın" haaa! Afganistan'daki Taliban bile benim Çakma Sicilyalım karşısında Özgürlük anıtını diken adamlar gibi kalırlardı. Çakma El Kaidem Sae Jun'a beni hafife almasının ve arkamdan planlar kurmasının bedelini ödetecektim. Evren ve tüm metafizik koşullar da benden yana olup, kader ağlarını hayli maharetle örüp karşıma Kyu'yu çıkarmıştı.

O çapkın serserinin bana bir gün faydası olacağını bilseydim lisedeyken bir kere elletirdim, yani saçlarımı. Ah demiş miydim Kyu da Sae Jun gibi saç manyağıydı. Çıktığımız kısa süre içinde neredeyse hergün saçlarıma dokunmak için bana yalvarıyordu.

Ancak asla buna izin vermemiş ve gereğinden fazla yakınlaşmamıştım. Okulun en yakışıklı çocuğu olması en sapık takıntılarının olmasına engel değildi. Ondan ayrıldığımda da okulda dedikodu çıkarmış ve benim hamile olduğum yalanını atmıştı. Elbette birkaç hafta okula gidememiştim ama babamın hayli yüklü bağışı nedeniyle bu konu itinayla kapatılmıştı. O günden beridir de dünyada 2. Düşmanım olmuştu Kyu. Birincisi mi tabi ki benden güzel kızlar. Ve 3.'ü de söylememe gerek yok sanırım;Mooo diyince anlayın!

Yine de adam olacak çocuk tipi olmasa da Kyu en sonunda adam olmuş ve başarılı bir ajans açmıştı.

Onu sadece şirket işlerimde değil "kocamla işler departmanında" da kullanacak olmamı fark edip hemen bir ortopedist ve dişçiden randevu aldım.

Ben Kyu'ya yaklaştıkça onun birkaç kemiği yer değiştirip dişleri de ağzından fırlayacağından bunlara ihtiyacı olacaktı. Kyu'nun sağlık sponsoru olarak üstüme düşeni yapacaktım. Tabi lise intikamım da alınmış olacaktı. Bir taşta hem Kyu'yu hem de Sae Jun'u devirecektim.

Ah bu zekam ve entrika gücümle Brezilya dizileri için bulunmaz bir senarist olabilirdim ya neyse.. Kariyerimi başka bir şey için feda etmiştim: 10 Adımda Bir Mafyayı çıldırtmak!

Sae Jun'u beklemeden şirketten çıktım ve büyükbabamı görmek için eski evime geçtim. Beni gören Lorenzo şaşkınlıkla bakakaldı. Adamın ağzını kapatma dürtümün önüne geçip içeriye girdim.

Bu büyük ev dedeme kalmış ve Lorenzo'nun dediğine göre de hergün yeni partilere ev sahipliği yapmaya başlamıştı. Dedemin içindeki ergen enerjisini elektriğe çevirme imkanı olsaydı muhtemelen Seul'un elektrik ihtiyacı karşılanmış olurdu.

Evde büyük babam yoktu ve ben de Eun Mi'ye twit atıp eve çağırdım. Onu Tae Bin denen Çakma Alehandroya karşı uyaracaktım. Evet Brezilya dizilerinin uşaklarının adı nasıl ki Lorenzo'ysa kötü adamlarının adı da Alehandroydu.

O entrikacı dev adamı hayatından silmesi ve eski burnuna kavuşması için Eun Mi'ye tüm servetimi verebilirdim. Yarım saat sonra Eun Mi eve geldi ve yüzüne yerleşmiş botoks gülümsemesiyle beni hayattan bilmem kaçıncı kez soğuttu. "Eun Mi hemen o Tae Bin'den ayrılacaksın." Dedim.

Kızın botokslu sırıtan suratı şaşkın olduğunu itinayla saklarken "Neden ama? Onunla çok motloyom" dedi.

Aynı anda silikon dudaklarıyla tüm harfleri yuvarlanmış ve konuşurken kulaklarıma uyguladığı işkenceyle beni alfabeye düşman etmişti.

Sevgilisi olacak o Çakma Alehandro'nun kocamı ayartmaya çalıştığından bahsetmedim ama onun çok kötü biri olduğunu estetikli bir beyne de sahip olan arkadaşıma yavaş yavaş anlattım. Eun Mi bana Sanskritçe konuşuyormuşum gibi bakarken "Tesssso (boşver)" diyip konuyu kapattım.

Bu sırada telefonum çalıyordu. Arayan Sae Jun'du. Hemen meşgule verdim ve Eun Mi'nin telefonunu kaptığım gibi kendimi aradım. Evet benim saatlerce kimle konuştuğumu merak ederek deliye dönecekti. Akşama kadar açık telefonumla Korecell'i zengin ederken Eun Mi'ye yüklü bir kontör çeki vereceğimi söyledim. En sonunda şarjım bitmişti ve şimdi Sae Jun'un duvara fırlattığı telefonlarla Samsung'u zengin ettiğini düşünüyordum.

Bu gece de o eve gitmeyecek ve kocasıyla kavga eden tüm ajummalar adına anne evimde kalacaktım! Hakkımda düşündüklerini ona ödetecektim!

******

Sae Jun işten sonra bir görüşme yapmak için her zamanki mekanı olan bara geçti. Yolda da Han Ah'ı aradı ancak karısı telefonu meşgule verip tüm akşam boyunca başka bir görüşme yaptı. Sae Jun öfkeyle arabayı durdurdu ve şoförü kovup aracı kendi kullandı. Sinirini trafikten çıkarıp Bentley'i son sürat sürerken elinden bir kaza çıkmaması için sakinleşmeye çalışıyordu. Hayır o kaza bugün çıkacaktı.

Gittiği gece kulübünde birkaç adam döverek Han Ah'a olan öfkesini geçirmeyi umacaktı. Yoksa gidip o inatçı kızı bulacak ve onu pişman edene kadar şiddet uygulayacaktı.

Sae Jun ona bir kez vurduğunu hatırladı. O tokattan sonra asla Han Ah'a aynı şeyi yapmayacağına dair söz vermişti. Ona zarar verecek kadar gözünün dönmesine izin vermeyecekti. Lanet karısı sınırlarını zorlayarak kaşınmaya devam etse de Sae Jun'un içinden tek geçen ona vahşi bir arzuyla sahip olmaktı.

Kendisini her kızdırdığında onu pişman edip yalvartana kadar öpmek, teninde şiddetli bir isteğe neden olacak kadar çıldırtmak istiyordu.

Aralarında düzelmeye başlayan şeyleri bozan her neyse onu bulacaktı Sae Jun. Han Ah'ın dün geceki gibi uysallıkla kendisini vermesini ve sözünü dinlemesini engelleyen ve inatçı damarını yeniden gösteren şeyin ne olduğunu bulmazsa lanet şirketi de, içinde yeşeren aşkı da bırakıp onun hayatından çıkacaktı.

Eğer bu kavgalar olmaya devam ederse birbirlerine verdikleri zararlar yüzünden bir sigorta şirketiyle anlaşması gerekecekti çünkü. "Han Ah kaza sigortası" onların evliliği için en gerekli şeydi!

Sae Jun karısının saatlerdir meşgul telefonunun Eun Mi'yle olabileceğimi düşündü bir anda. Aklına gelen iyimserlikle hemen Tae Bin'i aradı ve Eun Mi'nin telefonunu istedi. Aradığı o kızın telefonu da meşguldü ve Sae Jun derin bir nefes verip "Yetenekli Ellerle" görüşmediğini anlayıp içi rahatlayarak yer altı işleri için kulübe geçti.

Gece yarısına da doğru da işleri bitince hemen karısını aradı. Han Ah'ın telefonunun bu sefer de kapalı olduğunu gördü. Yeni bir öfke krizine girmeden adamını aradı ve kızın eski evine geçtiğini öğrendi. Bentley'i Han ah'ın eski evine girerken onu gelinlikle gördüğü o anı hatırladı. Kalbindeki heyecanı hissedince de rahatsız olup kaşlarını çattı. Ona aşık olacak kadar nasıl zayıf olmuştu!

Sae Jun aracı durdurup eve girdi ve kapıyı kırarcasına çaldı. Karısı Bu saate kadar burada ne yapıyordu? Artık kendi evini bilmeliydi ve bilmiyorsa ona öğretecekti. Sae Jun uşağın kapıyı açmasıyla adamı sertçe itti ve gözlerini Han Ah'ı arayarak evin içinde dolaştırdı.

"Hanımefendi uyuyor" dedi yaşlı adam.

Sae Jun sakince "Odası neresi?" diye sordu.

Yaşlı adam eliyle yukarıyı gösterdi ve "sağdaki ikinci oda" dedi.

Sae Jun kararlı adımlarla merdiveni çıktı ve odanın kapısını usulca açtı. Onu uyandırmak istemiyordu. Han Ah yüzüstü garip bir pozisyonda uyumuştu. Sae Jun onu hafif bir hareketle çevirdi. Kızın yanağında yastığın kıvrımının izi çıkmıştı ve Sae Jun bunu görünce gayri ihtiyarı gülümsedi. Elini kızın yanağına götürüp okşadıktan sonra onu uyandırmadan kucağına aldı.

"Ama efendim" dedi evin uşağı ve kızın götürülüşünü şaşkınlıkla seyretti. Bu kadar kabalığı daha önce hiç görmemişti ve Sae Jun ona tehditkar bir bakışla bakarken susması gerektiğini anladı.

"Çantasını getirin" dedi ardından Sae Jun ve yavaş hareketlerle Han Ah'ı evden çıkarıp arabasına yatırdı. Karısının tek evi

kendisinin eviydi ve başka yerde kalmasına asla izin vermeyecekti!

Bentley'i çok hızlı sürmeden yarım saatlik yolu bir saatten fazla zamanda alıp evine geldi. Han Ah yol boyunca kütük gibi uyumayı sürdürmüş ve derin uykusundan bir an olsun uyanmamıştı. Sae Jun onu arabadan çıkarıp kucağına yeniden alırken de uyanmadı ve kocasının sıcak göğsüne iyice yayılıp adamı zorlu bir sınavdan geçirirken yatağa bırakıldığını da fark etmedi.

Sae Jun Han Ah'ı odasına götürüp yatağa bıraktı ve ayıcıklı pijamasını fark edince sırıttı. Kendisiyle uyuduğu gecelerde bu tür şeyler giymesine izin vermeyecekti. Hatta Hiçbir şey giymese en iyisi olurdu. Kızı huzurlu uykusundayken bir süre seyretti, Ardından eğildi ve Han Ah'ın dudaklarına sıcak bir öpücük bırakıp odadan çıktı.

Han Ah sabah uyanıp kendisini Sae Jun'un evinde görünce hiç şaşırmadı. Muhtemelen dedesi gece eve gelip kocasını aramış ve Sae Jun da istemeye istemeye gelip kendisini götürmüştü. Tabi ona zahmet verdiği için yine kızmıştı. Han Ah onun zorunlu ilgisini düşündükçe sinirlenirken hızla üstünü giydi ve dışarıya çıktı.

Kendisine refakat eden adam ona işe gitmeyeceklerini söyledi. Belli ki Sae Jun onu tembihlemiş ve karısını işe götürmeyeceğini anlatmıştı.

Han Ah da adama yapmacık bir gülüşle baktı ve işe gitmeyeceğini kuaföre gideceğini söyledi. Adam bunu kabul ederken Han Ah bugün Kyu'yla reklam işlerini görüşme için onun ajansına gittiğini ise Kuaför olarak anlatıp elde ettiği zaferini düşünüyordu.

Adam onu hiç de kuaför yazısı yazmayan lüks bir binanın önünde bırakıp beklemeye başladı. Han Ah da araçtan inip hemen binaya girdi.

Saatler uzadıkça uzadı ve adam kapının önünde beklerken patronu aradı. Sae Jun karısını sorunca adamı kuaföre geldiklerini söyledi.

"Kuaförün adı ne?" diye üsteledi ardından Sae Jun. Han Ah'ı aramış ancak yine ulaşamamıştı.

"Şey kuaförün adı yazmıyor efendim ama Dreamer diye bir tabela var" dedi adam ve patronu cevap vermeden telefonu kapattı.

“Lanet olsun” diye tısladı Sae Jun ve hemen holdingden çıkıp aracını o reklam ajansına sürdü. Han Ah bu sefer bunu fena ödeyecekti.

10 dakika sonra aracı Dreamer şirketinin önündeydi ve Sae Jun hışımla içeriye daldı. Kyu denen adamın şu an karısına kompliman yaptığını ve ona tatlı sözler fısıldadığını düşünüp öfkeden gözü dönmüştü.

Binanın içine girip kimseye bir şey sormadan genel müdürün odasını aramayı seçti. Bu sırada döndüğü bir köşede sertçe bir kadınla çarpıştı ve kadının elindeki kahve Sae Jun’un gömleğini batırırken ikisi de şaşkınlıkla kalakaldılar.

“Aman Tanrım. Ben ne yaptım?” dedi kadın ve hemen Sae Jun’a baktı.

Bakar bakmaz da gördüğü şeye hayranlıkla daldı. Karşısındaki adam son derece yakışıklı, uzun boylu ve tam hoşlandığı şekilde sert bakışlıydı.

Sae Jun da simsiyah, dar bir ceketi ve düğmelerini cesurca açtığı beyaz gömleğini tamamlayan kısa eteğiyle karşısında dikilen

kadınla göz göze gelince: “Önemli değil” dedi ve onu geçip bir an önce karısını bulmayı denedi.

Ne lekelenen gömleği umurundaydı ne de kadının durmadan özür dileyen sesi. Adımını yeniden atmıştı ki kadın koluna dolandı ve “Lütfen hatamı telafi etmeme izin verin” dedi.

Lanet olsun gömleği burada çıkarıp yüzüne fırlatmasını mı bekliyordu Sae Jun’dan. Kadının ısrarla koluna sarılması karşısında iyice sinirlenen Sae Jun elini uzattı ve kadının elini tutup kolunu ondan kurtarmayı denedi.

Bu sırada Han Ah da Kyu’yla gülüşürken koridorun başında göründü. Aynı anda kocasının Çekik bir afroditin elini tuttuğunu ve kadının Sae Jun’un koluna dolandığını gördü.

Kalbine saplanan acıyla gülüşü yüzünde donarken Sae Jun başını çevirdi ve Han Ah’ı fark etti. Yanında “Yetenekli Eller” vardı ve ikisi de gülüyordu!

20. Bölüm

Han Ah durduğunda Kyu da durdu ve genç kızın baktığı yöne baktı. Ortağı Yaen bir adama hararetle bir şeyler anlatıyordu. Kyu Han Ah'ın kolundan tuttuğu gibi ikisine doğru götürdü. Han Ah sadece adım atıyordu, dünyadan soyutlanmış gibi kocasına bakıyordu.

Sae Jun da gözünü kırpmadan Han Ah'a bakarken Kyu hemen atıldı ve uzun boylu, çekici kadına ne olduğunu sordu.

"Ahh Kyu şii beyefendinin gömleğini batırdım. Birbirimize çarpınca" dedi kadın ve olabildiğince üzgün görünmeye çalıştı.

"Bilmeyen Cern'de büyük hadron çarpıştırıcısı yapıyorlar" dedi Han Ah ve nefretle kadına baktı.

"Size önemli olmadığını söyledim" dedi Sae Jun tekrar Yaen'e. Bu aptal konuşmayı bitirip Han Ah'ı götürmek istiyordu ama Bu yabancıların karşısında karısının kolundan sürüyüp götürmeyecekti.

"Yanmadınız değil mi?" diye üstelemeye devam etti Yaen ve bir kez daha Sae Jun'un koluna dokundu. Han Ah bir an o kolu kaptığı gibi birkaç Kung Fu hareketiyle kadını ağız üstü yere yapıştırmanın ne denli harika olduğunu düşündü.

Bu düşünceyle sırıtırken Sae Jun'un da aynı şekilde Kyu'nun kendi koluna dokunan eline baktığını gördü.

Han Ah hemen atıldı ve Kyu'nun elini sıkıca sardı.

"Kyu şiiii neden hanımefendiyle bizi tanıştırmıyorsun" diye sordu.

Sae Jun karısının oynadığı oyunun farkındaydı. Sessizce bekledi.

"Bayan Kim Yaen şirketimizin ortaklarındandır. Ve Bayan Han Ah da Park Holding'in ortağı yeni ballı müşterimiz" dedi bu sırada Kyu ve kendi kendine sesli güldü.

Yaen de kibarca elini uzatırken herkes Sae Jun'a bakıyordu. Kyu Sae Jun'u şirkette görmüştü ve Han Ah'la birbirlerini tanıdıklarını bildiği için Han Ah'tan bir hamle bekledi.

Han Ah kadına olabilecek en sahte gülüşle bakarken Sae Jun'a doğru döndü: "Kim Sae Jun. Park Holdingin en büyük hissedarı ve Başkanı... Aynı zamanda benim..." demişti ki Sae Jun araya girdi ve "Ortağıyım" dedi.

Han Ah kocam diyecekti ama Sae Jun “ortağıyım” deyince sadece sustu. Belli ki insanların kendisiyle evli olduklarını bilmelerini istemiyordu. Kendisiyle evlenmek Sae Jun için ne kadar talihsiz bir şeyse artık kimseye evli olduklarını söylemeyecekti.

Han ah alayla gülümsedi ve evet “Ortağıyım” dedi.

Yaen elini Sae Jun’a uzatıp adamın tüm yüz hatlarını incelerken Sae Jun da kadına baktı ve yandan bir gülüşle çok memnun olduğunu belirtti. Han Ah’ın oyununu kendisine karşı kullanacaktı.

“Siz de reklam görüşmesi için geldiniz sanırım. Buyurun ayakta kaldınız. Toplantı salonuna geçelim” dedi Kyu ve Bayanlara yol verip önden gitmelerini sağladı.

“Şirketiniz çok büyük ve çok çeşitli zorlu bir görev bizi bekliyor” dedi Yaen Han Ah’a.

Han Ah kibarca gülümsedi ve “Sizin elinizden her türlü iş geldiğine eminim” dedi alayla. Evli adamları ayartmak mesela!

Sae Jun da Kyu'nun sürekli gülen yüzünün yerini ayaklarıyla değiştirmemek için kendine zorlukla hakim olurken adamın ajansını övmesini dinlemeden arkadan Han Ah'a bakıyordu.

Giydiği dar krem pantolonun içinde yürürken her zaman bu şekilde kıvırıp kıvırmadığını düşünüp kaşlarını çattı. Onun yürüyüşünün daha önce de böyle cezp edici olup olmadığını merak ediyordu. Yoksa şu eskinin sevgilisi, yeninin ölüsü olacak adam için miydi bunca süsü?

Sae Jun derin nefes aldı ve yürümeye devam etti. Birkaç adım sonra geniş ve şık bir odaya girdiler. Karısının inatçı çenesi meydan okumak için dikleşmişse de yüzündeki korkmuş ifade adamı eğlendiriyordu.

***

(Han Ah'ın Anlatımıyla)

Bugünkü bölümümüz sürüngenler üzerine. İlk tür olarak “Siyah takım elbiseli, elinde kahveyle gezen, yakışıklı bir adam gördükleri an yapışmak suretiyle varlığını sürdüren” türler.

Evet Yaen isimli sürüngenin kocama itinayla dolanma çabalarına takdir belgesi vererek izledim. Kadındaki sürtünme hızına hayran kalmıştım. Ancak Bu hızla motorları yanabilirdi. Ah biri motor mu dedi? Bingo!

Sae Jun’la yan yana oturup şirketin kampanyaları için ajansla görüşüyorduk. Elbette ki Sae Jun’un önemsediği tek kampanya “Eskiyi getirene yenisi bedava” kampanyasıydı. Beni eski diye verip sıfır olarak Yaen’i alacağını sanıyorsa çok yanılıyordu. O kadının adını bir tek yer isim bitki hayvan oyununda “Y” ile başlayan bir hayvan sorusuna cevap olarak kullanabilirdi!

“Ne kadarlık bir bütçe düşünüyorsunuz?” diye sordu Kyu bana bakıp.

“Bütçenin önemi yok, bana net bir kar oranı söyleyin istediğiniz bütçeyi alın” dedi Sae Jun ve koltuğuna iyice yayıldı. Üzerindeki lekeyi taktığı yoktu. Onun bu kendinden emin tavrı Yaen’in gözlerini 10000 ampul gücünde parlatmıştı.

“Sae Jun şii size net olarak %10 yıllık kar getirecek bir kampanya garantiliyorum” dedi ardından genç sürüngen Yaen.

“Hah %10 mu. Yüzde 10 benim yıllık gardırop masrafımı bile karşılamaz” diye lafa atladım. Sae Jun aynı anda bana döndü ve dünya bankası başkanıymışçasına alayla gözlerini dikti.

“%10 çok iyi. Kabul ediyoruz. Hazırlanmak için bir ayınız var” dedi ve koltuğunu hızla savurup ayağa kalktı.

“Harikasınız” dedi aynı anda Yaen ve kocama Ekvatora düşen bir parça buz kütlesi gibi baktı. Ateşini söndürmek için yanlış yerdesin GSY… O ekvator bir tek benim!

Sae Jun da kadına çekici bir gülümsemeyle bakıp beni kutuplara yollarken, bana döndü ve“Gidelim” dedi.

“Siz gidin Bay Sae Jun… Ben bayadır uzak kaldığım Kyu’nun yeteneklerini görmek için kalacağım, hem bana sözün vardı Kyu şii” dedim ve zavallı adama gülümsedim.

“Ah demek unutmadın Han Ah… Sana göstermek benim için bir onurdur,” dedi ve kahkahalarla gülme isteğim içimde patlarken Sae Jun’a baktım.

Ah herkesin için beni öldürmezdi değil mi? Evet evet öldürürdü. Ama bu eğlenceyi izlemek için ölmeye bile hazırdım. Ki Sae Jun’un yüzündeki ifade raptiye üzerine oturan öğretmenin hızla ayağa fırlarken ki ifadesiydi ve ben haylaz öğrenci olarak baya eğleniyordum.

Yanımda dikilen Sae Jun bu sırada kolumu çaktırmadan öyle bir sıkmıştı ki neredeyse çığlığı basacaktım ama Yaen lafa girdi ve hevesle atıldı:

“Ah evet Kyu’nun muhteşem resim yeteneği hepimizi büyülüyor. Duvarlardaki tüm tablolar onun eseri” diyerek büyük esrar perdesini kaldırırken Sae Jun da kolumun rahat bir nefes almasını sağladı.

“Resim mi?” diye sordu ardından Çakma Sicilyalım. Evet resim… Ama senin anladığın türden mağara duvarlarına çizilen resimlerden değil…

“Yaenaaa abartıyorsun tatlım” diyerek istemem yan cebime piliz havasında assolist Kyu sahneye çıktı ve mikrofonu eline alıp “buyurun sergi odasına geçelim” dedi.

Yaen ve Kyu önden giderken Sae Jun belimden kavradı ve kulağıma eğilirken içime yayılan tatlı esinlik yerini Sicilya fırtınasına bıraktı.

“Han Ah.. kendi sağlığını önemsemediğin ortada ama inan Kyu’yu bir kuyuda bulmalarını istemiyorsan sessizce eve git.” Dedi ardından eliyle sırtımı edepsizce turladı.

“Ben bir profesyonelim ve şirketimi düşünüyorum” diyerek ona baktım.

“Şirket senin düşünmene kaldıysa yakında batacak demektir” diyerek alayla gülümserken benim aklım hala onun dokunuşundaydı.

Ah Sae Jun’un etkisinden uzak kalmam için önümüzde seçimlerde milletvekili olup dokunulmazlık hakkıma kavuşmalıydım. Tamam biliyorum iğrençti!

Büyükçe bir salona geçtik ve dört duvar baştan ayağa tablolarla doluydu. Kimi daha önceki reklam kampanyalarında kullanılmış fotoğraflar ve eskizlerdi. Ancak çoğunluğu porte

resimlerdi ve portrelerdeki kızların hepsinin saçları dikkat çekiciydi.

“Hanayaaa bak burada kim var” dedi bu sırada Kyu ve beni yanına çağırdı. Yaenle Sae Jun’u yalnız bırakmamak istesem de Kyu’yla yalnız kalmamın daha etkili olacağını anlayıp onun yanına gittim.

Karşımda duran resme hayranlıkla daldım. Tanrım dünyanın en güzel şeyi karşımdaydı!

“Aa bayan Han Ah bu sizsiniz” dedi Yaen ve Sae Jun’la resme baktılar. Evet lise sırasında elimi çenemin altına koyup muhtemelen hiç anlamadığım matematik sorusuna bakarken karakalem çizmişti beni Kyu.

“Gerçekten muhteşem olmuş Kyu şiii” dedim ve uzanıp saçlarıma dokunmak isterdim.

Kyu’yu ve Sae Jun’u şimdi anlıyordum. Bu zamana kadar şampuan reklamlarından köşeyi nasıl dönemediğimi düşündüm. Ahenkle dans eden saçlarım omuzlarımdan akarken Sae Jun’a baktım.

Resme aldırmaz gözlerle bakıyordu. İçimde kırılan bir şeylerin acısıyla surat büzerken ondan gelecek bir iltifat için saçımı kökünden kazıyabilirdim. Ama hayır Çakma Sicilyalı Çakma Beethoven olup sessizliğe gömülmüştü.

“Ben artık gitmeliyim” dedim bu sırada Kyu ile Yaen’e bakıp çıkışa yöneldim. Çakma Sicilyalım hala resme kayıtsızca bakıyordu. Gitmem bile umurunda değilken salondan dışarı çıktım ve bu sırada içeriden gelen bir sesle adım atamaz olmaz.

“Bay Sae Jun. Eğer izin verirsiniz bu sefer üzerinize dökmeden bir kahve ısmarlamak isterim size” dedi Yaen.

Sae Jun’un cevabını bekleyemeden koşar adım çıktım. Kahve ha? Tüm filmlerin +18 sahnesini başlatan malum içecek. Kahve içmek gibi son derece sıradan bir eylemi bir şehvet figürü yapıp, o ilk taşı atan adama aklıma gelen tüm küfürleri sıralarken kapıdan çıktım.

İlk gideceğim yer ise bir avukattı. “Kahve içme suçundan” kocama boşanma davası açacaktım!

Tam bu sırada kolumu tutan bir el tarafından “Yavaş” yazan bir tabelaya çarpmışım gibi ansızın durdum.

*****

Han Ah ajanstan tam çıkmıştı ki Sae Jun onun kolunu kavradı ve kızın adım atmasını engelledi.

“Yanlış yerdesin ben sana kahve falan ısmarlamayacağım” dedi genç kız.

Sae Jun gergindi ve bunu sesine yansıtıp:Kahve içmekten hoşlanmam” dedi.

Aralarından Bir ortak nokta daha bulunmuştu. Diğer ortak nokta mı? Boşverin!

“Neyse hoşlandığın şeyler umurumda değil” dedi ardından genç kız ve şoföre baktı:

“Hey Lorenzo beni şirkete götür” dedi ardından.

Şoför koşar adım geldi ve önce patronuna sonra Han Ah'a baktı. Sae Jun adama gitmesini işaret edince bir saniye bile durmadan arabaya atladı ve gözden kayboldu.

Han Ah buna aldırmadı bile ve hemen bir taksi çevirdi. Taksiye doğru adım atarken Sae Jun yeniden koluna yapıştı.

"Benimle geliyorsun" dedi emrederek.

Han Ah cadde ortasında tartışmanın anlamsızlığını fark edip boyun eğdi ve kocasının peşinden gidip Bentley'in arka koltuğuna kuruldu.

Kollarını göğsünde birleştirmiş ve sinirle dışarıyı seyrediyordu. "Nereye götürüyorsun beni?" diye sordu bir süre sonra.

"Eve" diye cevap verdi Sae Jun ve kıza bakmadan yola devam etti.

"Şirkette işlerim vardı?" dedi Han Ah. Ardından dediğine pişman oldu. Bu cümle karşısında Sae Jun sadece ona alayla baktı.

Ardından ikisi de sustu. Han Ah arabada kocasıyla tartışıp bir tavuk kamyonuna dalmasına müsaade etmeyecekti. Sae Jun'u direksiyon başında çıldırtmanın sonu asfaltla özdeşleşmek olabilirdi ve genç kız yaşamak istiyordu.

Yarım saat kadar sonra araba eve gelmişti. Birkaç adam dışında civarda kimse yoktu. Han Ah arabadan inip odasına geçerken Sae Jun arabayı park etti ve kızın ardından yetişti.

"Biraz konuşalım" dedi genç adam.

Han Ah yine itaat etti ve onun arkasından çalışma odasına geçti.

Sae Jun kapıyı artlarından kapattı ve çekmeceye gidip bir dosya çıkardı.

"Buna imza attığını hatırlıyorsundur" dedi ve masanın üzerine fırlattı.

Han Ah Sae Jun'u düğünde bırakıp gitme planları yaparken imzaladığı tek maddelik evlilik anlaşmasıydı bu.

“Hayır hatırlamıyorum” dedi Han Ah.. “İmzamı kopyalamışlar” diye devam ederken Sae Jun neredeyse gülecekti ama somurtmaya devam etti. Karısına hala kızgındı. Arkasından 45742021939. Kez iş çevirmişti.

“Bu maddeye dayanarak çalışmanı ve şirkete gitmeni yasaklıyorum” dedi Sae Jun ardından masaya dayandı .

“Böyle bir yasak Hitler’in muhtar olduğu Yahudi köyünde bile olmazdı” dedi Han Ah ve kocasına başını dikleştirip baktı.

“Han Ah bugün sinirlenmemeye söz verdim ama kotanı doldurmaya devam ediyorsun. O şirkete gidip byungla, Sang woo’yla, Kyu’yla görüşmeyeceksin!” dedi ve kaşlarını çattı.

İlk kez bu kadar açıkça adamların isimlerini anmış ve onlarla görüşmemesini dile getirmişti.

“Onlarla görüşmemi kıskanıyorsun değil mi? Başka erkekleri yanımda görmeye, benle konuşmalarına, ilgilenmelerine, bana dokunmalarına dayanamıyorsun.” Dedi Han Ah kısık bir sesle.

“Sana dokunanı öldürürüm” dedi Sae Jun. Sesindeki kesinlik bunu yapabileceğini gösteriyordu.

Han Ah tereyağı olmadığı için şükretti. Öyle olsaydı Muhtemelen şu an yerde vıcık vıcık olurdu. Çünkü Sae Jun’un dedikleriyle resmen erimişti. Bir anda bu sözlerin, bu korumacı tavrın, bu başkalarıyla görmeye dayanamama hissinin yalan olduğunu kavradı. Hisseleri almak için onu etkilemeye çalışıyor olması muhtemeldi.

Han Ah bu düşünceyle kalbinin acıdığını fark edip kocasına yaklaştı. Bunu anlamanın bir yolu vardı! Han Ah ve Plan.. İşte dünya üzerindeki en uyumlu iki kelime.

“Ya ben senden başkasına dokunmak istiyorsam ne yaparsın” dedi Han Ah ve saçını savurdu.

Sae Jun’u kışkırtmak için her şeyi yapacaktı. Saçlarla işe başlamak en iyisiydi.

Sae Jun da gergince kımıldandı ve kızdan gözlerini kaçırdı.

Han Ah iyice yaklaştı ve Sae Jun’un omzundan bir şey alır gibi yaptı. Ardından elini indirmeden aşağıya kaydırdı ve adamın kalbinin üzerinde durdu.

“Başkasına böyle dokunursam ….. ” dedi ve ansızın susarken iki elini uzatıp Sae Jun’un ceketini çıkardı.

Adam kızın ellerini tuttu ve ona ne yapıyorsun dercesine baktı. Han Ah bileklerini onun ellerinden çekti ve kollarını Sae Jun’un boynuna dolandı. Sae Jun da kızın belini kavradığı gibi kendine yapıştırdı. Han Ah onun ellerini itip kendinden ayırdı ardından adamı duvara dayayıp iki elini sert göğsüne koydu.

Beyaz gömleğinin düğmelerine dokununca Sae Jun yoğun bir istek duyup Han Ah’a bakmaya devam etti. Ona güvenmiyordu. Şu an ki baştan çıkarması bir oyun olabilirdi ve sadece bekledi.

Han Ah üç düğmeyi açıp elini içeriye soktu ve adamın tenine dokunurken Sae Jun irkildi.

“Ya başkasına böyle dokunursam…” diye yineledi genç kız uzanıp adamın boynuna ıslak bir öpücük kondururken nefes nefese “ne yaparsın?” diye fısıldadı.

Sae Jun kızın yüzünü sertçe tuttu ve gözlerine büyük bir arzuyla bakarken “Seni öldürürüm” dedi ardından şiddetle kızın dudaklarına yapıştı.

Dilini kızın ağzına daldırdığı anda Han Ah titredi ve kocasına iyice sokulup gömleğinin tüm düğmelerini açtı.

Sae Jun da kızın dudaklarından ayrılmadan bluzunu çekip çıkardı ve bacaklarından kavrayıp kucağına aldı. Han Ah'ın iki bacağı Sae Jun'un beline dolanmıştı ve bu pozisyonda genç adam karısını çalışma masasının üzerine oturttu.

Birkaç saniye sonra kendini çekerken kızın gözlerine baktı ve"Tanrım! Beni çıldırtıyorsun" dedi ve bu sefer yavaş yavaş şefkatle öpmeye başladı.

Han Ah yeterince tecrübeli olsaydı kocasının kendisini aşkla öptüğünü anlardı ama ondan bunu beklemeye hazır değildi. O kendisini şirketleri için ayartan biriydi ve bunu ödeyecekti. Sahte bir ilgiyle, sahte duygularla kendisini kandırma planları yapmasına pişman edecekti Sae Jun'u.

Şimdi kocasının öpüşlerine itaat eder gibi karşılık verirken sadece anı düşündü ve hızla uzanıp masanın üzerindekileri yere fırlattı.

Ardından Sae Jun'dan kendisini ayırdı ve masanın üzerine uzandı. Sae Jun bu ayrılığa tahammül etmeyecekti. Bir saniye

içinde kızın üzerine kapaklandı ve ellerini bedeninde gezdirirken dudakları kulağında ve boynunda oyalandı.

Han Ah bu sevişme sırasında bir an kendisinin kocası için ne anlam ifade ettiğini düşündü. Bu kadar öfke duyması iyi bir şey miydi? Bu kadar kıskanması, bu kadar gözünün dönmesi onu başkalarıyla görmeye dayanamadığını mı gösteriyordu yoksa otoritesini ve hakimiyetini kuvvetlendirip açıkça "efendisi" olduğunu mu haykırıyordu bilemedi.

Bildiği tek şey bu adi adamın kendisini kandırmaya çalışarak, sahte sevgilerle şirkete rahatça sahip olmasıydı. Bunların öfkesiyle kocasına vahşi ve ilkel bir açlıkla dolandı.

Sae Jun kızı masadan alıp geniş koltukta kucağına oturttu ve karısının kendisini sunmasını seyretti. İlkinden daha tutkulu geçti her şey. Aralarındaki uyum onları akıl almaz bir okyanusa sürüklemişti ve o okyanusta açıldıkça daha çok açılmışlardı.

Bir süre sonra Han Ah koltukta kocasının kollarında uyukluyordu. Sae Jun da düşüncelere dalmış ve kızı saran ellerini gevşetmeden, onun üzerinde uyumasını kalbini dolduran büyük bir aşkın memnuniyetiyle gülümsüyordu.

Han Ah yorgunluğunu atlatınca doğruldu ve kafasını koltuğa dayayıp gözleriyle tavanı seyreden kocasına baktı. Sae Jun da kızın hareketlendiğini görünce kafasını kaldırıp onun gözlerine daldı. Elini uzatıp yanağını okşadı ve tembelce saçlarında gezindi. Karısını sıkıca tutup göğsüne bastırmak istiyordu.

Han Ah'ı n ne denli önemli olduğunu o an anladı. Kızın kendisini dayandığı göğsünden çekmesi bile zor gelmişti sanki. Bir an olsun ondan ayrılmak istemiyordu.

Han Ah da sevecen gözlerle Sae Jun'a baktı ve ardından hemen kendini toparlayıp kararlı bir sesle konuştu:

"Hisselerimi Sang Woo'ya devrettim" dedi ve hızla adamın kucağında indi.

21. Bölüm

Han Ah hızlıca pantolonunu giydi ve sadece bluzunu geçirdi üstüne. Sae Jun ise koltukta öylece oturuyor ve yaşadığın şokun etkisiyle genç kıza kayıtsızca bakıyordu.

"Sen ne yaptın?" diye sordu ardından.

Sesindeki sinir Han Ah'ı korkutmadı. Adamın sinirine karşı direnç kazanmıştı.

Başka bir kadın olsa ona iki gün dayanamaz ve korkudan ölmeden önce kaçardı. Hayır bir başka kadın olamazdı!

"Şirketleri Sang Woo'ya verdim. Bu işlerden elimi çekiyorum. Artık evde oturup nakış dikiş yapacağım. Ah daha iyisini buldum . Bir kadın derneğine başkan olup, üzerimdeki son derece pahalı kıyafet ve koca popomla açlığı durdurma mesajları vereceğim" demişti ki Sae Jun kızın bileğinden tuttuğu gibi kendine çekti.

"Demek beni ezip geçebileceğini sandın" dedi.

"Ah teorik olarak popom çok büyürse ezebilirim evet." Dedi Han Ah.

Sae Jun bu sefer bileği daha beter sıkarken gözlerindeki öfkenin yerini nefret almıştı. Han Ah'ın kocasından başka herkese bu kadar yakın olması ve bu denli aptalca bir oyun oynaması karşısında az önce tutkuyla seviştiği kadın gitmiş gerçek bir düşman gelmişti.

“O aptal adama nasıl güvenebilirsin, sen gerçek bir belasın” dedi tükürür gibi ve kızın bileğini sertçe itti.

“Senden başka herkese güveniyorum” diye karşılık verdi Han Ah. O an Sae Jun ölümcül bakışlarını ona dikti ve odadan kovmamak için kendiyle savaş verirken karısına baktı.

“Benimle bunu söylemek için mi yattın mı?” dedi iğrenerek.

Hisseler umurunda değildi. Han Ah’ın bu denli kompleks planlar yapmasına ve her seferinde kendisine meydan okumasına dayanamıyordu. Bu didişmelerden bıkmıştı ve az önce kollarına aldığı kadın ona koşulsuzca kendini sunmuştu. Ancak şimdi Han Ah’ın her şeyinin yalan olduğunu biliyordu. Kendisini az önce bir mal gibi vermişti…

Bir anda Sae Jun onun Sang Woo’ya güvenebilecek kadar samimi olmasını düşündü. Ona da kendisini böyle vermiş olabilir miydi? Bu düşünceyle elinden çıkabilecek bir kaza ihtimaline karşı Han Ah’a bakmadan “Defol!” diye bağırdı.

“Ne oldu? Neden köpürdün… Neden haa? ben kimseyle bir olup sana karşı oyun oynayamaz mıyım? Tıpkı senin yaptığın gibi” dedi Han Ah.

Ona Tae Bin'le konuşmalarını duyduğunu söylemeyecekti. Ne kadar iğrenç şeyler tasarladığını Sae jun kendisi bulmalıydı. Han Ah bu düşünceyle ona her şeyi açıklamak istiyordu ama yapmadı. Kocası bu davranışını düşünmeli ve düşünerek kendisi sonuca varmalıydı. Düşüne düşüne öle de bilirdi. Umurunda değildi!

Hayır! Genç kız kocasına koşup onun sıcak göğsüne sarılıp ağlama isteğini bastırdı ve gururla gözlerine bakarken

"Seni yendim çakma Sicilyalı. Sen beni kandırmayı denedin ama ben başardım!" dedi

"Sana defol diyorum" diyerek kızı kolundan tuttuğu gibi dışarıya attı Sae Jun. Kapıyı sertçe kapatırken elini alnına götürdü ve az önceki lanet olası cümleyi düşündü. Han Ah karısı...

Ona sağlam bir kazık atmıştı.

****

(Sae Jun'un Anlatımıyla)

Han Ah... Hayatımın F16'sı. Vurduğu yeri darmadağın eden o savaş uçağı bile benim karımın yanında kağıttan uçak gibi kalır evet. Onu ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. O adamın cenazesinde. Babamın hayatını mahvedip şakağına dayadığı tek kurşunla lanet bedenini bu dünyadan sürümesine yol açan Başkan Park'ın ve karısının cenazesinde.

Yüzünün yarısını kapatan güneş gözlüğüyle yanındaki yaşlı adama dayanmış yine de metanetli görünen o kız. Kolay bir avdı. Aile şirketimizi eski yerine koymak için karşımda sadece küçük bir çakıl taşı gibi duruyordu.

Taş evet. Ya da taş gibi! Göründüğü gibi olmadığını ve ona asla güvenmemem gerektiğini anlamam için şirkette batırdığı gömleğim bana yetmişti. O günden sonra aklımdan hiç çıkmadı. Yolumu yürürken karşıma çıkan herkesi dümdüz edecek kadar güçlüydüm ben, ama bir çakıl taşına dolanıp yere düşmüştüm.

Ona güvenmemenin yanında hafife almamayı, küçümsememeyi, inanmamayı, kapılmamayı, aşık olmamayı da eklerken şimdi yazdığım son kelimenin üstünü kurşun

delikleriyle kapatmayı istiyordum. Han Ah'ın arkamdan sayısız iş çevirmesi onu poligondaki hedef yerine koyma dürtümü sürekli canlı tutsa da ona gelecek bir zararda tüm dünyayı yıkmaya hazırdım. Bugüne kadar.

Az önce karşıma geçip hisseleri o yeteneksiz ve yaşamını ömür boyu başkasının gölgesinde geçirmeye mahkum Sang Woo'ya devrettiğini öğrenince Han Ah'a yapmak istediklerimin insanlıkla bağdaşır yanı yoktu.

Hisseler umurumda değildi. Benim Park Holdingsiz mal varlığım zaten yeterinden fazlaydı. Ancak o şirketi layık olduğu şekilde aileme devretmek beceriksiz babamın yarım bıraktığı işi tamamlamak istiyordum. Bu amaçla hiç aklımda olmayan şekilde evlenmiş ve bunca yıl düşmanlarımdan görmediğim eziyeti aptal karımdan çekmiştim.

Şimdi ise onu ömür boyu yanımda tutma planları yapıp hayatıma katacakken o bana rezil bir oyun oynamış ve lütfeder gibi kendini sunduktan sonra alayla gülmüştü. Eğer yanımda durmaya devam ederse sırtım sürekli sızlayacaktı. Evet sırtımdan vurulmanın acısı Han Ah'ı her gördüğümde benim de canımı yakacaktı.

Tae Bin'in dediklerini yapıp onu kendime aşık ettikten sonra kapı dışarı atmalı ve nihai amacımı gerçekleştirmeliydim. Ona aşıkmış numarası yapmanın ise mümkün olmadığını bildiğim

anda bu planı unuttum. Ona zaten aşıkken nasıl numara yapacaktım!

Han Ah'a bunu söylemek için doğru zamanı bekleyecektim. Gözlerimi tavana diktiğim o anda karıma kalbimi açacak ve onun da bana güvenmesini isteyecektim. Beklediğim buydu...

Saçma bir hırs uğruna her şeyi çöpe atmayı seçtiyse ona yol vermeliydim.

Han Ah'tan boşanmalı ve onun lanet hisseleriyle kime isterse ona gitmesin izin vermeliydim!

****

Han Ah çalışma odasından çıktıktan sonra gözlerindeki yaşları sildi ve odasına gitti. Bavulunu toplaması hiç de zor olmadı ve kıyafetleri içine boca ederken Cavalli marka bir bluzla burnunu silip köşeye fırlattı.

“Çakma Sicilyalı… Lanet hisseler umurumda değil demeni beklemek benim hödüklüğüm. Senin cilalı taş devrine geçmeni görecek kadar çok yaşamayacağım ortada!” diye söylenirken yüzüne düşüne saçlarını hızla geriye itti ve bir de onlara kızdı.

“Buradan çıkar çıkmaz sizi en yakın kuaföre götürüp kökünüzü kazıyıp cesetlerinizi klozete atacağım” dedi ve beceriksizce ensesinde topladı.

Bavulunu alması ve ardından sürümesiyle kapıdan çıktı. En azından kendisini şehre kadar bırakacaklarını umuyordu ama adamların kılını kıpırdattığı yoktu. Valiz mi ağırdı sürümeye çalıştığı bedeni mi onu zorluyordu bilemedi.

Bir saniye durup düşündükten sonra adamlardan birine baktı ve “hey Lorenzo.. Beni evime götür” dedi.

“Eviniz burası efendim” dedi Adam bilmişçe. Han Ah valizi adamın ağzına fırlatacak gücü bulmayı ne kadar da isterdi.

“Götürün onu buradan” diye bir ses bahçeye doldu ve Han Ah kocasının bariton sesiyle kalbinin gümbürtüsünden bir uvertür çalarken ona bakmadan bekledi.

Sae Jun alışkanlık haline getirdiği kolundan sürüme eylemini neden şimdi yapmıyordu. Öylece gitmesine izin mi verecekti yani!

“Seni kandırmadım” demek bu kadar mı zordu? Sae Jun kocasının gururunu incittiğini fark edemeyecek kadar kendini haklı görürken adama dönüp bakma cesaretini gösterdi. Aynı anda Sae Jun sırtını döndü ve içeriye geçti.

Han Ah içini kasıp kavuran aşk ve beynini ele geçiren gururu arasında savaşırken arabaya bindi ve Lorenzo’nun kendisini eve götürmesine izin verdi.

Arkasını dönüp son kez eve bakmak istedi. Kafasını çevirmişti ki camdaki siluetle ruhu bedeninden ayrıldı. Kalbi camdaki adama koşarken bedeni gözyaşları içinde aracın içinde gidiyordu.

“Harabojiiiiii” diyerek yaşlı adamın boynuna atıldı Han Ah eve gelince.

Dedesi onun kollarıyla sarmadan kızın çenesini kavradı ve “gözüne toz kaçtığını söyle?” dedi sevecen bir sesle.

“Gözüme mafya kaçtı harabociii” dedi Han Ah ve yeniden adama sokuldu. Bir süre büyükbabasının üstüne akıttı gözyaşlarını ve ardından içeriye geçtiler.

“O adam mı seni üzdü? Onu öldüreceğim. Bastonum bastonum nerde.” Dedi adam gözüyle odayı süzdü.

“Haraboji onun otomatik silahlarına karşılık senin bastonun mu?” dedi Han Ah ve yanakları ıslakken gülümsedi.

“Benim bastonumun kaç adamın kafasını yardığını biliyor musun?, hem onun silahları gibi öldürmez Ama aptal bırakır, bu daha kötü” diye konuştu adam ve Han Ah bir an kafasında huniyle Sae Jun’un deliler koğuşunda beyaz pijamalar içinde düşündü. Keyfi yerine gelmişti.

“Önemli değil büyükbaba. Kendimi ben üzdüm” dedi Han Ah ve uzak bir noktaya daldı. Üzerinde hala kocasının izleri vardı. Ondan gelecek her şeyden kurtulmalıydı. Kendini banyoya attığında da uzun süre suyun altında derisi kırışana kadar oturdu.

Hisseleri gerçekten devretmeyi düşündü bu sırada. Sang Woo’ya değil elbette.

Büyükbabasına ya da bir hayır kurumunda bağışlayıp yurt dışına gitmeliydi belki de. Hot biritsh men'leri oldu olası severdi ve hiç olmazsa adamlar kibardı. Çoktan ateşi bulmuşlardı en azından. Sae Jun gibi kimse kendisini çiğ çiğ yemeyecekti!

Banyodan çıkarken de derin bir uykuya daldı ve rüyasında Sae Jun'un camdaki yansımasını gördü defalarca. Onu kaybetmek istemiyordu ancak belli ki ortada bir hata vardı ve bir de kayıp. Kaybolan yeni bulduğu aşkıydı. Hata ise neydi onu çözemiyordu.

Ertesi gün kahvaltıya Eun Mi geldi ve Tae Bin'le tatile gideceğini söylerken Han Ah arkadaş katlinin hafifletici nedenlerini arıyordu.

O entrikacı Alehandro yüzünden Sae Jun'la ayrılmıştı ve Eun Mi Tae Bin'i yumurtanın beyazı kendisini de sarısı olarak görüyordu. Tanrı biliyor ya Han Ah yumurtadan nefret ederdi!

Akşama doğru şirkete geçti Han Ah. Oradaki varlığını silecek ve Çakma

Sicilyalısıyla yolları tamamen ayıracaktı. Evet pes etmişti. Hem Kore'den Sicilya'ya doğrudan uçuş yoktu ve Han Ah oraya

uçabileceğini sanmış neticede de yere çakılmıştı. Şimdi de kalanını kazıyıp sılaya dönecekti.

Odasına geçince Byung da yanında belirdi ve Ajanstan görüşmek için geleceklerini söyledi. Artık ne Kyu'yu önemsiyordu ne de reklam işlerini. O artık unicef gönüllüsü olacaktı.

Ya "Dünya Mafyayla Savaşma Örgütü" ne katılırdı. Böyle bir örgüt yoksa bile kendisi kurabilirdi. Genç kız kocasıyla en mahrem anılarını hatırlayınca derin bir ürperti duydu. "Mafyayla Savaşma Seviş".. Han Ah'ın kuracağı tek örgüt bu olurdu muhtemelen.

Üzüntüsü yeniden kalbine dolarken onu aradı gözleri. Sae Jun yoktu en azından koridorda, lavaboda, toplantı odasında, gözün görebileceği hiçbir yerde. Kendi odası hariç.

Tam bu sırada Sae Jun 'un sesini duydu. Onun sesine eşlik eden bir kadın sesi ise kalbini ikiye bölmüş ve eline vermişti. Korkuyla arkasını dönünce Yaen'in Sae Jun'un üç adımlık özel alanına girdiğini gördü. İkisi beraber odaya geçiyorlardı.

Sae Jun Han Ah'ı görünce durdu ve gözünü öfkeyle ona dikerken Yaen de Han Ah'a selam verdi. Han Ah bir an ellerine bakma

gereği duydu. Sanki onları elele tutuşmuş görecekti. Ancak kadının elinde irice bir çanta Sae Jun'un elinde ise sarılmış kare bir kutu vardı.

Han Ah gözlerini onlardan ayırdı ve Byung'a dönüp nispet yapmak ister gibi: "Ah Byung şii sen gerçekten harika bir yardımcısın" dedi. Adam da şok içinde kıza baktı. Neredeyse bir saattir yanında dikiliyordu ama Han Ah'ın fark ettiği bile yoktu. Birden bire bu iltifat da neydi!

"Bayan Han Ah bize katılmayacak mı?" diye sordu Yaen bu sırada. Sesi net duyulmuştu ve Han Ah tüm hücrelerine durmalarını emredip Sae Jun'un vereceği cevabı bekledi.

"Hayır, artık bu işlerle ilgilenmiyor kendisi. Bayan Park daha karışık işleri seviyor" dedi Sae Jun.

Sesi yerli kabilelerin zehirli okları gibi Han Ah'ı delip geçiyordu.

"Evet Bayan Yaen. Sıkıcı detayları temizlemek artık benim yeni işim. Bir nevi pürüzleri gidermek." Dedi Han Ah ve kararlılıkla kadına baktı.

"Ütülemek gibi" dedi Byung. Zavallı adam espri yapmak istemişti.

“Kafa ütülemek gibi” diye onu onayladı Sae Jun ve Han Ah’a alay ederek bakarken Han Ah da iki erkeğin kızgın sanayi tipi ütülerin üzerine oturmaları için yoğun bir bedduaya girmişti.

Çakma Sicilyalısın espri yeteneğine şaşıran Han Ah Yaen’in kahkahayı basmasıyla içinde uyuklayan amazon kadınını dürterek uyandırdı ve Sae Jun’a bir adım yaklaşıp konuştu:

“Görmeyeli espri yeteneğiniz katlanmış. Ne büyük başarı” dedi ve abartarak elini savurdu.

Sae Jun karısının sinirden oynayan dudaklarına bakarken yeniden gözlerine baktı ve

“Ben de hayatımdaki pürüzleri temizleyince rahatladım, ütüleme eylemine oradan aşinayım sanırım” dedi genç adam ve Yaen’in sırtına dokunup onu odasına sürükledi.

Han Ah kalbinin endişe ve acıyla kırılmasını alışkanlık haline getirip aptal bir dram karakteri gibi ağlamayacaktı. Güçlü oldu ve dalgayla gülümserken Byung’a döndü:

“Ütüden anladığı yok. Pantolonu çift çizgi” dedi ve gülümsedi. Byung kahkahayı bastı.

Odaya girmeden de Sae Jun durdu ve Yaen'e dönüp

"Neden detayları bir akşam yemeğinde konuşmuyoruz" dedi.

"Ah işte bu çok iyi olur. Kurt gibi acıkmıştım" dedi Yaen.

"Kurtta bir sürüngen sayılır.. Özellikle Yaen'den iyi bir elma kurdu olur" dedi kendine Han Ah. Ardından kafasına elma düşen Newton gibi ansızın gerçeği fark etti. Kocası Yaen'e resmen çıkma teklif ediyordu!

Han Ah bu düşünceyle kusma isteği duydu. Sae Jun'dan aldığı bu ağır darbe midesini deşmiş gibi hızla lavaboya koşarken kocası ardından öfkeyle baktı.

Lavabodan çıkar çıkmaz da kimseye görünmeden aşağıya indi. Bir taksi çevirip içeride bekledi. Eğer o Bentley'in arka koltuğuna o kadın oturacak olursa Sae Jun'un arabasındaki çizgileri silmek için tüm Lancome'un kırışık giderici ürünlerini kullanması gerekecekti!

Birkaç dakika sonra Sae Jun göründü ve bir taksi çevirdi. Yaen'le arkaya oturdu kocası. Neyseki Bentley'in koltuğunda Yaen'in poposunun izi olmayacaktı. İşte buna sevinmişti.

“Şu taksiyi takip edin” dedi Han Ah ardından ve kulağına dolan aksiyon müziğiyle Hollywood filmlerinin en klişe sahnesini çevirirken çekik bir ajan gibi gözünü araçtan ayırmadı. Telefonunun kamerasını açık konuma getirdi ve mahkemede sunmak için kuvvetli bir delil için hazır ola geçti.

Kalbi ise bu delili kabul etmemek için direniyordu. Sae Jun o kadınla yemeğe çıkacak kadar nefret mi ediyordu kendisinden? Han Ah içini ezip geçen dev bir greyderin altında kalırken Sae Jun’un aracı durmuştu.

Orta halli bir restorana geçtiler. Hava kararıp kararma konusunda tereddütteymiş gibi griye dönmüştü. Han Ah çökmek üzere olan akşamın kendisini kamufle edeceğini anladı. Neyse ki dala ağaca gerek kalmadan kamufle olacaktı.

Restorandan içeriye girdi o da ve hızlıca bir köşe süzüldü. Sae Jun menüye dalgın gözlerle bakarken Yaen durmadan bir şeyler anlatıyor adam sadece kafasını sallamakla yetiniyordu. Han Ah menüyü önüne siper edip kocasını izledi. Bu mekana hiç uymuyordu. Hayır bu kadına hiç yakışmıyordu Çakma Sicilyalısı!

Bir süre sonra Sae Jun da ona uzun uzun bir şeyler anlatırken Han Ah onların üzerine konuştukları şeyi merak etti. Sae Jun

konuşurken kadın dinliyor, kadın konuşurken Sae Jun dinliyordu.

Bu uyumu kıskandı Han Ah. Hayır bu kesinlikle sıkıcı bir konuşmaydı. Tek bir itiraz tek bir çatışma yoktu. Bu heyecansız bir konuşmaydı! Oysa kocasıyla konuştuklarında böyle miydi? Sonu ya yatakta bitiyordu ya da hastaneye ramak kala. Han Ah bu tutkuyu başka bir adam da bulamayacağını iyi biliyordu. Kocası da başka bir kadında bulamayacaktı!

Genç kız bir anda ne yaptığını sordu kendisine! Burada durup kocasının flörtünü izlemek ölümüne ağır geldi ve kimseye görünmeden çıkışa geçti.

Havada temiz bir esinti ve yeni açılmış çiçeklerin kokusu vardı. Mutlu birini daha da mutlu edebilirdi ama Han Ah'ı ağlatmıştı. Şimdi yanında Sae Jun varken yürümek isterdi. Ama kocası başka bir kadınla baş başa bir yemek yiyordu ve kendisi de aptal bir aşık olarak ağlıyordu.

Parka doğru yürüdü ve herkesin evine gidip parkı ıssız bırakmalarını kalbi acıyarak hissetti. Kendisini bu park gibi hissediyordu. Başka bir yer için insanlar onu terk ediyorlardı. Kocası gibi.. Başka bir kadın için Kendisini görmezden geliyordu.

Han Ah sessizce yürümeye devam etti. Kimse görmediği için gözyaşlarını akıtmakta sakınca görmedi.

Bir adım daha atmıştı ki biri koluna dokundu. Kendisini çevirince onu gördü. Sae Jun çatık kaşlarıyla karısına bakıyordu.

Han Ah'ın şaşkınlığı geçince kolunu kurtardı ve "Bırak beni" diye bağırdı.

"Ne yaptığını sanıyorsun" diye konuştu adam.

"Sana ne.. Niye o kadını bırakıp geldin." Diye bağırdı Han Ah.

Sae Jun onun kolunu daha sıkı sararken "Beni neden takip ettin?" diye sordu.

Karısının vereceği cevaba muhtaçtı. Onu şimdi kollarına alıp doyasıya öpmek istiyordu.

"Gerçekten onunla gidip gitmeyeceğini görmek istedim ve sen pislik, yalancı sıfatlarına adi bir zamparayı da ekleyip onunla gittin" diye cevap verdi Han Ah.

“Senin, peşimden geleceğini bildiğim için gittim” dedi Sae Jun.

Sesindeki gerginlik bedenine yansımıştı. Han Ah onun kaskatı elinin temasıyla ürpermişti.

“Yalancı, pislik Çakma Sicilyalı!” dedi Han Ah ve hızla kolunu çekip parkın içlerine doğru koştu.

“Pislik olabilirim ama sana daha önce de yalan söylemedim demiştim. Bana yalancı demeyi kes” diye bağırdı Sae Jun.

“Yalancısın…” dedi Han Ah ve durup kocasına baktı.

“Öyle olmasan Tae Bin’in sözüne gelip beni kendine aşık edip şirketleri alma planları yapmazsın. Yalan duygularla beni kandıracağını söylemezsin” diye ağladı ardından. Hıçkırıkları omuzlarını sarsarken adama nefretle bakıyordu.

“Ne?” diye araya girdi Sae Jun ve karısına doğru yürüyüp onun omuzlarını kavrarken yüzüne baktı.

“Sizi duydum. Tae Bin’in onu neden kendine aşık edip kandırmıyorsun” dediğini ve senin de yapacağım” dediğini her şeyi duydum. Seni adi yalancı” diye gürledi Han Ah. Eliyle onun göğsüne sert bir yumruk indirdi.

Adam biraz olsun kıpırdamadı ve onun elini tutup “Yaptım mı?” diye bağırdı.

“Sadece düşündüm bir an. Ama yapmadım… Seni kandırmadım… “ dedi Adam ve kaşlarını çatarken devam etti.

“Sana inanmıyorum, güvenmiyorum ve senden nefret ediyorum” dedi Han Ah ardından elini hızla adamdan çekip koştu. Bu sırada yağmur yağmaya başlamıştı. Han Ah bunu fark edince ıslanmaya aldırmadan sırılsıklam olup yürümeye devam ediyordu.

“Ben zaten sana aşığım” diye bağırdı Sae Jun bir anda.

Ve genç kız olduğu yerde çakılı kaldı. Hızla arkasını dönerken Sae Jun’a baktı. Bezgin bir hali vardı ama arsızca gülüyordu.

“Duydun işte. Seni Seviyorum Yamuk Prenses. Seni ölümüne seviyorum” dedi ve kollarını açtı.

Han Ah bir saniye bile düşünmedi ve adamın kollarına atıldı. O kadar sıkı sarıldı ki Sae Jun geriye doğru sendeledi ve kollarıyla karısını sararken dudaklarına yöneldi ve onu aşkla öptü.

Uzun bir öpüşmenin ardından Han Ah kendini ayırıp adamın yüzüne bakarken fısıldadı:

“Ah inanamıyorum. En büyük hayalim gerçek oluyor şu an” dedi ve yaramazca dil çıkardı.

“Neydi bu hayalin?” diye sordu Sae Jun…

“Yağmur altında sevdiğim adamdan aşk itirafı almak… En büyük hayalim buydu…” dedi Han Ah ve yeniden kocasının dudaklarına yapıştı.

Sae Jun onu öptükten sonra kendini çekerken konuştu:

“Korkarım ki yağmur değil bu yağan. Parktaki fıskiyelerin altında duruyoruz” dedi ve kahkaha atarken yeniden kıza dolandı.

22. Bölüm

Han Ah Sae Jun'un geniş göğsüne yüzünü gömmüştü ve yaşadığı şeyin bir rüya olup olmadığını düşünüyordu. Kocasının eli ıslak saçları arasında gezip o tatlı dokunuşu hissederken bunun bir rüya olmadığını anladı. Rüyaysa bile olsa uyanmak istemiyordu.

"Yağmur yağmasa da bu hayatımdaki en güzel itiraftı" dedi Han Ah kendini ondan ayırırken.

"Kaç itiraf daha aldın?" diye sordu Sae Jun. Bakışları muzipçe kızın üzerine geziyordu. Özellikle ıslanmış kıyafetlerinde.

"Hmm bir düşüneyim. 2 oradan, 6 kolejden, 14 üniversite, 5 geçen yaz, 8 şeydee..." demişti ki Sae Jun parmaklarıyla kızın dudaklarına dokundu ve "Listemi uzatmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

"Ne listesi" diye sordu Han Ah..

Son derece meraklı bakışlarıyla Sae Jun'a bakıyordu. Genç adam cevap vermedi sadece gülümsedi. Han Ah'ın ceset listesini bilmesine gerek yoktu.

Ardından kızın elini tuttu ve suların ulaşmadığı bir yere çekti. Islanmış yüzüne dokunup damlaları sildi ve alnında öperken yeniden kendinden bastırdı. İkisi de sırılsıklam olmuştu. Sae Jun ceketini çıkarıp kızın omuzlarına attı ve koluyla onu sararken Han Ah kıs kıs gülüyordu.

"Şimdi de bir başka hayalimi gerçekleştiriyorsun" dedi genç kız. Sae Jun'un genç kızların hayallerine ilişkin bildikleri Nasa'nın en gizli deneylerinden bile azken ona sorar gözlerle bakınca Han Ah hemen açıkladı:

"Sevdiğim adamın üşümemem için ceketimi omuzlarıma örtmesi tabi ki" dedi Han Ah ve kocasına aşkla gülümsedi.

"Üşümen için değildi bu... Ipıslaksın ve vücudun olduğu gibi meydandaydı" dedi Sae Jun.

Genç kızın hayallerini acımasızca yıkarken kendi bildiklerini söylemekte bir sakınca görmüyordu.

Han Ah'ın dudaklarını büzüp kendisine kızgın gözlerle baktığını görünce de dayanamadı ve

"Hadi ama.. Yazın ortasında niye üşüyeceksin ki.." dedi ve kızı daha sıkı sararken kulağına fısıldadı:

"Üşürsen bile seni ceketimle değil bizzat kendim ısıtırım" diye devam etti. Han Ah midesinden başlayan bir sıcaklığın parmak uçlarına kadar yayılmasını keyifle hissedip dirseğini, acıtmamaya dikkat ederek kocasına geçirdi.

"Peki.. Yaen… O kadını orada nasıl bıraktın? Senin çok kaba biri olduğunu düşünecek." Dedi Han Ah. İçten içe kadının orada kalmasına sevinmişti elbette.

"Ona önemli bir işim çıktığını söyledim" dedi Sae Jun.

"Ne kadar önemliydi bu iş" diye sordu Han Ah ve adamın koluna girip parkın çıkışına doğru yürüdü.

"Her şeyden önemliydi" diye cevap verirken Sae Jun Bentley'i ayaklarının önüne getirmişlerdi.

Kızın kapısını açıp ön koltuğa oturttu ve kendi de şoför mahalline geçip son sürat gaza bastı.

“Hisselerden bile mi?” diye sordu Han Ah. Sae Jun’un hisselere rağmen kendisini affetmesine şaşırmıştı.

“Hisseler umurumda değil. Hem kimseye devretmediğini biliyorum” dedi genç adam.

Ardından gözünü yoldan ayırıp çapkınca gülümsedi karısına.

“Haa demek bu yüzden peşimden geldin… Gerçekten devretmiş olsaydım bile bana aşık olduğunu söyleyecek miydin?” diye sordu Han Ah. Bozulmuştu.

O bozulurken Sae Jun da kızmıştı. İki dakika kavga etmeden didişmeden duramayacaklarını anladı genç adam.

“Han Ah… Bana ne zaman inanacaksın bilmiyorum ama bu konuda ısrar edersen can sıkıcı durumlar ortaya çıkacak” dedi Sae Jun. Han Ah korkuyla ona döndü. Niye durduk yere tehdit edilmişti ki?

“Ne demek şimdi bu?” diye sordu Han Ah. Çatık kaşlarını kocasına dikmişti ve cevap bekliyordu.

“Hisseler umurumda değil diyorsam değildir. Bu yüzden yaptığım bir şey yok. Seni sevdiğimi söylememden rahatsızsan yapacak bir şey yok sevgilim. Çünkü seni hala seviyorum ve yanımda durmaya devam ettikçe de seveceğim” dedi Adam.

Han Ah kocasının tehditle başlayan cümlesini böyle bir yerde bitirmesi karşısında şaşkındı. Ne zamandan Beri Çakma Sicilyalısı Çakma Romeo olmuştu? Ah zamanın ne önemi vardı. Genç kız onun yanındayken zamanı, mekanı ve kendisini bile unutuyordu nasılsa.

“Peki ya…. bir gün gidersem?” diye sordu Han Ah. Kocasının romantizmden neler anladığını bilmek istiyordu. Peşinden gelip gelmeyeceğini, onu nereye kadar bırakmayacağını bilmek istiyordu.

“Eğer gidersen..” dedi genç adam ve aracın hızını düşürüp karısına baktı.

“Gidersen bir daha dönemezsin” dedi.

Han Ah büyük bir ürperti duydu o an. Kocasından uzağa hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordu. Yine de bu düşüncenin dehşeti karşısında gözleri dolmuştu. Kendisinin, korkunun düşüncesinde bile böylesine büyük bir yıkımla karşılaştığını görünce gerçekleşmesi halinde ölebilecek kadar çok acı çekeceğini anladı.

Sae Jun da kızın daldığını görünce uzandı ve bir eliyle direksiyonu tutarken diğer eliyle onu boynunda tutup kendine çekti. Yoğun Seul trafiği içinde kızı tutup çekmesi yetmiyormuş gibi bir de uzun uzun öptü. Han Ah'ın korkusu kocasının öpücüğüyle dağılırken omuzlarındaki ceketine iyi sarıldı ve gözünü uzaklara dikti.

Bentley şehir içindeki bir rezidansta durunca Han Ah da şaşırmıştı. Burada kim yaşıyordu ki. Sorusunu kocasına sorunca da cevap alamadı. Sae Jun'un tek yaptığı karısının elinden tutup yukarıya çıkarmaktı.

Lüks sitede 25. Katta durdular ve Sae Jun karısını geniş bir daireye sürüklerken nihayet konuştu:

"Diğer evi sevmediğini biliyorum. Artık burada yaşayacağız" dedi...

Han Ah devasa daireyi iki dakikada gezip bitirince heyecandan duramıyordu. Ormandaki villaya göre burası çok daha sıcak ve romantikti.

Kocasının jesti karşısında ona sıkıca sarıldı ve teşekkür etti.

“Hmm peki burada yemekleri kim yapacak?” diye sordu bir süre sonra.

Yüzündeki korkunç ifade Sae Jun’u güldürürken cevap verdi:

“Evin hanımı tabi ki.” Dedi…

****

(Han Ah'ın Anlatımıyla)

Evin Hanımı mı? Pardon siz böyle birini görüyor musunuz? Dereceli gözlüğüm nerdeydi benim. Ahh derece demişken biri ateşimi ölçebilir mi? Kendimi pek iyi hissetmiyorum da.

Bugün aldığım itirafla “Han Ah Harikalar Diyarında”yı çevirdiğim bir gerçekti de neden bir anda olayı “Umutsuz Ev Kadınları” na çevirmek zorundaydı ki Sae Jun. Evet yemek yapma haberi benim oracıkta yaşama enerjimi sömürürken kocama baktım ve “Yemek yapmamı cidden istemeyeceksin değil mi?” diye sordum.

“Sanırım canıma henüz susamadım” dedi ve dalga geçer gibi sırıttı. Hayır bence susamışsın.

“Yaaaa, peki madem küçümsüyorsun beni, sana ne denli harika yemekler yapabildiğimi göstereceğim” dedim ve üzerimdekileri değişmeden mutfağa yöneldim.

Garip şekilli ve upuzun kulpu olan bir tabağı elime alıp dizaynıyla dalga geçerken “Bu da ne ya” diye köşe fırlattım. Aynı anda Sae Jun konuştu: “Sanırım onun adı tava” dedi.

“Tava mı? Onunla ne yapılır ki.. Tanrım ne saçma bir buluş.” Diye cık cık ederken Sae Jun’un mutfak bilgisini de şaşırmıştım. Tavayla birilerinin kafasına indirmiş olabileceğini düşünüp bu tatlı düşünceyle sırıttım.

Tam bu sırada kocam arkadan dolandı ve ellerini karnımda birleştirirken “Önce şu ıslak giysilerden kurtulsak nasıl olur?” diye sordu.

Harika… Yemekten yırtmanın tam zamanıydı doğrusu. Yırtmak dedim de o an içimden gelen bir dürtüyle onun kollarındayken döndüm ve yüz yüze gelirken gömleğinin iki yakasını tutup yırttım.

“İşte böyle güçlü kadınları severim” dedi Sae Jun.

Çoğul ekini kullandığı için onu pişman edecektim. Ama sonra…

“Kadınları mı? Eğer bir daha yanında bir kadın görürsem ve onunla samimi olursan bu sefer ıskalamam” dedim ben de. Tehdit etme sırası bendeydi ve gözümü kırpmadan ona baktım.

“Neyi ıskalamazsın… Ha şu sinek ısırığı olan kurşun yarasından mı bahsediyorsun?” diye sordu.

Senin tavan yapmış egona merdiven dayayayım ben sevgili yobom.

“Evet ama bu sefer tam kalbinden vururum” dedim ve dudaklarına yöneldim.

Küçük bir öpücük verip cinayet mahallini gezen dedektifler gibi ince ince süzdü beni ve:

“eğer kalbimden vurursan kendini de vurursun. Çünkü orada sen varsın” diye devam etti Çakma Arabeskçim.

Çıtır Sicilyalı Kim Sae Jun.. Yepyeni albümü "Kalbimde Sen Varsın” Yakında tüm müzik marketlerde...

Evet bu duyguya alışmam ve ondan romantizm beklememin hata olduğunu o an anladım. Beni yatağa götürmek için etkileyici birkaç cümle kurmaya çalıştığını görüyordum ama bunu yapması için kelimelere ne gerek vardı. Beden dili konusunda ikimizde filolog sayılırdık.

Boynuna dolanıp romantizmden beklentimi düşürüp hedonizme kaydım ve ayaklarımın yerden kesilme hissinin tadını çıkardım.

****

Sırtında gezinen parmaklarla uyandı Han Ah. Yüksek binadan sızan gün ışığı çıplak sırtına değiyor ve beyaz tenini bir mermer gibi aydınlatıyordu. Sae Jun başının üstünden onun sırtını izlerken karısını kollarına alarak uyurken soluduğu nefesinin göğsüne değmesini zevkle hissediyordu.

Bu kadının hayatına bu kadar değer katması ve 30 yıldır ilk kez yaşadığını hissetmesi karşısında şaşkındı. O adamın, Başkan Park'ın ölmeden evvel bir kez olsun iyi bir şeye neden olduğunu düşünüyordu. Yaptıklarının bedelini ödemişti o adam. Kızını Sae Jun'a vererek ölümünden de iyi bir netice çıkarmıştı.

Sae Jun Han Ah'ın kendisine böyle bir zamanda ve bu koşullar altında gelmesine şaşkındı. Normal bir şekilde karşılaşsalar belki de birbirlerini fark etmeden geçip gidecekler ve ikisi de yanlış insanlara takılıp bu muhteşem histen uzak olacaklardı. Sae Jun biliyordu: Karısı kendisinden başkasıyla mutlu olmazdı. Ve kendisi de Han Ah'tan başkasında asla aşkı bulamazdı.

Genç kız gerinerek uyandı ve saçlarını yüzünden ayıran kocasına gülümsedi. Gülümsemesi yarım kalırken yenide uykuya daldı. Sae Jun buna aldırmadı ve kızı bir hamlede kendine yasladı. Ardından saçlarını koklayıp yavaşça boynuna indi. Han Ah huylanıp gözlerini açarken adamın ağzı tenine sarsıcı darbeler indiriyordu.

Uykusunun yerini yoğun bir arzu aldı ve saçlarını kocasının yüzüne sürüp onu gıdıklarken Sae Jun ansızın kızın çevirdi ve altına alırken “İşte şimdi bittin Pamuk Prenses” dedi.

“Pamuk mu? Diye sordu Han Ah. Şimdi gerçekten şaşırmıştı. Adamı zorlukla kendinden ayırırken sormuştu.

“Elbette pamuk” dedi genç adam ve kızın karnını öperken “Burası da pamuk gibi” diye soludu. Ardından daha yukarılara çıkarken “Burası da, burası da” diyerek Han Ah’ın tüm duvarlarını tek tek yıktı.

.
.
.
.

Neyse ki Han Ah kahvaltı hazırlayacak kadar uzmandı. Uzmanlığı yumurta kırmaya gelince durmuş olsa da ekmek kızartmanın hakkını vermişti. En azından yanmadan onları kurtarabilmişti.

Sae Jun uyurken genç kız kalkmış ve evin her detayını incelemiş ardından üzerine geçirdiği kocasının gömleğiyle yeni bir klişeyi

daha yaşamış olmanın keyfiyle sırıtmıştı. Hayatının aksiyon dramdan romantik komediye kaymasını ise şaşkınlıkla izliyordu. Gerçek bir sarf etmeden hayatının aşkıyla evlenmiş ve normal bir ev hanımı gibi kocasına kahvaltı hazırlamaya bile başlamıştı.

"Ev Hanımı" işte bu cümleyi aklından tamamen çıkarmak ve unutmak istiyordu. Normal bir ev hanımı olmak için kocasının da normal bir koca olması gerekiyordu ama fırından yeni çıkma Çakma Romeo'sunun Kore Mafya Birliğinin Taçsız Kralı olduğunu da unutmamalıydı.

Han Ah bir an bu gerçeği düşündü. Hayır! Onun hayatına adapte olmayacaktı. Bu hayat her an tehlikelerle doluydu ve genç kız her günü endişe içinde geçirmeyecekti. Sae Jun normale evrilecek ve mafya kariyerini sonlandıracaktı.

Çocuk da yaparım Kariyer de Sae Jun'a göre değildi. Han Ah'a göre hiç değildi!

Kahvaltıdan sonra Han Ah Sae Jun'la konuşacaktı. Ancak uyanır uyanmaz telefonda birilerine bağıra çağıra emir vermesi karşısında bu konuşmayı sonraya erteledi.

Çok daha önemli bir konu vardı. Çift olmanın kutsal kitabının ikinci emri olan:

Beraber Alışverişe Gitme eylemi icra edilmek için genç karı kocayı bekliyordu. Birinci emrini ise gün içinde sık sık yapıyorlardı zaten.

“Aşkım giyecek bir şeyim kalmadı… Bugün alışverişe gideriz değil mi?” diye sordu genç kız. Son derece havadan sudan bir konuydu ve kahvaltı sırasında “tuzu uzatır mısın?” der gibi sormuştu.

Ancak Sae Jun karısına o kadar şaşırmış bakıyordu ki Han Ah sözlüğü kapıp ona alışverişin anlamını okuyacaktı neredeyse.

“Alışverişe gelmemi mi istiyorsun. Sen delirmişsin?” dedi sae Jun ve kıza alay eder gibi baktı. Alışveriş öyle mi. Bugüne kadar alışveriş yapmamış bir adamdı ve olaya zirveden başlayacaktı yani? Bir kadınla, sevgilisiyle, karısıyla alışveriş yaparak…?

“Alışverişe gelmeni değil, benimle alışverişe gelmeni istiyorum… Yalnız başıma gidip bir sürü erkek görevliyle samimi olup, kıyafetlerimi onlara gösterip, yakışıp yakışmadığını sormamı, sonra uzun gelen pantolonumun ölçüsünü almaları için onların vücuduma dokunmalarına izin vermemi, kabinlerde beni beklemelerini, her dakika başı çok güzel olduğumu söylemelerini, istiyorsun yani..” diye sordum.

Kocasının nereden vuracağını biliyordu. Sae Jun hızla ayağa fırladı ve sinirle Han Ah'a baktı.

"Eğer bir daha yalnız başına alışverişe çıkarsan..." dedi...

Han Ah sonradan gelecek tehdidi önemsemeyerek kocasının boynuna dolandı ve "Beni öper misin?" diye sordu.

Sae Jun'un kızgınlığı o anda geçti ve karısının dudaklarına bakarken hınzırca gülümsedi:

"Öpmekle kalmam çok daha beterini yaparım" deyip uzun uzun değdi tenine.

Öğleden sonra genç kız koluna kocasını takıp alışveriş keyfi yaptı. Devasa bir AVM'nin dünyanın en ünlü mağazalarından birine girdiler ilk olarak. Han Ah kıtlıktan çıkmış köle gibi reyonlara atılırken Sae Jun bile onu takip etmekte zorlanıyordu. Öyle ki genç adam dışarıdaki adamına gitmesini söyledi.

Bu eziyeti kendinden başkasının çekmesine izin vermedi.

Ancak karısının gördüğü ve beğendiği her kıyafette ona uzaktan bile olsa öpücük atması ve keyifle gülümsemesi genç adamın tüm gerginliğini alan sihirli bir uyarı gibiydi.

Han Ah da Armani mağazasında oyalanıp hayatının en güzel şeyine bakar gibi bir cekete bakıp onu almak için uzanmıştı ki aynı anda bir el de ceketin diğer omzundan tuttu.

“Sanırım önce ben gördüm” dedi Han Ah.

Hızlıca reyonu kontrol etmiş ve başka örneğinin kalmadığını fark ederek hazinesine sahip çıkmaya çalışan bir korsan gibi kararlılıkla konuşmuştu.

Karşsındaki kadının da benzer bakışlarını görünce bunun kolay bir av olmadığını anladı.

“Sanırım önce ben dokundum” dedi genç kadın. Han Ah gülümsedi ve ceketi atik bir hareketle reyondan kapmaya çalıştı.

“Ah üzgünüm ama bu alanda rekorum vardır.” Dedi kadın ve ansızın ceketi kapıp kucağına hapsetti.

“Ne rekoruymuş bu?” dedi Han Ah aynı anda ellerinden kayıp giden cekete bakıyordu.

“En hızlı markayı kapma Grand prix’inde birincilik rekoru” dedi kadın ve genç kıza keyifle gülümsedi. Han Ah bozuntuya vermedi ama “aaa kuş” diyerek kadını oyalayıp çalmayı da düşünmedi değil…

“Han Ah… kızım buraya gel” dedi sonra kadın ve yan reyondaki küçük kızı yanına çağırdı.

“Han Ah mı? Benim de adım Han Ah…” derken genç kız adaşı olan küçük kıza bakıyordu.

“Ah öyle mi ne hoş bir tesadüf” diye yanıtladı onu kadın ve kızını kucağına alıp Han Ah’ı gösterdi.

“Kızım bak bu unninin adı da Han Ah’mış…” dedi ve kızına kocaman bir öpücük verdi. Küçük Han Ah annesinin elindeki kıyafetin askısıyla oynarken annesi de sordu.

“Baban nerde Hanayaa” demişti ki iki adam kadınlara doğru geldiler.

Han Ah kocasının kendi kadar uzun ve genç bir adamla konuştuğunu görünce merakla onlara döndü.

“Benim eşim Wee Na ve kızım Han Ah” Dedi diğer adam Sae Jun’a dönüp Sae Jun kadına kibarca gülümserken Han Ah’lar ve Wee Na şaşkınlıkla adamları izliyordu.

“Han Ah.. Bayan Wee Na ve Eşi Joo Won’la tanış..” dedi Sae Jun karısına dönerken..

Genç kız adaşının annesi olan kadına bakıp gülümsedi… Onlar ceket üzerine sportif bir mücadeleye girişmişken kocaları tanıdık çıkmıştı.

“Neden hep beraber yemek yemiyoruz” dedi bu sırada Joo Won önce kadınlara baktı. Onlardan onay olmak şarttı.

Wee Na atıldı ve “Harika olur” dedi.

Han Ah da keyifle gülümsedi. Kocasının son derece normal insanlarla tanışıklığı olmasına şaşırmışlardı. Ah yoksa şu adam da mı Mafyaydı. Belki de O Çakma bir Teksaslıydı.

Han Ah önden giden aileye bakarken Sae Jun'un koluna dolandı ve

"Kim bunlar" diye sordu...

"Joo Won. Benim yeğenimin dayısıı.." dedi Sae Jun. Bu cümle üzerine Han Ah ansızın durdu.

"Yeğenin mi?" diye sordu. Kocası hakkında hiçbir şey bilmediğini o an anladı. Bu düşünce kendisini üzmüştü.

"Sonra anlatırım" dedi Sae Jun ve kaşla göz arasında karısından doyurucu bir öpücük aldı.

"Çok tatlı bir aile. Kızlarının adı da Han Ah'mış... Ah dünyada eşsiz olduğumu sanırdım ama benden bir tane daha varmış. Neyse ki rakibim olamayacak kadar ufak" dedi Han Ah ve arsızca güldü.

Az önceki konuyu Sae Jun'un açmasını ve yeğen konusunu aydınlatmasını bekleyecekti.

Sae Jun da karısının cümlesi üzerine onun elini sımsıkı tutarken fısıldadı: “Sen zaten eşsizsin sevgilim” dedi. Ve baş parmağını kızın avucunda gezdirirken içinden bu kadının yanında nasıl bu kadar mutlu olabildiğini düşünüyordu

23. Bölüm

Bir ay önce bana evleneceğimi söyleselerdi onlara hangi tarafımla gülmem gerektiğini düşünür, düşünmem bittikten sonra o taraflarımla güler, gülmem bittikten sonra da dehşete kapılırdım.

Evlilik ha! Bir sirk maymunu gibi iplerle bağlanıp kafese atılmanın sözlükteki karşılığı olan eylem. Bu felaketi daha katlanılabilir kılmak için beyaz gelinlik icat eden o muhteşem karamizah örneği olan, hayat tarafından atılan en büyük kazık… Şimdi ise bu kazığın gönüllüsü olmuştum. Ah hem de ne biçim.

Sae Jun’la evliliğimiz iki aklı başında insanın 7 neslini güvence altına aldıktan sonra bile yaklaşmayacağı bir şeyken biz önce evlenmiş, sonra ayrılmış, sonra aşık olmuş, sonra sevişmiş, sonra keyif almıştık bu işten.

Aslında aşık olma kısmının hangi sırada olduğunu bilmiyorum. Kendi adıma sanırım Çakma Sicilyalıma Sicilya semalarından

inip o otelin çatısına konunca aşık olmuştum. Ah o mu? Eminim benim mürekkep testimi dahiyane bulup o dakikada kalbinin tüm devrelerini yakmıştı. Bunu öğrenmenin tek yolu vardı.

AVM'de Wee Na ve ailesiyle yürürken elimi bir an olsun onun elinden çekmesem de kocamın kendini uzaklaştırmaya çalıştığını görüyordum. Sae Jun yalnızca kimse olmayınca benle ilgileniyordu ve Joo Won onunla konuşurken beni bir mağaza vitrininden öte görmediğini kanıtlıyordu.

İki erkek önden yürüyüp AVM'Nin içindeki restorana geçince Wee Na bana yaklaştı ve kızını kucağına alıp konuştu.

"Ne kadar zamandır evlisiniz? Ah Sae Jun kocamın akrabası ama bizim düğünden haberimiz olmadı" dedi son derece anlayışlı bir sesle.

Ardından büyükbabam gibi karnıma bakıp bir bebek yutup yutmadığımı anlamaya çalıştı.

"Ahh hayır hayır, hamile değilim. Evliliğimiz biraz ani oldu sadece." Dedim ve gülümsedim.

Hem cinsim ajummaları (ki hemcinsim olmayan ajumma sanırım yok) daha önce inek ve sürüngen sınıfına sokan o kıskanç kadınlığım gitmiş yerine anaç bir kişilik gelmişti. Yanımdaki Bu kadını bir sınıfa yakıştırmadığım gibi içimde kabaran hümanist damarı fark edip keyifle gülümsedim. Sae Jun'un akrabaları vardı ve ben şu saniye itibariyle onun değer verdiği bu insanları kabullenmiştim. Kısacası İnsan avcısı kocam tabiatına zıt bir şekilde içimde herkese karşı bir sevgi meydana getirmişti.

Neredeyse vitrindeki cansız mankenin omzuna kolumu atıp: "Hacı ne haber?" diye soracaktım.

"Anladım… Bazen hayat plansız yakalar bizi ve savurup bir yere bırakır" dedi bu sırada Wee Na. Oh nööov.. Wee Na bana kişisel gelişim nutku çekeceksen kişisel gidişimle burayı terk edeceğim ama!

"Ahh merak etme sana nasihat verecek değilim. Biraz olsun anlıyorum. Çünkü ben de kocamla tamamen ticari bir anlaşmaya imza atar gibi, sıra dışı bir şekilde evlenmiştim. O benim için yürüyen kredi kartıydı. Ama aşkı bulmamızla o kredi kartının en son işe yaradığı yer mağaza kasaları oldu. Önce kalbimdeki tüm dükkanları boşalttı" diyerek kızına baktı ardından devam etti:

"Sonra da yatak odamızdakileri." Deyip çapkınca gülümsedi.

Ah size anne diyebilir miyim? Wee Na'nın kocasıyla olan ilişkisinin postmodern bir uyarlamasıydık benle Sae Jun. Tabi onun kocası Wee Na'yla tanışmadan önce de ateşi, yazıyı bulmuş, taşları yontmuş, aydınlanma devrine geçmişti. Wee Na'dan sonra da Mağaza İhtilali yaparak tüm çağları kapatıp günümüze gelmişti. Benim Çakma Sicilyalımınsa önünde atlanacak çok devir vardı. Olsun ben ona sadece bir tek çağ açacaktım ve o çağ hiç kapanmayacaktı: Forever Han

Ah devri...

Yemek boyunca da Sae Jun tabağındaki et kadar bile ilgilenmedi benimle. Et!

Evet bir parça et gibi göründüğümü o an anladım. Gör bakalım Çin Malı Don Carleonem bu gece senin kasaplık kariyerine ağır bir darbe indireceğim!

İki erkek iş konularından, borsadan, yatırımlardan bahsederken Wee Na da bana yeni yılın moda kreasyonları hakkında ipuçları veriyordu.

Eğer alışverişe gitmek istersem de bana seve seve arkadaşlık edebileceğini anlatırken kızı Han Ah'a döndü ve sordu:

"Kızım bu unniye bir hediye vermek ister misin?" dedi.

Ben dünyada gördüğüm en tatlı yaratığa bakarken o utangaççça başını salladı ve annesinin uzattığı poşeti tuttu.

“Aymani” diyerek Wee Na’yla kapma yarışına girdiğimiz o Armani ceketi annesiyle beraber bana uzattı.

“Ah çok teşekkürler Han Ah’cım” diyip poşeti alır gibi yapıp çaktırmadan annesine uzattım.

Wee Na eliyle hayır yaparken, gülünce bir çizgiye dönene gözlerini bana dikerken konuştu:

“Alışveriş Kuralları Kutsal Kitabının 2. Maddesi der ki: Mağazada bir üründen tek bir beden kalmışsa ve onun da iki alıcısı varsa o kıyafet; ilk görenin hakkıdır! Yani bu ceket senindir Han Ah, hem tanışma hediyemiz olarak da düşün.” dedi ve poşeti eliyle bana itip, gülümsedi.

Birkaç itiraz cümlesi kursam da bu hiçbir işe yaramadı ve Wee Na poşetten içinde kurbağa doluymuşçasına kaçtı. Hediyesine teşekkür edip anne kızı yanaklarından öptüm.

“Peki bu kitabın yazarı kim. Açıkçası eğer seninle alışverişe çıkacaksam tüm kuralları ezberlemem gerekecek sanırım” Dedim ve genç kadına sırıttım. “Yazarı mı tabiî ki Park Wee Na! Ah kitapta sadece 2 kural var zaten.” Diye devam etti Wee Na ve göz kırpıp gülümserken konuşmasını sürdürdü: “Vee Birinci kural: İkinci kurala sakın inanmayın der” diye gülümserken

benim kahkahamla Sae Jun dönüp bana baktı. Tanrım bu çatık kaşlar bile keyfimi kaçıramadı.

“Anladığım kadarıyla senin bu kutsal kitabın özeti şu: Bir kıyafeti gördün mü onu kimseye bırakma ve kendine almadan da pes etme” dedim.

Wee Na da kahkahayla gülerken başını salladı: “Çok çabuk öğrendin” derken elime dokunup dostça sıktı. Ardından devam etti: “Hayat için de geçerli bir kural bu. Senin olanı başkasını kaptırırsan ömrün boyunca onun pişmanlığını çekersin” dedi.

Akşama doğru onlardan ayrılıp eve geçtik. Güzel bir gündü ve neyse ki alışveriş gibi kadınların genine işleyen, erkeklerin de şartellerini attıran bir deneyim ikimiz için de güzel geçmişti.

En azından Sae Jun hemcinsiyle konuşmuş ve Wee Na’yla utanç dolu konuşmamıza şahit olmamıştı. Yine de aklımdaki soruların cevapları henüz verilmişti. Sae Jun bir çocuğun amcasıydı ve bir abisi ya da kardeşi vardı. Bunu derhal öğrenmeliydim. Tabi o anlatana kadar bekleyecektim.

Eve geçince kıyafetimi değiştirmek için odaya girdim. Yorgunluğumu kelimelere dökerken Sae Jun da peşimden geldi

ve saçlarımı yüzümden çekip beni kendine yapıştırırken konuştu:

“Birkaç saatlik bir işim var. Sen evden çıkmadan beni bekle” dedi ve tam öpecekken kendimi geri çektim.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum ardından.

Bana bir açıklama yapmak zorundaydı ve döndüğünde Sherlock’a bağlayıp delil avına çıkarmamalıydı beni. Bu saatte doğal olarak beynimin mesaisi hiç bitmeyen “Komplo teorileri Departmanı” yine tam vardiya çalışıp beni yakada iz, kıl, tüy, saç aramaya yönlendirecekti. Ah ya da yem inek yemi…

“Sana döneceğim dedim, nereye gittiğimi sorma. Sadece beni dinle” dedi ve bir kez gülümserken kapıya doğru yürüdü.

“Bana nereye gideceğini söylemeden gitmene izin vermeyeceğim” dedim ve koşarak kapının önünde set oldum. Ah bir buçuk metrelik boyumla muhtemelen sadece buz hokeyi kalesi gibi kalmıştım.

Ki Sae Jun da bana ve cüsseme alay eder gibi bakarken iyice yaklaştı ve fısıltıyla konuştu:

“Kimseye hesap vermedim Han Ah. Bundan sonra da vermeyeceğim. Şimdi çekil” dedi.

Onu ellerimle itmeyi denedim ama kapıyla beraber ben hareket etmişim gibi hissetmiştim. Ellerim Sae Jun’un geniş ve sert göğsüne dokunan bir tüy gibi kalırken onları tuttu ve ansızın beni savururken kapının önündeki barikatı yıkıp geçti.

“Bu kadar işte….” Dedim ve arkamı dönüp bezgin bir halde yatak odasına doğru yürüdüm.

Yürümek mi ah hayır yalnızca bir adım atmıştım ki kolumda tutup sertçe çevirdi beni.

“Ne bu kadar?” diye sordu.

Gözlerindeki merakı gördüm ve omuz silkip cevap verdim

“Senin kibarlığın işte bu kadar. Yalnızca 24 saat. Karantina süresi dolunca Çakma Sicilyalı yeniden özgür kaldı. Olsun en azından kibar ve romantik taraflarını da gördüm ya ölsem de gam yemem” dedim.

Sae Jun Ansızın sırıtırken ben duvara toslayan bir araba gibi olmuştum onun bu tavrıyla.

“Sana kibarlığımı ve romantizmimi dönünce göstereceğim sevgilim. Ha eğer bir kadına gittiğimi düşünüyorsan bu bana açıkça bir hakarettir ve karımın bu saygısızlığına hoşgörü gösterecek değilim. Bu yüzden sana cevap vermiyorum” deyip kapıya yöneldi tekrar.

Nasıl ya! Bir anda tüm oklar bana dönmüş ve tüm parmaklar tarafından suçlu ilan edilmiştim. Bir kadının kocasının nereye gittiğini sorması kadar normal bir soru var mı? Bu soru matematik dünyasının 2 kere 2 kaçtır sorusu kadar kolay ve basit bir soruydu. Buna her koca cevap vermeliydi. Ah benim Çakma Sicilyalım klasman dışı olduğunu sanıyorsa yanılıyordu!

“Sadece normal bir çift olmak istiyorum. Kocasının nereye gittiğini soran normal kadınlardan biriyim ve sen de nereye gittiğini söyleyerek normal bir koca olabilirsin. Neden bu kadar kızdığını ise inan ki bilmiyorum” dedim Sae Jun kapının kolunu kavrarken.

“Han Ah benim ne iş yaptığımı biliyorsun. Bu saatte ya lanet olasıca bir adamın kemiklerini kırmaya, ya da benim olanı almaya gidiyorumdur. Bilmemen senin yararına” dedi ve kızgınlıkla bana bakarken benim sabrım çoktan taşmak üzereydi.

“Niye bana hiçbir şey anlatmıyorsun?” Diye bağırdım.

O an hala bana hayatı hakkında bir şeyler anlatmadığını hatırladım. Bana güvenmiyor muydu yoksa anlatacak kadar değer mi vermiyordu bilemiyordum.

Cümlem üzerine elini alnına götürüp derin ve sinirli bir nefes verirken çatık kaşlarıyla yeniden baktı ve

“Döneceğim” diyip kapıyı açtı.

Pes etmiştim. Wee Na’nın bir ceketi kapma öğüdünü hatırladım o an. Beni olanı almalıydım üstelik Sae Jun dünyada bir taneydi ve ben onu kapmak isterken başaramamıştım ve şimdi pes ediyordum.

Gözlerimi yere dikip yerdeki şekillerden bir dünya kurarken yeniden onun sesini duydum:

“Normal hanımlar kocaları işe giderken onlara veda öpücüğü verirler” dedi ve beni m tereyağı olmadığıma yeniden şükretmemi sağlayan bir gülücük attı.

Tanrım! Bu gülüş için bile karşıma çıkan tüm kızları gezegendeki son gemiye bindirip yollayabilir, tüm inekleri samanlıklarına kilitleyebilir, tüm sürüngenleri kaygan bir çukura atabilirdim.

Ayaklarımı isteme istemeye sürür gibi yapıp kalbimle ona koştum ve sade bir öpücük verip kendimi çektim.

Aynı anda Sae Jun belimden o kadar güçlü bir şekilde kavradı ki tüm parmaklarının tüm kıvrımlarını belimde hissederken bedenim ona yapışmıştı. İştah açan bir şekilde ağzı dudaklarıma kapanırken benim de tüm hücrelerim dış dünyaya kapandı ve sadece Sae Jun kaldı geriye. Boynuna dolanıp içimden gelen yoğun bir arsızlıkla ona karşılık verip teninden o güçlü arzuyu alırken aynı arzuyu onun tenine verdim.

Öpüşmemiz bitince elleriyle yüzümü avuçladı ve bu sefer de alnımdan öperken “Hemen döneceğim merak etme” deyip ansızın çıktı.

Ah sen dönene kadar ben de muhtemelen anca hayata dönerdim. Sarhoş gibi sarsılan bedenimi odaya sürükledim ve içimden geçen bir şarkıyı mırıldandım. Bu gece için ona muhteşem şeyler yaşatacak ve kasaplık kariyerinin zirvesini gösterecektim. Gözlerim ayıcıklı pijamalarıma takılınca da iğrenerek baktım ve o an hatırladım! Tabi ya! O değerli hazinemi nasıl unutmuştum.

“Mafyaların Efendisi: Kralın Dönüşü” nü beklerken de hazırlandım ve evden “onları” almak çıktım.

Bu arada boyum bir buçuk metre değildir. Sakın o cümlemi dikkatte almayın. Kocamın yanında hobbit kalsam da bu halimden mutluydum. Zaten Bizim uyumumuz tamamen bu zıtlıklarımızdan kaynaklanmıyor muydu?

****

Sae Jun evden çıkarken gülümsüyordu. Han Ah’ın kıskançlıkları, paranoyaları, planları ve tüm çılgınlıkları onu tüm hayatında olmadığı kadar mutlu ediyordu. Bu gece de O Kuzey Koreli İş adamına gereken gözdağını verip bir işi daha halledecekti. Han Ah’a bunlardan bahsedip kızı korkutmak ve saçma kuruntulara neden olmak istemiyordu.

Şüphesiz karısı ona kendisine dikkat etmesini, çatışmaya girmemesini, kötü adamlardan uzak durmasını öğütleyecek ve

kadın duygusallığıyla işleri daha beter berbat edip bütün geceyi kaygılanarak geçirecekti.

Bu geceki iş de Sae Jun için son derece basitti ve bunu karısına anlatamayacağını biliyordu. O yüzden nereye gittiğini söylememişti. Üstelik karşısındaki adama güvenmediğinden bu gece için Han ah'ın güvenliğini tehlikeye atmamak adına evden çıkmamasını da öğütlemişti. Tüm bunları Han Ah'a anlatmak ve onu ikna etmek muhtemelen birkaç haftayı bulacağından detaylara girmemişti.

Şimdide de aklına Han Ah'ın duruşu, gülüşü, alışverişteki neşesi gelmiş ve Bentley'ine kurulurken de onunla yağmur ah hayır fıskiyeler altındaki öpüşmesini hatırlamıştı. 30 yıllık hayatı boyunca eve çabucak gitmek için bu kadar harika bir nedeni olmamıştı.

Kulübe geçince de adamları bir güzel tehdit edip istediği neticeyi almıştı.

Yoluna çıkmayacaklar ve onun gücünü kabul edeceklerdi. Kırkların sonundaki Kuzey Koreli şişman adam Sae Jun'a ölümüne bakarken her şeyi sineye çekmek zorunda kalmıştı. Onun Kuzey Kore malı ucuz silahlarının yanında genç adamın son teknoloji silahları yeterli etkiye meydana getirmişti. En azından herkes böyle sanıyordu.

Sae Jun kulüpten çıkıp tek başına eve doğru sürdü arabasını. Rezidansa yaklaşmışken de Han Ah'ın taksiden indiğini gördü. Aracı valeye bırakmadan kızın taksisinin yanında durdu ve hızla arabadan çıkıp Han Ah'a doğru yürüdü. Ona çıkmamasını söylerken yine kendisini ciddiye almamıştı.

Kız arabadan bir valiz çıkarırken karşısında kocasını görünce yaramazlık yapmış ve yakalanmış küçük bir çocuk gibi alt dudağını ısırdı.

Sae Jun elinden çantayı alıp önce karısına sonra çantaya baktı. Taksici giderken de diğer eliyle kızın kolundan tutup kızgın gözlerini yüzüne dikti.

"Nereye gittin?" diye sordu. Sakin ama emreder şekilde sormuştu.

"Büyükbabamı görmeye. Ayrıca evden alacağım bir şeyler vardı" dedi Genç kız ve kocasından gözlerini kaçırdı.

Niye söylemişti ki nereye gittiğini. Kocası lütfedip nereye gittiğini söylemezken kendisi sazanlıkta dünya rekoru kırmıştı. Kolunu kocasından kurtarıp ona aynı kızgınlıkla baktı.

“Ne o büyükbabamı görmem de mi yasak?” diye sordu.

“Bu gece yasaktı evet. Sana evden çıkma dediğimde çıkmayacaksın bir daha!” dedi genç adam ve kızı sürüyüp eve götürmeye kalktı.

Han Ah bir yandan onu gördüğüne sevinip bir yandan yine öfkesiyle karşılaştığı için üzülmüştü. Tüm gece onu beklemek zor gelince eve gitmiş ve bir zamanlar koleksiyonunu yaptığı son derece seksi geceliklerini, kombinezon ve iç çamaşırlarını almıştı. Sae Jun içindekileri bilseydi o valize öylece tiksinir gibi bakar mıydı acaba? Genç kız bu düşünceyle sırıtıp valizi kapıp kocasının kolunda yürüdü.

Bu sırada birkaç ani fren sesi geldi ve ardı ardına silahlar patladı. Sae Jun Han Ah’ı tuttuğu gibi arabasının arkasına götürdü ve kızın başını koluyla sarıp hızla silahına yöneldi. Han Ah çığlık çığlığa bağırırken tırnaklarını adamın sırtına geçirip ona sıkıca sarılmıştı.

Lanet Kuzey Koreli adamın bu gece bir olay çıkaracağını bekliyordu ama evine kadar gelip tehdit etmesine şaşırmıştı Sae Jun.

Aynı zamanda ölümüne sinirlenmiş ve Han Ah'ı tehlikeye attığı için gözünü öfke bürümüştü.

Birkaç mermi daha sıkarken kendi adamları da Kuzey Koreli'ye karşılık verip onları savuşturmuştu. Silahlar ansızın kesilip 3 araç yola çıkarken Sae Jun da karısını kollarıyla tuttu ve alıp göğsüne bastırırken sakinleştirmek istercesine ensesini okşadı.

Han Ah'ın titremesi geçince adama baktı ve Sae Jun karısının soran gözlerini görünce kızgınlıkla konuştu:

"Sana çıkma dediğimde çıkma bir daha" dedi ve kızın elini tutup eve doğru yürüdü.

Ancak Han Ah'ın dizleri tutulduğundan ayakta bile zor duruyordu. Bunun üzerine Sae Jun tek hamlede kızı kucağına alıp binaya taşıdı.

Han Ah ilk kez bu denli korkmuş, sadece kendisini değil Sae Jun'un da ölümle yüz yüze geldiğini görünce dehşetle irkilmişti. Onu kaybetme korkusunu iliklerine kadar hissederken dizlerinin bağı çözülmüş ve değil yürümeyi ayakta durmayı bile unutmuştu.

Şimdi de kocasının boynuna sıkıca sarılırken gözyaşlarını umarsızca akıtıyordu.

Bu olay Sae Jun için pek de önemli değildi ama karısı varken yarınki işin o adamı ortadan kaldırmak olduğuna kesin kanaat getirdi. Lanet olsun ki karısı da asla söz dinlemezdi ve şimdi herkes onların nerede yaşadığını öğrenmişti. Han Ah'a hala kızgındı ama en çok da kendisine kızgındı. Nasıl bu kadar dikkatsiz olmuştu. Karısı yanındayken her şeyi unuttuğunu fark edip sinirle kaşlarını çattı.

Eve girdiklerinde de Han Ah'ı kanepeye oturttu ve yere dizlerini dayayıp onun önünde diz çökerken kızı kendine çekip uzun uzun öptü.

Siniri geçmemiş olsa da karısına kızmak elinden gelmiyordu.

Kızın Islak yanaklarına yapışmış saçlarını yüzünden çekerken de göz göze geldiler.

"Seni artık yanımda tutamam" dedi bir anda genç adam.

Bundan sonra başına neler geleceğini bilmiyordu ve karısına bir şey olur korkusunun ölümden beter olduğunu bugün anlamıştı.

“Ne demek yanımda tutamam. Beni uzaklaştıracak mısın kendinden” diye sordu Han Ah…. Endişeden ölüyordu. Az önceki olayı endişesi, ölümün soğuk yüzünün tedirginliği değildi bu. Bu kocasından ayrılacak olmanın telaşıydı.

“Sevgilim” dedi Sae Jun kızın sorusu üzerine ve ona üzgün gözlerle bakarken devam etti:

“Yanımda kalırsan sana gelecek zararlardan, başına geleceklerden korkuyorum. Seni koruyamazsam …” diye devam etti genç adam “Ölürüm” diyecekken Han Ah atıldı ve adamın boynuna sokulurken konuştu:

“Ben; senin yanındayken başıma geleceklerden değil, sen yanımda değilken başıma geleceklerden korkuyorum” dedi ve sessizce ağladı.

Sae Jun bu cümle üzerine hızla karısını kendinden çekti ve ona inanmıyormuş gibi bakarken konuştu:

“Tanrım! Sana delicesine aşığım…” dedi ve kızı vahşi bir arzuyla öptü.

Tutku, arzu, aşk ama en çok da korku dolu uzun bir öpüşme olmuştu. Ancak Han Ah bir anda kendini çekti ve gözlerini sonuna kadar açıp:

“Aman Allah’ım valiz, valizi unuttuk” dedi ve hızla ayağa kalktı. O değerli hazineyi öylece sokakta bırakmışlardı.

“Boşversene” dedi Sae Jun ve kıza iyice yaklaştı. Valizdeki iki kıyafet umurunda değildi.

Zaten Onun şu an ilgilendiği en son şey kıyafetlerdi!

“Ah boş verememem içinde çok şeyy geceliklerim, şeyyy şey işte.. Ah Tanrım! İç çamaşırlarım vardı” dedi genç kız ve kocasına baktı.

Sae Jun çatık kaşlarını karısına dikip “Neeee?” diye gürledi ve ikisi şaşkınlıkla bir birlerine baktılar.

“Ne demek iç çamaşırları.. Yani sokağın ortasın o şeylerin.. “ diye cümleye başladı kocam.

Ah devamını getirmese de ben onun tüm dediklerini anlamıştım. Eh artık Saejunolog olduğumu söylememe gerek yok sanırım. Her hareketinin her sözünün uzmanı olarak onun az sonra köpürmek üzere olduğunu anlayıp “Eminim aşağıdadır. Gidip alayım” dedim ve ayağa kalktım.

O kadar hızlı kolumdan çekip tekrar yere yapıştırmıştı ki eminim altımdaki yumuşak bir kanepe olmasaydı alet edevatım ağır hasar görürdü.

“Boşver.. Senin olduğunu nereden bilecekler” dedi ardından ve konuyu bir an evvel kapatmak ister gibi ayağa kalktı.

Boş vermek mi? Wikileaks belgeleriyle dolu bir çanta bile inan bana daha boş verilebilirdir. Ah Amerika’nın o valizden haberi olsaydı Kitle İmha Silahı var bahanesiyle Seul’u işgal ederdi.

Ne yapıp edip kocamı ikna etmem gerektiğini düşünürken Bu arada aşağıdaki birkaç siren sesi yankılanmış ve birkaç dakika sonra durmuştu. Polisler silah sesleri üzerine gelmiş olabilirlerdi. Ancak iki tarafın da çekilmesiyle geldikleri gibi gitmişlerdi.

Bu önemsiz ayrıntıları atlayıp kocama döndüm ve

“Boş veremem.. 5 yıllık göz nurum, yavrularım kayıp Sae Jun… İçindekileri bir görsen” dedim ve onu ikna etmeyi umarak baktım.

“İçindekiler beni ilgilendirmiyor Han Ah. Doğrusu onlara ihtiyacın olduğunu da pek sanmıyorum” dedi kocam ve çapkın bir sırıtışla bana bakarken ilk kez yoğun bir utanç duydum. Elbette ihtiyacım yoktu ama senin vardı! Ayıcıklı pijamalarımın senenin mafya kreasyonuna uyduğunu pek de sanmıyorum.

“Lütfen aşkım gidip alalım, ya mermi isabet ettiyse. ah şimdi yaralanmış bile olabilirler, Tanrım acil yardım çantası” demiştim ki kendimi fazlaca kaybettiğimi anlamam için kocamın gözlerine bakmam yetmişti.

Kolay değil, Bruce Wills’in Zor Ölüm filmine konuk oyuncu diye katılmış ve kafamın üstünden vızır vızır mermiler geçerken fiziksel sağlığım değil ama mental olarak hayli darbe almıştım. Saçmalamam normaldi.

Çakma Sicilyalı ve Yamuk Prenses Valiz Avında 1 – Bu gece Sasseng Sokağında!

Evet neticede Sae Jun’u ikna etmiştim ve beraber aşağı inmiştik. Benim dışarı çıkmama izin vermeden kapının önünde bekletip naklen yayınla durumu iletiyordu. Uzun boyuna uygun attığı adımlarla iki dakikada etrafı hızlıca taramıştı. Bu sırada bir kaç adamı yanına gelmişti.

Onlara bir şey demiş ancak benim bulunduğum yerden duymam imkansız olduğu için dudak okuma yöntemine girmiştim.

Görebildiğim tek şey ise gece karanlığında dikilen karanlık adamlardı. Üstün Dudak okuma yöntemimle kocamla adamları arasında geçen konuşmayı kendime simültane tercüme ediyordum.

“Burada bir valiz gördünüz mü?” diye soruyordu benim gördüklerimle Sae Jun.

“Hayır efendim ne valizi” diye devam ediyordu adam.

“Karımın iç çamaşırları var içinde, hepsi çok pahalı ve markalı” diyordu Sae Jun.

“İç çamaşırları mı puhahahh” diyen iki adama kocamın cevabı da şu oluyordu: “Gülersiniz haa alın bakalım takk tak takk” ve ekran kararır. Fonda kurşun sesleri duyulur ve The End.

Ahh bu senaryo hiç de Sae Jun’a uygun değildi. Adamlarına bunu soracağını sanmıyordum. Neticede yanılmamıştım. Yanıma döndüğünde kimsenin valiz görmediğini söyledi.

Ona içindekilerden bahsedip bahsetmediğini sorunca her an patlayacak bir volkan gibi baktı ve öfkeli bir sesle cevap verdi:

“Sen delirdin mi? Adamlara karımın hayli seksi kıyafetlerinden mi bahsedecektim” diye sorması yetmişti.

Evet delirmiştim. Bir mafya babasıyla evlenerek deliliğe adım atmış, ona aşık olarak da doktoramı tamamlayarak diplomamı almıştım. Ah bu diploma hayatımın en büyük başarısıydı. Ona deliler gibi aşıktım. Gibisi fazlaydı ve içimden taşıp gelen yoğun bir aşkla hala köpüren Çakma Sicilyalımın koluna dolandım ve başımı o güçlü kola yaslayıp keyifle gülümsedim…

“Bir gün beni öldüreceksin ama ne zaman bilmiyorum.” Dedi bu sırada. Gardını yıkmıştım.

Elimden tutup eve çıkarırken de yaramazca gülümsedim ve “Bu gece ölemezsin” deyip uzanıp onu öptüm.

Yorucu geçen bir gündü ve uyumaya hazırlanırken –ayıcıklı pijamalarımla elbette- kocama sarılıp başımı göğsüne yasladım ve onun kollarını bana dolamasını hissedene kadar konuşmadım. Sadece kollarını dolamadı yardımcı eylemlerle de beni hayli mutlu ederken konuştum…

“Bu gece sana zarar gelebilirdi” dedim. Ona bu kadar yakınken bir an ellerimin altından kayıp gittiğini düşününce gemisini fırtınaya veren bir kaptanın hüznüne gömülmüştüm.

“Valizine gelecek zararın yanına beni hatırlaman ne hoş” dedi Çakma Sicilyalım ve benim o güne kadar ondan görmediğim bir duyguyu daha hayata geçirdi. Evet Alınmıştı ve valizimi kıskanmıştı.

“O valizi bir gün kocam olacak adam için hazırlamıştım. Ama kocama bir şey olursa ne o valizin bir değeri kalırdı ne de benim! Hem içindekiler görmediğin için bu kadar rahat konuşuyorsun” dedim ve iyice sırnaştım.

Sae Jun ise beni kollarıyla yeniden sararken kulağıma fısıldadı…

“Bana hiçbir şey olmayacak.. Ama sen benim yanımda kaldıkça korkum sürekli artacak Han Ah.” Diye devam edip hayattan bağlarımı koparırken ne kadar da acımasızdı!

“Bana da bir şey olmayacak. Unuttun mu ben Kore’nin en korkulan mafya babasını bile alt ettim.” Diyerek dirseğim üzerinde doğrulup ona baktım. Yüzünden kocaman bir gülümseme geçerken dayanamayıp dudaklarına yapıştım.

“Nasıl unutabilirim ki zavallı adamın hayatını karartmışsın” dedi sonra ve kaburgasına sert bir dirsek yerken Sicilya First Leydisiyle dalga geçmemesi gerektiğini öğrenmiş oldu.

“İşte bu acıttı” dedi ardından Sae Jun ve kolunu altıma kaydırıp beni kendine çekerken konuştu:

“Gittikçe ustalaşıyorsun” derken alnımdan öpüp gözlerini usulca kapadı.

******

Ertesi gün genç çift beraber şirkete geçtiler. Sae Jun’un Han Ah’ın çalışmaması isteği karısının güçlü kararlılığıyla bertaraf edilirken şirketteki bir haber ikisini de hayli şaşırtmıştı.

Han Ah magazin haberlerine ve twitter dedikodularına bakmak için pc başına geçmişken her tarafı saran o haberle Sae Jun’a koştu.

“Aşkım hemen haberleri aç aç aç” diye bağırırken bir yandan da saçlarını karıştırıyordu. Sae Jun rastgele bir siteye girdi ve okuduğu haberle kalakaldı.

“Bu iç çamaşırları kimin?” yazan manşetlerde Han Ah’ın özenle biriktirdiği babydoller, gecelikler, renkli renkli çamaşırları polise karakolunun masasını süslemiş ve tüm Kore’ye ulusal bir eğlence çıkmıştı.

“Ah Tanrım! Bir de sutyenlerden Polis Asayiş yazsaydınız manyak herifler” diye kızgınlıkla bağırdı Han Ah ve sinirle yumruğunu masaya indirdi.

Kocası ise haberde adı geçip geçmediğine bakıyordu. O civarda oturduğunu bilen basın ya da polis yoktu ancak böyle bir haberin varlığı bile mafya dünyasındaki itibarını onarılamaz şekilde düşürebilirdi. En güçlü silahları satan bir şirketin bebek bezi satmasına eşdeğer olan bu haber karşısında ismini görmemesiyle rahatlamıştı ancak bir yandan hala kızgındı.

Han Ah eğer dün gece sözünü dinleseydi tüm bunları yaşamak zorunda kalmayacaktı. Ama hayır o yine içindeki küçük isyancıyı bastıramamış ve firar etmişti. Bu düşünceyle hızla ayağa fırladı. Uzun boyu ve güçlü yapısıyla karısına gereken tehdidi savurmayı umdu.

“Han Ah seni son kez uyarıyorum eğer bir şeyi yapma dediysem yapmayacaksın. Duydun mu beni. Bir daha bu türden bir

rezaleti istemiyorum" Diye bağırırken karısı ona şaşkınlıkla bakıyordu.

Ancak Sae Jun biliyordu ki Böyle bir ses tonu ve kararlı ifade şarttı.

"Beni tehdit etmeyi bırak" diye cevap verdi Han Ah ve odadan çıkmak için kapıya yöneldi.

Tartışmak istemiyordu ve yeni bir küslüğü kaldıramazdı. Ama Sae Jun olun elini tutup kendine çevirirken kaçınılmaz olana yaklaştığını anladı.

"Tehditlerim işe yarasaydı bırakırdım ama senin akıllanacağım yok. Benim dediklerimi yapmak zorundasın Han Ah. Yoksa seni ya eve kilitleyeceğim ya da bu iş burada biter..." demişti ki ansızın durdu Sae Jun.

Han Ah kocasının kalbini çıkarmasıyla daha az acı çekerdi muhtemelen ama bu boşanma iması o an kendisine çok ağır gelmişti. Başını çevirip, kalbini dehşetle çarptıran bu güçlü duygunun etkisiyle dolan gözlerini saklamayı umdu. Onun için ne kadar da kolaydı boşanmayı ima etmek...

Bu düşüncenin bu kadir basit ve yalın, bu kadar kolay ifade edilmesi karşısında hayli üzülmüştü.

“Peki dediklerini yapacağım…” dedi ardından genç kız ve yeniden onun gözlerinin bakmadan kollarından ayrıldı.

Bir ay önceki gururu olsaydı diklenip karşı çıkar ve neticede boşanmayı bile göze alırdı ama artık gururdan daha değerli bir duygunun varlığıyla dolmuştu.

Kendini adamdan ayırırken zorlukla gülümsedi Han Ah ve “Şu va-valiz olayı sinirimi şey bozdu” diye beceriksizce bir cümle kurup hızla kendini çekti ama Sae Jun onu bırakmadı ve sert bir hamleyle göğsüne bastırdı.

Karısının üzüntüsünü dolan gözlerinden, titreyen çenesinden ve her zaman verecek bir cevabı olmasına rağmen kekeleyen sesinden anlamıştı.

“Özür dilerim sevgilim” dedi bir süre sonra genç adam.

Kızın saçlarını sevecenlikle okşarken Han Ah usul usul ağladı ve yumruklarını adamın sert göğsüne yavaşça vururken konuştu:

“Bir daha boşanmadan bahsetme seni lanet olası Çakma Sicilyalı” dedi ve Sae Jun bu cümle üzerine gülümserken karısının saçlarına bir öpücük kondurdu.

Sadece Han Ah'ı korumak istiyordu ve ağzından çıkan bu cümle karısı gibi kendisini de üzmüştü.Neticede onun gönlünü almayı da başarmıştı.

Öğleden sonra da reklam işleriyle görüşmek için Kyu'nun yanına geçmek istedi Han Ah ancak Sae Jun buna izin vermeyip gitmek yerine adamı buraya çağırmasını söyledi. Hem Han Ah'ı gözünün önünden ayırmamış olacak hem de o eski sevgili konusu canını sıkmayacaktı.

Bir saat kadar sonra da Kyu ve Yaen ellerinde çantalar ve kocaman eskizlerle şirkete gelmişlerdi. Byung ile Sang Woo da toplantıda hazırken Kyu ilgiyle Han Ah'ı süzmüş ve genç kızın hayli neşeli tavrı ve kocaman gülümsemesiyle eski duyguları yeniden alevlenmişti. Han Ah'la Sae Jun'un evli olduğunu bilmeyen Kyu ve Yaen'in bu ikisi hakkındaki planları ise hiç de masum değildi.

Nitekim Yaen toplantıya girmeyen ancak birkaç dakikalığına görünüp varlığını etkili bir şekilde hissettiren Sae Jun'un neden toplantıya girmediğini sormuştu.

"Başka işlerle ilgileniyor" diye geçiştirdi Han Ah ancak kadının ısrarlı soruları ve bitmek bilmeyen merakını görünce masadaki devasa delgeçle kadının dudağına iki delik açma hissini zorlukla bastırdı.

“Han Ah şiii televizyon reklamları için şunu düşündük… Üniversiteden yeni mezun heyecanlı bir genç kız yıllardır hayalini kurduğu iş olan Park Holding’de gider ve mülakat çok kötü geçmesine rağmen içindeki cevheri gören yöneticiler tarafından işe alınır. Konseptimiz ise Şirkette yetenekli herkese bir yer olduğu” diye anlattı Kyu.

“Ah ne yaratıcı bir konsept Kyu şi bravo” diye lafa girdi Han Ah.

Yapmak istediği tek şey dalga geçmekti ama Yaen öne atılmış ve Han Ah’ı küçümseyen bakışlarıyla konuşmuştu:

“Tamamen benim fikrim” dedi Yaen.

“Sizden de ancak böyle bir fikir beklerdim” diye lafa daldı Han Ah ve tek kaşını kaldırıp kadına baktı.

“Sanırım bundan Bay Sae Jun’a da bahsetmeliyiz. Ben birkaç dakikada tv reklamını, radyo spotu ve outdoor reklamları özetleyip geleyim” dedi Yaen ve hızla ayağa fırladı.

Han Ah kadının süratine şaşıramadan kadın çıkmış ve muhtemelen kocasının odasına çoktan dalmıştı.

“Bayan Yaen biraz tez canlıdır” diye konuştu Kyu.

“Az sonra tez cansız” olacak diye kendi kendine fısıldadı Han Ah ve

“Detayları Asistanım Byung ve şirketin Genel Başkan Yardımcısı Bay Sang Woo’yla netleştirin Kyu şi benim acil bir işim var” diyip odadan çıktı.

Hiç beklemeden Sae Jun’un odasına girince gördüğü manzarayla kalakaldı. Kadın kocasının masasına iki eliyle dayanmış ve masanın üzerindeki belgeleri gösteriyormuş gibi yapıp tüm dekoltesinin kocasının gözlerinin önüne sermişti.

2. bir inek vakası çekemeyecek olan Han Ah kadının derin dekoltesinden taşan göğüslerine tiksintiyle bakıp estetik operasyon için acil randevu alması gerektiğini anladı. Kendisinin iki çiftini toplasalar bile Yaen’in bir tanesi kadar etmiyordu ve Han Ah bu ölümcül füzelere karşı elinde su tabancı varmışçasına korkudan irkilmişti.

Neyse ki Sae Jun’un bakışlarının oraya kayıp kaymadığını görmemiş ve içini rahatlatmaya çalışarak heyecanla lafa girmişti.

“Bayan Yaen sanırım içeride sizi bekliyorlar. Acil bir durum varmış” diyerek kadının asık suratının keyfini çıkardı Han Ah.

Aynı anda bakışları kocasına kayınca da Sae Jun’un keyifle sırıttığını görüp kendine küfürler yağdırdı. Kıskandığını bu kadar belli etmesi ve Sae Jun’un bununla eğlenmesi ipleri kocasına vermesinin resmi ifadesiydi.

Yaen çıkar çıkmaz da Han Ah adımını attı. Burada daha fazla kalırsa Sae Jun onunla dalga geçecek ve kıskandığını açıkça ima edip kendisiyle bir güzel eğlenecekti.

Kapının kolunu kavramışken “Bekle” dedi kocası bu sırada.

Han Ah kocasının emriyle öylece durdu. Ona dönüp bakamadı bile. Bildiği tüm laf, tüm bozmalar, tüm imalar ve alaylar uçup gitmişti ve üzerine basılıp pert olmuş bir böcek gibi hissediyordu kendini.

Sae Jun arkadan karısına yaklaştı ve eliyle saçlarını ensesinden çekerken kızın çıplak boynuna tutkulu bir öpücük bıraktı. Han Ah gözlerini kapatıp tüm bedenini titreten bu anın keyfini

çıkarırken Sae Jun da arkadan sarıldı ve ellerini Han Ah'ın karnında birleştirirken kulaklarına fısıldadı.

"Başka kadınları kıskanmana dayanamıyorum. Ne zaman anlayacaksın? Benim için yalnızca sen varsın" demişti.

Han Ah şimdi titremesinin tüm vücudunu sarmasına izin verdi. Mutluluktan ölüyordu ve o halde kocasına yüzünü dönerken yaramaz bir çocuk gibi dudak büzdü.

"Eğer bir gün ölürsem ya da işte bir şey olursa, bilmiyorum benden ayrılırsan… " dedi Han Ah ardından devam etti: "O kadın olmaz. Anladın mı o kadın olmaz?

Yaen denen o sürüngenle olursan yemin ediyorum seni öldürürüm." Dedi. Bu düşünce bile boğazında yağlı urgan varmışçasına nefesini kesmişti.

O kadının güzel ve çekici yüzünün arkasında kötü bir film karakteri, kıskanç ikinci kadın, pembe dizilerin Lucinda'sının olduğunu biliyordu. Evet kötü kadınların adı da Lucinda'ydı Han Ah'a göre ve Yaen şu ana kadar gördüğü en güçlü Lucinda adayıydı. İnek neslinin biricik üyesi Hayla bile Lucinda'nın yanında teletabilerden en irisi olarak kalıyordu.

“Saçmalama” diyerek onun düşüncelerini dağıttı Sae Jun. Karısının bir anda bu kadar detaylı dram yazmasına şaşırmıştı. Dahası nasıl oluyor da kendisini bırakacağını düşünmüştü ki!

“Biliyorum saçmalıyorum ama içimde yatıştıramadığım bir his var. Bu kadın beni korkutuyor sevgilim. Lütfen onunla bir daha asla konuşma” diye devam etti sözlerine Han Ah.

Sae Jun kızın kalçalarını tutup kendine bastırırken aralarındaki bir nefeslik mesafeyi kıza işkence edercesine kapatmayarak cevap verdi:

“Konuşmayacağım” dedi ve o mesafeyi de kapatıp karısını arzuyla öptü.

Aynı anda eli kapının kilidine gitti ve Han Ah fark etmeden odasının kapısının kilitleyip kızı masaya doğru sürükledi.

~~~~~~

Akşam iş çıkışında da beraber eve geçtiler. Sae Jun’un arabası dünkü çatışmada zarar gördüğü için Audi marka bir cip kullanıyordu. Han Ah kocasının yanında ön koltuğa oturup bugünü düşünürken kızarıp utandı ve aynı anda Sae Jun’a
~~~~~~

bakarken bu hızla giderse her yıl üçer beşer çocuk doğuracağını anladı.

Çocuk fikrini şu yaşına kadar bir kez olsun düşünmediği gibi hamile ve çocuklu kadınlara alien türünden birer varlıklarmış gibi baktığını hatırladı. Şimdi İse Sae Jun'dan bir çocuk fikri kalbinde bir kreş açmış ve içine onlarca çocuğu doldurup onu mutlu etmişti. Bu fikrini kocasına açmadı ancak onun da çocuk düşüncesi karşısında sevineceğinden emindi. Bu yüzden o an bir karara vardı. Artık korunmayacaktı.

Araba rezidansa girmek yerine otoyola geçince Han Ah heyecanla atılıp nereye gittiklerini sordu.

"Orada kalamayız o lanet adam evimi öğrendi. Yeniden dağ evine geçiyoruz." Dedi Sae Jun.

Han Ah kocasının kararına elbette itiraz etmedi.

O ıssız ve sessiz evde kalmak artık mesele değildi. En son oradan ayrıldığında kocasından kaçmıştı oysa şimdi araları çok iyiydi ve onun olduğu her yeri seveceğini biliyordu.

Yol boyunca da birkaç önemsiz konudan sohbet edip tatlı tatlı atışmışlardı. Araba büyük demir kapının önüne gelince de Han

Ah nedensiz yere heyecanlandı. Bu evi kesinlikle seviyordu. Yaşam tarzına hiç de uygun değildi ama Sae Jun'a ait ne varsa açık yüreklilikle sevmeye hazırdı.

Arabadan inip kocasını beklemeden içeriye geçti. Sae Jun adamlarıyla bir şeyler konuşuyordu ve Han Ah da üstünü değiştirmek için odalarına geçti. Koyu yeşil, eteği fırfırlı bir elbise giyip aşağıya indi. Sae Jun ortalarda görünmüyordu. Han Ah onun çalışma odasında olduğunu düşünüp içeriye girdi.

Bu sırada tam karşısındaki duvarda gördüğü bir resimle şoke olmuştu. Kyu'nun çizdiği lisedeki o portresiydi. Sae Jun odada yoktu ama Han Ah o an kocasını bile unutup resme doğru yürüdü.

Muhteşem yılkı atları tablolarının arasına konmuş karakalem çalışması kendi portresini görüp de heyecanla kasıldı. Kocasının hayatına tamamen girdiğini ve onun kendisini, kendisinin de onu bir parçası olarak gördüğünü anladı. Artık aralarında tüm duygular olgunluğa erişmiş ve geriye tek bir tereddüt kalmamıştı.

Bu sırada odaya dolan adım sesleriyle hızla arkasını döndü. Sae Jun durdu ve omzunu kapıya yaslayıp gülümsedi.

“O aptal adamın hergün senin yüzünü görmesine izin veremezdim” diye konuştu ardından.

Bu sırada Han Ah koşarak aralarındaki mesafeyi kapattı ve kocasının göğsüne sıkıca yaslandı. Sae Jun da ona sarıldı ve ardından kız kendinden çekip “Çok güzelsin” deyip elinden tutarak içeriye götürdü.

Yemekten sonra kocası birkaç görüşme yapmak için çalışma odasına geçerken Han Ah’da tvden haberleri izliyordu. Valiz sırrı henüz çözülememişti ve ekranda gözler önüne serilen hazinesine bakarken derin derin iç çekti.

Bu sırada kendi telefonu da çalınca düşüncelerinden kurtuldu. Arayan Kyu’ydu.

“Hanayaa müsaitsen seninle önemli bir konu hakkında konuşmak istiyorum” dedi Kyu. Han Ah müsait olduğunu söylerken Kyu’dan gelecek habere odaklandı. Ah keşke “Yaen bugün bir kamyonun altında kaldı” deseydi. Han Ah bu düşünceyle sırıtırken Kyu lafa girdi.

“Sana bugün şirkette tv reklamı için bir konsept sunmuştuk ya, şu genç bir kızın olduğu reklam” dedi Kyu.

“Evet hatırlıyorum. Heidi gibi şirkette neşeyle koşturup şarkı söyleyen beceriksiz aptal kız her şeyi mahvettiği halde şirkete alınır. Neymiş efendim biz yetenekli herkesi severmişiz” diye özetledi Han Ah. Yaen’in fikri olduğu için iyice cephe almıştı. Sözleri üzerine Kyu kahkahayla gülerken yeniden konuştu.

“Han Ah o reklamdaki kızı senin oynamanı istiyorum. Bence konsepte çok uygun bir yüzün var. Mükemmel olacak” dedi Kyu ve Han Ah bir süre öylece kaldı.

Tv yıldızı olacaktı öyle mi? Ah ondan sonra gelsin dizi teklifleri, gitsin film teklifleri.. Bir anda oscara kadar gidip Brad Pitt’ten ödül aldığını hayal etmişti ki Kyu’nun sesiyle yeniden odaya ışınlandı.

“İster misin Han Ah şiii.. Oynar mısın bu reklamda?” diye sormuştu Kyu.

Han Ah o an hiçbir şey düşünmeden atladı ve “Elbette oynarım. Ah Kyu şii benden başka kimse o rolü oynayamaz” diyip keyifle cevap verdi.

Ardından kendi kendine fısıldadı:

“Yeni bir yıldız doğuyor, Kore’nin bağrından kopan muhteşem güzellik büyük yetenek: Park Han Ah” dedi ve elini havaya savurup abartılı bir kahkaha attı.

25. Bölüm

“İster misin Han Ah şiii.. Oynar mısın bu reklamda?” diye sormuştu Kyu.

Han Ah o an hiçbir şey düşünmeden atladı ve “Elbette oynarım. Ah Kyu şii benden başka kimse o rolü oynayamaz” diyip keyifle cevap verdi.

Ardından kendi kendine fısıldadı:

“Yeni bir yıldız doğuyor, Kore’nin bağrından kopan muhteşem güzellik büyük yetenek: Park Han Ah” dedi ve elini havaya savurup abartılı bir kahkaha attı.

******

“Bu kadar komik olan ne?” diye soruyordu Sae Jun.

Ahh o elleri belimde hissedince ancak, Los Angeles’taki Kodak Tiyatrosunda Oscar alırken evin salonuna ışınlandım. Tam Brad’le ayak üstü sohbete dalıyordum ki kocamın maharetli elleriyle uyanmıştım. Evimin kadını, çocuklarımın anası, mafyamın Yamuk Prensesi olarak ona aşkla baktım ve “Hiççç” dedim.

Elbette Sae Jun benim kariyer merdivenime kurşun dökecekti. Ah nazar değmesin diye dökülen kurşunlardan değil tabiî ki. Bu yüzden “ilk anda” ona söylemedim. Durun hemen panik yapmayın kocama reklam yayınlanmadan demosunu gösterecek ve onun onayını aldıktan sonra yayın hayatına ve 70 milyona merhaba diyecektim.

Kollarında bir kedi gibi sırnaştığım kocamın boynuna sarılırken aklımdaki bir fikri de ona açtım. Kanepeye otururken de iyice yaklaşıp yanına kuruldum.

“Aşkım ev ne kadar sessiz değil mi?” diye sordum. Sae Jun belimden kavrayıp güçlü kollarıyla beni kucağına oturmuştu. Ama böyle dikkatimi dağıtırsan olmaz ki.

“Evet çok sessiz, şehrin dışındayız” dedi. Sanırım doğrudan konuya girmeliydim.

“Hı hıı, oysa bir park olsa, çocuklar olsa.. Oyun sesleri gelse..” diye konuşurken aklımdaki kreşi çizmiştim bile.

Sae Jun ve Han Ah’tan olan 6 çocuk.. Kreşin adı bile belli: “Mafya Kalpler

Çocuk Yuvası” Ohhh nööövv. Ben ki dünya barışı içi Sınır Tanımaz Twitçiler grubunun bir üyesiyim; bu barışı kendi ellerimle pardon kendi yumurtalarımla baltalayacak bir eyleme girişemezdim.

Çocuklarımız Yurtta Barış dünyada barış Sicilya’da Barış düsturuyla yetişeceklerdi. O kreşin adı da olsa olsa “Evli, Mutlu, Çocuklu” gibi bir şey olması gerekirdi.

“Çocuklar mı?” diye üsteledi bu sırada Sae Jun.

“Evet çocuklar...” diye konuştuğum halde bana kayıtsızca bakıyordu. Ahh, çocuk yapmanın mutfağından bıkmayan bir adam iş fırına keki vermeye gelince bir anda kaçıyordu o

mutfaktan. Hayır Sae Jun o çocuklar doğacak ve sen Eski Mafya Babası Yeni Aile Babası olacaksın!

Yüzümde palyaço gülüşüyle kocama bakıp sırıttığım halde anlamamış olacak ki devam etti: "Çocukları sevdiğini bilmezdim" dedi.

"Sen sevmez misin?" diye sazan dalışı yapıp ondan gelecek cevabı ölümcül bir sessizlikle bekledim.

"Ben mi? Bilmem.. Çocukları düşünmek aklıma geldi."

Yapmak peki? Ah beee Çakma Sicilyalım tamam dahisin, zekisin, çekicisin, seksisin, ah mükemmelsin, hem de karizmatik, bir de yakışıklı, boylu poslu... Sahi bu cümleyi nereye bağlayacaktım? Haaahh.. Üstün özelliklerin bazen dumura uğruyor sanırım. Çocuk sevdiğimi söylememin ve bu 18 yaş altı muhabbetinin niçin yapıldığını anlamayacak kadar üstün özelliklerin işlevini yitiriyor sanırım. Oysaki önemli olan boyutu değil işlevi!

Artık konuya direkt girmezsem 23 nisana kadar olayı götürecek en son çocuk bayramını da kutladıktan sonra yatışa geçecektik. Direkt dalmaya karar verdim.

“Peki kendi çocuklarını düşünmeye başlamanı söylersem” diye sordum bu sırada. O ise tvdeki bir açık oturumu izliyordu.

Cümlem üzerine hızla bana döndü ve yüzündeki şaşkınlığa gözlerimi dikip geçmesini bekledim.

“Kendi çocuklarım mı? Yoksa.. Han Ah sen hamile misin?” diye sordu. Aynı hızla da kaşları çatıldı ve kumanda elinden kayarken elini alnına götürüp sinirle ovuşturdu. Ona değilim diyerek kızacaktım ki konuşmayı sürdürdü.

“Ne zaman, nasıl… İnanamıyorum. Neden bana danışmadın? Niye tek başına bu kararı verdin” dedi gür sesiyle.

Onun bu yapay kaosunu izleyip aynı sinirle kocama baktım. Hamile değildim ama ola da bilirdim. Ne yani öylece durup o zavallı fetüsü karnımda psikolojik buhrana mı uğratacaktı. Ah orda dur çakma Sicilyalı…

“Sevinmedin yani” diyerek üsteledim.

Hamile olmadığımı ona sonradan da söyleyebilirdim. Şimdi yapmam gereken onun bu krizi yönetmesini beklemekti. Tüm yorganı yakacak mıydı yoksa zavallı küçük piremle yaşamasını öğrenecek miydi?

“Sevinmedim elbette. Hayatımız ortada. Bu tehlikenin içine o şeyi, o, o küçük varlığı nasıl koyabiliriz.. En azından bana biraz zaman vermeliydin.” Diye konuşup gözlerime bakarken onu ilk kez bu kadar panik halde gördüğümü anladım. Sevinmemişti işte kendi ağzıyla söylemişti.

Kollarımı göğsümde birleştirip sinirle baktım ve “Korkma bu kadar. Hamile değilim.” Deyip odadan çıktım. Benim zavallı küçük meleğim düşüncede bile kabul görmemişti. Babası olacak o mafya müsveddesine ise dünyanın tüm kreşleri, tüm anaokullarıyla dalmak istiyordum!

*****

Çocuk ha! Sae Jun bunu ilk duyduğu andan beri şok içindeydi. Han Ah sinirle odayı terk ederken de kızın arkasından öylece bakmıştı. Aile sevgisini görmüş herkes çocukları olsun isterdi. Sae Jun da nispeten sevecen bir ailede yetişmişti.

Annesi küçük yaşta onları terk edince abisi ve babasıyla hayatını yaşamıştı. Babası zengin ve güçlüydü. O adama kadar: Han Ah'ın babasına kadar.

Zavallı adam onunla tanışınca karanlık bir dünyaya girmiş ve oğullarını da peşinden sürüklemişti. Sae Jun'un abisi Sae Hyun bu işlerden uzak durup Kore'den kaçmış ve Amerika'da okuyup yıllar sonra Kore'ye dönmüştü. Döner dönmez de evlenmiş ve babasının pis işlerinden ve tüm ailesinden bağını koparmıştı. 3 yıl sonra da oğluyla yaptığı trafik kazasında ölünce geriye gözü yaşlı bir eş ve sakat bir çocuk bırakmıştı.

Sae Jun ise ne evliliği, ne çocukları düşünmüştü. Abisinden önce ölen babasının kirli işlerini henüz 20lerin başındayken devralmış ve o koltuğa oturur oturmaz da hiçbir şeyleri olmadığını anlamıştı. Başkan Park öyle bir sömürmüştü ki geriye babasının izi bile okunmazken kendisi her şeyi sıfırdan kurmuştu. Tabi karanlık işleri sayesinde.

Sonra da intikam planını yapmış ancak planı o adam ölünce kızıyla evlenerek sonsuza kadar tedavülden kalkmıştı. Bu kopkoyu dünyaya bir çocuk getirme fikri ise karısının romantik bir fikrinden öteye gitmeyecekti. Abisinin oğluna, kendi öz yeğenini bile düşmanları görür endişesiyle yaklaşamazken

karısına, çocuğuna nasıl bakacaktı. Bu düşünce genç adamı irkiltti ve yeniden “hayır” diye tekrarlayıp odadan çıktı.

Bunu uygun bir dille Han Ah’a anlatamazsa karısının küseceğini biliyordu. Sae Jun bunu göze almayacaktı.

Yatak odasına girince Han Ah’ın çarşafın altına girip sırtını döndüğünü gördü. Kendisi de yatağa girip kıza sarılırken Han Ah omzunu ittirdi ve “Başım ağrıyor” dedi.

“Daha özgün bir bahane beklerdim senden” diye cevap verdi genç adam ve kızın çıplak omzunu öptü.

Han Ah yeniden karşı koyunca Sae Jun elini hemen kızın altında kaydırıp onu kendine çevirdi. Naz çekmek bir Mafya Babasına göre fazla zahmetli bir işti.

“Beni anladığını biliyorum Han Ah. Çocuk fikri çok önemli bir karar… ”

“Çocuğumuz yerine o pis adamları ve silahları tercih ettiğin için sana ödül falan vereceğimi mi sanıyorsun?” diye sordu Han Ah. Çocuk fikrini bu dünyaya tercih etmesine kızmıştı.

“Bu karanlık dünyadan bir anda çıkamam. Eğer bana zaman verirsen yavaş yavaş uzaklaştığımı görürsün. Bunu seninle başlattım. Seninle evlenip sana aşık olunca ilk adımı attım. Ama çocuk 2. Adım değil, 3 de, 4 de değil… O çok sonra olmalı Han Ah… biz daha aramızdaki sorunları çözemiyoruz ve sürekli atışıp duruyoruz. Koskoca yer altı dünyasını nasıl bir anda halledeyim” diye konuştu Sae Jun.

Kocasının bu samimi tavrı ve detaylı açıklaması Han Ah’ı o kadar mutlu etti ki yüzüne yerleşen gülümsemeyle kocasına baktı ve “Peki sanırım haklısın.. Sen nasıl istersen sevgilim” dedi ve kollarını adama doladı.

“Sen son günlerde çok değiştin. Hemen ikna oluyorsun. Kaygılanıyorum ama” diye ona takıldı kocası ve aynı anda uzanıp kızın üst dudağını dişleri arasına kıstırdı.

“Ah benim sana itaat etmemden hoşlandığını sanıyordum” diye cevap verdi Han Ah ve muzipçe gülümsedi.

“Yatakta değil” dedi Sae Jun ve karısını öpmeye başladı.

Ertesi gün Sae Jun sabahtan diğer şirketlerinin işleri için başka bir binaya geçerken Han Ah kendi iş yerlerine Kyu ve istemeye istemeye Yaen'i de çağırdı.

Kyu'nun oyunculuk teklifini kabul etmişti ve o gün ilk deneme çekimi için stüdyoya geçtiler. Kyu Han Ah'ı stüdyoya bırakıp kendi ofisine geçerken Yaen genç kızın yanında kalıp işleri koordine etti. Tabi birbirine düşman iki dişi kaplanın mücadelesi görülmeye değer olsa da Han Ah o kadını kıskandığı belli etmeyecek kadar akıllı davranmıştı.

Rol için kendisine verilen ceketli takım elbiseyi giyip sete girdi. Tamamen zevksizlik şaheseri olarak gördüğü kıyafeti alttan çekiştirip dururken Yaen kızın yanına geldi ve ne olduğunu sordu.

"Bu etek boyu biraz kısa" dedi Han Ah.

Mini etekli böyle bir kız şirkete gelip iş başvurusunda bulunsaydı onu gözünü kırpmadan kovardı herhalde. Yetenek mi? Ah bacaklarını göstermenin yetenek sayılacağı tek yer striptiz kulüpleri olurdu, Park Holding bunun için yanlış bir yerdi!

Yine de bu fikri Yaen'e söylemeyip ne aptal bir konsept olduğunu anlatmadı. Reklam tutulursa bu berbat fikirden dolayı değil tamamen Han Ah'ın yani kendisinin muhteşemliğinden olacaktı. Beyaz bir alanda birkaç tur atıp bezgince baktı. Çekimin bu aşaması bitmişti ve Han Ah'ın anlamadığı şeylerden biri de buydu.

"Bu sahneleri şirkette çekmemiz gerekmiyor mu?" diye sordu yönetmene.

"Şirketin dekorunun hazırlanması çok sürecekti. Sizi animasyonla alıp şirkete montajlayacağız. Yani holdinge gitmeden oradaki çekimleri tamamlamış olacağız" dedi yönetmen.

Montajlanmak fikri Han Ah'a nedense edepsizce gelmişken, edepsiz fikri de kocasını hatırlattı. Mini etek konusunda kısa bir anlaşmazlık yaşayabilirlerdi ama şirkette görünmeden çekim yaptıklarını söyleyince kocasının siniri geçecekti.

Sıradaki sahne bir bar sahnesiydi ve işte Han Ah'ın çözmesi gereken İzafiyet Teorisine eş değer bir sorun daha. Anlaşıldı: konsept yetenekli kızın kötü geçen mülakatla reddedilmesi ancak yeteneğinin fark edilmesi değil; kötü yola düşmüş bir kızın çıkış için Park holdinge gelmesiydi galiba!

“Bar sahnesi ne alaka?” diye sordu çekinmeden.

Yönetmen onu alayla süzerken cevap verdi.

“Kendinizi kızın yerine koyun, iyi bir okuldan mezunsunuz ama iş bulamıyorsunuz, her gün binlerce km yol yürümekten ve parasızlıktan bıkınca birkaç kadeh devirmek istemez misiniz?” diye sordu.

Hayır istemezdi. Tamam Han Ah hiç parasızlık çekmemişti ve parasızlık deyince de aklına sadece Afrikalılar geliyor olabilirdi ama yine de fikri saçma bulduğunu belirtmekten çekinmedi. Ayrıca Bar sahnesinin bir yerinde son derece yakışıklı genç bir adam gelip Han Ah’a bir şeyler soracak ve o da adamı tersleyecekti. Bu detaydan da hoşlanmasa da yönetmenin dediğine uydu ve mankenlik ajansından fırlamış genci azarlayıp gönderdi. Neticede bar sahnesi de çekilip çekimler tamamlanmıştı. Dediklerine göre geriye sadece montajı kalmıştı ve bu da yaklaşık bir haftalık zaman demekti.

Genç kız çok da içine sinmeyen çekimlerden dolayı yorgun düşmüştü ve günün geri kalanı için kendini zorlukla şirkete attı. Kyu’yu arayıp reklamda oynadığını kimseye söylememelerini ve montaj bitince de kendi onayını alıp yayına sokmalarını uzun uzun tembihledi. Neticede bu dedikleri olmazsa kendisiyle beraber Kyu’yu, Yaen’i, Yönetmeni de felakete sürükleyebilirdi. Yaen ve Yönetmen’i 3 evetle Sae Jun’un hedef tahtasına

koymayı istese de Kyu ve kendisine yazık olabilirdi. Hoş kocasının artık kendisini öldürme planları yoktu ama yeniden dejavu yaşatmayı da istemezdi.

Akşama doğru da şirkete geçip Sae Jun'u aradı. Kocası biraz gecikeceğini ve eve gitmesini söylese de Han Ah onu çok özlediği için beklemeye karar verdi. Mesai bitip herkes çıktığı halde Çakma Sicilyalısı Henüz Sicilya topraklarında olduğundan birkaç güvenlikçiyle beraber ofisinde yalnız beklemeye başladı.

Koridordaki bir pc'nin başına geçip de twitterina bakarken bir süre sonra uzak kapıların birinde kocasını gördü. Bu adam aşık olunmak için özenle üretilmiş bir türün tek örneğiydi sanki. Geniş ve hızlı adımlarıyla yürürken ceketi rüzgarından havalanıyor ve dar gömleği açığa çıkıp tüm kaslarını gözler önüne seriyordu.

Sae Jun da Bir yandan telefonda birilerine kızarken Han Ah'ı gördü ve çatık kaşları yolunu bulmuş bir akarsu gibi ansızın düzelirken dudağının kenarına sıcak bir gülümseme yerleşti. Han Ah'ı gördüğü an keyfi yerine gelmişti.

Gemilerinden birinin gümrük izninde problem çıkmış ve limanda bekletiliyordu. Bu haber için beceriksiz müdürlerinden birini azarlarken karısıyla göz göze gelince adamın suratına telefonu kapattı ve Han Ah'a iyice yaklaşıp onu çapkın gözlerle baştan ayağa süzdü.

Han Ah da kocasının boynuna asılıp tutkulu bir öpücükle onu karşılarken kalbi heyecanla çarpıyordu. Ah bu adamdan bir çocuğu olmadan ölüp giderse insan

ırkına karşı kendini suçlu hissederdi. Bir araya gelmiş bir adet "Homo

Perfectus" ile "Homo Adonis"in mükemmel uyumundan doğacak "Homo

Verywonderus" bilim çevreleri tarafından nasıl da heyecanla karşılanırdı ama!

Öpüşmeleri bitince Sae Jun karısının yüzünü avuçlarını arasına alıp göz kapaklarını öptükten sonra elinden tutup çıkışa sürükledi.

"Bir dakika çantamı unuttum" diyen Han Ah hızla adamın elinden kayıp ofise koştu.

Sae Jun müstehzi bakışını kızın kalçasında gezdirip hayatına giren bu çılgın varlığa içindeki büyük aşkla bakarken ona el sürebilecek başka bir adamın varlığını düşününce de sinirle gerildi. Kuruntu yaptığını biliyordu ama Han Ah'ın başka biriyle yakınlaşması fikri -nedense- bir anda kalbine dolunca bu fikir karşısında ölümcül bir acı duydu. Aynı anda yoğun bir kızgınlık duyup o hayali adamı gözünü kırpmadan öldürebileceğini anladı. Zaten Han Ah böyle bir şey yapmazdı. Ona güveni tamdı!

Beraber eve geçerlerken de Han Ah havadan sudan konuşmuş ve çekime dair bir şey söylememişti. Holdingin reklamında kendisinin oynaması fikrinin ne denli harika bir fikir olduğunu Sae Jun reklamı izledikten sonra anlatacak ve büyük ihtimal o an sinirli olan adamı böyle yatıştıracaktı.

“Ee bugün hiç kavga ettin mi? Mesela kaç kişiyi dövdün?” diye muzipçe sordu Han Ah.

“Seninle evlendiğimden beri skorum hızla düşüyor, bugün de kimsenin çenesini kırmadım mesela” dedi Sae Jun aynı muziplikle.

“Tüm Kore mafya takımının benden duacı olması gerek o zaman, sayemde kemikleri koruma altında” diyerek sesli bir kahkaha patlattı Han Ah.

Yol boyunca da ona uzun uzun işlerini anlattı Sae Jun ve anlattığına göre dayak yiyenlerin hepsi bunu sonuna kadar hak ediyorlardı. Ayrıca Han Ah kocasının mafya içinde olsa bile asla masumları hedef almadığını biliyordu. Onun derdi kötülerleydi ve Sae Jun onları bertaraf etmezse onlar kocasına aynısını yapacaklardı. Yine de tehlikelerle dolu bu dünyaya çocuk getirme fikri pek de iyi bir fikir değildi. Han Ah doğacak bir

oğlunun hayaliyle keyifle gülümsese de kocasına itaat edip onun istediği bir zamanda verecekti bu kararı.

Bir hafta çok çabuk geçtiğinde ise Han Ah gerçek bir heyecan yaşıyordu. Pazartesi Sendromu gerçek olmuş ve kocasının vereceği tepkinin korkusuyla dolmuştu. Neyse ki reklam yayında değildi ve eğer kocasını ikna edemezse de asla yayında olmayacaktı. Pazartesi beraber işe geçtiklerinde Han Ah yalnız kaldığı ilk fırsatta Kyu'yu arayıp kasetin akıbetini sordu.

Kyu Yaen'in özel olarak göndereceğini söylediğinde Han Ah kısa bir memnuniyetsizlik yaşasa da durumu kabul edip beklemeye başladı. Dediğine göre akşam üstü ellerinde olacaktı. Han Ah'ın gözü yolda kuryeyi beklerken sıkılıp Sae Jun'un odasına geçti.

Kocası Han Ah'ı görünce başını pc'den kaldırdı ve elindeki telefonu bırakıp kollarını uzattı. Han Ah bir an bile düşünmeden adamın kollarına atılırken Sae Jun onu kucağına alıp saçlarını okşadı.

"Keyfin yok gibi" diye sorduğunda da genç kız dudak büzüp bir şey olmadığını söyledi.

Sonra da elini adamın gömleği üzerinden kaslarına götürürken içinden kocasının çok kızmaması için dua ediyordu. Onu ikna

etmek bile umurunda değildi artık. Sadece kendisiyle gurur duymasını ve yeteneklerini övmesini istiyordu. Belki bir aktris olmayacaktı ama kocasının gözünde gerçek bir yıldız olmak istiyordu. Adamın dünyasını, yaşam tarzını bile değiştirmesi ise Han Ah'ın içindeki aşkı güçlendiren en önemli şeydi. Bir de bu aşk için gereken çocuk doğarsa genç kızın tüm korkuları silinecekti.

Sae Jun karısın elini tutup dudaklarına götürüp keyifsizliğinin detaylarını öğrenecekti ki karşısındaki tv reklamına gözü kaydı.

Plazma ekrana bakarken Han Ah da kocasını bu kadar şoke eden şeyi merak edip o tarafa döndü ve aynı anda hızla adamın kucağında kalkıp ayakta dikildi.

Reklamda kendisini görüyordu. Karanlık bir bara bezgin bir halde giriyor ve mini eteğiyle birkaç tur attıktan sonra bir tabureye çöküyordu. Bu sırada yanına gelen yakışıklı bir genci azarlarken içtiği biradan sonra adamın üzerine atılıp onunla öpüşüyordu!

Han Ah ağzını bir karış açmıştı ve biten reklama rağmen televizyona gözünü kırpmadan bakmaya devam ediyordu. Bira reklamında oynadığını hayır oynatıldığını, enayi yerine konup muhteşem bir planla Yaen'in bu reklamı çektiğini anladı. Kalbi korkuyla çarparken aklı hala öpüşme sahnesindeydi. Lanet olsun böyle bir sahne çekmemişlerdi ve oynadığı şey kendi

holdinginin reklamıydı ucuz bir bira reklamı değil! Öpüşen kişi de kendisi olamazdı, baştan aşağı bu reklamdaki kişi kendisi olamazdı hayır. Ancak o ekranda kendisini gördüğünü biliyordu. Üstelik kocası da görmüştü!

Genç kız o an vücudunu baştan ayağa sarsan bir endişeyle kocasına baktı ve Sae Jun'un öfkeden deliye dönmüş gözleriyle karşılaşınca elinde olmadan bir adım geriye sendeledi.

Bakışlarını kocasına sabitlemişken korkudan ölmek üzere olduğunu ve dudağını kanatırcasına ısırdığını fark etmeyerek konuştu.

"A-açıklayabilirim" diyebildiğinde ise Sae Jun ani bir hareketle yerinden fırladı ve karısına yöneldi!

26. Bölüm

Han Ah ağzını bir karış açmıştı ve biten reklama rağmen televizyona gözünü kırpmadan bakmaya devam ediyordu. Bira reklamında oynadığını hayır oynatıldığını, enayi yerine konup muhteşem bir planla Yaen'in bu reklamı çektiğini anladı. Kalbi korkuyla çarparken aklı hala öpüşme sahnesindeydi.

Lanet olsun böyle bir sahne çekmemişlerdi ve oynadığı şey kendi holdinginin reklamıydı ucuz bir bira reklamı değil! Öpüşen kişi de kendisi olamazdı, baştan aşağı bu reklamdaki kişi kendisi olamazdı hayır. Ancak o ekranda kendisini gördüğünü biliyordu. Üstelik kocası da görmüştü!

Genç kız o an vücudunu baştan ayağa sarsan bir endişeyle kocasına baktı ve Sae Jun'un öfkeden deliye dönmüş gözleriyle karşılaşınca elinde olmadan bir adım geriye sendeledi.

Bakışlarını kocasına sabitlemişken korkudan ölmek üzere olduğunu ve dudağını kanatırcasına ısırdığını fark etmeyerek konuştu.

"A-açıklayabilirim" diyebildiğinde ise Sae Jun ani bir hareketle yerinden fırladı ve karısına yöneldi!

Genç adam karısına tek hamlede uzanıp kolunu o kadar güçlü bir şekilde sıkmıştı ki Han Ah nefes almaya çalışır gibi çaresizce çırpınıyordu.

“Açıkla o zaman” diye bağırdı bu sırada genç adam ve karısını hızla itti.

Han Ah bir anda savrulup omzunu duvara sertçe çarpınca tüm bedenini titreten bir acı duydu ama kocasına bakarken hissettiği sızının hiçbir fiziksel acıyla kıyaslanamayacağını anladı. Durumu içler acısı olsa da başını dikleştirdi. Aptallık edip kandırılmış olmak onun suçuydu elbette ama kocasını ikna etmesi gerektiğini bilecek kadar aşık bir kadındı.

Genç kız yaslandığı duvardan kendini ayırdı ve öfkeden gözü dönmüş kocasına inatla baktı.

“O kadının oyunu bu. Yaen’in… Şirketin reklamını çekiyorum diyip beni bira reklamında oynattı. O öpüşen kişi de ben değilim. Lanet olsun pislik Yaen’in oyunu bu diyorum sana. Söylesene öpüşecek kadar ileri gitmiş olabilir miyim? Ben bunu sana yapar mıyım?” Dedi genç kız ancak kocasının alaycı bakışıyla bu açıklamanın dışarıdan pek de inandırıcı gelmediğini anladı.

Sae Jun ise öpüşme sahnesinden beri dünyadan bağının koptuğunu hissediyordu. Daha dün karısının başka bir adamla yakınlaşmasına dayanamayacağını düşünürken bugün karısı ona ihanet edercesine bir adamla öpüşmüştü. Üstelik herkesin göreceği kahrolası bir reklam filminde. Eğer Han Ah'a bakmaya devam ederse öfkesini kontrol altına alamayacağını anlayıp bakışlarını kaçırdı ve öfkeyle solurken konuştu:

"Bana ihanet ettiysen bunun bedelini ödersin" diye tehdit ettikten sonra gözlerini yeniden karısına dikti.

"Seni aldatmak mı?" diye sordu Han Ah. Şaşkınlıktan gözleri kocaman açılmıştı ve kocasının cümlesi üzerine adama inanmadığını belli eden gözlerle bakmıştı. Onunla göz göze gelince de bakışlarıyla donabileceğini anladı ancak buna hiç niyeti yoktu. Çakma Sicilyalısını inandırana kadar başka hiçbir şey yapmayacaktı!

"Lanet olsun Sana oradaki ben değilim dedim. O keçi kılı gibi saçları görmedin mi? Benim saçlarıma benziyor muydu? Sana haberim yoktu, kandırıldım diyorum Sae Jun. Bana nasıl böyle bakabilirsin?" diye konuşurken Han Ah, yaptığı açıklamaların adamı etkilemeyeceğini anladı.

"Senin gibi zeki ve uyanık bir kadın çocuk gibi kandırıldı öyle mi?" diye sordu bu sırada Sae Jun. Öpüşme sahnesini bir an olsun unutmazsa karısını burada boğabilirdi. Bu yüzden Sakin ama sinirli sesini yine de kontrol edemeyerek konuştu.

“Evet kandırıldım. Bir aptal gibi, bir çocuk gibi, gerizekalı beyinsiz biri gibi kandırıldım, ama bunu ona ödeteceğim.” Diye karşılık verdi Han Ah ve kocasının nefretle bakan yüzüne dokunmak için yaklaştı ancak genç adam o elleri sıkıca tutup tükürür gibi konuştu:

“Arkamdan çevirdiğin kaçıncı olay bu?” diye sordu. Cevap beklemediği belliydi, zaten Han Ah’ın da verecek bir cevabı yoktu. Genç kız tek amacının kocasına göstermek için şirketlerinin reklamında oynadığı bir demo olduğunu söylemenin hiçbir işe yaramayacağını anladı.

O an yapılacak hiçbir açıklamanın Sae Jun’u ikna edemeyeceğini biliyordu ve kanıtları tek tek sunup kocasına suçsuz olduğunu ispatlamaktansa başka bir fikirle hareket etmeye karar verdi. Masaya dayanmış halde kendisini suçlayan bakışlarla izleyen kızgın kocasına doğru yeniden yaklaştı ve gözlerinden boşanmak üzere olan gözyaşlarını saklamadan adama baktı.

“Bana inanmıyor musun?” diye sordu sadece.

Sesindeki yoğun duygusal yakarış Sae Jun’un tüm duvarlarını yıkıma uğrattı. Genç adam karısını alıp göğsüne bastırma hissini hızla geriye itti. Hayır bu kadar saf olamazdı. Bu kadar

kolayca kandırılmak Han Ah'a göre değildi ve nasıl olmuştu da kurnaz karısı bu kadar inanılmaz bir açıklama bulmuştu? Bu düşünceler içinde koluna dolanmış karısına baktı ve konuştu:

"Sana inanıp inanmam hiçbir şey ifade etmiyor. Ne şekilde olursa olsun beni aldattın. İster o adamla öpüşmüş ol, ister olma.. Her kapı senin benim arkamdan iş çevirdiğine çıkıyor ve ben senin bu entrikalarından bıktım" dedi ve kolunu hızla geri çekti.

Han Ah bir saniye bile düşünmedi ve kendini adamın göğsüne attı.

"İnan bana sevgilim. İnanmalısın... O adamla öpüşmedim ve senin arkandan iş çevirmedim. Sana bugün şirket reklamı için çekilen kaseti gösterecek ve fikrini soracaktım. Eğer istemezsen gözlerinin önünde çöpe atacaktım. Tuzağa düştüm ve o kadının istediği gibi sen de bana inanmıyorsun" Dedi genç kız hıçkırıklarını nihayet özgür bırakırken.

Sae Jun bu hareket karşısında derin bir nefes verdi. Onu kendinden uzaklaştırmak hayır kendini ondan uzaklaştırmak ne kadar da zordu. Ne zamandan beri ruhuna, bedenine böyle söz geçiremez olmuştu. Han Ah kollarında ağlarken eskisi gibi kararlı olamadığı için, aciz, aptal bir aşık gibi bir kadının gözyaşlarına inanmak üzere olduğu için kendine küfürler yağdırdı ve karısının kollarını kaba bir hareketle çözdü. Eliyle

genç kızın çenesini canını acıtırcasına sıktı ve gözlerine biraz olsun sönmeyen öfkeyle bakarken konuştu:

“Derhal çık bu odadan Han Ah. Karşımda böyle ağlamaya devam ettikçe daha çok sinirleniyorum” dedi ve yeniden koltuğuna oturdu.

“Beni kovuyor musun?” diye bağırdı Han Ah. Yüzündeki üzgün ifadenin yerini kocasınınkine eş değer bir kızgınlık almıştı. Sae Jun cevap vermedi.

“Sadece senin doğruların var değil mi? Sadece senin gerçeklerin. O kadar kibirli bir adamsın ki kendi karına inanmak bile sana ağır geliyor. Sarsılmaz kaf dağındaki egonla hükmü senden başkası veremez değil mi?” diye konuşmaya devam etti Han Ah. Farkından olmadan kocasından uzaklaşmış masanın karşısında adamın gözlerine inatla bakmıştı.

Sae Jun ise karısını öfkesine eşlik eden bir şaşkınlıkla dinliyordu. Hem suçlu hem güçlü olmak böyle bir şeydi galiba. Han Ah’ın belki de ünlü olmak uğruna ucuz bir bira reklamında oynaması karısına olan hayranlığına ağır bir darbe indirmişti. Diğer sıradan kadınlar gibi onun da basit heveslerinin olması ve bu hevesler uğruna kendisini çiğneyip o reklamda, kumaştan tasarruf o mini etekle öpüşmemiş bile olsa- oynaması gözündeki imajını yıkmıştı.

Evet, Sae Jun Han Ah'ın öpüşecek kadar ileri gitmediğini biliyordu. Karısı, bunca zaman içinde kendisini tanıdıysa bu harekete müsamaha

göstermeyeceğini öğrenmiş olmalıydı. Sae Jun bundan emindi. Yine de karısının kandırılma fikri o kadar uçuk bir fikir gibiydi ki buna inanması demek onun bunca yıllık güçlü ve sarsılmaz karakterine bir hakaret gibi kalırdı. Han Ah'ın dediği gibi sadece kendi doğruları vardı!

Han Ah iki elini masaya sertçe indirince Sae Jun düşüncelerinden sıyrıldı. Karısının gözlerindeki öfkeye bakarken onu alıp masanın üzerine yatırma hissi tüm vücudunu etkisi altına alırken sinirle masadan fırladı ve Han Ah'ın kolunu sertçe sıkıp geniş odadan dışarı sürüklemeye çalıştı.

"Bırak beni.. Seni kendini beğenmiş, pislik Mafya bozuntusu" diye inliyordu bu sırada Han Ah. Adamın kolundan kurtulması mümkün olmayınca da küfürleri yeniden sıralamaya başladı ve Sae Jun karısının kolunu daha bir acıtırcasına sıkarken kapıyı açtı.

"Sen tam bir hödüksün…." Diye bağırmaya çalıştı Han Ah ancak son kelimesini kurarken kapı suratına kapanmıştı bile. Herkes bu cırlayan kadına bakarken Han Ah öfkeyle ayağını yere vurdu ve yeniden bağırdı.

“Hepinizi kovmadan hemen işine bakın” diyerek tehdidini savurduktan sonra çantasını kapıp şirketten çıktı. Bu sinirle karşısına çıkacak birini öldürebilirdi ve en çok istediği şey de buydu!

****

(Han Ah'ın Anlatımıyla)

Seni gidi Çakma Sicilyalı. Seni ve peşinde gezinen o penguen kılıklı mafya bozuntularını Sicilya’nın yanardağı Etna’da bir güzel mafya çevirme yapmalı.

Ya da burnunu kaf dağından alıp münasip bir yerine…. Ah ne diyorum ben. Kendi aptallığımla önce yüzleşmem sonra o Yaen’in derisini yüzmem en sonunda da kocama küfür repertuarımın nadide eserlerini sıralamam gerek. 25 yıllık hayatımda ne uçak geliyoooo diyerek zorla yedirilen mamalar, ne seni leylekler getirdi klişesi ne de her şey çok güzel olacak yalanı benim düştüğüm tongayla kıyaslanabilirdi.

Şirket reklamı diye bira reklamında oynatılmak ve bundan biraz olsun şüphelenmemek benim hinlik kariyerimde açılmış devasa

bir delikti. Kocama olan aşkım yüzünden sağlıklı ve şüpheli düşünme duyularımı kaybettiğim doğru olsa da bu kadar ağır bir yenilgiyi kaldıramazdım. Üstelik kocamın bana inanıp inanmayacağı da o kadar meçhuldü ki! Eğer inanmazsa da onu ikna etmeye çalışmayacaktım. Ah Tanrım! Bu yalana en başta kendimi inandıramıyorum. Gerekirse kocamın kapısında sabahlayacak ve onun ikna olmasını sağlayacağım. Çünkü Sae Jun olmazsa yaşadığım hayatın bir çöpten farkı olmayacak ve ben çöpleri kokutmadan atma taraftarıyım!

Bu düşünceler içinde ufak bir işi halledip Dreamer şirketine geçtim. Kapıdan girip etrafa saldırdığımı ve Sulu kulenin bir ferdi gibi eteklerimi belimde toplayıp Yaen gacısını çağırdığımı mı düşündünüz? Ah hayır klasımdan ödün vermeyerek gayet rahat bir şekilde kapılardan geçtim ve Yaen'le görüşmek istediğimi söyledim.

Birkaç dakika sonra "O kadın" yüzüne yerleşmiş kötü kadın gülüşüyle karşımda belirdi.

"Han Ah şiii. Bu ne güzel sürpriz?" diyerek elini uzattı. Tırnaklarımı bir an olsun o botokslu suratına geçirmeyi düşünsem de aynı yapaylıkta gülümsedim ve içeriye girdim.

"Reklamı beğendin mi? Ben izleyemedim ama yönetmenden aldığım enformasyona göre çok iyi olmuş" dedi Yaen ve üzerine bir panter gibi atılmamak için kendimle yeni bir savaş verdim.

“Beğendim beğendim… Bakalım hakimler de beğenecek mi?” diye konuşurken bu sırada Kyu da içeriye girmişti.

“Hakimler mi?” diye soran Kyu’nun şaşkınlığının aynısından Yaen’in suratında da vardı.

“Evet hakimler. Çünkü şirketinize dava açtım. Benim iznim olmadan bira reklamında oynatıp o reklamı yayına soktuğunuz için maddi ve manevi tazminat Davası açtım. Sanırım sizi batırmaya yetecek kadar bir tazminat alabileceğim” dedim ve şimdi kötü kadın gülüşünü ben attım.

“Han Ah sen ne diyorsun? Ne birası ne reklamı?” diye soran Yaen’in suratına bakarken Rocky’i evcil hayvan olarak besleme isteği doldu bir an içimde. Komut verince istediğim kişiye yumruk atsaydı ne süper olurdu ama. Yaen’in ise ilk kurbanlarımdan olacağı belliydi çünkü şaşırmış yüzüne sert bir kroşe geçirmemek için kendimi zor tutuyordum.

“Bana bilmiyormuş gibi davranmayın, geçen hafta reklam çekimi diye bira reklamında oynatıp montajla bir de bir adamla öpüştürdüğünüz için üstünüzdeki kıyafetlere kadar her şeyi alacağım” dedim ve hızla yerimden kalktım.

Yaen ve Kyu ikilisi aynı anda ayağa fırlarken Kyu koluma dokundu ve sakin bir sesle konuştu:

“Han Ah lütfen otur da şu konuyu netleştirelim” dedi. Eski günlerin hatırına Kyu’ya 4 dakika verdim ve ona her şeyi anlattım. Dediklerine göre hiçbir şeyden haberleri yoktu ve bu olay olsa olsa yönetmenin kabahatiydi. Dava açılacaksa da ilk önce kendileri o yönetmene açacaklardı. Benden de bir hafta istediler ve reklamın yayından kaldırılacağına dair ikna ettikten sonra onlara gereken bir haftayı verdim ve şimdilik davayı geri çektim.

Yaen’e inanmasam da Kyu’nun iknası ben de işe yaramıştı. Şimdi aynı işe yaramanın kocam üzerinde etkisi olmasını umup eve geçtim.

******

Han Ah ofisten çıkar çıkmaz Sae Jun da çıkmıştı. İlk işi ise o bira firmasına gitmekti. Reklam departmanından Kimsenin Han Ah diye bir kızın varlığından haberi yoktu ve bu netice genç adamı biraz olsun sakinleştirmişti. Yine de herkesten çok karısına kızgındı ve uzun süre bunun devam edeceğini biliyordu. Yönetmeni bulmak da kolay olmuştu ancak öncesinde reklamda

oynayan diğer adamı bulmuştu. Han Ah'ın öpüştüğü o lanet olasıca adamı!

Birkaç yumrukla onu kolaylıkla konuşturmuş ve neticede öpüşme sahnelerinin dublör kullanılarak çekildiğini öğrenmişti. Tanrı biliyor ya Sae Jun buna en baştan beri inanmamıştı. Eğer Han Ah'ın başka bir adamla değil öpüşmek temasa geçtiğinden bile emin olsaydı karısına yapacaklarının odadan kovmakla sınırlı kalmayacağını biliyordu.

Son olarak yönetmenin de ifadesi alınmış ve adamın dediğine göre Han Ah'ın güzel yüzü onun bu komployu kurmasına neden olmuştu. Dreamer şirketinden Yaen ve Kyu'nun ise olaydan haberi olmadığı Sae Jun'a verilen bilgiler arasındaydı ama genç adam yine de bu kötü sürprizin acısını birilerinden çıkarmadıkça rahatlamayacağını biliyordu. Yönetmeni ve diğer adamı dövmek çok daha iyi hissettirmeyince gece yarısına doğru bara geçti ve Tae Bin'i de çağırarak birkaç kadeh devirdi.

Han Ah'la ne yapacağını bilmiyordu ve karısına iyi bir ceza vermedikçe aklının sürekli onda kalacağından emindi. Onu yanından uzaklaştırıp ıssız bir adaya tıkmanın bile karısını durdurmayacağını ise en başından beri biliyordu. Hem onu ıssız adaya gönderirse ilk gün dolmadan kendisini de orada bulacağı su götürmez bir gerçekti. Bu kadın bir tür büyücü gibi Sae Jun'u kendisine çekiyordu. Tabi yanında belalarını da!

Sabaha karşı eve geçince de Han Ah'ı görme isteğiyle doldu ancak bunu yapmadı. Sae Jun hiçbir zaman sarhoş olmazdı ve şimdi de olmadığı için lanetler yağdırıyordu. Keşke her şeyi unutacak kadar sarhoş olsa ve hayatını alt üst eden bu kadını sonsuza kadar unutabilseydi. Ama hayır bunu istemezdi. Han Ah ona verilmiş bir hediye paketiydi. Her ne kadar dikenleri de olsa karısı o hediye paketinin içindeki kıpkırmızı bir güldü. Arzulu, tutkulu, baştan çıkarıcı ve kafa yedirten türden dikenli bir gül!

Genç adam içeriye geçince hiç beklemediği şekilde Han Ah'ı karşısında buldu. Gün doğmak üzereydi ve genç kız bu saate kadar onu beklemişti.

"Yine ne yaptığını, arkamdan ne planlar kurduğunu merak ettim doğrusu" dedi Sae Jun dalga geçer bir ses tonuyla.

Han Ah üzerindeki siyah geceliği çıkardı ve cesur kombinezonuyla kocasına doğru yürüdü. Kollarıyla onun boynuna dolanmak için uzanmıştı ki Sae Jun o elleri tuttu ve tek kaşını kaldırıp dudağına yerleşmiş o alaycılıkla konuştu:

"Fahişeler gibi davranmayı kes. Bana kendini sunarak yaptıklarını affettireceğini mi sanıyorsun?" diye bağırdı birden ve karısının kollarını sertçe savurdu.

“eğer bir kadının kendini kocasına vermesi fahişelikse evet ben de öyleyim.” Dedi Han Ah ve inatla ellerini kocasının sert göğsüne yasladı. Genç adam bu temasla ürperse de kendini çekti ve odasına doğru yürüdü.

“Korkak” diye bağırdı aynı anda Han Ah ve kocasının ansızın kendisine dönmesiyle içten içe sevindi. Onu hala kışkırtabildiği için mutluydu.

Sae Jun çatık kaşlarıyla durdu ve “Korkak mı?” diye sordu.

“Evet korkaksın… Bana dokunmak istediğin halde kaçıyorsun, beni arzuladığın halde kayıtsız görünmeye çalışıyorsun, beni sevdiğin bana aşık olduğun halde inanmamayı seçiyorsun. Çünkü sen tam bir korkaksın, üstelik bir de aptalsın. En az benim kadar” diye bağırdı Han Ah.

Sae Jun merdiven başında dururken hızla karısına yöneldi ve ona doğru giderken Han Ah da kombinezonun iplerini düşürdü. İkisi sert bir öpüşmeyle buluşunca ne zaman ve nasıl olduğunu bile fark etmedikleri bir halde bedenlerinin birbirine dolandığını anladılar. Han Ah kuytuluklarında kocasının vücudunu hissederken arzuyla irkildi ve nefes nefeseyken kendini adama daha çok yasladı. Sae Jun da karısının saçlarını bileğine sararken başını hızla arkaya savurdu ve Han Ah’ın saç dipleri ayak parmaklarına kadar tüm vücudunu acıtırken onun gözlerine baktı.

Bakışma yalnızca birkaç saniye sürdü. Sessiz, kelimelere ihtiyaç duymayan bir bakışmaydı bu. Ne kadar çok şey anlattığıysa sadece ikisinin kalplerinde olan bir şeydi. Bu kısa an bitince Sae Jun karısının dizlerinin altından kavradı ve onu kucağına alıp karşıdaki kanepeye sertçe bıraktı. Han Ah gözleri yarı kapalı halde kocasını beklerken Sae Jun uzandı ve kızın üzerindeki tek parça kıyafeti de fırlatıp attı. Ardından karısının çıplak bedenine kapaklandı ve tüm hatlarını büyük bir özenle öperken Han ah çıldırmanın eşiğinde kocasının kendisine sahip olmasını bekliyordu.

Ancak beklediği olmadı ve Sae Jun karısını arzu içinde kıvrandırdıktan sonra kendini hızla çekti. Han Ah gözlerini korkuyla açınca da Sae Jun tepesinde dikilmiş ve ona büyük bir arzuya eşlik eden yoğun bir öfkeyle bakıyordu.

“Seni affetmedim” dedi bu sırada Sae Jun ve yerden karısının siyah kombinezonunu alıp Han Ah’ın üzerine fırlattı. Daha fazla durmadan da çekip gitti.

Han Ah hızla kanepede oturur vaziyette durdu ve giden adamın arkasından küfrederken elindeki siyah seksi kıyafeti fırlatıp attı. Bu aşağılanmanın bedelini ona ödetecekti!

Ertesi gün Han Ah işe gitmedi ve Sae Jun çıkarken de karısını evde kalması yönünde tehdit ettikten sonra şirkete geçti. Han

Ah da evde kalıp kocasını nasıl çıldırtması gerektiğini düşünürken şirketten Byung'u aradı.

Genç adama kocasının her hangi bir programı olup olmadığını sordu ancak Byung'dan bir bilgi alamadı. Woo Bin'den de sonuç alamadı. Daha doğrusu kimi aradıysa istediğine ulaşamadı. En sonunda da Eun Mi'yi aradı ve kıza yarım saat kadar Tae Bin'e çaktırmadan ondan Sae Jun'un bugünlerde önemli bir işi olup olmadığını öğrenmesi gerektiğini anlattı. Bir saat kadar sonra da Eun Mi aradı ve Han Ah'a beklediği haberi verdi!

Sae Jun karısını öylece bıraktığı için tatsız bir memnuniyet duyuyordu. Han Ah'ın kadınlığını kullanarak kendisini affettirebileceğini düşünmesi karşısında sinirlenmiş ve neticede de ölümüne bir zorlamayla Han Ah'a sahip olmadan onu orada öylece bırakmıştı. Bırakıp gittikten sonra da tüm gece acısını hissetmişti. Bu durumda kime ceza verdiğini ise bilmiyordu. Yine de Han Ah'ın bir şekilde kolaylıkla sonuca ulaşmasına izin vermeyecekti. Çekilen reklamda kandırıldığı bir gerçek bile olsa Han ah'ın söz verdiği halde kendisinden izinsiz bu tür oyunlara girmesi karşısındaki öfkesi tam anlamıyla geçmemişti. Bu düşünceyle birkaç gün ondan uzaklaşmanın en iyisi olacağını düşündü. İş görüşmeleri için nadiren yurt dışına çıkardı ancak gelen bir haber tam istediği şeyi Sae Jun'a verdi: Yeni bir proje için de New York'a gitme fikri tam olarak aradığı şeydi.

3 gün sonra yapacağı geziye kadar karısından uzak durması gerekiyordu ve Han Ah da buna gönüllüydü. Sae Jun karısının kendisinden uzak durma çabalarını keyifsizce izlese de

memnundu. Neticede 3 gün birbirleriyle pek az konuşarak geçti ve Sae Jun iş görüşmeleri için New York'a gitmek üzere havaalanına doğru yola çıktı. Tabi Han Ah da!

Han Ah kocasına kendisi yurt dışında olduğu müddetçe büyükbabasında kalacağını söylemiş ve zorla olsa da onu ikna etmişti. Sae Jun ona hoşnutsuzca bakıp geri gelene kadar bir olay çıkarmamasını telkin etmiş ve Han Ah da boyun eğdiğini belirtir şekilde karşılık vermişti.

Olay mı? Ah olayın alâsını görecekti Çakma Sicilyalısı...

Han Ah takside havaalanına doğru giderken bu düşüncelerle keyifle kıkırdıyordu. Kocasına kiminle uğraştığını bir kez daha gösterecekti. Onunla romantik bir New York tatili yapmayı beklemiyor olsa da aralarındaki sorunları çözmeden Kore'ye dönmeyecekti. İster cebren ve hileyle, ister yataktaki oyunlarla. Ne şekilde olursa olsun Sae Jun karısından önce özür dileyecek sonra da ona sıkıca sarılacaktı! Han Ah bundan emindi!...

27. Bölüm

New York'ta Aşk Başkadır! Sae Jun ve Han Ah çiftiyle ise bambaşkadır. Hele bir de aylardan temmuz ise.. Tamam tamam diyerek iç sesimi susturdum. Her ne kadar olayı şarkıya türküye bağlama gayretinde olsam da siyam ikizi gibi koluma yapışmış diğer yolculardan dolayı coşkumu dilediğimce

yaşayamıyordum. Bir de tam ortalarına düştüğüm iki adamın double diktatörler gibi özgürlük alanımı kısıtlamasıyla kolumu dahi hareket ettiremeyerek uçuşa ne de hazırdım ama! Birazdan kafalarına yiyecekleri platformlarımla devrik lider olup tarihin çöplüğüne yollanacaklardı ama üstün telkin ve otokontrol gücümle kendimi sakinleştirdim ve sadece kocama odaklandım.

Ah Sae Jun bana bu insanlık dışı işkenceyi yaşatıp ekonomik sınıfta uçuşa mecbur ettiğin için ayaklarıma kapanmanı beklemeliyim. Evet kocam VIP sınıfında olduğu için ona görünmeden aynı uçağa binmenin yolu sıradan kesimde yer almaktan geçiyordu ve ben buna bir brokolinin tencereyi beklediği kadar hazırdım yani hiç! Bugüne kadar değil ekonomik sınıfta uçmak onun oksijenini bile solumamış olan ben Park Han Ah ciğerlerime üçüncü sınıf oksijeni doldururken bir an evvel uçağın havalanmasını bekliyordum. Uçak havalandıktan sonra bir şekilde VIP kabinine sızabilirdim. Eh neticede Sae Jun uçak kalktıktan sonra beni pencereden falan atamazdı. Ya da atar mıydı? Ah sanırım yerime çivilenmem gerekecek 14 saat boyunca.

Al işte! Beni Maymunlar Cehenneminde bir adet muz gibi hissettiren bir şey daha. Oldum olası uçak anonslarından nefret ederdim. O lanet uçak düştükten sonra kurtulma ihtimalim

milyonda bilmem kaçken, cesedimde oksijen maskesi olup olmaması niçin önemliydi?

Hosteslerden biri piste çıkıp assolist edasında İngilizce olarak konuştu:

“Seul’den New York’a gidecek yolcuların dikkatine uçağınız havalanmak üzeredir.”Eh uçak bu, havalanması gerek dimi?

“Lütfen emniyet kemerinizin güvenli olarak bağlandığından emin olunuz. Emniyet kemeri bağlamak için metal tokayı yuvaya oturtunuz.” Gerizekalı gibi duruyorsunuz da biz tarifimiz sağlam tutalım demek bu.

“Uçağımızda 6 adet acil çıkış kapısı bulunmaktadır. Bunlardan iki tanesi ön tarafta, 2 tanesi arka tarafta ve 2 tanesi de kanatlar üzerindedir.” Olur da uçak düşerse falan kendiniz en yakın kapıdan atıp daha az acı verici bir ölüme gidiniz.

“Eğer kabin basıncında bir düşüş yaşanırsa sarı oksijen maskeleri üst tarafınızda bulunan tavan kompartımanından açılacaktır.” Korkudan iyice şebekleşmiş suratlarınızı lütfen bu maskeyle gizleyiniz!

“Korunmak için maskeyi kendinize doğru çekin, maskenin lastiğini başınızın arkasına geçirin ve burnunuzu ve ağzınıza oturtacak şekilde sıkın.” Amman maskeyi başka taraflarınıza falan takmaya, bir taraflarınızı sıkmaya kalkmayın!

“Dikkatiniz için teşekkürler iyi uçuşlar dileriz.” Park Han Ah Havayolları iyi uçuşlar diler… Pfff

Ah Sae Jun yokken benim saçmalama eşiğim iyice düşmüş ve kendime eğlencelik aktivitelere düzenlemeye başlamıştım. Yanımdaki adamın göbeğinde Londra olimpiyatlarına ev sahipliği yapabilecek bir alan varken aktivitelerim baya sınırlı olsa da gözlerimi kapatıp uyumayı denedim. Bu sırada mesanemi zorlayan bir sıvı kütlesi bedenimi taciz ederken tuvalet ihtiyacı için uçağın havalanmasını bekledim. Zaman dolunca da su akar yatağını bulur eylemini icra etmek için yerimden; dağları, denizleri ayırırcasına zorlukla kalktım.

Tamamen rahatlamış bir halde lavabodan çıkarken VIP kabinin ayıran kalınca perdeye doğru şeytan tarafından sürüklenirken kalbime yerleşen heyecanla Görevimiz Tehlike Kore Uyarlamasını çekiyor gibi hissetmiştim. Bir kez olsun kocamın o çatık kaşlarını, o azarlar gibi duran gözlerini, o sert hatlı çenesini görmek için yanıp tutuşuyordum.

Hosteslere yakalanmadan perdeyi çekme hesapları yapıp hafifçe kumaşa dokundum. Annesiyle babasının yatak odasına gizlice

sızan yaramaz bir çocuk gibi başımı uzatıp yer tespiti yaparken "Onu" gördüm.

Ah Tanrım o melodik sesi kulağıma dolup o geniş omuzları gözlerime bayram ettirirken yanındaki biriyle bir şeyler konuştuğunu gördüm. Perdeyi biraz daha kaydırıp kimle konuştuğuna bakmak için kafamı biraz daha uzattım ve gördüklerimle o perde dahil tüm uçağı gökyüzünden söküp atasım geldi.

Sae Jun yanındaki sarışın afetle (evet doğal afet mesela bir kanalizasyon taşması gibi) koyu bir sohbete girişmişti. Onun dünyasını başına yıkıp üzerine bir de mezar taşı dikecektim! Bir Mafya'nın Ölümü birazdan Seul – New York uçağında!

"Bayan Han Ah lütfen yerinize geçin" diyen bir sesle kendime gelirken hızla perdeyi çektim. Perde kapanırken bir çift gözle belli belirsiz temas etmiştim ve bunu önemsemeyerek sinirle yerime geçtim. Koltuğuma oturup deşilen kalbimin cenaze namazını kılarken kulaklığı taktım ve "Lucifer" şarksını dinlerken gözlerimi kapattım.

2 saniye sonra omzumdan dürtülerek ardından kolumdan çekilerek uyandırılınca o aşina olduğum bakışları görüp kalbimin korkudan öldüren senfonisiyle baş başa kaldım. Sae Jun gözlerini bana dikmiş ve iki erkeğin arasındaki ufak tefek bedenimi bir yerlere sürüklüyordu. Ah şu pencere olayı gerçek

olabilir miydi? Acil durum anonslarıyla dalga geçersem, bu acil durumda aklıma yapılacak hiçbir şey gelmezdi tabi!

Hosteslerin uyarısını bile dinlemezden gelip beni VIP kabinine doğru sürükledi ve sarışın afetin de olduğu o küçücük alana kıskanarak girdim.

Koltuğuna itip tepemde dikilirken sinirli bir sesle sordu:

“Bana derhal burada ne aradığını açıkla” dedi dişlerinin arasından.

“Büyükbabama giderken yolları karıştırmışım” Ah Tanrım! Bunu diyecek kadar şuurumu yitirmemiştim tabi!

Gözlerine inatla bakıp konuştum: “Uzun zamandır Amerika tatili istiyordum sen yokken de değerlendireyim dedim ama tesadüfe bak.”

“Kessss Han Ah. Beni daha fazla delirtmeden hemen kes” dedi ve bir elini beline dayayıp diğeriyle saçlarını geriye doğru savururken sarışın afetin bizi süzdüğünü gördüm.

“Şu kadının yanında beni nasıl böyle azarlasın ha? Başkalarının yanında karını küçük düşürmeye utanmıyorsun değil mi?” diye sordum kızgınlıkla

“Korece bilmiyor” deyip geçiştirdi.

“Ahh demek hangi dilleri bilip bilmediğine kadar derin sohbete girdiniz? Bravo..Benden ayrıldığın ilk anda yurt dışı kaçak et ithalatına başladın bakıyorum da” diyerek kırgınlığımı belli ettim ve tribimi atıp bakışlarımı kaçırdım.

“Saçmalama. Bana uçuşun kaç saat olduğunu sordu sadece” diyerek açıklamaya girişti Sae Jun.

“14”

“Ne 14?”

“14 saat işte. Bu kadar kısa ve net bir cevap. Ama benim gördüğüm kadarıyla sen yol üstündeki köy adlarını bile açıklamaya girişmiştin. O kadar hararetli bir sohbetin saati sormayla alakası yoktu.” Diyerek hızla ayağa kalktım.

“Nereye gidiyorsun?” diye gürlerken diğer VIP konukları da HD ekranda Yamuk Prenses dizisini izler gibi bize bakıyorlardı.

“Yerime gidiyorum. Senin sohbetini bölmeyeyim” dedim ve adımımı attım. Daha doğrusu teşebbüs ettim. Çünkü kocam kolumdan çekip beni yerine oturtmuştu. Bu sırada hosteslerin uyarısına hala kulak tıkıyordu kocam.

“O iki adamın arasına dönebileceğini mi sandın seni aptal? Sen burada oturacaksın” dedi ve parmağını tehdit eder gibi bana uzatırken hemen atladım:

“Sen nereye oturacaksın?” dedim

“Senin yerine … Sakın buradan kımıldama ve kimseyle de konuşma” diyerek bir de gözlerine bir volkanın alevini yükleyip ekonomik sınıfa doğru yürüdü. Bana uyar valla. Ohh Kore’nin en başarılı, en korkulan, en yetenekli iş adamı,mafya babası daracık bir koltukta 14 saat geçirecekti. İşte bu ona büyük bir cezaydı. Tanrım! Bu ilahi müdahale için 40 yıl boyunca bir tapınağa odun taşıyabilirim!

Neticede kısmen huzurlu ve sakin bir yolculuğun sonunda New York'a gelmiştik. Huzurluydum çünkü Sae Jun sarışın afetten uzak ekmek arası sucuk gibi kaldığı bir yolculuk geçiriyordu; sakindim çünkü mafyamla atışıp yüzlerce kişi okyanusa gömecek bir olay çıkarmamıştım. Yolculuğun sonuna doğru da sızmıştım. Gözlerimi açıp, keyifle gerinirken başımda beliren Sae Jun'u görüp yerimden fırladım ve koluna dolanıp şımarık bir kedi gibi sırnaştım. Sae Jun binlerce dolarlık telefonunu çıkarıp bir şeyler karaladıktan sonra benim sormama gerek kalmadan açıklamaya başladı:

"Arkamdan çevirdiğin oyunları, kurduğun planları not ediyorum.. Sayma işi benim bile matematiğimi iflas ettirince en iyisinin kayıt altına almak olduğunu anladım" dedi ve öfkeyle bakarken telefonu cebine attı.

Ah ne komik bir kocam var değil mi? Kadınlar kendilerini güldüren erkeklerden hoşlanırlar neticede. Tamam Sae Jun'un bu atraksiyonuna gülmemiştim ama ben ondan hoşlanıyordum hem de ölümüne! Cool bir hareketle evrak çantasını alıp çıkışa giderken bileğimden tutup sürükledi.

"O notları sonra ne yapacaksın?" diye sordum ben de korka korka.

“Belli bir limitin var. Orayı geçersen kendini en yakın mahkemede bulacaksın” dedi soğuk bir ses tonuyla ve içime itinayla buz dağları ekerken yürümeye devam etti.

Kolumu hızla çektim ve derin bir nefes verdim.

“Boşanma imalarından bıktım” diye bağırdım. Neticede pek az kişi Korece biliyordu ve zavallı bir kadın olup kocasının kendisini terk etme tehditlerine kızan beni kimse anlamayacağın için de rahattım.

“Ben de senin arkamdan çevirdiğin işlerden bıktım Han Ah. Bunu anlaman için uğraşıyorum ama sen planlarında her an yeni bir level’a geçerek rekora gidiyorsun. Ne yani sana madalya takmamı mı bekliyorsun? Bana itaat etmeyi öğreneceksin” dedi ve tekrar bileğime dokunup peşinden sürükledi.

****

Sae Jun Han Ah’ı uçakta gördüğünden beri sinirlerine zorlukla hakim oluyordu. Bu kızla ne yapması gerektiğini gerçekten

bilmiyordu. Onun bu asi karakterini kabul etmek kendisi için o kadar zordu ki. Hayır! Sae Jun asla kendinden taviz vermemişti. Şimdi bir kadın için da bunu yapmayacaktı. Onun kararları değil delip geçilmek, sorgulanamazdı bile. Ama Han Ah'ın tek yaptığı isyanlarına yenilerin eklemekti. Lanet kız bunu yaparken de her defasına kendini aşıyordu!

Han Ah'ı kalacağı otele götürürken yol boyunca konuşmadılar. Sae Jun'un kızgın olduğu muhtemelen 7 milyar insanın hem fikir olacağı tek konuydu ama genç adam dışında kimse – Han Ah bile – onun içindeki memnuniyetten haberdar değildi. Han Ah'ı perdenin ardında seçince kalbini yeni bir heyecan dalgası kaplamıştı. Karısından uzak kalacağı 3 güne hazır değildi. Ondan uzak durmak için bu yolculuğa çıkmış olsa da gerisin geriye dönmemek ve Han Ah'ı büyükbabasının evinden alıp kendi yatağına atmamak için havaalanında zorlu bir süreç geçirmişti. Eğer vazgeçseydi de karısı şimdi Amerika'ya tek başına gitmiş olacaktı.

Peşinden gelen çılgın bir kadın! Sae Jun bu fikirle iyice keyiflendi. Han Ah gibi kimse onu böyle sevmemişti. Tanrı biliyor ya Sae Jun da hayatında Han Ah kadar önemli birini bilmiyordu. Hayır önemli az kalırdı. Han Ah bir ihtiyaçtı, nefes gibi, su gibi… Bu kadının varlığı kendisi için hayatiydi. Bu kadın kendisine aitti ve kendisiyle bütünlemişmiş bir varlıktı! Ağır yaralı bir hastaya gereken ünitelerce kan gibi Sae Jun'un hayatta kalmasını sağlayan o kan Han

Ah'tı. Han Ah rh pozitif. Sae Jun damarlarında akanın bu olduğundan emindi!

Hem hayati bir varlıktı O, hem de ölümcül bir varlık. Varlığı Sae Jun için büyük bir sorundu kuşkusuz.. Çünkü genç adamın karakteri, geçmişi ve geleceği kısacası her anı bu kadına göre şekilleniyordu, aynı zamanda yokluğu daha büyük bir sorundu. Buna ise dayanamazdı!

Yine de tüm bunlar kızgınlığını geçirmiyordu. Yan camdan dışarıyı seyreden somurtkan kadına kızgındı. Aptal gibi kandırıldığı, kendisinden habersiz reklamda oynadığı için ona hala öfkeliydi. Cezasını bu gece verecekti. Dün gece olanlar gibi bir ceza olmayacaktı bu! Hayır hayır dün geceki kendisine verilmiş bir cezaydı zaten!

5 yıldızlı otelde ayrılan oda çift kişilik olarak değiştirildi ve genç çift odaya girerken hala sus puslardı. Han Ah'ın tek valizi köşeye bırakılırken Sae Jun konuşmadan banyoya geçti ve kızı kendine haline bıraktı. Han Ah da bir süre süiti keşfe çıkıp kıyafetini değiştirdikten sonra odanın küçük eski tarz inşa edilen balkonunu açtı. Aklında kocasının mahkeme iması ve kızgınlığı vardı. Kendisine de kızgındı Han Ah. Niye bu kadar inatçıydı ki? Niye hep adamın dikine gidiyordu?

Sae Jun'u delirtmek bu kadar kolayken niye alttan almıyordu. Kalbinin hüznünü geriye itip anı hissetmek istedi. 25. Kattan aşağıya bakarken müthiş bir baş dönmesi tüm vücudunu sararken elini duvara dayadı ve başını havaya kaldırdı.

“iyi misin?” diye sordu odadan yankılanan gür ses.

Han Ah geniş bir gülümsemeyle kocasına döndü. Sae Jun beline havluyu sarmıştı ve Han Ah’ı ter içinde bırakan bu görüntü genç kızın boğazını kurutmuştu sanki. Birkaç kelime kuracaktı ki boğazı düğümlendi.

“Başım döndü. Yolculuktan” diyebildi.

Sae Jun kıza iyice yaklaştı ve bu sefer gözlerinde öfkeden ziyade endişe vardı. “İyi değilsin, dinlen” diyerek koluna dokundu.

Han Ah itiraz etmedi ve adamın kendisine yatağa götürmesine izin verdi.

Yüksek topuklularını çıkarırken de sendeledi ancak kocasına dayandı ve Sae Jun, kıza sağlam bir duvar olurken dudağında hafif bir gülüş belirdi. Han Ah bu imalı gülüşü anladı ve hemen atıldı. Ah Tanrım bu kız asla yola gelmeyecekti!

“Hahhhh bilerek yapmadım.” Dedi.

“Tabi ki, eminim” dedi Sae Jun ve tepeden bakışını kızın dekoltesine kaydırdı.

“bilerek mi düşmeye çalıştığımı sanıyorsun. Yani sen beni tut diye öyle mi? 3. Sınıf aşk filmlerinden bir sahne gibi, ne banal!” diyerek abartılı bir şaşkınlık gösterdi genç kız.

“ben sanacağımı sandım Han Ah. Eğer bana dokunmak istiyorsan çekinme, ben senin kocanım” dedi hınzır bir ifadeyle. Yatağa bu kadar yakınken bu imalı konuşma tamamen Sae Jun’un stratejisiydi. Kızı yatağa atmak için deliriyordu ancak Han Ah’ın kendisinin gelmesini bekliyordu.

“Yine beni aşağılayasın diye mi sana dokunacağımı düşündün?” diyerek kendini hızla adamdan çekti. Dün gecenin kötü anılarını hatırlamış ve kendisini o halde bırakan kocasına sağlam bir cevap vermişti. Sae Jun da karısının hareketi karşısında kendini çekmek zorunda kaldı.

“Bir daha bana dokunma. Sana güvenmiyorum ve güvenene kadar da buna izin vermeyeceğim” dedi Han Ah ve kendini yatağa attı.

“Senden izin alacağımı mı sandın?” diye bağırdı Sae Jun.

“Arazime kaçak gecekondu dikebileceğini sana düşündürten ne? Ben istemedikçe tek bir saçımın teline bile dokunamayacaksın” dedi ve yatağın diğer ucuna kayıp gözlerini kapattı.

Sae Jun sinirle belindeki havluyu fırlatıp attı ve önceden hazırlatılan kıyafetleri giymek için dolaba yöneldi. Bu kadın kendisini öldürecekti orası kesindi de hiç olmazsa Kore’de, kendi ülkesinde ölmeliydi. Aynı odada kalıp ölmezse muhtemelen çıldıracaktı! Kıyafetlerini giyip odadan çıktı.

Uykuya dalmak üzere olan karısına da bir not bıraktı. Yine klasik Sae Jun sonelerini dizdiği notta kıza kendisi gelene kadar bir yere gitmemesini emretti. Bunun Han Ah’ı nasıl delirteceğinden bihaberdi! Ah belki de istediği tam olarak buydu!

Otelin lüks toplantı odalarından birinde olan görüşmeler Sae Jun için başlamıştı. Amerikalı yatırımcılarla zorlu bir pazarlığa girişmişti ve adamların kendisiyle çalışma gayretlerini azami düzeyde karlı bir anlaşmaya dönüştürmek istiyordu. İhracat ürünlerindeki kar konusunda anlaşamayınca da resti çekmişti. Bu adamlar Sae Jun’un kararlığını sorgulamaya ve kendi şartlarını kabul ettirmeye nasıl çalışabilirdi. Şartları kabul edilecek tek kişi Sae Jun’du oysa.

“Seni gidi Çakma Sicilyalı! Bir daha bana yerimden kımıldamamı emredersen yemin ediyorum senin bir yerini bir güzel yerinden kıpırdatacağım!” diye gürleyen ince tiz ve -ah hayır -İngilizce konuşan bir ses toplantı odasına doldu.

Han Ah elindeki notu öfkeden deliye dönmüş bir halde sallıyordu!

“Yetti artık! Ben senin kuklan değilim. Peşinden buraya kadar gelmiş olabilirim ama beni istediğin şekilde istediğin yerde tutabileceğini mi sandın ha? Bir de kıçıma Japon yapıştırıcısı sürüp bir sandalyeye yapıştır istersen” diye konuşan bu ufak tefek kadın 10 kadar Amerikalıyı gülme krizine sokarken Sae Jun’a cehennemi andıran bir öfke yüklemişti.

Sae Jun hızla yayıldığı koltuktan fırladı ve adamlara bakarak konuştu: “Tüm teklifleriniz kabul ediyorum. Belgeleri hazırlayın. İmzalayacağım… “ dedi ve koşar adım karısına yöneldi.

Arkadan yankılanan gülme seslerine “kolay gelsin” nidaları eklenirken genç adam kaçmaya çalışan karısına yetişti kolundan tuttuğu gibi dışarıya sürükledi.

Yan yana dizilmiş toplantı salonlarına tek tek dalıp bir çok görüşmeyi bölerken 5. Oda nihayet boştu. Kızı odaya fırlatır gibi atıp kapıyı üstlerine kilitledi.

“Lanet olası kadın, ne yaptığını sanıyorsun?” diye gürleyen adam Han Ah’ı korkutup bir adım geriye doğru gitmeye mecbur bıraktı.

“Sana haddini bildiriyorum” diyerek provokasyonunu sürdürdü Han Ah.

“Ben sana şimdi, haddini bildirmek nasılmış göstereceğim” dedi Sae Jun ve tek adımda kızın yanında belirdi.

Han Ah başını kaldırdı, sinirli bir şekilde dudaklarını dişledi ve ellerini göğsünde birleştirip gelene hazır olduğunu belirtir şekilde durdu.

Han Ah’ın bu kararlı bakışları, inatçı duruşu genç adamın içindeki arzuyu zirveye taşıdı. Tek hamlede uzandı ve tek eliyle kızın saçını kavrayıp ensesinden sıkıca tutup yüzünü kendisine yaklaştırdı. Nefesleri birbirlerinin yüzüne değiyordu ve ikisi de çok istekliydiler.

“Sana dokunmamı istiyor musun?” diye ansızın sordu Sae Jun.

Han Ah bunu beklemiyordu ve şaşkınlıkla baktı adama. Bir süre sonra da usulca gözlerini kapatıp: “Her şeyden çok” dedi.

Cümlesi bitmeden adam karısının dudaklarına kapandı ve diliyle o dudakları hemen aralayıp içeriye tutkulu bir dalış yaptı. Diğer elini kızın beline koyarken hızla yön değiştirdi ve Han Ah’ı duvara dayadı. Eli kızın kalçasına kayarken eteğinin altına uzandı ve o pürüzsün bacağı okşadı. Ardından tuttuğu bacağı yukarı kaldırdı. Han Ah adama destek olurcasına bacağını adamın beline sardı.Tek ayağı yerde diğeri Sae Jun’a dolanmışken elini kocasının omuzlarından çekti ve yüzünü tuttu.

“Beni affettin mi?” diye sordu sessizce.

“Affettim.. sen de beni affet sevgilim” dedi genç adam ve kızın alt dudağını dişleriyle kıstırıp hafifçe ısırdı.

“Arkamdan çevirdiğin işleri not ettiğim yalandı. Buna nasıl hemen inandın? ” diye sordu Sae Jun ve çapkın bir gülüş attı.

“Seni kaybetmekten o kadar çok korkuyorum ki her şeye inanan aptal ve saf bir kız oldum… Beni ne hallere düşürdün” diye sordu Han Ah.

“Asıl sen beni ne hallere düşürdün. Az önce milyonlarca dolarlık bir zarara girdim senin yüzünden” diyerek karısına vücudunu iyice yasladı genç adam.

Han Ah bu temasla hafif bir inilti çıkardı ve “değmez miyim buna?” diye sordu.

“Sen uğruna tüm dünyadan zarar etmeme değen tek şeysin… Han Ah Seni seviyorum, ölümüne…” diyerek konuşmasını devam ettirdi Sae Jun ve artık başka bir şey duymak ve söylemek istemediğini belli edercesine kızın ağzına yapıştı.

Ensesindeki el Han Ah’ın boynunun altına kayıp göğüslerine inerken diğer eli kızı hafifçe kalçalarından yukarı kaldırdı. Aradaki kıyafetler de hızlıca çekilip atılırken Han Ah kendisini kocasına seve seve teslim etti. Sae Jun da yıllardır bu kadına hasretmiş gibi hızlı bir hareketle Han Ah’ı almıştı. Defalarca çalınan kapılar da ikisinin umurunda olmadı, durmadan çalan telefon da!

Dünya uzak ve ölümlü bir mekandı ve onlar bu tutkuyu paylaşırken ölümsüzlüğe çıkmış gibiydiler. Kaç kere ve ne şiddetle olduğu önemli değildi birleşmenin. Önemli olan aralarında elle tutulur gibi güçlü bir şekilde duran aşktı ve bu aşkın ne zaman ne de mekan tanıdığı bir kez daha ispatlanmıştı!

Bölüm 28

Eğer bu otelin toplantı odasında kameralar varsa ve şu an bizi çekiyorlarsa sanırım dünyanın en başarılı amatör şey (!) filmini çekmiştik.

Sae Jun'un boynunu gömdüğüm başımı ter içinde geri çekerken kocam uzanıp yanağımdan öptü ve ayakta duracak kadar güç topladığımı anlayınca yerdeki dağılan kıyafetlerimi uzattı.

"Kapıyı başımıza yıkacaklar" dedi bu sırada ve işlediği kabahatten kızaran bir çocuk gibi görünmeme neden oldu.

Tanrım! Ne zamandan beri bu kadar yaramaz bir kız olmuştum. Ben Park Han Ah. Kore'nin medarı iftiharı göz bebeği , tatlı kızı,

Unicef gönüllüsü kıvamında angelina görünümlü bir çekiktim. Sae Jun'dan önce dünya milletlerinin tümünden müteşekkil bir karışımla evlatlık almayı bile düşünen sosyal sorumluluğunun Kraliçesi olacakken bu adamdan sonra 5 yıldızlı otellerin toplantı odalarında mercimek çiftçiliği yapmaya başlamıştım.

Tamam o kadar da uslu bir kız değildim ama şimdi tam anlamıyla bir playgirl (!) olmuştum ve oyunumu mekan ayırt etmeksizin oynuyordum. Doğrusu oyunun sonundaki büyük ödül için buna değerdi ya neyse.

"Kızardın mı sen?" diye soran kocamın pişkin gülümsemesi o ödülü ellerimle parçalama hissi yaratsa da gözlerime 1000 Han Ah gücünde şuh bir bakış yükleyip konuştum:

"Seni edepsiz adam" diye omzuna küçük bir yumruk atarken kocam gömleğini ilikleme işini yarım bıraktı ve beni kendine bastırırken konuştu:

"Ben yoldan çıkaran sensin" deyip sert bir öpücük almayı başardı.

Kravatını yerden alıp elimle düzeltirken yavaş bir hareketle boynundan geçirdim ve alttan bakışlarla onu süzerken ansızın kravatı tüm gücümle sıktım. Sae Jun boğulma tehlikesi geçirip

başını geriye savurunca da dil çıkarıp hızla kapıya koştum. Kapıyı yavaşça açarken içeriye dolan onlarca görevliye hiçbir şey olmamış gibi bakıp kaçtım.

Kapitalizmin merkezi Amerika şimdi tüm romantik düşlerimin başkentiydi. Üstelik kapitalizm yerine SaeJunizm'in merkezi olmuştu benim için. Otelin kapısında durup bu enfes akımın biricik kurucusu kocamı bekleyerek temiz havayı içime çektim.

"Şu sarı adamları gözetlemiyorsun umarım" diyen o tanıdık ses kulaklarıma dolunca derin bir iç çektim ve

"Bu kadar yakışıklı adamı bir arada göreceğimi bilseydim daha önce gelirdim buraya" demiştim ki Sae Jun kolumu öylesine bir mengeneye kıstırdı ki ayak parmaklarıma kadar irkildim. Ah bu adamın şakaya tepkisi niye King Kong gibi olmak zorundaydı ki.

"Yaaaa" diye inleyip kolumu çekerken sırıttığını gördüm.

"Sana bir at gözlüğü almamı istemezsin değil mi?" diye sordu. Ah ben senin kibarlığını ekmek arası yapıp yerim yaa.

“At gözlüğü mü, hmm karşıma da sen geçeceksin değil mi? Sadece seni göreceğim yani. Dünyanın o kadar nimeti varken” diyerek onu kışkırtmayı sürdürdüm.

“Zaten bir tek beni görüyorsun” dedi arsız adam ve kolunu hızla belime sarıp caddeye sürükledi.

“peki bayım siz kimi görüyorsunuz” diye sordum. Kendini garanti altına alıp çekilmesine izin vermeyecektim

“Ben pek çok kadın görüyorum” demez mi Çakma Sicilyalım. Ah alnımda hissettiğimin kaşıntıyı çıkmak üzere olan boynuzlarıma yormayı bırakıp ansızın durdum ve devam etmesini istedim.

Sae Jun aklındaki kadınları sayacağı konuşmaya başlarken ben de beynimi %1000343874 kapasiteyle açık konuma getirdim ve o kadınları tek tek not etme derdine düştüm.

Sae Jun gördüğü kadınları saymaya başladı:

“Mesela bir gün bir peri kızı görüyorum. Bakışları saf ve masum, beni kölesi yapacak güce sahip. Bir gün ise süpürgesiyle uçan bir

cadı görüyorum. Bu cadı o kadar maharetli ki sürekli yakışıklı prense büyüler yapmakla meşgul. Büyüleri ise o kadar güçlü ki hepsi tutuyor. Sonra başka bir gün bir Afrodit görüyorum. Yatağımda çırılçıplak yatıyor ve teninden bir ilaç sunuyor bana. Sanki dokunmazsam vebalı olup öleceğim. Bambaşka bir zaman da dünyayı tek eliyle yerinden oynatacak kadar kararlı bir savaşçı görüyorum. O kadar kendinden emin ki Tek bir sözüyle beni tüm dünyanın katili yapabilir. Kimi zaman bir feminist görüyorum ki bana tek derdi bana kafa tutmak, bazen de tüm kadınları yeryüzünden silebilecek kıskanç bir kadın oluyor gördüğüm. Ama ne gariptir ki benim gördüğüm bu kadınların isimleri hep aynı. Hepsinin ismi Park Han Ah ve hepsinin uzun siyah saçları, baştan çıkaran gözleri, sevimli küçük bir burnu ve keskin bir ağzı var. Bu kadınların hepsi de beni çıldırtıyor." Diye konuştu Sae Jun.

Ahhh! benim o an Koresel Isınmadan eriyip yok olmama neden oldu. Şu civciv kırması sarı adamlara baktığım elbette yalandı ama bu Koreli, uzun boylu, yakışıklı ve sert adam benim içimi dağlayan bu konuşmasıyla Amerikan kaldırımına yapışmama neden oluyordu neredeyse. Ünlüler Kaldırımına el izimle değil direkt tüm varlığımla işlenecektim yani! Sözleri bitince – boyum yetmese de – uzandım ve onu yakalarından tutup kendime çekerken dudaklarına yapıştım.

"Seni şimdi öpen hangi kadındı peki?" diye sordum çapkın bir gülüşle.

“Beni öpen bu kadın bir an evvel yatağa atmak istediğim deneyimli bir geyşaydı” dedi ve bakışlarını vücut hatlarımda gezdirirken tüm Amerika’ya yeni bir film armağan etmenin pek de iyi bir fikir olmadığını anlayıp koluna dolandım.

“Hayır sevgili kocacım. Seni öpen kredi kartına göz koyan alışverişkolik bir kadındı” dedim ve kocamın gözlerine beklentiyle baktım.

Ah evet sonunda da emelime ulaştım. Tam 4 saat alış veriş yapmıştım ve dünyaya yaklaşan kıyafet delisi tehlikeli uzaylılardan, her şeyi korumak ister gibi ne varsa çevre düşmanı poşetlere tıkmıştım.

Şık bir restoranda yenilen akşam yemeğinin ardından ısrarlarım üzerine bir caz kulübüne geçtik. Sae Jun’un adamları bizi takip etmiyordu ve gerçek bir flörtü ilk kez yaşıyordum. Kocamın imalı bakışları, benim istemem yan cebime piliz tarzı geri çekilmelerim ve gecenin finalinde bir dans – evet yanlış duymadınız dans- ile gerçek anlamda bir Amerikan Rüyası yaşıyordum.

Kocamın kollarında, başım omzunda, gözlerim ve bilincim kapalı sadece açık olan kalbimle ona dolanmıştım ve fondaki Chet Baker - almost blue şarkısıyla dünyadan uzakta kendi gezegenimizde Han Ah ve Sae Jun medeniyetinin temelini atmıştık.

Onu dansa ikna etmemse bir stat dolusu ateisti rahip yapmaktan bile daha zordu.

“Lütfen aşkın vals yapalım” diye koluna dolanıp o kolda bir salıncak gibi sallanmam Sicilya semalarında hafif bir rüzgar bile oluşturmamıştı.

“Vals mi? Ben vals yapacağım öyle mi? Sen çıldırmışsın” diye konuştu.

“Tamam salsa olsun. Ya da Flamenko? yeaa arrriva arivva mariyaa bertaa” diye en iğrenç Flamenko ezgilerini fısıldarken bana alay edermiş gibi bakıyordu.

“Tamam tangoya ne dersin?”

“Tango mu? ilk kez duydum”

“Ah ciddi olamazsın”

“Değilim.” Diyip bir güzel dalgasını geçerken kışkırtmak için bamteline basmaya karar verdim

“Tango aşkım ya bir düşün.. hani ateşin dansı, sıcak, tutkulu, yakıcı..”

Cümlem üzerine bana iyice yaklaştı ve dudaklarıma bakarken

“Bu dansı otele döndükten sonra yapacağız sevgilim söz” diyerek o devası volkanın kapısını açtı. Ama ben pes edecek kadar yenilgiyi kolay kabul eden bir savaşçı değildim.

Kulüpte el ele çalan hafif müzikleri dinlerken bir anda ayağa kalktım ve ona yapay bir öfkeyle bakıp konuştum:

“Ben dans etmek istiyorum. Eğer sen bana eşlik etmezsen başka birini bulacağım” dedim.

Birkaç meraklı bakış bize dönerken Sae Jun bileğimden tutup koltuğa oturttu. Kızdığı belliydi.

“Bensiz ancak süpürgenle dans edebilirsin seni küçük cadı” diyip ayağa kalktı ve elini nazikçe uzatıp

“Benim dans eder misiniz prenses?” diye sordu.

Ah cadılıktan prensesliğe geçişim o kadar hızlıydı ki şoku atlatır atlatmaz kocamın avucuna elimi hapsettim ve tenimde teninin sıcaklığını duyduğum an çoktan dansa başladım.

Hayat ne garipti! Birkaç ay önce ilkel ölüm dansları, vudu büyüleri, vampir ayinleri, kan dökme törenleri bile yapabilecek kadar bu adamdan nefret ederken şimdi sonsuza değin onun kollarında öylece kalabilecek kadar aşıktım. Ve ne gariptir ki sorunlarımız, kavgalarımız, ayrılık ve barışmalarımız ise hiç bitmiyordu.

O an aklıma nereden okuduğumu bilmediğim o cümle geldi. Belki de uydurdum:

“Onunla yaşadığımız huzursuzluklar, başkalarıyla yaşayacağımız sükunetten daha çekiciydi. O insanla birlikte, o insanın yarattığı soruna da tutuluyorduk”

“Ne düşünüyorsun” diye sordu bir süre sonra Sae Jun ve eliyle yüzümü tutup kendine bakmaya zorladı.

Ah bunlar mutluluk gözyaşlarım mıydı? Kocam yanaklarımdan süzülen yaşları görünce o kadar kuvvetli sarılmıştı ki bana, birkaç kemiğimle helalleşip zavallıları sonsuzluğa yollamıştım.

****

Sae Jun Han Ah'ı kollarının tutsaklığına alıp o zayıf bedenini kendisine bastırırken genç kızın kokusu tüm duyularını sarhoş etmeye yetmişti. Ancak karısının sessizce salınmasına alışkın değildi. Han Ah'ın bu kadar süre çenesini inzivaya çekmesi tuhaftı.

Ona ne düşündüğünü sorup gözyaşlarını görünce de içinden taşan bir hisle kızın canını ne denli acıttığına aldırmadan onu kendine bastırdı.

"Ağlama sevgilim" diyebildikten sonra da kızın dudaklarına yönelip suya resim çizer gibi hafifçe öptü. Sonra bir anda cebinden bir kutu çıkardı ve kızın avuçlarına usulca bıraktı.

Han Ah heyecandan ölmek üzereyken titreyen parmaklarıyla kutuyu açtı ve devasa tektaşa bakarken kocasına heyecanla döndü:

“Artık takabilir miyiz yüzüklerimizi?” diye sordu.

Şimdiye kadar ikisinin; bu evliliğin olduğuna dair en büyük kanıt olan yüzükleri yoktu. Sae Jun kızı korumak için buna yanaşmamıştı ancak şimdi tüm dünyaya ne denli harika bir karısı olduğunu göstermek istiyordu.

“Eğer istersen takabilirsin” dedi ardından genç adam ve kutunun içindeki tek taşı çıkarıp Han Ah’ın parmağına geçirdi.

“Peki ya sen?” diye sordu Han Ah atılıp.

Sae Jun elini kaldırdı ve takmış olduğu alyansı kıza gösterdi. Han Ah bir saniye bile beklemeden kocasının boynuna dolanıp uzun uzun öptü onu.

Evliliğin sembolü de tamamdı. Geriye tek bir şey kalıyordu!

Dansları ve geceleri “olaysız” bitip otele dönünce de Han Ah üzerindeki iyi kız kostümünü çıkardı. Ağlak bir kız olup akıttığı makyajına bakarken korku dolu çığlıklar atmasını izleyen kocası ise hayli keyifliydi.

“Bu gece benim gibi güzel bir kızı, zombinin biriyle aldatmışsın anlaşılan” diye söylenen Han Ah makyajını silerken Sae Jun arkadan yaklaştı ve kızın omuzlarını okşayıp kulağına eğildikten sonra cevap verdi:

“Sen bir zombiysen ben de bir vampir olup kanını emeceğim” dedi ve genç kızın boynunu hafifçe ısırırken Han Ah numaradan bir inilti çıkardı.

Adamın ısırığının yerini ıslak bir öpücük alırken Han Ah oturduğu sandalyeden kocasına döndü ve kollarıyla adama asıldı. Sae Jun onu tek hamlede kucağına alıp yatağa taşıdı.

“İstediğin tangoyu almaya ne dersin sevgilim” diye sordu bu sırada genç adam.

Han Ah şuh bir kahkaha attı: “olallaa” diyip adamın ağzına yapıştı.

O gece Arjantin ulusal dansı ülkenin göremeyeceği yeni yorumlarla gelişirken Tango tarihi de bu yeni yorumlarla çığır atladı. Tabi bundan kimsenin haberi olmadı. Bu en özel mahrem sırrı paylaşan o çiftin dışında!

Ertesi gün birkaç toplantıdan sonra Kore'ye döndüler. Han Ah'ın uçak macerası giderkenki kadar eğlenceli olmamış, mide sarsıntıları ve kusma seanslarıyla tam bir işkenceye dönmüştü. Uçak tutmasını nadir yaşamış olan genç kız bu duruma şaşırsa da üstünde durmadı. Sae Jun ise bir an olsun karısının yanından ayrılmayıp yolculuğun kısmen güzel geçmesini sağlayan en önemli faktördü.

Gece yarısı indikleri Seul'de zaman kaybetmeden eve geçtiler. Sae Jun o gece huzur içinde karısını kollarına alıp saçlarını okşayarak uyuturken ilişkilerinin artık fırtınalı bir denizden sakin bir akıntıya dönüştüğünü fark etti. Karısı nihayet uslanmıştı. Amerika macerası, uçaktaki olaylar, toplantıyı basması en sonunda da o tutkulu beraberlik bu kadının hayatındaki yerine dair sandıklarını tepetaklak etmişti. Hayatın merkezi artık Han Ah'tı ve onu kaybetmemek için ne varsa yapacaktı!

Sıcak bir öğlen güneşi yatak odasının perdesinden arsızca sızıp Han Ah'ın gözünü alınca gerinerek uyandı. Kocasının çıplak göğsünde yaramaz birkaç tur attı parmaklarıyla ve Sae Jun o eli tutup dudaklarına götürdü. Gözleri hala kapalı olan genç adam kızın parmaklarını öptükten sonra ona doğru döndü ve sarılmasının kuvvetini arttırdı.

“İşe geç kalıyorsun” diye konuştu bu sırada Han Ah. Saat muhtemelen 12’yi geçmişti ve kocasının ilk kez bu saatte uyandığını görüyordu.

“Patronu olduğum işe geç kalsam ne olacak” diye gülümsedi adam ve kızı alnından öperken yataktan kalktı.

Öğleden sonra da ikisi de şirkete geçtiler. Han Ah kocasının tuttuğu elini bırakmadan içeriye geçmişti. Orada gördüğü şey ise bir süre duraklamasına neden oldu. Sae Jun da kızın baktığı yöne bakınca Yaen’in Byung ve Sang Woo’yla hararetli bir şeyler konuştuğunu gördü.

“Hala bizimle mi çalışıyor?” diye sordu genç kız.

Aynı anda aklına o berbat reklam filmi geldi. Yaen’in suçsuzluğu ispatlansa bile bu kadını günahı kadar sevmediği aşikardı.

“Benim haberim yok ama istemiyorsan..” dedi Sae Jun.

Aynı anda Han Ah atıldı ve konuştu: “Kalsın bakalım.. Yıl sonunda garantilediği kâr’a ulaşamayınca onu zevkle göndereceğim” dedi.

Sae Jun kıza onaylamadığını gösteren bir bakış atınca Han Ah dil çıkardı ve “Ne yapayım. Bu kadını hiç sevmiyorum. Sen de sevme sakın…” diye konuştu muzipçe.

Sae Jun çapkın bir bakış attı ve “Senden başka kimseyi sevmiyorum, sevmeyeceğim anlaştık mı Yamuk Prensesim” dedi ve kızı boynundan öperken odasına geçti.

“Ahh bayan Han Ah… Size haftalık raporu getirdim. Şimdilik reklam filmini erteledik ama ne zaman isterseniz çekimlere başlayabiliriz.” Dedi Yaen Han Ah’ı görür görmez.

Han Ah da elini abartıyla sallayıp – ki o an Yaen’e kaya parçasını andıran yüzüğünü göstermek istiyordu – konuştu:

“Hayır hayır. Reklam filmi olmayacak. Yani olabilir elbette ama ben oynamayacağım” dedi.

2 erkek dahil Yaen de kızın parmağına bakıp sessizliğe büründüler. İlk konuşan Yaen oldu:

“Bayan Han Ah yüzüğünüz çok şık. Bay Sae Jun’un eşsiz bir zevki varmış” dedi.

Han Ah bu cümleyle şaşırdı. Bu kadın Çakma Sicilyalısıyla evli olduğunu biliyor muydu yani?

“Siz biliyor muydunuz?” diye sordu genç kız.

“Bunu bilmeyen mi var? Sadece sizden duymadıkça yorum yapma gereği görmedik” dedi Yaen ve kızı baştan ayağa süzdü.

Han Ah galibiyetini kutladı. Çünkü kadının yüzündeki belirgin kıskançlığı görmüştü. Keyiften dört köşe olmuşken Sang Woo araya girdi:

“Bayan Yaen ve Bay Kyu’ya sizin ne kadar uyumlu bir çift olduğunuzu önceden söylemiştim” dedi.

“Uyumlu” Han Ah neredeyse kahkaha atacaktı. Onların arasındaki uyum sadece yatakta ortaya çıkıyordu. Yine de aralarındaki aşkı oluşturan tek şey ise mevcut ve aşılmaz uyumsuzluklarıydı. Genç kız adamın dediğine teşekkür etti ve reklam çalışmaları için toplantıya geçtiler.

Sae Jun da ofiste görüşmeler yapıp adamlarından da brifingler alırken Han Ah odaya girdi birkaç sonra.

“Aşkım ben Eun Mi’yle görüşmeye gidiyorum.” Dedi genç kız.

Sae Jun karısına izin verirken de konuştu: “Hala Tae Bin’le çıkıyorlar mı?” diye sordu.

“Ahh umarım tekmeyi basmıştır o ukala adama” diye yanıtladı onu Han Ah.

Sae Jun karısına gülümserken arkadaşı için yaptığı bu kınamanın nedenini sordu.

“Hala aklıma sana yaptığı öneri geliyor. Beni ayartman için seni dolduruşa getirmeye çalışıyordu.” Diye cevapladı Han Ah kocasını.

“Başardı da… Seni ayarttım işte. Bence ona teşekkür etmelisin” dedi Sae Jun. Bakışları kızın dar pantolonunu süzüyordu.

“Ondan çok önce ayartılmıştım. Ahh Tanrım! Ne edepsiz bir kadınım” dedi Han Ah ve uzanıp kocasını öptü.

Sae Jun'un ise kızı bırakmaya niyeti yok gibiydi ve öpücüklerinin hızını arttırmaya çalışıyordu. Han Ah hızla adamın kollarından kendini kurtardı ve parmağını tehdit eder gibi sallayıp konuştu:

"Yaramazlık yok. Rujum ve saçım dağılmamalı. Kore sokakları görüp görebileceği en güzel kadını bekliyor" dedi Han Ah ve adama veda edip Eun Mi'yle görüşmek için odadan çıktı.

Eun Mi şirkete yakın bir kafede bekliyordu. Han Ah'ı gördüğü an abartılı bir bağırışla kıza sıkıca sarıldı.

"Seni hain. İnsan Avrupa'ya gider de arkadaşına haber vermez mi?" diye sordu sitemle.

Han Ah kıza gülümserken cevap verdi: "Avrupa'ya gitmedim Eun Mi New York'a gittim" dedi.

"Tamam işte New York Paris'in başkenti değil mi? Han Ah gerçekten çok cahilsin" diye onu ciddi bir şekilde uyardı Eun Mi.

Han Ah içinden “gerizekalı” diye keyifle söylenirken kıza gülümsemesini sürdü. Her şeye rağmen Eun Mi’yi seviyordu.

Bu sırada midesinden gelen inanılmaz bir bulantıyla kafede öğürmeye başlarken hızla lavaboya koştu. Beyni bile sarsıntıya uğramışçasına dönüyordu sanki. Nihayet kendini toplayıp Eun Mi’nin yanına geçince de arkadaşı sırıtık bir halde konuştu:

“Han Ah hamile misin kız? Ah ne komik olur ama. Düşünsene sosyetenin gülü, şımarık ve ukala kız Park Han Ah bir çocuk doğuracak.” Diyip kahkahayla gülmeye başladı Eun Mi.

Dalga geçtiği belliydi ama farkında olmaksızın Han Ah’ın ışığa kavuşmasını sağlamıştı. Genç kız arkadaşının dedikleriyle dünyadan koptu. Hamile mi?

Evet kesinlikle hamileydi!

Bölüm 29

Hamileydim. İçimde canlı bir şey vardı ve kendimi canlı canlı ahtapot yemiş gibi hissetmeme neden olan Eun Mi’yi

susturmazsam doğmamış çocuğuma karşı kendimi yamyam gibi görecektim.

“Yaa Eun Mi suss artık, senin yüzünden küçük Jun Ah’ımın psikolojisi bozulacak oralarda tek başına zaten.” Diye konuşmaya başlamıştım ki Eun Mi gökdelenden düşüyormuş gibi bağırdı:

“Omooooo Han Ah sen gerçekten hamile misin? Ben sadece dalga geçtim. Niye beni ciddiye aldın ki?” diye soran Sıfır Beden Beyinli arkadaşıma çocuk yapma konusunda dersler verme işini birkaç asır sonraya erteleyip ona baktım ve cevap verdim:

“Eun Mi bundan emin değilim ama sen yine de kimseye söylemeyeceksin. Duydun mu? Hele O bozuk duvar saati gibi anca kırk yılda biri doğruyu gösteren sevgilin olan Tae Bin’e Asla!”

“Saat mi? Han ah Tanrı aşkına bozuk bir saat nasıl doğru gösterebilir. Bazen seni anlamıyorum. Sanırım karnındaki küçük canavar beynini yedi.” Diyerek muhteşem çıkarımlar yapan Eun Mi’nin ana fikri kaçırdığını görüp elimle ağzını kapattım ve gerçek bir diktatör gibi bakarak konuştum:

“Eun Mi Tae Bin’e söylemeyeceksin!” dedim.

“Neyi?” diye soran arkadaşım o kadar masum ve saf -süzme yoğurt kadar saf, ah süzme sazan mı demeliyim- görünüyordu ki gülümsemeden duramadım ve tehdidimi yineledim gülerken:

“Eun Mi hamile olduğumu kimseye söylemeyeceksin. Aynada kendine bakarken kendine bile söyleme tamam mı canım arkadaşım”

“Tamam Hanah.. Sırrını saklayacağım. Anlaşılan kocana sürpriz yapacaksın.” Diyerek ilk akıllı cümlesini kurdu. Başımı salladım ve nihayet günlük olaylara geçebildik.

2 saat kadar Eun Mi’yle dedikodu kazanını kaynatıp tüm cadıları o kazana atarken akşama doğru bir kliniğe gidip kesin sonuçları almak için kan testi yaptırdım. Beklemek için verilen bir saatte yediğim tırnaklarımla derimi bile sıyıracak konuma gelmiştim. Umarım içimde hayali bir çocuk yetiştirmiyorum diye bildiğim tüm duaları sayarken kocamın çocuk istemediği aklımın değil bir köşesine ufacık bir noktasına bile uğramamıştı. Aman kimin umurumda!

O da çocuk fikrini bir süre kabullenecek ve hamilelikte tür değiştirip

Homolanetusa dönüşecek olan bana tahammül edecekti. Neticede bebeği fırına birlikte verdiysek yanmadan da o fırından çıkaracaktık!

Bekleme süremi ne twitter TT'leri, ne facebook ergen paylaşımları, ne youtube komik videoları kısaltıyordu. Telefonu bulan Graham Bell'e bile sevgilerimi yollayacak kadar sinirliydim üstelik. Birkaç dakika sonra hemşirelerden biri doktorun beni çağırdığını söyleyerek odaya buyur etti.

"Bayan Park, 3 haftalık hamilesiniz" diyen adamı 3hafta boyunca altına, pırlantaya, mücevhere boğabilirdim. Ah sadece şaka yapıyorum. Çocuğumun geleceğini düşünmeliyim değil mi? Aman Allah'ım sahiden de hamileydim! Çakma gebelik, hayali çocuk değildi bu. Yüzde yüz orijinal döllenmiş bir yumurtaya sahiptim! Heyecanımı yatıştırdıktan sonra keyifle klinikten çıktım.

Neticede Ali'yle ata bakan Ayşe kadar neşeli, yavrusuna kavuşan Nemo'nun babası kadar mutlu, Chan'iyle evlenen Cedric kadar mesuttum. Önümdeki buz dağını görmeyerek sokakta aptal ve sırıtık bir suratla yürürken tüm heyecanımın havasını söndüren kocama hemen söylememeye karar verdim bebeği. Kürtaj isterse ilk önce ondan başlayabilirdim bu işleme.

Kalbimdeki varlığını parçalara ayırıp çıkarabilirdim bu kadar mutluyken. Neticede çocuğu aldırmamı isteyebilirdi de; katillik adamın ruhunda vardı. Ah ben o ruha seve seve kurban olurum ama çocuğuma bunu yapamazdım.

Elinde cennetin tapusunu tutan cahil ortaçağ köylüsü gibi pozitif yazan raporu sıkıca avucuma sıkıştırıp bir taksiye binerek şirkete geçtim. Yaen gitmişti ve Sang Woo ile Byung da

hararetle bir şeylere bakıyorlardı. Ah onlar bile bana teletabiler gibi görünüyorlardı. Kyu ve Yaen'i de katarsam teletabispor tamamdı. Tanrım ne kadar sevecen ne kadar naif düşünceli birine dönmüştüm. Ve şimdi de "Güneş batarken ardından duvarların, bebeği öğrenme zamanı gelmiş Çakma Sicilyalının.." diyerek odasına yöneldim.

Hayır! Şimdi değil. Yüzüme yerleşen; evde kalmış kızlarını fabrikatör adamlarla evlendiren ajumma gülüşünü silip Sae Jun'un odasına girdim. Kapıyı çalmaya gerek görmeden dalmıştım. Kocam başını koltuğa yaslamış ve gözlerini kapatmıştı. Tanrım tüm dünyayı aydınlığa kavuşturmuş bir din adamının huzuru vardı yüzünde. Eh beni yola getirmek de büyük başarıydı ve Çakma Sicilyalım büyük bir ödülü hak ediyordu. Topuklarımın ses yapmasını engelleyerek parmak uçlarında yürüdüm ve ona kocaman bir öpücük vererek uyandırmak için sinsice yaklaştım. Tam bu sırada pantolonumun cebinde dikilen iri düğme masanın köşesine takılınca tüm dengem alt üst oldu ve çığlıklarımla beraber kocamın üzerine kapaklandım.

Sae Jun üzerine düşen molozlardan kurtulmaya çalışan depremzede gibi iki eliyle beni tuttuğu gibi üzerinden itti. Ah benim en orijinal Çakma Sicilyalım beni muhtemelen düşmanlardan biri sanmıştı. Ah Hayır! Onun kucağına atlayacak bir düşmanı önce ben yeryüzünden sürürdüm.

Benim olduğumu görüp şoku atlatınca da düşmeden tutabilmişti. Tanrım! Bebeğim aldığı bu darbelerle teyzesi Eun

Mi'ye çekip gerizekalı olacak diye korkmayı bırakıp kocama sıkıca sarıldım.

"Han Ah bu da neydi Allah aşkına. Niye üzerime atladın" diye soran adama vereceğim cevabı düşünürken sadece sırıttım ve gerçeği söyledim.

"Sana sürpriz yapıp öpücükle uyandıracaktım ama şu hain masa bana komplo kurdu. Takıldım ve sonra düştüm" diyerek kendi kalesine gol atan zavallı futbolcunun antrenörüne baktığı gibi kocama baktım.

"Önemli değil. Sen iyisin değil mi?" diye sordu bu sırada kaygılı gözlerle..

"İyiyim ama şuram uff oldu" diyerek en iğrendiğim şey olan çocuk taklidi yapan kızların çıkardığı gollum sesini çıkararak dudağımı gösterdim.

Yakışıklı kocam önce bana sonra dudaklarıma bakıp çapkınca sırıttı.

Usulca uzanıp öperken de maharetli bir şifacı gibi tüm utangaçlığımı tedavi etti o öpüşmeyle. Tedavisi boyut değiştirerek gerçek bir azdırıcıya dönüştü ve benim de karşılığımla bir alev gibi hızla ikimize de yayıldı. Ah Koltuk Sevdası işte buydu!

Zorlukla kendimi çekerken bebeği söylemenin zamanı olup olmadığını düşünüyordum. Sae Jun'un yorgun olduğunu gördüğüm için de erteledim. Neticede karnımdaki küçük yaramaz şıp diye ortaya çıkacak değildi. Daha dokuz ay o hapiste tıkılı kalacağına göre muhteşem bir sürprizle bunu ona açıklamalıydım.

"Dışarıda yiyelim mi?" diye sorarak akşam yemeği için harika bir mekan seçmiştim.

"Tabi ki sevgilim sen nasıl istersen" diyerek elele ofisten çıktık.

Seçtiğim mekan bir kreşin tam karşısındaki orta kalitede bir restorandı. Bebeğim için standartlarımı iyice düşürmüş ve böyle bir yere talim olmuştum. Kocam da şaşırmıştı. Eh tabi kendisi gibi enfes seçimler yapan karısı böyle 3 yıldızlı bir yere gelince de sormuştu.

"Neden buraya geldik.. Özel bir anlamı mı var?" diye sordu.

“Aa yokk, egzantirik olsun diyerek” en egznatirik şeyi kareli masa örtüsü olan restorana içim kıyıla kıyıla baktım. Tam bu sırada bombanın pimini çektim. Evet kreş boşalmaya başlamıştı.

Küçük sokağın karşı tarafındaki rengarenk binanın kapısından aileler çıkarken keyifle gülümsedim. Biz henüz onlar gibi evli, mutlu, çocuklu değil de etli butlu sucuklu sınıfından olduğumuzdan kocamın ilgisini bile çekmedi bu manzara.

“Ah ne şekerler değil mi aşkım” diyerek babasının arabasının dikiz aynasını ısıran canavar bir çocuğu göstermekle sanırım hata yapmıştım.

“Şeker mi? Han Ah şekerden kastın şu manzara değil değil mi?” diyerek yanıtladı beni kocam. Durun durun yanlış örnekleri gösterdiğim için böyle düşünmüştü Sae Jun. Derhal Ayşecik modunda, polyanna suratında, şipşirin bir şeyi gösterip kocamı çocukların ne kadar şirin olduğuna ikna etmeliydim.

Maalesef böyle birini bulamadım. Kızın biri ses tellerini katleden mazoşist gibi durmadan çığlık atıyor, bir tanesi babasının dizini tekmeliyor, bir başkası çantasını yere fırlatıp üzerinde tepiniyordu. Ah Tanrım! Benim çocuğum da mı böyle Frankestian türüne dahil olacaktı yoksa? İçimde bir canavar

yetiştiren Samara'nın anası gibi derin ürperti duydum. Ah hesaba katmadığım şey ise çocuğumun genlerini aldığı iki muhteşem insandı. Tabi ya ben Park Han Ah, güzelliğiyle dillere destan el değmemiş bakire (tamam tamam burasını siliyorum) diğeri yakışıklılığıyla alınıp duvara tablo diye asılacak bir adam olan Kim Sae Jun'dan müteşekkildi bu çocuk. Elbette mükemmel olacaktı.

Pesimist yorumlarımı bir kenara bırakıp çocuklara dalarken elimde okyanustan gelen sabah esintisini hisseder gibi tatlı bir his duydum. Kocam Elimi tutmuş ve dudaklarına götürmüştü. O eli sıkıca sarıp ona bakarken varlığım olan her şeyi ona hiç sakınmadan verebileceğimi biliyordum. Hem benim olan bir şey yoktu ki! Kalbim, benliğim, duygularım, hislerim, gelmiş, gelecek tüm yaşanmışlıklarım, her şeyim onundu.

"Seni çok seviyorum aşkım." Diyerek bana bakan adama uzaktan bir öpücük gönderdim.

Ama o etrafa hiç aldırmadan yerinden uzandı ve bedenini masanın üzerinden uzatıp gerçek bir öpücük verdi bana.

"Hayata güvenme tatlıyı yemekten önce ye. Felsefem bu" derken ne kadar şirindi. Öpücüğüm tatlıysa bebeğimiz de pekala dondurma olabilirdi.

“Tatlının yanında dondurma ister misin?” diye sordum ansızın. Karnımdaki küçük Jun Ah’ı kastediyordum ama kocamın bu imayı fark etmesi için 40 yıl kadınlar kampında kalıp, kadınların bir şey derken aslında ne demek istediklerine dair verilen bir yığın derse katılması gerekiyordu.

“Dondurmayla aram yok” diyerek beni güldürdü. Ah olmadığını biliyorum ama sana külahta sunduğum o dondurmayı korkarım yemek zorunda kalacaksın tatlı kocam!

***

Sae Jun çocuklara dalmış karısına bakarken onun için bu canlıların ne kadar önemli olduğunu kavramıştı. Yine de buna hazırlıklı değildi. Belki seneye bu zamanlar karısını şiş karınla görmeye hazır olabilirdi ama şu an bu düşünce korkutucu olmaktan öteye gidemiyordu. Düşmanları bu kadar çok, karısı bu kadar dik başlı, bir çocuk bu kadar savunmasızken onları koruyamamaktan korkuyordu elbette.

Bu fikrini karısına açmasa da daha önce konuştukları için tekrar üzerinden geçmeye gerek duymadı. Han Ah’ın özlemle, beklentiyle bakan gözlerini başka şeylere kaydırmakta başarılı

olacağına da emindi. Onun üzülmesine dayanamayacağı için yemeği erken bitirdi ve karısını belinden sıkıca sarıp arabaya kadar bir an olsun kendinden ayırmadan götürdü.

Gece karanlığına karışan lüks audisini sahil yoluna sürdü. Romantik birkaç dakika bir kadının asla hayır diyemeyeceği bir şeydi. Bu sırada genç adamın telefonu çaldı. Sae Jun ceketinin iç cebinden çıkardığı telefona bakarken kapatma tuşuna basarak arayan kişiyi engelledi. Ancak telefonun susacağı yoktu. En sonunda telefonu tamamen kapatırken Han Ah da dayanamadı ve sordu:

"Kimdi arayan?"

Bu; kadınların "Güzel miyim?" sorusundan sonra tarihte en çok kullandıkları soruydu ve Sae Jun da erkeklerin en çok kullandığı cümlelerden olan "Önemsiz birini" kullanarak karısına karşılık verdi.

Han Ah hamilelik psikolojisini taşımakta hayli aceleci davrandığı için ısrarla arayanın kim olduğunu sordu. Sonunda başarmıştı işte. Adamı gerçekten kızdırırken Sae Jun çatık kaşlarıyla cevap verdi.

"Haylaydı" dedi sadece.

“Hayla mı? Ah Tanrım o kadının numarası hala sen de ve hala seni arıyor öyle mi?” diye gürleyen Han Ah adamın aracı daha süratli kullanmasına neden oldu.

“Evli olduğumuzu bilmiyor Han Ah. Arayınca açmıyorum zaten” diyerek konuştu Sae Jun.

“Neden söylemedin ona? Yoksa bir beklentin mi?” demişti ki Sae Jun ani bir frenle aracı durdurdu.

Karısına öfkeden dönmüş gözleriyle bakarken “beklenti mi dedin sen?” diye bağırdı.

Han Ah istemsizce elini karnına götürdü. Tamam hamilelikte tüm fesat hormonların kocakarılar gibi dedikodu yaptığı bir gerçekti. Suçu hormonlara atmanın yanlış bir tarafı yoktuysa da genç kız kocasının sorusuyla afallamıştı.

“Hayır yani onu demek istemedim.. Ama eğer ona hayatında başka biri olduğunu söyl..”demişti ki kocası araya girdi.

“Onu senden önce bırakmıştım Han Ah. Evlendikten sonra, seni sevdiğimi söyledikten sonra hala bu şüphelerini görmek can sıkıcı” diye konuştu kocası.

“Benle evliyken ona gitmedin mi hiç? Yani biz düşmanken.. Birbirimize aşık olmadan önce.. Beni kaçırıp adaya götürdüğün zaman Hayla’nın sadece ihtiyaçların için yanında olduğunu söylemiştin” dedi Han Ah. Bunu yaptığı için adamı suçlayamazdı. Neticede ikisi birbirlerinin gırtlağına çökmeye hazırlanan Kuzey ve Güney Kore gibi düşmandılar.

“Hayır gitmedim.” Diye yanıtladı onu kocası ve aracın camını açıp telefonu kapkaranlık okyanusa fırlattı.

Han Ah adama şaşkınla bakıp, sevecen bir şekilde uzanıp omzuna başını koydu.

“Hem Sana bir şey itiraf edeyim. Seni ilk gördüğüm gün, hani CEO’ya CEPO demiştin” diye konuşmaya başladı Sae Jun. Bu cümlesiyle Han Ah onun göğsüne küçük bir yumruk attı. Aptallığını hatırlayıp kızarmıştı.

“eee?” diye yanıtladı onu ardından genç kız.

“O gün o lanet kalemi gömleğime takıp gittiğinde seni yatağa atmak için aklımdaki kırk tilkiyi çalıştırmaya başlamıştım” diye konuştu Sae Jun.

Han Ah şuh bir kahkaha atıp adama baktı.

“Planım dahiceydi ama değil mi? Gömleğin batmış olmalı” dedi.

Sae Jun yandan bir gülüşle gözlerini uzağa dikti. Bu ufak tefek kızdan bunu beklemediğini itiraf ettikten sonra da konuşmasını sürdürdü:

“Adamlarıma beni rezil ettiğin için seni çiğ çiğ yiyecektim. Tıpkı böyle” diyerek genç kızın başını tutup elleri arasına aldı ve tüm yüzünün her bir kıvrımını tutkuyla öperken Han Ah adama sarılıp nefes nefese konuştu:

“O gün ben de senin için aldığım nota Yürüyen Karizma, Koşan Asalet, Uçan yakışıklılık, Adım Adan Seksilik, diye yazmıştım” dedi Han Ah.

Sae Jun keyifle gülümserken “bir şeyi unutmuşsun” dedi ve kızın üst dudağını ağzına alıp emdikten sonra usulca fısıldadı:

“Öldüren cazibe” dedi ve Han Ah’ın kahkahasını kendi ağzında sonlandırıp elleriyle de teninde sarsıcı izler bıraktı. Eli Han Ah’ın bluzunun altından girip yuvarlak kıvrımlara gelince de genç kız inledi ve bluzunun üstünden adamın elini tutup daha sert okşamaya zorladı onu. Sae Jun hafifçe gülümserken dokunuşunun şiddetini arttırıp dudaklarının hızını da katlayarak kızı kana kana içti.

Daha aşağılara gitmek için hamle yaparken gözlerine yansıyan keskin sarı ışıklar olacakları bitirirken adam sinirle ışığa baktı. Onlar gibi kaçamak yapan başka bir çift sahil kenarında durmuştu. Sae Jun kızdan istemeye istemeye ayrılırken Han Ah da aceleyle bluzunu düzeltti ve beceriksizce saçından bir tutamı kulağının arkasına kaydırdı. Ah ne zaman bu adamla en özel anları paylaşsa sonrasında kızarıp utanıyordu. Sae Jun da aracı çalıştırırken kıza baktı ve bakışlarını kaçırmak ister gibi dışarıyı seyreden karısının elini tutup sesli bir şekilde öptü ve “devamı kısa bir aradan sonra” deyip kocaman gülümsedi.

Ancak beklediği gibi olmadı. Genç kız uzun mesafedeki dağ evine kadar çoktan arabada uyumuştu ve Sae Jun’un tek yaptığı onu kucağına alıp eve taşımak, ardından kontrolünü zorlayan bir şekilde pijamalarını giydirmek –en ayıcıklı olanlarından- sonra da kendi göğsünde kızın hafif iniltili soluğunu dinlemekti. Tatlıyı hem yemekten önce hem de yemekten sonra doyasıya yiyemediği için somurtkan olsa da kızın rahatı kendi boğazından daha önemliydi!

Han Ah sabah uyanınca yüzüne yayılan engelleyemediği gülüşle kocasını aradı. Çoktan işe gittiği belliydi. Onu uyandırmadığı için kızsa da kocasının bunu düşünceli olmak için yaptığını biliyordu. Ama kendisi eğer böyle uyumaya devam ederse yakında karnında devasa bir deniz simidi, kalçasında bir zeplin bulacağı belliydi. Alacağı kiloları düşünüp pilates ve yogo hocalarına dökeceği hazineyi hatırlayıp suratını ekşitti. Eh her güzel şeyin bir bedeli varsa her mükemmel şeyin de daha pahalı bir bedeli olacağı aşikardı.

Neticede ortaya bir şaheser çıkarmak kolay değildi. İlk çocukları Jun ah –ki bu unisex ismi Han Ah çoktan seçmişti- tüm masraflara değecek bir hazineydi. Genç kız güzel bir kahvaltının ardından evde tembellik yapabileceğini düşündü ama bu ona çok sıkıcı gelmişti bile.

Bu sırada kocası da onu aramaktaydı. Han Ah heyecanla telefonu açıp adamla kısa bir süre cilveleştikten sonra birkaç saate şirkete geleceğini ardından özel bir şeyler yapmak istediğini söyledi. Kast ettiği bebeği açıklamaktı ancak tipik bir akrep burcu erkeği olan kocası bu özel şeyi yatağa bağlayarak karısına "İstediğin her zaman" dedi.

Han Ah edepsizce sırıtıp, öpücükle telefonu kapattıktan sonra hazırlanmak için gardırobuna yöneldi. Eski bir dostla vedalaşır gibi baktı dolaba. Ah yakında bu kıyafetlerin hepsini bağışlayacaktı ve bu bağışlar Afrika'nın açlık sorununu bile halledebilirdi.

Fazla düşünmeden Üzerine lacivert, kolsuz bir bluzla, beyaz bermuda bir pantolon giydi. Saçlarını at kuyruğu yaparken Sae Jun'un o saçları çözüp eline doladığını hayal ederek tüm vücudunun ateş basmasını keyifle hissetti. Şoförler onu şirkete bırakırken de bol keseden herkese gülücük dağıtmakla meşguldü.

Asansörden çıkıp kocasının odasına yöneldi. Bu sırada Genel Müdür Yardımcısı ve Han Ah'ın ilk günden beri destekçisi olan Sang Woo genç kızın karşısında buz gibi bir suratla bir anda belirdi. Han Ah adama kocama gülümserken Sang Woo bakışlarını kaçırdı ve yere eğdiği başını kaldırıp konuştu:

"Han Ah, seninle çok önemli bir şey konuşmam gerek, kocanla ilgili" dedi ve genç kızın suratında şaşkın bir ifade oluşmasına neden oldu!

30. Bölüm

Asansörden çıkıp kocasının odasına yöneldi. Bu sırada Genel Müdür Yardımcısı ve Han Ah'ın ilk günden beri destekçisi olan Sang Woo genç kızın karşısında buz gibi bir suratla bir anda

belirdi. Han Ah adama kocama gülümserken Sang Woo bakışlarını kaçırdı ve yere eğdiği başını kaldırıp konuştu:

“Han Ah, seninle çok önemli bir şey konuşmam gerek, kocanla ilgili” dedi ve genç kızın suratında şaşkın bir ifade oluşmasına neden oldu!

Han Ah Sang Woo’nun dünyaya büyük bir göktaşı çarpacağını haber veren felaket tellalı gibi somurtkan suratını görse de içindeki sevinçten dolayı ona keyifle gülümsedi.

“Dinliyorum” diyen genç kız çantasını şuursuzca sallayıp içinde yükselen şarkıyı mırıldanarak adama bakarken Sang Woo cevap verdi:

“Ayaküstü olmaz Han Ah, odama geçelim” diyerek kızdan bir cevap beklemeden odasına yöneldi.

“Peki” diyen Han Ah adamın peşinden geniş bir odaya girdi.

Sang Woo’nun odası diğer personelin çalıştığı yerlere göre daha şık dizayn edilmiş, gerçek bir lükse sahipti. Eh tabi Genel Müdür

Yardımcısı olmak zorlu bir görevdi. Hoş Sae Jun'dan sonra Sang Woo biraz köşeye çekilmişti ama sıkıcı iş konuları Han Ah'ın umurunda değildi nasılsa.

Genç adam koltuğa kurulup ellerini masaya dayamadan önce Han Ah'ın oturmasını bekledi. Han Ah dünyadan kopmuş bir melek olarak –mutlu bir melek- tüy gibi hafif bir hareketle koltuğa yayıldı. Belki de adam kocasından şikayet edecekti. Ah tabi ya zavallı sıradan insan evladı Sang Woo, Sae Jun gibi bir adamı her gün görünce Azraille karşılaşma korkusuna kapılmış olabilirdi.

Han Ah adamın içini rahatlatarak kocasının kimseye zarar vermeyeceğini sıkı sıkı tembih edecekti! Ama kendisini üzenlerin üzerine de Sae Jun'u salacağını bilmeliydi herkes. Salmak mı? Tanrım! Sae Jun Han Ah'ın kendisinden evcil ve saldırgan bir hayvan gibi söz ettiğini duyarsa genç kızın muhtelif yerlerinde el emeği göz nuru bir kaç mor motif oluşabilirdi. Han Ah bu düşünceyle kıkırdarken Sang Woo yapay bir öksürükle Han Ah'ı tekrar dünyaya indirdi.

"Han Ah, bunu nasıl diyeceğimi bilmiyorum.. Ben yani sen.. Off" diyen adam koltuğunda gerinip saçlarını elleriyle geriye doğru tararken derin bir nefes vererek Han Ah'ın yüzüne de sulu bir üflemeyle bir rüzgar savurdu.

“Sang Woo benim kaybedecek zamanım. Lütfen söyle. Ne yani? Kocamın doğum günü falan mı? Eğer kutlamazsak bizi Sicilya sokaklarına direk mi yapar? Ama hayır onun doğum gününe daha var. Ah Tanrım! Şimdiden hazırlıklara başlamalı, nasıl bir sürpriz yapsam ki, belki de Sicilya gezisi…”

“Han Ah!” diye gürleyen adam kızın hayal dünyasının kapısının suratına kapatırken yerinden kalktı ve masanın üzerindeki mavi dosyayı aldı. Dosyayı kıza uzatırken de çok sıkıntılı görünüyordu.

“Annenle babanın resmi olmayan ölüm raporu.” Diyen adam Han Ah dosyayı aldıktan sonra arkasını döndü.

“Babamın içkili olduğu için hakimiyeti kaybettiği söylenmişti. Bu rapor da nereden çıktı?” diye sordu genç kız. Hem Bunun kocasıyla ne ilgisi vardı?

“Evet baban içkiliydi ama onu yoldan çıkarıp o uçuruma sürükleyen bir kamyondu.”

Han Ah şaşkınlıkla adamı dinlemeye devam ediyordu. Bu konuşmanın sonunun nereye gideceği bilmiyordu.

“Sonra?” diye soran genç kız adamın yeniden derin bir nefes vermesine neden olurken Sang Woo daha fazla dayanamadı ve bağırır gibi konuştu:

“Han Ah anlamıyor musun? Annenle babanı öldüren kocan olacak o adam Kim Sae Jun’dan başkası değil!”

Han Ah kalbine bir anda çöken büyük bir uğursuzlukla hızla yerinden fırladı. Genç adamın karşısına dikilirken öldürücü bakışlarıyla bugüne kadar hiç olmadığı kadar sinirli görünüyordu.

“Sen ne dediğinin farkında mısın? Kocamın ailemi öldürdüğünü mü söylüyorsun seni rezil adam” diyerek Sang Woo’ya bağırdı.

“Elimde kanıt var. Lanet olsun Han Ah bunun benim için ne kadar ağır bir şey olduğunu biliyor musun? Eğer susarsam sonsuza kadar vicdan azabı çekecektim. Eğer konuşursam seni üzecektim. Ama dayanamadım. O pislik adam Başkanı ve eşini öldürttü!” diye konuşan adamı genç kız hızla itti.

“Sana inanmıyorum. Bu ne tür bir şaka!” diye bağıran genç kız gözlerine biriken yaşları fark edemeden adamı yumruklamaya devam ediyordu. Sang Woo en sonunda kızın bileklerini tutup sinirle gözlerine baktı.

“O kamyoncuyu aylar sonra radarda bulabildik. Adamın adı Choi Hyun, O gün kazadan önce ve kazadan sonra yaptığı tüm telefon görüşmelerinde Sae Jun’u aramış. Bu o kadar da açık bir kanıt değil mi? Yüzüme bak!” diye konuşan adam Han Ah’ın ısrarla kollarından kurtulma çabalarına karşılık elleriyle onu sardı ve şimdi hıçkırıklara gömülmüş narin bedeni teselli etmeye çalıştı. Lanet olsun Kızın bu kadar yıkılacağını bilmiyordu.

Han Ah cümleyi duyar duymaz hayır idrak eder etmez kalbinin vücudunu parçalayarak patlayacağını sanmıştı. Kulaklarına lanet edip o şeyi duymadığını fısıldıyordu kendine, belki de hayal görüyordu, belki de her şey bir kamer şakasıydı. Belki bir yanlış anlama, bir hata vardı. Belki de Park Han Ah koca bir aptaldı.

Han Ah adamın kollarından kayıp yere oturduğunda telefonu da durmadan çalıyordu. Bunu duyduğu bile söylenemezdi çünkü şuursuzca yerdeki bir noktaya dalmıştı. Gerçeği fark edip aklına hücum eden düşüncelerden boğulacak gibiydi. Kocası annesiyle babasını öldürüp, iğrenç bir yolla kendisiyle evlenmişti. Sae Jun onu dahiyane bir planla kandırmıştı. Önce anne babasını elinden almış, sonra şirket için belki de ölü babasından hala intikam almak için kendisiyle evlenmişti. Ona aşk sözcükleri söylemiş, onu öpmüş, ellerini teninde gezdirmiş, çocuğunu karnına koymuştu en sonda da.

Nefret ediyordu her şeyden, önce kendisinden tiksindi genç kız. İçindeki "şey"den bile nefret ediyordu sanki. Tüm dünya onunla dalgasını geçen bir sirk gibiydi. Bu lanet sirkin başında da kocası vardı ve herkesi cambaz yapıp ipte oynatıyordu.

Önce anne babasını o sirkten atmış, sonra kızlarını ayartmış ve kendi koltuğundan delicesine gülüyordu şimdi. Ah hayır! Kendi aptallığına kızmalıydı.

O adam bir mafyaydı. Onu Romeo olarak görecek kadar akılsız olan kendisiydi. Adamın kaç leşi vardı Allah bilir. Anne ve babası ise skor tahtasını dolduran birere sayıdan başkası değildi.

Han Ah ölüm raporuna hiçbir şey anlamadan baktı. Bu sırada Sang Woo durmadan bir şeyler anlatıyordu kızın dinlediğini sanıp.

"Polislere bildirmedim, bunu kendim araştırdım Han Ah. Kuzey Kore'de ajanlık yapan üst düzey askeri personelle çalıştım. Başkan Park bana şu an elimde olan her şeyi veren adamdı. Beni çocukluğumdan bugüne kendi elleriyle getirdi. O belki beni öz oğlu yerine koymadı ama ben onu öz babam yerine koydum. Ölümünü asla kabullenemedim. Bunun arkasında bir şeyler olduğunu biliyordum ve ilk şüphelendiğim kişi Sae Jun'du."

“Seni pislik herif bana neden söylemedin, beni nasıl uyarmazsın?” diye gürleyen Han Ah hızla yerinden kalkarak adamın karşısında sinirle durdu.

“Nasıl yapacaktım bunu. Bir ay sonra o adamla evlenmiştim. Üstelik o kadar mutlu görünüyordun ki sana hiçbir şey anlatmamaya karar verdim. Soruşturma da devam ediyordu. Kanıtlarım olmadan o mafyayı nasıl suçlayabilirdim. Ama günler sonra ajanlar o gün bölgedeki tüm kamera kayıtlarını incelediğinde bir kamyonun sürekli Başkan Park’ın aracını takip ettiğini fark ettiler. Plakadan kimin olduğunu bulmak çok kolaydı. Telefon işi ise birkaç saati almadı. İşte raporlar burada. O gün o adamın tek konuştuğu numara Kim Sae Jun’un numarası” diyerek şüpheye yer bırakmayacak şekilde Sae Jun’u katil ilan etmişti.

Han Ah şimdi ağlamıyordu. Sanki bir anda tüm göz pınarları kurumuştu. Tıpkı hisleri, duyguları, lanet olasıca aşkı gibi. “O adam”dan ne bekliyordu ki Tanrı Aşkına! O bir mafyaydı. Sae Jun’u olmadığı biri gibi görmek Han Ah’ın basiretsiz, aptal duygularının bir ürünüydü. Han Ah akan makyajını silerken odadan hızla çıktı. Bunu o alçak adama ödetecekti!

Koridora girince nihayet çalan telefonunu duydu. Birkaç dönemeçten sonra O adamın odası vardı. Ona baba olacağını söyleyecekken şimdi bir katil olduğunu yüzüne vuracaktı. Ancak Han Ah hışımla yürürken bir anda durdu. Hayır! Adam bunu elbette inkar edecek, yine o yakışıklı yüzüne yerleştirdiği o muhteşem gülüşle kendisini saracak, Han Ah o maharetli elleri

hissedince de onun yalanlarına inanacaktı. Lanet olsun kocasını şimdiden deli gibi özlemişti!

Kendine küfürler yağdırarak şirketten çıktı. 2583737. Kez çalan telefonu nihayet sinirle açarken karşısındaki sesle kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

“Ne var ya ne var??” diye gürlerken Sae Jun karşıdan sinirle konuştu:

“Nerdesin sen?”

“Sana nee? Kölen miyim bana yine hesap sormaya kalkıyorsun haa?”

Tanrım! Bu adama kızmak elinden gelmiyordu. Onun kollarına koşup ağlamak, teselli bulmak istiyordu. Bir katile aşık olduğu için gidip başka bir katilden avuntu bulmak ha! Hayır iki katil de aynı kişiydi: Biri ailesinin katili, diğeri kalbinin!

“Han Ah sen iyi misin? Bana pek de iyi gibi gelmedin. Neredesin gelip seni alacağım” diyen adamın suratına telefonu

kapatmadan ve onu ne denli öfkeden deliye çevirdiğini fark etmeden bağırdı:

“Eun Mi’ye gidiyorum” deyip telefonu kapattı.

Ah hayır yine mi? Han Ah yanaklarından süzülen şelaleye ve gözlerinden akıp dağılan makyajına aldırmadan bir taksi çevirdi. Nereye gidiyordu sahi.. Taksiciye yolu tarif etmeden Eun Mi’yi aradı.

“Eun Mi Tae Bin yanında mı?”

Eun Mi’den gelen kıkırdama sesiyle Han Ah o Junior Çakma Sicilya’lının orada olduğunu anlamıştı.

“Bana hemen adresi ver, onun evinde misin?” diye bağırırken taksici hala yol tarifi bekliyordu.

“Han Ah şu an pek müsait olduğumuz söylenemez” diye konuşan Eun Mi genişçe esnerken Han Ah sakinleşmek için gözlerini kapattı.

“Eun Mi bana hemen adresi vermezsen yemin ediyorum duvarına o koca göğüslerinin silikon, o koca poponun estetik, o ördek dudaklarının şişirilmiş olduğunu yazmakla kalmam, bir de hepsini masraftan kaçmak için gidip Tayland’da yaptırdığını da herkese yayarım”

Eun Mi tiz bir çığlık atıp fısıltıyla Han Ah’a küfrederken Tae Bin’in evinin adresini verdi. Han Ah 20 dakika sonra o evdeydi. Kapıyı kırarcasına çalarken Tae Bin dağılmış saçları ve yorgun yüzüyle kapıyı açtı. Han Ah adama iğreniyormuş gibi bakıp tek eliyle güçlü vücudunu iterken içeriye daldı.

“Tae Bin bana 20 Nisan’da senin ve Sae Jun’un ne yaptığını söyle derhal.” Diyerek uyku sersemi olan adamı hayli şaşırtmıştı.

Adam kaşlarını çatıp kıza bakarken Han Ah adamın iriliği karşısında hayrete uğradı. Kocasının boyunda olmasına rağmen iri ve çok yapılıydı. Yüzü de yakışıklı sayılsa bile Sae Jun’un yanından bile geçemezdi.

“20 Nisan mı? Han Ah nasıl hatırlamamı bekliyorsun? Tamam dur dur, ben o tarihte Hong Kong’a gitmiştim. Sae Jun da Seuldeydi ama neredeydi bilmiyorum.”

“İyi düşün” diyen Han Ah parmağını tehditkar bir şekilde adama sallarken Eun Mi de son derece cüretkar iç çamaşırıyla salona girdi.

Han Ah kıza bakıp dalga geçerek kafasını sallayınca Eun Mi “Hava çok sıcak ama” dedi.

“Belli belli” diyen Han Ah kızdan gözünü ayırıp Tae Bin’e baktı. Adam bir şeyler bulmak ister gibi düşünüyordu.

“Hatırladım. O gün Sae Jun önemli bir haber bekliyordu. Bir adam sorun çıkarmıştı” dedi Tae Bin.

Han Ah korku dolu kalbiyle ona bakarken daha fazlasını dinleyemeyeceğini anladı.

“Limanda bir sorun vardı galiba” derken Han Ah çoktan kapıya yönelmişti. Duyacaklarını duymuştu. Liman ha! Busan yolu olmasın o? Ailesinin aracının üzerine ölüm getiren o lanet kamyondan bir haber almayı bekliyor olmasındı? Bunu elbette Tae Bin’e demedi.

Genç kız lüks apartman dairesinden çıkıp bedenini bilinçsizce sokağa atarken telefonu durmaksızın çalmaya devam ediyordu. Çakma Sicilyalısı Orijinal katili kölesini, avını, oyuncağını bulamadığı için köpürmüş olmalıydı. Han Ah bir an için telefonu fırlatıp atmayı, o adamdan intikam alır gibi de üzerinde tepinmeyi düşündü ama sadece acı acı ağladı. Ailesiyle arası hiçbir zaman çok iyi olmasa da onlar anne babasıydı. Ruhsal çöküntüde de olsa Onu doğuran masum bir kadındı Park Miyun, sevgisiz, paragöz bir adam olsa da Han Ah'a her şeyini veren babasıydı Park Kyung. Ama o adam Kim Sae Jun genç yaşında tüm nefreti kalbine yüklemiş bir mafya patronuydu. Kendisini oyuncak gibi kullanması, şirketleri almaya çalışması elbette normaldi.

Han Ah bu sırada elini karnına koyarken gözyaşları da adeta bir çağlayana dönüşmüştü. O adamın çocuğunu taşıdığı için her şeyden, kendisinden, bebeğinden bile nefret edebilirdi. Hayır bunu yapamazdı. O bebeği istiyordu! Ve Sae Jun'a söylemeden tek başına büyütecek ve ona hiçbir zaman göstermeyecekti!

Genç kız bu hisler ve bilinçsiz hareketlerle taksiye binip evine gitti. Hala o eve niçin gittiğimi sorgulayamadı bile. Ormanlık arazide duran taksiye yüklü bir miktar para verip üstünü almadan kapıya yöneldi. Kızı gören adamlar Han Ah'a derhal kapıyı açarlarken birisi aynı hızla telefonuna yöneldi. 20 dakika sonra Sae Jun sinirden delirmiş halde eve geldi.

Han Ah odaya girip hızlı bir duş alıp biraz olsun rahatlarken üzerine rahat bir şeyler giydi. Sae Jun'un gelmesine daha çok

vardı muhtemelen. Onu hala görmek istediği için aynadaki aksine nefretle baktı. Kafasını eğip havluyu saçlarına dolarken de ansızın kendisini saran kollarla hem korkudan sıçradı hem de derin bir nefes verdi. Kocasının güçlü erkeksi varlığı odanın bile aurasını değiştirmiş gibi Han Ah'ı memnun etmişti.

Ancak bir andan kendini adamdan çekti. Onun gözlerine bakmaya hazırlıklı değildi. Bu kahrolası katile daha önce de pek çok kez bakmıştı ama şimdi yıllardır görmediği sevdiği adama bakar gibi bakacağını anlamış ve bakışları buluştuğu anda eriyeceğini fark etmiş olarak odanın uzak bir noktasına kaçtı.

"Ne oldu yine" diye soran adamın sesi son derece katıydı.

Bu Han Ah içine yeterli bir kıvılcım oldu. Adama aynı öfkeyle bakarken kayıtsızca "Hiç" dedi.

"Nereye gittin bugün ve neden telefonunu açmadın" diye soran adama meydan okur gibi bakarken "Canım istemedi" diyebildi. Ah bunu demek o kadar zordu ki. Neyse ki rol kabiliyeti her zaman iyiydi.

"Canın.. İstemedi öyle mi?" diye soran Sae Jun öfkesini zorlukla kontrol ediyordu.

“Evet, gezdim dolaştım, arkadaşlarıma gittim, bu son derece normal değil mi?” diyen genç kız şöyle devam etti:

“Ah tabi ya bunlar sana göre normal değil. Sana göre normal olanlar birilerini yaralamak, öldürmek, plan kurmak…” derken Sae Jun hızla uzanıp kızın belini sertçe kendine çekti.

“Yine ne oluyor Han Ah, ne demek istiyorsun?” diye sorarken Han Ah adamın kolunu itti ve gözlerine nefretle baktı. Ona her şeyi açıklamalıydı. Ona ne denli aşağılık bir adam olduğunu söylemeli ve derhal boşanacağını anlatmalıydı. Hayır! Bu kadarını yapacak gücü yoktu genç kızın.

“Hiçbir şey demek istemiyorum. Bana biraz izin ver misin? Yalnız kalmak istiyorum” diye konuştu en sonunda.

Adam buz gibi bakışlarını kıza dikerken “Yalnız kalmak istiyorsan çıkabilirsin” dedi.

Han Ah önünde güçlü varlığıyla dikilen adamı iki eliyle itip duvarı aşmayı denedi. Adımını atmıştı ki Sae Jun kolundan yakaladığı gibi kendine çekti.

“Özel bir şeyler yapmak için şirkete gelecektin, neden gelmedin?” diye sordu genç adam. Sesi sakin ve anlayışlıydı. Han Ah’ın gelgitlerine alışmış biri olarak eskisi gibi hemen esip gürlemeyecekti. Kızın kendisine iğrenir gibi olan bakışını görünce de bunda zorlanacağını anladı.

“Özel şeyleri tek başıma yaptım, mesela tuvalete gittim, yemek yedim, sinirlendim, senden nefret ettim.. Daha başka özel şey duymak ister misin?” diye konuşan genç kız kolunu adamın elinden hızla çekti.

“Lanet olsun Han Ah, beni çıldırtmaya mı çalışıyorsun?” diye bağıran adam kıza delici bir öfkeyle bakarken Han Ah içinden taşan ağlama ve kendini adamın kollarına atma isteğini inatla geri savuşturarak aynı şekilde bağırdı:

“çıldırırsan ne olur? Beni de mi öldürtürsün?”

Bu sefer sakınmadan söylemişti. Elinde kalan tek şey olan gururunu yeniden ayaklarının altına almasına izin vermeyecekti bu adamın!

Bölüm 31

Sae Jun duyduklarını başka herhangi bir şeye yormadı. Han Ah'ın yine mesleğine atıfta bulunduğunu sanmıştı. Yine de kızgınlığının nedenini merak ediyordu. En son telefonda kendisine açık seçik birkaç cümle kurmuş ve sevgisini dile getirmişti. Sonra birden bir sinir küpüne dönmüştü. Tanrı şahit ki Sae Jun böyle gereksiz nazlanmaları çekecek bir adam değildi. Daha güçlü bir silahı vardı ve bu amaçla kıza iyice sokuldu.

"Sanırım seni iyi hissettirecek bir şey biliyorum" derken Han Ah'ın beline sarılmıştı elleri.

Genç kız bu temasla derin bir ürperti duydu. Bu adama aşıktı, onun kendisine bakmasını, konuşmasını, beline tam da böyle dokunmasını, kızınca sakinleştirecek bir şeyler yapmasını, tensel imalarını, sönmek bilmeyen arzusunu her şeyini seviyordu. Şimdi bu sevgiye karşı koyacak gücü bulmak için içinden yalvarıyordu. Hayır Han Ah'tı o. Erkeklere karşı asla aciz olmamıştı.

Hele bir katile, hele ailesinin katiline asla!

“Dokunma bana, beni iğrendiriyorsun” diyerek adamın kollarını kendinden uzaklaştırdı.

Sae Jun delirmişti. Anlayamıyordu.. bu aptal kadın sınırları zorlamanın kaçıncı evresine geldiğinin farkında değildi herhalde. Yoksa kocasına bu kadar düşmanca davranmaması gerektiğini anlardı.

Genç adam sinirle kendisine bakan kadına sakin ama yatıştırmaya çalıştığı öfkeli bir sesle konuştu:

“Bana hemen ne olduğunu açıkla.”

“Sen bana ne yaptığını açıklasan” diye kız başını dikleştirdi.

“Lanet olsun Han Ah, sabrımı zorlama. İnan bana aşkım o kadar da kuvvetli bir sabrım yoktur.

“Ahhh biliyorum biliyorum. Sabrını taşıran herkesi öldürtmek senin için günlük hayatın rutinleri değil mi? Tıpkı annem ve babama yaptığın gibi.”

Sae Jun çatık kaşlarını kıza dikti. Bu aptal kız ne diyordu böyle?

“Annene babana ne yapmışım. Açık konuş” diye bağırıp kızın kolunu öfkeyle kavradı.

“Evet sevgili kocam bugün öğrendim tüm pislikleri. 20 Nisan’da ailemin öldüğü o kazada onların üzerine o kamyonu sen gönderdin… “ diyen Han Ah gözlerine biriktirdiği yaşları umarsızca akıttı.

“Ne?” diye fısıltıyla soran adam kulaklarına inanamıyormuş gibi kıza bakıyordu.

“Bana rol yapma. Ailemi sen öldürdün pislik herif, sen bir katilsin… Benimle de onların cesedinden intikam almak için evlendin. Senden nefret ediyorum, nefret..” diye inleyen kız adamın sert kaslı gövdesini yumruklarken Sae Jun Han Ah’ın ellerini tuttu ve canını acıtırcasına sıkarken gözlerine inatla baktı.

“Ben yapmadım… Onları ben öldürmedim… Bu saçmalığı da nereden çıkardın” diye bağırarak konuştu.

Han Ah ellerini çekmeyi düşündü ama adamın kelepçeli o kadar sıkıydı ki parmaklarından kanlar çekilmeye başlamıştı adeta.

“Canımı acıtıyorsun hayvan herif, bırak beni” diyerek bu sefer ayağıyla adamın dizine sert bir tekme geçirdi.

Sae Jun kızı yere doğru itercesine bırakırken Han Ah’ın bedeni de dengesini kaybedip geriye doğru savruldu. Bir süre ikisi de susup birbirlerini süzdüler. Sae Jun henüz şoku atlamamış, duyduklarını hazmetmeye çalışıyordu.

Bir süre sonra da konuştu: “Bunu sana kim söyledi? Delili var mıydı?” diye sakince soran adam karısını kaybetmek istemediği için öfkesine kontrol altına almıştı.

“Söyleyenin ne önemi var. O gün babamı öldüren kamyondaki adamı arayıp durmuşsun, ona hangi uçurumdan atması gerektiğini mi söylüyordun ha? Ahh sana nasıl inandım, lanet olsun seni nasıl sevdim… Benim de kanıma girdin benim de ölümüm oldun, artık bir cesetten farksızım mutlu musun?” diye haykırarak ağlayan kıza yetişen adam ona sarılmak istedi ama öyle bir hamleyle durduruldu ki içindeki volkanı dindirmeyi bırakarak kıza öfkeden kararmış gözleriyle baktı.

Han Ah kendisine yaklaşan adama o kadar güçlü bir tokat atmıştı ki Sae Jun'un yüzü sağa doğru dönerken dişlerini sıktı ve gözlerini kapattı. Az önce kıza sarılmak için uzanan eli şimdi yumruk şeklindeydi ve o yumruğu o kadar güçlü şekilde duvara geçirdi ki duvardan çıkan ses Han Ah'ı bile korkuttu.

Genç kız bir adım geriye doğru yalpalarken Sae Jun tükürür gibi konuştu:

"Korkma sana zarar vermeyeceğim. Sen kendine yapacağını yapmışsın zaten. Bunca süre beni tanımadıysan, bana inanmayacaksan sana kendimi kanıtlamayacağım Han Ah. " diye konuştu. Sesi sinirli bakışları alev doluydu.

"Ahh tabi beni niye ikna edesin ki, hem yaptığın bir şeyi hem de kanıtı olan bir şeyi nasıl değiştirebilirsin. Senin ne aşk sözcüklerine ne de o tatlı dokunuşlarına kanacak değilim artık" diyen genç kız bir anda irkildi. Tatlı dokunuş mu? Tanrım adamı şimdiden özlemişti ve bu özlem kelimelere bile yansıyordu. Ama onu özleyemezdi. İnsan nefret ettiği birini özlerse bu mazoşist manyağın biri olduğunu göstermez miydi?

"Sana asla yalan söylemediğimi ve beni yalancılıkla suçlamaman gerektiğini sana ilişkimizin başında söylemiştim Han Ah. Şimdi bana değil ne idüğü belirsiz birilerinin sözüne inandığın için bil ki seni affetmem çok zor olacak. Ayrıca o lanet

babanı öldürmek isteseydim inan bana sevgilim arkamda hiç iz bırakmazdım" diyerek kıza iğrenen bir yüz ifadesiyle baktı.

Han Ah şoke olmuş halde adamı dinliyordu. O kibirli suratına bir tane daha çakmamak için kendiyle büyük bir savaş verirken alaycı bir gülüşle adama baktı.

"Evet hatayı sen değil ben yaptım. Beni kullanıp kullanıp atarken sevgine inandım, sana inandım. Ailemin katiliyle aynı yatağa girdim, aynı evde yaşadım... Ona en mahrem sırlarımı açtım, kendimi teslim ettim.. Bu benim hatam... Senden ne kadar nefret ettiğimi anlatmam için sözcüklerim yetersiz kalacak... Beni kendimden iğrendirecek kadar nefret ediyorum senden" dedi genç kız.

Gözyaşlarının yerini ölümcül bir öfke almıştı. Elinde olsa gözlerinden çıkarabildiği ateşle adamı cayır cayır yakacaktı.

" Sen inanacağına inanmışsın, sana yapmadığımı söylediğim halde biraz olsun bana inanmıyorsan ailenin katiliyle yaşaman için bir sebebin de kalmıyor Han Ah. Eğer benden özür dileyip her şeyi unutmamı sağlarsan bunları yaşanmamış sayacağım ama bana inanmamakta direnirsen kararına de saygı duyacağım. Ben de sadakatsiz bir kadını istemiyorum. İstediğin zaman gidebilirsin.. Ve unutma gittiğin zaman bir daha asla dönemezsin!" dedi Sae Jun ve kıza umursamaz gözlerle bakıp odayı terk etti.

Han Ah adamın ardından şoke olmuş halde bakarken ayakta durmakta zorlanınca yere çöktü. Belki 2 saat boyunca aralıksız ağladı. Akıtacak gözyaşları kalmadığını anladığında da gardıroba yönelip valizini hazırladı.

Sae Jun Han Ah'ın yanından ayrılıp adamlarına birkaç emir verirken BMW'lerden birini alıp gecenin karanlığına karıştı. En son Han Ah'la gittiği sahil kenarında durup alışkanlık haline getirmediği sigarasından bir tane çıkarıp yaktı. Gözünü nereye diktiği ya da neye daldığını bilmiyordu. Aklında kızın iğrenen yüzü, kendisinden nefret eden bakışları vardı. Etsindi! Nefret etsindi sorun değildi. Asıl canını sıkan karısının onca şeyden sonra kendisine inanmak için biraz bile çaba harcamadığıydı.

Aklında her şeyi oturtmuş ve kendisine söylenene kolaylıkla kanmıştı. Bu durum cin gibi durmadan aklı çalışan kadına göre değildi. Onun aklını çelmek bu kadar kolay olduğuna göre Han Ah'ın baştan beri kendisine dair şüpheleri olduğu gerçeğini haykırıyordu. Bu kadın kocasının, ailesini öldürüp ardından kızlarını baştan çıkaracak kadar adi bir adam olduğuna inandığına göre geriye tek bir şey kalıyordu: aldırmamak.

Lanet olsun bunu yapamıyordu. O kadını bu kadar severken bu kadar büyük bir yıkımı yüklenecek cesareti yoktu. Ama gururu vardı. Gururu yerle bir edilmiş bir adamdı. Karısından ayrı her an, her saniye öleceğini bilse de daha fazlası için onu ikna etmeye çalışmayacaktı. Ama bu oyunu kim kurduğunu elbette

bulacaktı. Adamlarını arayıp gereken talimatları verip gözlerini uzaklara dikti. Hayatı tam anlamıyla berbattı.

Kararı Han Ah'a bıraktı o an. Gitmek ve kalmak onun seçimiydi. Eğer giderse her şeyi bitirecekti, eğer kalırsa onu affedecekti!

***

Kendi ilmeğimi boynuma kendim takmıştım. Dünyada aşkın varlığına inanmayı geçiyorum gide gide o lanet adama aşık olmuştum: Ailemin katiline. Sang Woo'dan olanları duyduğumda elbette inanmamıştım ama deliller gerçeği haykırırcasına söylüyordu. Kim Sae Jun bir katildi. Öz ailemin katili, aşkımın, dünyaya dair inandığım her şeyin katiliydi.

Karşısına geçip söylediğimde ise beni ikna etmek bir yana gidebileceğimi söylemişti. "Bana inanmıyorsan gidebilirsin" demişti. Seni pislik herif. Bana inanacak bir delil verirsen ayaklarına kapanabilirdim ama hayır o kaf dağındaki burnunu biraz olsun yere eğmeden odayı terk etmişti. Ailemin katiliyle aynı evde değil yaşamak bir dakika bile duramazdım.

Valizimin bir kısmını hazırlayıp çıkarken adamlardan biri valizi kaptığı gibi bir aracın bagajına attı. Gidişim ileri sarılmış bir filmi gibi o kadar hızlı oluyordu ki o Çakma Sicilyalının benden

kurtulmak için nasıl da aceleci davrandığını görüp öfkeden deliriyordum. Öfkeliysem, bu akan nedir gözlerimden! Lütfen Tanrım şu evin sınırlarından çıkana kadar ağlamama izin verme.. Ama bu imkansız bir duaydı. Gözlerimden sicim gibi yaşlar boşanırken kendimi araca atıp gecenin karanlığında kamufle olmak istedim. Gözlerim benden habersiz kocamı ararken son bir kez göremediğim için içimdeki hayal kırıklığına küfredip büyükbabamın yanına doğru yola koyuldum. Her şey bitmişti!

Gecenin bir vakti eve geçtiğimde büyükbabam da içerideki kanepede sızmıştı. Lorenzo da olmasa kapılarda kalacaktım yani. Yaşlı adamın gürültülü soluğu tüm evi inletirken bir bacağı kanepeden sarkmış, ağzı sonun kadar açık bir halde horluyordu. Bu görüntüye gülerek baktım. Bu adamın bile benden renkli bir hayatı vardı. Üzerine örtmek için getirdiğim battaniyeyle kendine biraz olsun gelen adam zorlukla konuştu:

“Hanayaaa evinin yolunu mu şaşırdın kızım” diyip tıs tıs gülerken cevap verdim:

“Kalbim büyükbabacım, yolunu şaşıran o”

“Kalbine güvenmeyeceksin kızım. Ota da konar b.ka da ama bize hep ikincisi denk gelir hehe” diyerek güçlü bir kahkaha atan adama katılmamam mümkün müydü? Benim kalbim en

beterine konmuştu. Tanrım! Sicilya'ya bir göktaşı düşürürsen eğer uzaya kadar giderek dini açılımlar yapacağıma söz veririm.

Büyükbabamla derin felsefik konuşmamızı sonlandırıp odama çıktım. Ah ne çabuk o adama, evime olan aidiyetimi sonlandırarak bu evdeki odaya odam demiştim. Çakma Sicilyalımı da kalbimden böyle kolay atabilecek miydim? İçimde onun çocuğunu taşırken hem de öyle mi! Han Ah yıllarca sürecek eziyete hazır ol kızım. O adamdan çocuğunu saklasan bile kendinden onun varlığını nasıl saklayacaksın?

Uykusuz geçen gecemin ardından sabahın köründe Eun Mi'nin telefonuyla zavallı uykumu telef ederek uyandım.

"Han Ah hemen buluşmalıyız. Çoook önemli bir haberim sana."

Tüm plastik cerrahlar bir gece ölmüş müydü? Lanet olsun bu önemli haber de neydi? Ancak 3 saat sonra odadan çıkıp yavaş yavaş depresyona giren vücudumu istemsizce salona sürükledim.

Aşağıda büyükbabam ve Eun Mi kıkır kıkır gülerlerken gelişimle son derece ciddi bir havaya büründüler. Ah ne inandırıcı ama!

“Han Ah bebeğim iyi misin sen? Niye buradasın o kocan olacak ızbandut yine ne yaptı?” diye sordu harabojim.

“İyiyim büyükbabacım. Onun yurtdışı gezisi var yalnız kalmamak için buraya geldim” diyip yalan söylerken adam bana nihayet rahatlamış gözlerle baktı.

“Eğer seni üzerse unutma sicili kabarık bastonum onun hakkından gelir.” Diyerek kapıya yöneldi.

“Eun Mi hayatım ben çıkıyorum sonra kaynatırız. Eh 25 lik çıtırlar beni bekliyor” diyen adamın özgüveninin azıcık ucundan ısırmayı düşünsem de ona kızgınlık bakıp cevap verdim:

“Harabojii niye kendin gibi 60 lık çıtırlara gitmiyorsun haa?” diye konuştum.

Büyükbabam eliyle iki dolgun göğsü tutar gibi yaparken edepsizce cevap verdi:

“Kurutulmuş şeftalidense dalından taze taze yemeyi tercih ederim”

“Yaaaa!” diye adamın arkasından gürlesem de sesim ancak kapıda heykel gibi dikilen Lorenzo’ya kadar gitmişti.

“Evet Eun Mi seni dinliyorum” diyerek sinirimi bu mağaza poşetinden çıkarmak için arkadaşıma döndüm. Ona her baktığımda o lanet sevgilisini, oradan da çarpı iki lanet kocamı görüyordum. Ah ama onu delicesine özlemiştim.

“Han Ah.. Sıkı dur.. Ben, ben evleniyorum”

“Ah canım ev mi aldın kendine?” Yani evleniyorum kelimesi Eun Mi için ancak buna yorulurdu.

“Ne evi saçmalama Han Ah. Şu kıt beynini biraz çalıştır lütfen. Evleniyorum..

Tae Bin bana evlenme teklif etti.”

Üzüm üzüm baka baka kararır. Tae Bin denen yürüyen entrika makinesi benim gerizekalı arkadaşımla işi pişire pişire kendindeki zekanın sünerek yok olmasına neden olmuştu. Ohh iyi de olmuştu. Bir ömür boyu Eun Mi isimli bir ilkokul çocuğunu çekecekti.

Yine de arkadaşım adına sevinip damat adayını da aklımdan çıkarıp yerine Johnny Deep'i koyarak onu tebrik ettim. Eun Mi de evlendiğine göre siz sevgili evde kalmış kızlar: Umudunuzu asla kaybetmeyin! Dünyada her an bir mucizeye rastlamak mümkün.

"Çok sevindim Eun Mi. Her ne kadar Tae Bin olduğu için üzülsem de umarım mutlu olursun? Düğün ne zaman?" diye konuştum. Şanssızlığa bakın ki ben Eun Mi'nin en yakın arkadaşıydım ve ona her zaman destek olmalıydım, düğün, nikah, sünnet dahil!

"Düğünü birkaç hafta sonraya düşünüyoruz. Tae Bin'in halletmesi gereken leşleri amaaan işleri varmış da" diyen Eun Mi'ye hayatın sırrını çözdükten sonra çay içen o karikatürdeki adam gibi bilgiç bir ifadeyle bakıp başımı salladım.

Leşler aksamaya gelmez değil mi?

***

Han Ah Eun Mi'yle beraber çıktı evden. Eun Mi düğün hazırlıkları için Tae Bin'le buluşmaya giderken Han Ah da Sae Jun'un evine geçip kalan eşyalarını almaya gitti. En son o evi terk ettiği zamanı hatırlamıştı. Şirketleri Sang Woo'ya devredip de Sae Jun'u çıldırttığı zamandı. Gitmişti ama yine gelmişti o eve.

Hem de çakma Sicilyalısı aşkını şehir fıskiyelerinin efekti altında ilan ettikten sonra.

Han Ah bu anıyı hatırlayıp yeniden gözlerini dolduran yaşlara lanet ederek dağ evine yöneldi. Sae Jun şirkette olmalıydı. En azından onu görmeyecekti. Ah belki bir kez görse… Elbette kinini canlı tutmak için görmeliydi o adamı. Ama görememişti. Bahçe kapsından girerken kocasının aracını görememişti çünkü. Hızlı adımlara villanın kapısına yöneldi. Bu sırada dışarıda ağzı açık duran çöp poşeti dikkatini çekmişti. Çünkü o poşette bir yerlere bakan iki tanıdık göz görmüştü.

Poşetin ağzını kaydırıp içindekini görünce derin bir uçuruma düşüyormuş gibi hissetti. Çöpe atılan şey kendi portresiydi. Kyu'nun yıllar evvel çizip şirketine astığı Sae Jun'un şaibeli bir şekilde eline geçirip evindeki baş köşeye koyduğu tabloydu! Han Ah adamın kalbinden de böylece sökülüp atıldığının farkına varıp gözlerini hızlıca sildi ve diğer eşyaları boş vererek kapıdan da adımını içeriye atmayarak gerisin geri evden ayrıldı.

Elini kalbinin üstüne koyduğunun da farkında değildi diline pelesenk olan küfürlerin de.

“Hanım efendi… Hanımefendi. Küfretmeniz bittiyse nereye gittiğimiz sorabilir miyim?” diyen taksici kızın dikkatini dağıtırken kararlı bir sesle bağırır gibi konuştu: “Park Holding’e!”

Genç kız taksiden inip emin adımlarla şirkete geçti. Demek Çakma Sicilyalısı, Çin Malı mafyası bu kadar kolay çöpe atıyordu onun varlığını. Han Ah adamı kendisinin terk ettiğini unutarak kararlıkla binadan girmişti. Sang Woo onu görünce de hemen kızın koluna sarılıp odasına sürükledi.

“Han Ah o adamın burada ne işi var?” diye soran Sang Woo’ya şaşkın gözlerle baktı genç kız. Sae Jun’dan bahsettiği belliydi.

“Burası onun şirketi Sang Woo ne işi var da ne demek?” diyerek adamı yanıtladı. Başka ne diyebilirdi ki!

“Han Ah o bir katil! Lanet olsun daha 3 ay önce babanın oturduğu koltuğa kendisi kurulmuş ve sen hala onu koruyorsun” diye gürleyen Sang Woo’ya ne diyeceğini bilemiyordu.

“Ne yapmamı bekliyorsun. Hisseler onun. Gidip zorla mı kaldırayım” diye sordu genç kız.

“Polis diyorum Han Ah. Polise şikayet etmeyecek misin?” diye konuşan genç adam elleriyle saçlarını karıştırıp sinirle odada volta atmaya başladı.

“Polis mi?”

Han Ah bunu hiç düşünmemişti. O adamı şikayet edebilir miydi? Belki de bunu yapmalıydı. Zaten tablonun atıldığını gördüğünden beri onu işkence ederek öldürmeyi (!) istiyordu. Yine de polis fikrine sıcak bakmadı. En azından birkaç gün düşünecekti. Delilleri inceledikten sonra. Onun hapse girmesini istemiyordu ki. Ah onun her an karşısında durup o muhteşem varlığını izlemek istiyordu. Bu düşüncelerine kızarken adama baktı…

“Dosyayı yeniden açmaları için başvuruyu düşüneceğim. Gereken soruşturmayı polisler yapacaktır Sang Woo. O adam da cezasını çekmeli elbette” diyerek geçiştirdi Han Ah.

Kore Polisi devreye girse de olurdu girmese de umurunda değildi. Şimdi çok daha önemli bir işi vardı. Gidip o adama hesap soracaktı. Yoğun kusma hissi bastırınca koşarak lavaboya

gitti. Bebeği bile annesinin kararlarına itiraz eder gibi canını yakan bir isyana başlamıştı sanki. Kusma işlemi bitince makyajını tazeledi saçlarını omuzlarına döküp kocasının odasına kapıyı çalmadan girdi.

Sae Jun başını sinirle kaldırıp gelen münasebetsize haddini bildirmek için bakarken karısını görünce bir anda yerine sindi. Tanrım! Bu kadın her haliyle ne kadar baştan çıkarıcıydı. Onu tepeden süzüp bir günlük ayrılığın acısını çıkarmak ister gibi karısını gözleriyle yiyordu. Ondan nasıl ayrı kalacağını ise bilmiyordu. Oysa o dün gece ardına bile bakmadan çekip gitmişti.

Nefret! Nefret etmesi gerekiyordu belki de. Ama Han Ah'a bunu yapamıyordu. Kendisine tokat atmış olsa bile ondan nefret edemiyordu. Eve öfkeliydi. Sadakatsiz olduğu, kendisine inanmadığı için kızgındı ama aşkı hala çok ateşliydi.

"Ne işin var burada" diye soran adama Han Ah öfkeyle baktı.

"Bunu nasıl atarsın ha?" diye gürleyen genç kız kocaman çantasındaki küçük tabloyu çıkardı. Kendi portresi olan Sae Jun'un attığı.

“Onun evimde durmasının bir anlamı yoktu. Çok istiyorsan sen de kalabilir” dedi adam kayıtsızca

“Demek beni bu kadar kolay sildin. İşte senin tarafından sevilmediğimin, aldatıldığımın en büyük kanıtı.” Diye bağıran kız adamın sinirini tepesine çıkarmıştı.

Sae Jun sinirle ayağa kalkıp, ellerini masaya dayayıp cevap verdi:

“Beni terk eden sendin. Gitmemen için yalvaracağımı mı sandın?” diye konuştu.

Bir yandan karısının kokusunu duyarken onu alıp doyasıya öpmemek için kendiyle savaşıyordu. Kızın dudakları sinirle oynarken o dudakları kendi ağzına hapsedip rahatlatmaya çalışmak adam için gerçek bir sınavdı.

“Elbette yalvarmazsın. Sen dünyanın kralısın... Biri için ağlamaz, onun için kılını kıpırdatmazsın..”

“Yaptım bir kere… Bir kadının ardından gittim ve ona aşkımı itiraf ettim. Ama o kadın benim için bitti. Hayatta bir hatayı iki kez yapmam Han Ah.. Şimdi çık”

Adam o kadar kararlı konuşuyordu ki genç kızın sinirden gözü dönmüştü.

“Sen başlı başına bir hatasın Çakma Sicilyalı. Hem de gözü dönmüş bir katil.”

Bu sözler üzerine adam kızın koluna yapışıp odadan atmak için kapıya doğru sürüklemişti ki kapı hışımla açıldı.

“Çek ellerini kızın üstünden Kim Sae Jun. Tutuklusun” diyen polis memuru silahını Sae Jun’a doğrultmuşken Han Ah şok içinde bu sahneyi izliyordu.

Sae Jun fark etmeksizin ellerini kızın kolundan gevşettikten sonra içeriye Sang Woo girdi. Polisler Sae Jun’a yaklaşıp kelepçe takarken Sang Woo Han Ah’ın omzuna dokundu ve konuştu:

“Onu ihbar etmekle doğru kararı verdin Han Ah şiii!”

Han Ah bunu duyar duymaz kocasına baktı. Aynı anda Sae Jun da gözünü karısına dikti. O gözlerinde saf, katışıksız bir öfke vardı.

Sae Jun için Han Ah'tan vazgeçecek o duygu vardı ayrıca o gözlerde... O duygu nefretti. Hem de en koyusundan!

Bölüm 32

"Çek ellerini kızın üstünden Kim Sae Jun. Tutuklusun" diyen polis memuru silahını Sae Jun'a doğrultmuşken Han Ah şok içinde bu sahneyi izliyordu.

Sae Jun fark etmeksizin ellerini kızın kolundan gevşettikten sonra içeriye Sang Woo girdi.

Polisler Sae Jun'a yaklaşıp kelepçe takarken Sang Woo Han Ah'ın omzuna dokundu ve konuştu:"Onu ihbar etmekle doğru kararı verdin Han Ah şiii!"

Han Ah bunu duyar duymaz kocasına baktı. Aynı anda Sae Jun da gözünü karısına dikti. O gözlerinde saf, katışıksız bir öfke vardı.

Sae Jun için Han Ah'tan vazgeçecek o duygu vardı ayrıca o gözlerde… O duygu nefretti. Hem de en koyusundan!

Genç kız Sae Jun giderken bile hala onun az önce durduğu noktaya bakıyordu. Ayaklarını hissetmiyor, bastığı yeri fark etmiyordu. Boşlukta usulca sallanan kayıp bir ruh gibiydi ta ki Sang Woo kolunu kavrayana kadar. Yönetmenin çektiği film için "kestik" demesi kadar keskindi bu dokunuş. Han Ah rolünden hızla sıyrılıp adamın elinden kendini kurtardı. Ona nefretle bakıp bağırırken sesi duvarları yıkabilecek kadar güçlüydü sanki.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" Kelimeler, vurgular öfkesini yansıtmaya yetmiyordu.

"Han Ah sakin ol, böyle olması en doğrusu" diyen genç adam bu sefer de iki eliyle kıza yönelince Han tüm gücüyle onu itti ve nefretle baktı.

"Niye yaptın, niye ihbar ettin?" diye konuşurken Sang Woo son derece kararlı görünüyordu.

“Onun suçlu olduğuna sen de inanmıştın Han Ah. Suçlular da elini kolunu sallayarak dışarıda gezmezler, hele öldürdükleri kişilerin yerine geçmeye çalışmışlarsa…”

Han Ah adamın yüzüne bir kez daha bakmayarak odayı terk ederken çıkmadan sessizce fısıldadı.

“gözüme görünme” dedi ve topuklarını sürüyerek odadan çıktı. Kalbinde kocasının son bakışı, içinde gittikçe büyüyen bir aşk ve tam ortasında ikisinden bir parçayla polislerin peşinden gitti.

Sae Jun elleri arkada kelepçeli halde şirketten götürülürken hiçbir karşı koymada bulunmadı elbette. Bunu hiçbir zaman hiçbir koşulda yapmazdı ama şimdi onlarca çalışanın bakışları altında bu denli bir aşağılanmaya maruz kaldığı için her şeyi dağıtıp kırıp dökmek istediği de bir gerçekti. İçinde kopan fırtınaları dindirmeyi bırakarak öfkesini arttırdı, tabi nefretini de. Şimdi tüm duygularının tek muhatabı yine aynı kişiydi: Karısı Park Han Ah. Değer verdiği, ölümüne sevdiği, geceler boyu uykusunda izlediği, kendini bağımlı gibi hissettiren o kadın sağlam bir kazık atmıştı. Kendi ölümcül yer altı dünyasında bile böyle bir hareketin eşi benzerini görmemişti. Görseydi de muhakkak sonu bir çöp konteynırında denizin dibini boylamak olurdu. Oysa şimdi “O kadına” karşı aklına cezaların en acılısını, en korkuncunu getirmeyi deniyor ama bulduğu her şey sanki hafif kalıyordu.

Babasının katili olduğuna inanabilirdi. Evet Sae Jun bunu kabul edebilirdi. Tabi her şeyin başladığı zamanlarda. Ancak birbirlerini bu kadar tanımışken, bu kadar bağlanmışken gelen bu ihanet adamın yıkımını arttıran en önemli şeydi. O kadından bir çocuk sahibi bile olmayı düşünecek kadar kendini ve hayatını ona adamışken böylesine bir aldatılmışlık genç adamı sarsıp geçmişti.

Dişlerini sıkıp polis aracında giderken kulağına dolan siren seslerini beynini uyuşturuyor, karısının suçlayan bakışlarına karışıp kalbini deşip geçiyordu. Hapisten korkusu elbette yoktu. Daha önce de girmişti bu yere. Her seferinde tabiri caizse kolaylıkla yırtmıştı. Tam da şimdi olacağı gibi. Ancak o zamanlar elini kolunu sallayarak çıkıp gitmişken şimdi dışarıda elinden çıkabilecek kazalara karşı hiç de dirayetli olmadığını anlıyordu. Lanet olsun o kadını eline geçirdiği an boynunu kıracak ardından o tatlı bedenini yüksekçe bir uçurumda aşağı atacaktı!

Karakola gelince kendisine gösterilen bir koltuğa oturdu. Polislerden biri kelepçesini çözerken genç adama çekinen gözlerle bakıyordu. Muhakkak suçlu diye kelepçeleyip getirdikleri adamın kim olduğunu biliyordu. Ondan ölümüne korktuğu da o kadar açıktı ki.

“Konuşun Bay… Bay Kim Sae Jun.. Başkan Park Sang Bin ve eşini Siz mi öldürttünüz?”

Direkt sormuştu polis şefi. Sae Jun bakışlarını adama sabitleyip umursamaz gözlerle bakarken "Avukatım olmadan konuşmayacağım" dedi.

"Şunun avukatını getirin" diye yanındaki memura emir veren polis şefi Sae Jun'u baştan ayağa süzdü. Yeraltı dünyasının korkulan ismi, Arkasında hiç iz bırakmayan, suçları asla ispatlanamayan efsane lider. .. Şimdi nasıl olmuştu da suçlanabiliyordu. Hem de karısı tarafından. Onları ihbarı eden Lee Sang Woo Bayan Han Ah'ın kocasından korktuğu ve adamın kendisini ölümle tehdit ettiği için sustuğunu söylemişti.

"Karınızı tehdit ettiğiniz doğru mu?" diye yeni bir soru yöneltti yaşlı adam. Sae Jun gözlerini yavaşça kaldırıp adama dalga geçer gibi baktı. Bu bakış da son derece tehditvari değil miydi sanki.

Bu sırada yüksek topukların kulak tırmalayan sesleri karakola dolmuştu. Han Ah koşar adım içeriye girmiş ve hızlıca gözleriyle kocasını taramıştı. Herkes gibi Sae Jun da gelen sese dönünce O'nu gördü. Güzel, çekici, inatçı, sadakatsiz, yalancı, düzenbaz o kadını.

"Bayan Park sizin burada ne işiniz var. Henüz ifadenize başvurmayacağız" dedi yaşlı adam.

Han Ah adamı duymadı bile. Gözünü öylece kocasına dikmişti tıpkı kocasının yaptığı gibi. Sae Jun sandalyeye kurulmuş halde nefes nefese kalmış kadını izliyordu. Her kıvrımını, yüzünün her mimiğini ezbere bilen kendisi karısının son derece iyi rol yaptığını anlamıştı. Evet buradan bakan, kızın ölümüne tedirgin yüzünden korktuğunu anlardı ama Sae jun biliyordu: Onun tek işi kandırmaktı.

“Ben ben ifade vermeye gelmedim. Seni ben ihbar etmedim..” diye geveleyen genç kızın kolundan tutan yaşlı adam kulağına fısıldar gibi konuştu:

“Sizi tehdit ediyorsa sakın korkmayın. Buradan asla çıkamaz, bize bildiğiniz her şeyi anlatın” dedi .

“Ben, hiçbir şey bilmiyorum. Lütfen izin verin bir dakika yalnız konuşayım kocamla”

“İstemiyorum. ..” Sae Jun süratle araya girmişti. “Bu kadınla konuşacak bir şeyim yok, ya devam edin ya da nezarete, kodese lanet olası bir yere tıkın beni” dedi Sae Jun ve Han Ah’a tiksinir gibi bakarken masanın üzerine iki kolunu dayayıp tüm otoritesini ilan etti.

Zavallı polis şefi kendi mekanında bile bu adamdan korkarken Han Ah'a döndü.

"sizin ifadenizi sonra alacağız hanımefendi, lütfen şimdi gidin" derken Han Ah uzandı ve Sae Jun'un tam karşısına oturdu. Kimseyi duyduğu yok gibiydi. Bu

Lanet kadının ne yaptığını anlayamayan genç adam ona şaşkınlıkla bakıyordu.

Polis müdürü de son derece kararlı gibi görünen kadına bakıp pes eder gibi başını salladı. Ardından ona dünyanın en mantıklı açılmasını yapar gibi konuştu:

"Bayan sadece 2 dakika veriyorum. Kocanızla konuşun ve sonra buradan gidin duydunuz mu?" dedi.

Han Ah hızla başını sallayarak Sae Jun'un gözlerine odaklandı yeniden. Ellerini birbirine kenetleyip kocasının öfkeli bakışlarından gözlerini ayırıp başını da öne eğdi ardından. İçinden bir ses Sae Jun'un ait olduğu yerde olduğunu söylerken başka bir ses bu adama derhal kendisinin suçsuz olduğunu kanıtlaması gerektiğini söylüyordu. Bu çelişkili halini de hormonlara ve hamileliğe verip elini bilinçsizce karnına götürürken nihayet adama baktı. Aynı anda Sae Jun'un kendisine dikilmiş alev gibi parlayan gözlerini görünce kalbin de inanılmaz bir heyecan duydu. Tanrım! Bu adama delicesine

aşıkken onun suçlu olmaması için içinden binlerce dua ediyordu.

Nihayet kendini ve sesini toplayabildiğinde kocasına baktı:

“Dinle beni, seni ben ihbar etmedim… Tehdit edildiğimi falan da kimseye söylemedim.” Diye konuşurken gözlerine biriken yaşları silmeye çalışmadı.

Sae Jun karısına alay eder gibi gülümseyip cevap verdi: “Beni sen ihbar etsen de etmesen de bir şey değişmeyecek, yarın buradan çıktığımda önce seninle sonra Sang Woo’yla görüşeceğimden emin olabilirsin sevgilim” dedi fısıldayarak.

Han Ah kaskatı kesildi. O kadar katiydi ki kocasının sesi, genç kız onunla yaşadığı ilk günlerdeki gerilimi hatırladı. Adam yine aynı duygusuz gözlerle kendisine bakıyor, aynı şekilde tehdit ediyordu. Aralarında geçen onca şey sırça bir köşk gibi tuzla buz olmuştu sanki. Genç kız o an bu adam için bir hiç olduğunu anladı. Yaşadığı hayal kırıklığı ile kendine kızdı.

Ne aptallık ama! Buraya gelip kendini savunmaya çalışmak, onu ikna etmeye uğraşmak salaklığın dik alasıydı! Hem suçu sabitken nasıl hala bu adamı korumaya çalışıyordu ki! Hapiste çürümesi için elinden geleni yapmalıydı. Oysa buraya kendini

temize çıkarmaya gelmişti. Kahrolası adamın kendini temize çıkarması gerekmiyor muydu?

“Beni tehdit etmeyi bırak” diye konuşan genç kıza Sae Jun yine bariz bir gülüşle yanıt verdi.

“Han Ah benim için bittin… Üstelik biterken de kendi sonunu hazırladın. Artık gözüme görünme. Duydun mu beni aklına varsa gözüme görünme” dedi.

Genç adam daha birkaç saat önce kollarına almak istediği, doyasıya sarılmak ve öpmek istediği kadının karşısındaki hain olduğuna inanmıyordu. O kadar kızgın, o kadar kırgındı ki sakinliğinin arkasında kafesinde kışkırtılmış bir aslan yatıyordu. Elinde olsa tüm dünyayı yerle bir ederdi. Ama öfkesinin doğrudan sahibi olan kadın karşısındayken kendini telkin etmekte bir hayli zorlandığı da belliydi. Bu kadına nasıl güvenmişti bu kadar. Bir kadına güvenilmeyeceğini en başından bilen biri olarak açık vermişti ve bu açıktan kalbine itinayla sızan Han Ah bunun bedelini çok ağır ödetmişti.

Han Ah da Sae Jun’un dediğiyle kontrolü hızla kaybetti. Benim için bittin öyle mi? Genç kız bu lafın altında kalacak son kişiydi. Hem Ailesinin katiline açıklama yapmak da neyin nesiydi. Birkaç saniye durup adamın cümlesine alay dolu bir kahkaha attı.

“Sen, çakma Sicilyalı… bitmedin benim için… Çünkü hiç başlamamıştın!” diyerek adamı dumura uğratıp karakoldan hızla çıktı.

Rahminde o adamdan bir parça, göğüs kafesinde o adamdan bir kalp, kafasında o adamdan bir beyin taşırken, tüm hücreleri içerideki mağrur adama hastayken bir tek dili başkaldırabiliyor ve ona karşı çıkabiliyordu. İnatçı dilini derhal bir cerraha götürüp koparmalıydı! Ya da kalbini ve beynini sakatatçılara, bebeğini de bir angelina ya da madonna’ya bağışlamalıydı.

Lanet olsun ki aşk bu kadın için çok zordu!

*****

Sicilya Kore semalarında uçan romantik ve pembe uçak tam olarak kafama çakılmıştı. Uçağın kara kutusundan çıkan sonuç; kocamın nihayetinde bir mafya olduğu, ailemi öldürttüğüyken Benim ise kalbimi dinlememem gerektiğiydi.

Yine de onun cümleleri akbabalar gibi beynime üşüşüp yavaş yavaş kafamın içindekileri yemiyor değildi.

“Benim için bittin.”

Dolaptaki domates, banyodaki diş macunu, laptoptaki şarj gibi bitmiştim. Kocam tam olarak bunu demişti evet. O zalimce parlayan bakışlarıyla “Han Ah kızım seni bozuk para gibi harcadım” derken ne kadar da seksiydi!

Tamam tamam kıtlıktan çıkmış gibi isyan çıkaran hormonlarım durumu biraz abartmış olabilir ama Sae Jun’a bakarken hala içimin titrediği de bir gerçekti. Onu bu kadar severken, bir açıklama yapmasını delice beklerken, adamın ailemin katili olmasını bile neredeyse bir çizgi film sahnesi gibi sevimli bulmaya başlayacaktım. Ne amaçla karakola gittiğimi, ona kendimi açıklamaya

çalıştığımı bilmiyorum ama dediğim gibi bunlar gazı kaçmış hormonlarımın, dizgini gevşemiş kalbimin bir eseriydi.

O adamı hem kaybetmek istemeyip hem de hapislerde çürümesini istemek akli dengesizliğime de güzel bir örnekti tabi. Hayır! Benim tek istediğim burnundan kıl aldıramaya Çin Malı Mafya’mın bana bir açıklama yapmasıydı. Bu yüzden onu kışkırtmam da bir işe yaramadı. Bana kanıt sunup katil

olmadığını ispatlamak yerine öylece durup, tüm dünyaya karizma dersleri veriyordu. Ağrıma giden de buydu sanırım.

Sang Woo'nun Sae Jun'dan korktuğu için suçu üstüme atmasını da anlıyordum. Bu yüzden o zavallı çekiğe bile kızamamıştım. Aklımda devasa bir kaos ortamı, kalbimde 3. Dünya savaş meydanı varken adımlarımı zorlukla eve sürüdüm.

Büyükbabam yine evde yoktu ve Lorenzo annemden boşalan yere kurulup pembe dizi izliyordu. En sonra 3 farklı kişiden 3. Çocuğuna hamile olan Maria Berta bile evli, mutlu, bol çocuklu olarak mutlu sonunu yaşarken Seul'un bilmem neresindeki ben zavallı Park Han ah üçlü kanepeye uzanıp kırlentle kendimi boğma planları yapıyordum!

Tabi ya! Evreka.. İşte panzehiri bulmuştum. Alışveriş. Telefonumu çıkarıp Wee Na'yı aradım. Sae Jun'u aklımdan çıkarabilirse bir tek vitrinler yapabilirdi. O adamın birkaç gün nezarette kalıp iyi bir ceza çekmesinin sevincini de bu yolla kutlayacaktım. Ya ömür boyu hapis cezası alırsa? Bu durumda adamlarının Sicilya'dan o cezaevine bir tünel kazması gerekirdi. Bense Titanik'in Ross'u olarak elimden kayıp giden adamın yasını tutmakla geçirirdim bir ömrü. Tabi kızımla beraber. Ah kız mı dedim! Sanırım Allah söyletti. Ah babasına çeken bir kızı düşünüyorum da! Hayır hayır düşünemiyorum!

Bir saat kadar sonra adaşım minik Han Ah ve Wee Na'yla ismi lazım değil bir AVM'de buluşup birkaç saat vitrinlere bakındık. Wee Na bana evliliğimi sorarken bir kahin gibi işlerin pek de iyi gitmediğini anlamıştı.

"Evlilik de bir alışveriş gibidir Han Ah. Kıyafeti kabinde giyersin ve sana enfes yakıştığını düşünürsün. Sonra eve gidersin ve tüm fikrin değişmiş halde "ben bunu mu aldım" der, onu dolabın soğuk ve ücra tarafına yollarsın. Ama bazen de tam tersi olur... Mecbur olduğun için aldığın bir elbiseyi aylar sonra bir kez giyersin ve bakarsın ki sana daha fazla yakışan başka bir şey yok. Şimdi sence hangisi senin evliliğin?"

"Ah Wee Na cevap çok açık değil mi? Dolabın soğuk tarafı değil aksine alev alev yanan tarafı benim evliliğim. Bir zaman sonra fark edilen ve üzerime daha iyisinin olmayacağını bildiğim o elbise gibi."

"Şimdi eğer o elbise küçücük bir leke alırsa onu alıp çöpe atamayacağın gibi evlilikte de küçük bir sorunda onu rafa kaldıramazsın Han Ah. Lekenin üstüne git ve onu çıkar. Çünkü sen o elbiseyi dolaptaki diğer tüm her şeyden daha çok seviyorsun" dedi genç anne ve bana keyifle gülümsedi.

Keşke Sae Jun'un üzerindeki leke de basit bir damla olsa. Oysa onun üzerinde ailemin kanı varken nasıl yıkayabilirdim ki. Üstelik o ukala adam lekeyi inkar etmek yerine üstüne daha da

zor inatçı kirleri eklemekle meşgulken… Bunları bu tatlı kadına söylemek yerine sadece gülümsedim.

“Sae Jun’u ben değil ama kocam yakından tanıyor. Joo Won’un dediğine göre beni yani karısını, kızını emanet edilebileceği tek kişiymiş Han Ah. Eğer Joo Won bunu diyorsa inan bana öyledir. Sana bir kardeş, bir abla, bir dost, bir alışveriş arkadaşı olarak diyorum bunu. Kocana güven..”

Ah işte o son çiviyi çarmıhıma çakan Wee Na’ya bakarken kalbim ağzımdan fırlayacak gibiydi. Tanrım! Neden içimde büyük bir hata yaptığıma dair belirgin bir his var ki! Wee Na’nın koluna sokulup içimi deşen bu korkunç hissi atlatmayı deneyerek ona baktım.

“Peki senin evliliği nasıldı hayatım? Önceden sevilen kıyafet gibi mi sonradan farkına varılan elbise gibi mi?” diye sordum

Genç anne şuh bir kahkaha atıp bana çapkınca sırıtırken cevap verdi: “Benim evliliğim canım, Kabinde çok güzel duran, eve gidip giyince ise mükemmel olan türdendi. Çıkarınca ise ne denli dehşet olduğunu söylememe gerek yok sanırım” deyip bir kahkaha attı.

Ah bu kadını seviyordum. Bir kazan passifolara içmişim gibi uyuşturuyordu beni tatlı tatlı. Ya ben Kocamı özledim!

Wee Na'ya şimdilik hamile olduğumu söylemeyip yorucu bir günü tamamlamıştım. Aile avukatından aldığım bilgiye göre Sae Jun yarın ilk duruşmasına çıkacaktı. Avukatları süratli davranıp tutukluluk süresini minimuma indirmişlerdi. İşleri Sang Woo'ya bırakıp davaya müdahil olmamayı seçmiştim.

Zaten Muhtemelen yarın da Sang Woo'nun elindeki deliller Çakma Sicilyalı mı mafyanın biricik hapishanesi olan Alcatraz'a götürecekti. Ailemin katili hak ettiği yere giderken ben de usulca açtığım depresyon kapısında hızlıca girip, bir ömür inzivaya çekilecektim.

Kalbimde yol yıkım ve dağıtım Çalışması, içimde büyüyen minicik bir varlıkla pek de huzurlu olmayan bir uykuya dalarken rüyamda kimi gördüğümü tahmin edersiniz. Ah hayır hayır rüyamda ak sakallı bir dede görmüştüm ve yaşlı bunak bastonuna gözümü sokarken konuşuyordu:

"Bu evden gidersen bir daha dönemezsin!"

Ah Çakma Sicilyalımı Haraboji (büyükbaba) olarak gördüğüm kabustan uyandığımda saat sabahın 6'sıydı. O güzelim geniş

kaslı vücut, o sert yüz hatları, uzun boy, iri kalıp hapishanede yata yata aksakallı dedeye dönüşmüştü ve ben halmoni (büyükanne) olarak durmadan doğuran kızımın bana verdiği 20 toruna bakıyordum. Oh nööövvv Mafya Kalpler Çocuk Yuvasını Çakma Sicilyalımla açacaktık ama!

Kabusumdan kurtulmak için yüzümü yıkadıktan sonra saat 9'a kadar kıpırtısız yatakta bekledim. Duruşma tam olarak 9'da başlayacaktı. İhbarcı olan Sang Woo, kocam ise şüpheli olarak ilk kozlarını paylaşacaklardı. Sang Woo'nun Kuzeyli ajanları onu ipe değil ama haraboji olmaya götürürken ben de sessizce gözyaşlarımı akıtacaktım.

9:30'da telefonum çalınca korkuyla açtım. Benim için zaman durmuşken kocam için hapis hanelerde nasıl geçecekti?

"Kaç yıl?" diye sordum direkt.

"Efendim" diyen avukata sorumu yineleyip Sae Jun'un kaç yıl yediğini sordum. Adam hayli keyifli bir ses tonuyla cevap verdi.

"Delil yetersizliğinden tutuksuz yargılanmak üzere salıverildi eşiniz" dedi ve vücudumdaki kan akışı durduğu gibi nefes almam bile sekteye uğradı.

Kalbim delice bir coşkuyla resmi, dini, sivil hangi bayram varsa hepsini kutlarken aklım tüm ışıkları kapattı ve salt gerçeği yüzüme vurdu: “Delil yetersizliği..”

Hemen kendimi toparlayıp cevap verdim:“Ama Sang Woo’nun telefon kanıtları”

“Ne kaydı efendim? Bay Sang Woo mahkemede bile yoktu ki! Sadece basit bir suç duyurusu yapılmış ama kanıt olmadığı için mahkeme tutuksuz yargılanma kararı verdi.” dedi adam.

Gerçek; bir tufan gibi beynime saldırırken kocamın suçsuzluğu benim de aptallığım kanıtlanmış olmuştu!

Bölüm 33...

***

“İnsanlar hata yapar” İnsan olmamızın, adı lazım değil bir filozofun dediği gibi “düşünüyorum o halde varım, üşeniyorum o halde yarın” sözü gibi düşünen tek varlık olan insanlığımızın ilk gününden beri hata yapardık. Düşünüyordum ve vardım evet ama üşünecek değildim. Kocamı geri kazanmak için gerekirse böbreğimi satacak, beynimi bağışlayacak (ki bilim dünyasına bundan iyi bağış olamazdı) ayaklarımdan kara sular değil kanalizasyon suları inene kadar kapısını aşındıracaktım.

Avukatın cümlesini anladıktan sonra hızla yataktan kalktım. Gardırobuma yönelip elime ilk gelen şeyi giydim. Simsiyah, eteği geniş tıpkı yas elbisesi gibi olmasını o an fark edememiş ve sadece hedefe kilitlenmiştim. Karşımda hedef tahtası ve ortasında kocamın resmi vardı. Oku atıp kalbinden vuracak yaptığım tüm aptallıklar için ömrümün kalanında özür dileyecektim.

İçimde Peter’ine koşan Heidi’nin sevinci, yüzümde Colgate reklamından fırlama bir sırıtışla garajdaki arabalardan birine yöneldim. Sae Jun’dan sonra araba kullanmayı bile unutmuştum. Eh her yanda silahlı ve siyahlı adamlar her işi yaptığı için buna gerek yoktu. Artık komününden çıkmış zavallı bir işçi gibi bireysel takılsam da kocama, sevgili liderime koşacak ve ona yeniden tabi olacaktım. Ah beni kabul etmesi ise eminin iki damla gözyaşıma bakıyordu. İki damla mı? Sanırım dünyada dördüncü bir okyanusu ben oluşturacaktım. Park Han Ah Gözyaşı okyanusu.!

Yine de içimdeki Polyannayı, deney faresi gibi durmadan koşturarak tam mesai çalıştırıp Sae Jun'un kollarını açıp beni beklediğini düşündüm. Bu düşünceyle ait olduğum o sıcak göğse kapanmak için aracın hızını arttırırken dilime dolanan bir şarkıyla ambiyansı mükemmelleştirmiştim.

"Beni affeder misin

Bakar mısın yüzüme

Güvenir misin yeniden

didişir miyiz eskisi gibi,

B
e
n
i
a
f
f
e
d
e
r
m
i
s
i
n
a

l
ı
r
m
ı
s
ı
n
k
o
y
n
u
n
a
k
ı
z
a
r
m
ı
s
ı
n
y
e
n
i
d
e
n

sevişir miyiz eskisi gibi”

Aracımı dağ evine sürerken iyiden iyiye keyiflenmiştim. Ancak evin demirden kapısına gelince benim masalım bitmiş ve kül kedisi yine Yamuk Prensese dönüşmüştü. Sanırım içeri alınmadığımı, kapıda beklediğimi belirtmeme gerek yok. Amerika'ya vize almaya çalışan Iraklı gibi sınır kapılarında telef olmak üzereydim. Araçtan inip adamlara ellerim belimde bakarken bir tanesi kulaklıktan gelen sesle kafasını sallayıp duruyordu.

Ne yani Sae Jun Kore'nin Tarkan'ı olmuştu da benim mi haberim yoktu. Ona yetişemeye çalışan zavallı bir fan gibi kapılarda bekletiliyordum. Ah bilseydim kıytırık bir internet çıktısı resmi alıp imzalatırdım da!

"Bana bak o kapıyı hemen aç yoksa gözlerinin önünde demirlere tırmanacağım" dedim kapıyla arasında pek fark göremediğim devasa iri adama.

"hanımefendi bugün kesin talimat var. Kimse alınmayacak içeriye" dedi iri kıyım adam. Az sonra ben, daha minik parçalara bölüp kıymalık yapacaktım onu!

"Ben kimse değilim. Senin patronun eşiyim, first leydi, hanım ağa, patroniçe, Hürrem sultan... anladın mı? Şimdi çekil" diye tüm sıfatlarımı sıralarken adam alay eder gibi sırıttı.

“Özellikle sizin içeriye alınmanız yasak” derken suratına 15 kardeşin mührünü basmayı ne kadar çok isterdim. Evet 3 kez sağ kroşeden girip adamı tokatlamak istiyordum.

En sonunda dayanamayıp yakasından içeriye doğru uzanan kulaklığını çekip var gücümle bağırdım.

“Seni Lanet Çakma Sicilyalı! O kapıyı hemen açtır yoksa evi üzerinize yıkacağım.” Diyerek ormanı inlettim. Karşıdan birkaç cızırtı gelirken adam kulaklığını hızla çekti ve patronundan ödünç almış gibi görünen çatık kaşlarıyla bana baktı.

“Bayan Park lütfen şimdi gidin. İçeriye girmeniz imkansız” dedi.

Ringe çıkmaya hazır bir boksör, kırmızı pelerinli adama dalmaya konsantre bir boğa gibi hızla otomobilime yöneldim ve tam gaz kapıya doğru sürdüm. Tanrım! Sae Jun’un demir kapısı benim aracımdan sağlam görünüyordu.

Muhtemelen araç pert, ben felç olarak sonuca varacaktım ama amaca giden yolda her şey mübahtı! Ölmek bile.

Tam kapıya vuruyordum ki az önce bana engel olan adam hızla arabanın karşısında durup tek elini kaldırıp “Durun durun” diye bağırdı. Zoraki gaza basıp adamın beynini kapıya motif diye yapıştıracakken durabilmiştim.

“Tamam efendim” diyen sesini açıktan camdan duyarken gelip kapımı açtı ve sonunda hapishanenin kapısı da sonuna kadar açıldı. Dışarıda olmama rağmen hapiste gibi hisseden yine bendim. O kapı açılınca müebbet yemiş mahkumun affa uğraması gibi sekerek içeriye girdim.

Koşa koşa girdiğim evin kapısına yaklaşırken ayaklarım ağır çekimde gibi yavaşladı, yavaşladı ve en sonunda durdu. Sadece birkaç adım vardı “Onu” görmem için. Sanki yıllardır ayrıydık ve nihayet kader yüzümüze gülmüş de buluşmuş gibiydik. Bu hissin sadece benim yanılgım olduğunu ise az sonra görecektim.

***

Han Ah evin kapısında öylece duruyordu. Ne adım atabiliyor ne geriye dönebiliyordu. Adamın güçlü varlığı duvarları, kapıları, Han Ah’ın bedenini aşıp içine işlemiş gibiydi. Belki birkaç prova yapmalıydı özürleriyle ilgili. Tabi ya rahatlamaya ihtiyacı vardı.

“Ben aptalın, beyinsizin, mankafanın biriyim aşkım” Çok gerçekçi, çok acımasız! Geç…

“Özür dilerim aşkım, ben aslında senden hiç şüphelenmedim ama şeytan işte ehee” Laubali geç…

“Ee nerde kalmıştık diyerek dudaklarına kapanmalıyım” abartılı fantastik!

“Sana kendi ellerimle dolmalar, sarmalar saracağım. Ne çekti en çok canın hapiste aşkım” Çoook tehlikeli.

“Diyecek bir şeyim yok. Seni seviyorum ve af diliyorum…” Çok masum işe yaramaz…

Lanet olsun nereden girip, nereden çıkacağını bilmiyordu. Yine de şansını o ana bıraktı. Her şey spontane gelişmeliydi.

Kapıya ürkekçe dokundu. Zil sesini bile duyamaz olmuştu kalbindeki çanların sesinden. Kapıyı kocası açacak ve bir süre bakışacaklar sonra Sae Jun onun kollarına atılacaktı.

Genç kız içeriden birkaç adım sesi gelince elini kalbine koydu ve istavroz çıkararak (ki ters yapmıştı) geleni bekledi. Kapı hışımla açılırken karşısında Tae Bin'i gördü. Şaşırmıştı Han Ah. Bu ızbandut gibi adam Eun Mi'nin koynundan nasıl olur da çıkmıştı.

"Han Ah Sae Jun uyuyor ve rahatsız edilmek istemiyor" dedi.

"Ben de Seni sonsuz bir uykuya yatırmadan evvel çekil önümden" deyip iki eliyle adamı itmeyi denedi. Bastığı zemin Han Ah'la beraber geriye kaymıştı ama adamda milim değişiklik yoktu.

"Peki sadece iki dakika" diyen küstah adama bakan genç kız onu Eun Mi'den ayırmak için hemen kötü kadın planları yapmayı aklından geçirdi. Ya da adama zaten en büyük ceza Eun Mi'ydi. Hiç karışmamalıydı.

"Ne o şimdi de sen mi gardiyanı oldun? Bana ne kadar kalacağımız söyleyemezsin" diyerek adama sinirle baktı ardından.

"Onun gardiyanı ben değilim ama hainin kim olduğunu hepimiz biliyoruz. Biraz aklına varsa Han Ah özür dileyip gidersin. Şu an

Sae Jun'un üzerine gitmen iyi fikir değil, güven bana" dedi ve nihayet kapıdan çekildi.

"Sana güveneceğime cangılın ortasındaki en vahşi leopara güvenirim daha iyi" diye yanıtladı Han Ah onu ve adamın açtığı boşluktan içeriye süzüldü. Tae Bin ona acıyan gözlerle bakarken kendisi de dışarı çıktı ve evin kapısını Sae Jun ve Han Ah'ın üzerine kapattı.

Han Ah yavaşça attı adımlarını. Topukları parke zeminde tıkırtıya neden oluyordu. Onun nerede olduğunu bilmiyordu. Belki de yatak odalarındaydı. Bu düşünceyle içten içe ürperdi. Adamın dokunuşlarını delicesine özlemişti. Ona dokunmayı da.

Ancak Sae Jun bir anda karşısında belirince Han Ah korkudan değil ama heyecandan öleceğini sanmıştı. Üzerinde siyah bir takım elbise ve geniş, kaslı gövdesini sımsıkı saran beyaz bir gömlek vardı.

"Hoş geldin evine" diyebildi genç kız. Adamın gözlerinden bakışlarını kaçırırken…

"Aynı şeyi senin için söyleyemeyeceğim Han Ah. Çünkü burası ne senin evin ne de hoş geldin" diye yanıtladı onu Sae Jun.

“Dinle beni aşkım, ben çok büyük bir hata yaptım ama inan bana..” demişti ki Sae Jun sinirle araya girdi.

“İnan bana mı?? Sana inanan hep ben oluyorum nedense… Oysa sen, sen… Neyse boşver.. Şimdi defol. Daha fazlasını duymaya ihtiyacım yok” diye devam etti genç adam. Ardından salondaki ikili koltuğa yayılıp elindeki viskiye tek dikişte bitirdi.

“Hayır aşkım lütfen kendimi affettirmeme izin ver. Ben o gün biraz duygusal davrandım. Annem ve babam söz konusuydu nasıl mantıklı düşünmemi beklersin” diyerek adamın yanına oturdu Han Ah. Ellerini de uzatıp ellerini tutmak istedi ama Sae Jun süratle ellerini çekti.

“Bana, kocana, sevdiğini söylediğin adama ki artık zerre inanmıyorum, inanmadın.. Hiçbir şeyin bir önemi yok artık” diye bağırdı Sae Jun ve kızın kolunu kuvvetle sıktı. Bakışları kaskatı ve donduran cinstendi.

“Hayır ben seni hala çok seviyorum. Tanrım! Ben sana deli gibi aşığım. Lütfen aşkım affet beni” diyen genç kız oturduğu koltuktan kayıp adamın önünde diz çöktü. Ellerini kocasının dizlerine koyup, gözlerini gözlerine dikti. O gözlerde yalnızca yoğun bir nefret görse de pes etmedi. Hayır bu adamı bugün kazanamazsa asla kazanamayacaktı.

Sae Jun son derece rahat bir sesle konuştu. Hiçbir şey umurunda değilmiş gibi.

“Şu aptal reklam filmini çekip, o adamla öpüştüğün sahne olmasına rağmen sana inanmıştım Han Ah. Çünkü seni tanıyordum, oysa sen..”

“Çünkü ben sana mantıklı bir açıklama yaptım... Seni ikna ettin, ama sen bana tek kelime söylemedin. Sadece yapmadım dedin, bana kanıt sunmadın” dedi

Sae Jun alaycı gözlerle karısına baktı.

“Önce Sana inandım ve sonra kanıtları kendim buldum. O kahrolası şirkete gittim ve hiçbir şeyden haberin olmadığını öğrendim. Peki sen ne yaptın? Sözde telefon kayıtlarına baktın. Word’ten yazılmış çıktılara inanacak kadar akılsız davrandın? Benim kanıt bulmaya çalıştığımı hiç düşünmedin. Ertesi gün de zaten asıl yüzünü gösterdin” diyerek boş gözlerle bakmaya devam etti Sae Jun.

Han Ah tam anlamıyla şoke olmuştu. Word çıktısı mı? O an gerçek, zehirli bir ok gibi bedenine saplanırken zehir de yavaş yavaş kanına akmış gibi hissizleştirmişti onu.

"Ben Sang Woo bana evrakı gösterince.. Tanrım! Ben ne yaptım" diyen genç kız sonunda gözyaşlarını tutmayı bırakıp doğruldu ve adama sarılmaya çalıştı. Bunu kocası kendisini affetsin diye değil sadece onu özlediği için, kendi aptallığını unutmak için yaptı. Sae Jun'un onu sarmasına, kulağına güzel bir şeyler söylemesine ihtiyaç vardı. Ama adam bunun aksine kızın iki kolunu tuttuğu gibi ayağa kaldırdı.

Han Ah adamın gözlerinde o ana kadar eşi benzeri görülmemiş bir başka ifade gördü. Nefretten öte bir şeydi. Kırılan gururunun, kalbinin, mahvedilen bir evliliğin tüm incinmişliği dolmuştu o gözlere. Genç kız bir süre boyunca kendisine bakan adamdan gelecek tek bir hamleyle dünyanın en mutlu insanı olabilirdi ama Sae Jun onun kollarını tutup kapıya doğru sürükledi.

"Bir daha bu eve gelmeyeceksin... Ve sakın gözüme görünme yemin ediyorum bu kadar kolay kurtulamazsın. Dua et ki bana ihanet edenlere yaptığım şeylerin çeyreğini bile yapmıyorum sana. Şimdi defol" diyerek kızı kapı ağzına doğru savurdu.

Han Ah'ın omzu kapıya çarpıp feci bir ağrıya neden olurken "Lütfen aşkım bana bir şans ver..." diye ağlamaya başladı. Ama

çok geçti. Han Ah'ın çıkmadığını aksine yeniden kendisine doğru geldiğini gören adamın siniri katlanırken kızın bileğini tuttu ve onu dışarıya atarcasına itti. Ardından hızla kapıyı suratını çarptı.

Han Ah dengesiz bir halde iç avluya doğru savrulurken ayak bileğini burkmuştu. Ancak acısını hissetmiyordu bile. Koşarak kapıya gitse de ancak Sae Jun kapattıktan sonra yetişmişti. Var gücüyle kapıya yumruklarını geçirirken ağlayarak bağırdı.

"Ne olur sevgilim aç kapıyı. Bana bunu yapma, bize bunu yapma" diyerek hıçkırıklarını koyverdi.

Ancak ne bir ses geldi içerinden ne bir kıpırtı. Han Ah belki 15 dakika boyunca kapıyı yumrukladı. Kapı bir insan olsaydı çoktan genç kızın yumruklarıyla komaya girmiş olurdu muhtemelen. O narin bedeninin aksine ölümüne bir kuvvetle kapıya dayanmış gırtlağını yırtarcasına da bağırmıştı. Adamın ise umurunda değildi. Dışarıda görünen buydu.

Oysa kapının hemen gerisinde hafifçe titreşen kapıya yaslanmış kırılmış, incitilmiş bir adam vardı. Öfkesi yüzüne bir maske gibi yerleşmiş, kalbindeki acı gözlerine birkaç damla biriktirmişti. Bu lanet kadını hala delicesine severken onun tarafından aldatılmanın acısı ve gururu o an her şeyden üstün gelerek kapıyı açtırmadı adama. Ellerini başına götürüp saçlarını geriye doğru savururken gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalıştı. Han

Ah'ın acı çığlıkları kulağına dolunca da kapıyı açma dürtüsü tüm hücrelerini ele geçirdi. Ama yapmadı! O kararlı bir adamdı. Kendi otoritesini çiğnemedi. Kalbindeki acıyı, gözlerinden yavaşça akıp ilk kez düşen bir damlayı bile önemsemeden hızla odasına geçti.

Yatak odalarına girince bir anda durdu. Han Ah'a ait hiçbir şey yoktu evde. Sadece makyaj aynasının önünde ağzı açık bir ruj vardı. Kıpkırmızı bir ruj öylece terk edilmiş halde aynanın önüne düşmüştü. O an Sae Jun Han Ah'ın o meşhur notunu hatırladı. Onu kaçırıp bu eve getirdiğinde Han Ah dahiyane bir şekilde Hayla'nın kılığında evden kaçmış ve kendisine unutulmaz bir not bırakmıştı.

"Sakın arkana bakma" yazan notu gören adam hızla arkasına dönüp "Sazan" yazısıyla öfkeyle dişlerini sıkmıştı. O öfkeden bir aşk doğmuştu. Hem de daha birkaç güne kadar bu yatakta o deli kadına defalarca sahip olmuş, onu kollarına almış her zerresini öpmüştü. Şimdi ondan bu kadar nefret ederken bu tatlı anılar gerçek bir işkenceye neden oluyordu.

Ruju elinde sıkarken, sinirle yatağa yöneldi ve çarşafını hızla savurup yere fırlattı. Sonra da o yere çöktü ve dirseklerini dizlerine dayayıp nefes almaya çalıştı. Aşağıdan hala kapı sesi geliyordu. Eğer bu kahrolası kadın biraz daha kalmaya devam ederse elinden bir kaza çıkacağı garantiydi.

İki dakika sonra vuruşlar azaldı, bir inilti gibi yavaş ve uzun uzun çaldı.

Ardından da hepten kesildi. Sae Jun yerinden fırladı cama koştu ve onu gördü. Düşmüş omuzları, kolundan sarkan çantasıyla Tae Bin'in koluna girmişti. Lanet olsun aşağıya gidip onu sarmamak için ölümüne bir irade gösteriyordu. Bu kadın artık düşmanıydı! Eğer düşmanlarıyla sarmaş dolaş olacaksa Sae Jun diye biri olamazdı. Bunu yapmadı! Düşmanlarına hak ettikleri şekilde davranacaktı. Kendisi için ne kadar zor olsa da yapacaktı!

Han Ah Tae Bin'in kolundan hızla kendini kurtardı. Denize düşen yılana sarılır gibi bu iri adamdan iyilik görüyordu. Adam da kızın kollarını bırakınca buz gibi bir sesle konuştu:

"Han Ah bir daha buraya gelme. Her zaman bu kadar anlayışlı olmaz" dedi ve kızdan cevap beklemeden arkasını dönüp yürüdü.

Han Ah içinden "Çam yarması" diyerek Tae Bin'e baktı ve ardından bakışlarını yatak odalarının olduğu cama çevirdi. Terk edilmiş bir ev gibi odanın camı da hissiz ve hareketsizdi. Kocası içeride kayıtsız ve umursamaz bir halde oturup içkisini yudumluyor demekti bu. Genç kız o an bu adamın basiretine hayran oldu. Tek bir taviz vermeden ne de güzel kovmuştu kendisini. Bu düşüncelerle kalbine dolan acının yeni bir ağlama krizine neden olacağını anladığı an elini karnına koyup güç almayı denedi. Bebeği babasıyla bu halde tanışmamalıydı. Sae

Jun ayaklarına kapanıp af dilediğinde ona üç kişilik bir aileye hazır olmasını söyleyecekti. Eğer istemeyecek olursa da ikna etmek için sağlam tehditler bulacaktı. Mesela yatağına almamak gibi. Ah! Bu en çok kendisine ceza olurdu.

Lanet olsun adamla kuracağı ailenin mutlu hayaline bile nasıl da kapılmıştı. Önce şu buzdağını eritmesi gerekiyordu ve bu hiç de kolay olmayacaktı.

Han Ah'ın aracı gider gitmez Sae Jun da Tae Bin'i çağırıp verdiği görevi sordu. Tae Bin ona "çok yakında" diyerek cevap verirken genç adam hazırlandı ve şirkete geçti. Sang Woo'yu kaçtığı delikten çıkaracaktı.

Tahmin ettiği gibi Sang Woo yoktu ve iki gündür şirkete uğramamıştı. Byung'u odasına çağırıp bir güzel tehdit eden Sae Jun Sang Woo'ya ulaşır ulaşmaz kendisini haber etmesini istedi.

Ardından şirketin işlerine ve diğer şirketlerine de zaman ayırdıktan sonra beklediği kişi de gelmişti. Bir işi daha bitirecekti!

Han Ah eve geçip tüm gün boyunca çıkmadı. Ertesi gün de büyükbabasının ısrarlarına rağmen dışarıya adım atmadı. Aklında sürekli bir plan vardı. Sae Jun'u ikna etmeye götürecek bir plan... Onun o katı, Çin seddinden beter duvarlarını yıkmaya... Bebekle bu duvarı yıkmak istemiyordu. Adamın

kendisini değil çocuğunu istemesinden, sırf annesi olduğu için onu evine almasını istemiyordu. Sevgisinden yapmalıydı bunu aşkından! Vicdan azabından, çocuk sorumluluğundan değil..

3. gün pes edip Eun Mi'yi aradı ve hemen evine gelmesini söyledi. Eun Mi de zaten Tae Bin'in işi olduğunu söyleyip Han Ah'ın teklifine hemen atladı ve bir saat sonra villaya geldi. Bu kız ona gereken fikri verebilirdi. Eun Mi'yle beyin fırtınası yaparak bir şeyler bulabilirdi. Beyin fırtınası mı? Onunla olsa olsa 0 – 3 yaş çocuk muhabbeti yapabilirdi! Yine de sevdiği arkadaşını görmenin kendisine iyi geleceğini biliyordu.

"Eun Mi o adamla hemen yarın evlenecek ve ardından en az 9 tane çocuk yapacaksın. Ama hepsi sana benzeyecek anladın mı? Tıpkı senin gibi olacaklar.. Duydun mu?" diye bağıran Han Ah sinirini Eun Mi'den çıkarmıştı aksine.

"Ah canım arkadaşım.. Dünyanın iyiliği ve daha güzel bir yer olması için benden bunu istiyorsun değil mi? Sana Dünya Noel Barış ödülü vermeli" diyen Eun Mi arsızca dil çıkardı.

"Nobel olmasın O?" diye soran Han Ah bu kızla konuşmanın kendisine gerçekten de iyi geldiğini anladı.

“Nobel mi yok göbel! Han Ah Noel barış ödülünü her sene 31 aralıkta Noel Baba’nın verdiğini bilmiyor olamazsın” diyen Eun Mi arkadaşına cık cık yaparken Han Ah o an erkeklerin aptal kadınlardan hoşlandığına kesin kanaat getirdi. Tae Bin Eun Mi’yi bu yüzden seviyordu. Şirin bir aptaldı.

Sae Jun da kendisini bu yüzden sevmemiş miydi? Her şeyi mahveden aptal ve fevri kadını! Han Ah di’li geçmiş zaman kullandığı için kendine küfrederken kapı çalındı.

Lorenzo birkaç dakika sonra Han Ah’a iletilmek üzere bir zarf getirdi. Genç kız Bir yandan nutuk çeken Eun Mi’yi dinlerken umarsızca zarfı açtı.

Hızlıca göz gezdirdiği kağıda bakarken 3 kez daha üstünden geçti. Üçüncü kez okurken gözyaşlarını tutamamıştı.

Seul Aile Mahkemesi’nden gelen boşanma celbiydi bu. Kocası, biricik aşkı Sae Jun kendisine boşanma davası açmıştı!

Bölüm 34

Boşanma davası mı?

Sae Jun'un son darbesiyle kayaya çakılmış karpuza dönmüştüm. Tümden paramparça gibi hissederken dağılan kalbimin üstüne yumurta kırıp yiyen bir Eun Mi vardı! Evet benim beyinden tasarruflu arkadaşım gözlerimden akan yaşları gördüğü halde kıkır kıkır gülüyordu.

"Ah tatlım.. Düğün davetiyem dimi o? Bu kadar sevineceğini bilseydim elden verirdim sana" diyen Eun Mi'nin gırtlağında çöküp cinayet provası yapmak isterken tamamen içimden gelen bir hisle uzandım ve aklı gibi vücudu da sıfır beden olan kankamın boynuna sıkıca dolandım...

"Han Ah bitanem benim ya... Nikah şahidim olarak seni yazmamıştım ama madem bu kadar sevindin..."

"Neee? Nikah şahidi olarak benden başka birini mi buldun?" diye gürlerken Sae Jun'u kısa süreliğine de olsa unutmuştum...

"Evet, şeyyy... Benim şu plastik cerrahi doktorum vardı ya Bay Kang.. Onu yapacaktım.. Bana öyle bakma Han Ah. Adamın üzerimde çok emeği var" derken gözleriyle kendi göğüslerini, sonra burnunu, sonra dudaklarını, sonra yanaklarını, sonra

ellerini.. Ah Tanrım! Nereye kadar gidecekti bu göstermeleri. Pantolonuna da yönelmişti ki “Dur durr “ diye bağırdım.

Eun Mi’nin estetik olmayan yerini bulmak için teleskopla uzun uzun incelemek gerektiğini anlayıp kıza hak verdim. Bu doktor daha doğrusu Doktorlar takımının kızın üzerinde çok emeği vardı sahiden. Doktorlar mı? Iykk.. Yine de ben Han Ah’tım yani Han Ah… Benden başkası onun nikah şahidi olamazdı. Ben olmasaydım Eun Mi’nin estetikleri dökülüp Plastik cerrahlar bile çaresiz kalıp 90’nına gelse de koca bulamayacaktı ki..

“Eun Mi seni öldürürüm.. Duydun mu? Eğer beni şahidin yapmazsan üzerime başka şahit koklarsan yemin ediyorum kendime bir dizi silikon taktırıp canlı bomba olarak nikahında patlatırım” dedim ve kızın üzerine çıkarcasına yaslandım..

“Tamam tamam… Doktoru da artık boşanma törenimde şahit yaptırırım” diyen kıza inanmaz gözlerle bakarken EUn Mi atladı: “Ah bilmiyorsun değil mi? Japonya’da boşanma törenleri yapılıyor. Tae Bin ve ben bir gün boşanırsak orada boşanmak üzere anlaştık” diyen Polyanna’dan daha iyimser (yoksa saf mı demeliydim) kıza bakarken boşanma sözü yeniden gelip kalbime kuruldu.

“Sen asla boşanmayacaksın arkadaşım. Benim gibi, tek idolün, biricik dayanağın, yaşam kaynağın olan Han Ah gibi mutsuz bir evlilik yapmayacaksın” dedim ve yeniden sarıldım. Tanrım!

Giderek jöle kıvamına geliyordum ne kadar çok sırnaşmıştım kıza.

Eun Mi gittikten sonra dava celbini elimi alıp uzun uzun inceledim. Şiddetli geçimsizlik gerekçesiyle dava açılmıştı. Ah bizimki olsa olsa şiddetli çekilmişlik olurdu oysa ki…

Gün boyu da evden çıkmayarak plan kurmaya çalıştım. O hin aklım durmuş, kafamdaki kırk tilki tatile çıkmış, in cin top değil dünya kupası düzenliyor gibi kayıplara karışmıştı. Saf, masum, terk edilmiş kız dramıyla baş başa kalmıştım.

Yatakta uzanmış boş gözlerle duvara bakıp, o duvara kocamın yüzünü, çatık kaşlarını, alaycı gülüşlerini, imayla kalkan kaşlarını, dudağının kenarındaki çekici iki çizgiyi, sert bakışlarını çizerken kapı çalındı.

Büyükbabam elinde koca bir bardak süt ile içeriye girdi.

“Çiçeklere genelde su veririm” diyerek gülümsedim…

“Bu süt çiçekler için değil, senin için küçük kızım” dedi ve anlayışla yanıma oturdu…

“Süt içerek daha nereye kadar büyüyeceğim harabojii… Hem ben büyümek değil küçülmek istiyorum.. Niye annemi yaptınız ki halmoniyle.. Eğer siz o gece kendini tutsaydınız annem doğmayacaktı hıhh” diyip adama surat büzerken o da kafama bir tane şaplak geçirdi.

“Seni edepsiz kız… Hem Annen bize en büyük armağandı… Ondan sonra da sen.” Diyen yaşlı adamın dizine başımı koyarken sessizce konuştum.

“evet benden olsa olsa bir armağan olur. Paket yani. Süslü, alımlı bir hediye paketi, içi ise tamamen boş” derken yaptığım tüm aptallıkları hatırlamıştım…

“Aksine… Sen midye gibisin. Dışından pek bir şey vaat etmesen de içinde bir inci saklı” dedi..

“Yaaa. Dışımın neyi varmış haraboji. Çok mu çirkinim” deyip adam somurturken saçlarımı okşayıp konuştu.

“eh biraz cadı olduğun bir gerçek.. Sanırım bu yüzden kocanı kaçırdın ha?” diye konuşurken onun da hemcinsini tutan ataerkil genleri olduğunu anlamıştım. Tabi ya adam neredeyse

bir asırdır yaşıyordu. Eki toprak, eski kafalıydı. Beni değil Sae Jun'u savunması normaldi.

Ehh haksız olduğunu kim söyleyebilir ki...

"Ben çok büyük bir hata yaptım haraboji. Sae Jun'u çok kızdırdım ve şimdi benden nefret ediyor" dedim.. Nefret ve Sae Jun'un aynı cümlede olması bile gözlerime yakıcı soğan etkisi yapmıştı. Lanet olsun yine muslukları açmıştım.

"Bunu anlamanın tek yolu var." Derken kolumu hafifçe dürttü. Başımı kaldırıp ona bakarken gözleri muzipçe parlıyordu.

"Onu kıskandırmayı denedin mi? Hayır mı? Ahhh kızım sen niye dedene çekmemişsin de gidip o hödük baba tarafına.. Tamam tamam sustum... Neyse sen benim dediğimi düşün.. Etrafında zengin, yakışıklı, başarılı birileri varsa onunla görünürsen kocan kolundan tuttuğu gibi seni götürür" dedi..

Yakışıklı, başarılı, zengin.. Sae Jun.. Tamam işte bu sıfatları bünyesinde barındıran tek erkek yine oydu. Neticede kocamı kocamla kıskandıramayacağıma göre başka birini bulacaktım. Ama kimi?

***

Sae Jun boşanma davası açarken Han Ah'ın gelip rezalet çıkaracağını biliyordu.

Ancak yanılmıştı. Dilekçe çoktan karısına gönderilmiş olmalıydı ama Han Ah'dan değil bir ses bir görüntü bile yok. O gün karısının şirkete gelip esip, gürleyeceğini, hiç olmazsa birkaç camı indireceğini düşünmüştü ama lanet kadının umurunda değildi anlaşılan...

Birkaç gün önce ağlayarak evden çıkan o kadın Han Ah değilmiş gibi şimdi köşesine sinmiş ve hesap sormaya bile kalkışmamıştı. Genç adam ofisinde, yığınla işin gücün arasında yine Han Ah'ı düşünürken koridora dolan güçlü bir kahkaha sesiyle sinirle yerinden fırladı. Yanlış duyduğunu teyit etmek ister gibi hızla kapıyı açtı.

Lanet olsun! Han Ah kolunda Kyu denen adamla kahkaha atarak odasına giriyordu.

Sae Jun yerinden fırladığı gibi artlarından hışımla odaya daldı. Han Ah'la göz göze gelince de kızın meydan okuyan bakışlarını görünce iyice delirdi.

"Bir şey mi vardı? Bay Sae Jun..." diye soran genç kadın son derece umursamaz görünerek adama baktı. Ardından Kyu'ya oturması için üçlü koltuğu işaret etti. Kyu tedirgin hareketlerle koltuğa oturunca da Han Ah gidip yanına kuruldu ve Sae Jun'a baktı.

Sae Jun karısına inanamıyormuş gibi bakarken tüm öfkesini itinayla saklamayı başardı ve yüzüne dalga geçen bir ifade verip konuştu:"Seninle önemli bir konuyu konuşmam gerek beni izle" deyip emir yağdırırken odadan çıkmak için kapıya yöneldi.

"Şu an müsait değilim. Gördüğün gibi Kyu'yla çalışacağız. Şu önemli iş neyse 2 saat bekleyebilir" dedi genç kız ve tek kaşını kaldırıp adam baktı.

2 Saat mi? 2 saat bu lanet eski sevgiliyle ne yapacaktı bu kız? Genç adam artık kendini kontrol etmeyi bırakıp oturan kızın bileğinden tuttuğu gibi sertçe çekti ve Han Ah neredeyse ayakları yerden kesilmiş halde ayağa kalktı.

Aynı anda Kyu da kalkarken Sae Jun çoktan Han Ah'ı peşinden sürüklemişti bile. Genç adam kızı odasına fırlatır gibi attıktan sonra kapıyı kilitledi ve ellerini ceketinin altından beline dayadı.

"Tanrı aşkına sen nesin ha? Kovboy falan mı? Eğer öyleyse ben senin otlattığın koyunlardan değilim" diye gürledi Han Ah.

"Evet koyun değilsin ama kurt olduğun belli... Yine ne planlar kuruyorsun Han Ah" diyerek gittikçe kıza yaklaştı Sae Jun.

Daha birkaç gün önce kapısında ağlayan kadın kesinlikle bu değildi. Bu kadın onunla ilk tanıştığında kendisine hayatı dar eden o cadı kızdı. Bakışları tıpkı o zamanki gibi inatçı, duruşu kararlıydı.

"Seni ilgilendirir mi? Sen beni terk ettin ve şimdi de boşanma davası açtın. Niye hala umursuyorsun?" diye direkt soran kız adamın birkaç saniye afallamasına neden olmuştu.

"Boşanana kadar benim karımsın ve ona göre davranacaksın. Yoksa pişman olursun" diye tehditlere başlayan genç adama topuğunu yere vurarak karşılık verdi Han Ah.

“Yani sen tasmamı gevşetip çıkardığında ancak özgür olacağım öyle mi? Bana bak seni Çakma Sicilyalı bunca zamanda anlaşılan beni yanlış tanımışsın… Değil sen, tüm Mafya birliği üyeleri tek tek gelseniz vız gelir tırıs gider” diyen kız eliyle uçak gibi havayı yararken adama dalga geçer gibi gülümsedi ve kapıya yöneldi. Ah işte işe yaramıştı. Biricik mafyası ölümüne kıskanmıştı.

Zaferini içten içten kutlayıp çıkarken Sae Jun kızın bileğinden tutup kendine çevirdi. Bedenleri o kadar yakındı ki Han Ah kocasının güçlü varlığını sonuna kadar solurken müthiş bir çekim ayaklarından tüm vücuduna yanıldı.

Sae Jun da karısına yeniden dokunduğu, onu böylesine yakınına aldığı için heyecanlanmıştı. Gittikçe yaklaştı genç adam. Yüzü kızın yüzüne doğru indi, elleri hafifçe beline dokundu ve kendine çekti. Diğer eli kızın çenesini kavrarken Han Ah gözlerini kapattı. Beklenen anın geldiğini düşünen Han Ah hafifçe başını kaldırdı. Adamın nefesini yüzünde hissediyordu. O kadar yakındı ki yüzünden gezinen bakışları bile fark ediyordu. Kocasının nefesi dudaklarını ıskalayıp kulağına giderken hafif bir ses yankılandı:

“Sana hayatı dar ederim Han Ah. Hareketlerine dikkat et.”

Han Ah hızla gözlerini açıp adama nefret baktı. Aynı anda eli havaya kalktı ve tokat atmak için hızla adama doğru gitmişti ki Sae Jun kızın bileğini yarı yolda yakaladı.

Elindeki ince bileği kızın canını acıtırcasına sıkarken konuştu:“Bu huyuna da bir son ver yoksa karşılığım çok daha fena olur” diyerek kızı bileğinden itti.

Han Ah yaşadığı bu aşağılanmayla kalbinde çöreklenen kederi adama göstermemek için büyük çaba sarf ederken hiçbir şey söylemeden kapıya yöneldi.

Anahtarı çevirip kapıyı açmıştı ki Sae Jun’un sesini yeniden duydu: “Yaen gelene kadar Kyu’yla Byung görüşecek? Duydun mu onunla yalnız kalmayacaksın” dedi ve son derece rahat adımlarla koltuğuna kuruldu.

“Senin her sözünü dinleyen aptal Han Ah yok artık Kim Sae Jun! Gardını al... Çünkü yeni bir düşman kazandın” diye yanıtladı gen. Kız onu ve son sözünü söylemiş olmanın gururu içinde kapıyı hızla çarpıp çıktı.

Han Ah çıkarken uzak çok uzak noktadan biri onları izliyordu. Bu kişinin yüzüne muzaffer bir gülüş yerleşti

kızın hüzünlü yüzünü görünce. Planları kusursuz işliyordu!

Han Ah Kyu'nun yanına gidince adamın birkaç dosyayı okuduğunu görüp az önce kalp kırıklığını örtmek isteyen beceriksiz bir gülümseme yüzüne yayıldı. Bu sırada sekreter kız Bayan Yaen'in geldiğini söyleyince de onu da içeriye aldılar.

Han Ah aslında Kyu ile bilerek bu görüşmeyi ayarlamamıştı. Büyükbabasıyla yakışıklı bir erkek konusunda konuştuğu ve ona katıldığı doğruydu ama bu kişinin Kyu olması o an aklına gelmemişti. Ancak öğlene doğru Kyu kendisini arayıp son gelişmelerden haberdar edeceğini söyleyince bu kişinin Kyu olmasının mükemmel olduğunu fark etmişti. Yaen de öğleden sonra onlara katılacaktı ve o kadın gelmeden Sae Jun'u pekala Kyu'yla baş başa görünerek çıldırtabilirdi.

İşe de yaramıştı ama gururu ve kalbi kırılan kendisi olmuştu. Çakma Sicilyalısı ise son derece rahat bir şekilde tehditlerini savurup koltuğuna oturmuştu. Oysa genç adam Kyu'ya genişçe gülümseyen karısını görünce sakin olmak için gereken tüm hassasiyetlerini kaybetmişti. Lanet kadını ya ölüdrecek ya da o akılsız adamı Kore'nin kimsesizler mezarlığına gömecekti. O kadınla boşanmayı düşündüğü halde bu kadar kızmasını kendine yediremiyordu. Madem onu unutması gerekiyordu bunu yapmalı ve kimle görüştüğüne karışmamalıydı. Lanet olsun ki bunu yapması kendisi gibi bir adama göre değildi. Bu kadın onundu ve elbette karışacaktı!

Üstelik ayrı kaldıkları her gün uzaktan onu gözetlemeleri için adamlarını evinin yakına göndertmiş ve olağan dışı bir durumda derhal haberdar edilmesini emretmişti. Her tarafı düşman doluyken Han Ah'ı o şekilde bırakamazdı ya. Hoş karısından daha tehlikeli düşmanı yoktu ama yine de ona gelecek bir zararı düşünmek bile istemiyordu. Boşandıktan sonra ise artık onu önemsemeyecek birkaç ay önceki sıradan, sıkıcı, berbat hayatına geri dönecekti. Han Ah'sız hayatına. Tanrım buna alışması çok güç olacaktı. O kadın yanında olmadan nasıl bir daha gülecekti ki! Ya başka bir kadına nasıl dokunacaktı! Hayır tüm kadınlar artık kendisine yasaktı... Han Ah gibisini bulamayacağını, onun kadar delisini, onun kadar ateşlisini bulamayacağını biliyordu. Bulmak da istemiyordu. Ah! Aptal kadın her şeyin içine etmişti!

Han Ah da berbat bir görüşme yapıp ikisini yolladığında aklı darmadağınıktı. Kyu ve Yaen'in ne dediğini bile dinlememiş ve her şeye evet diyerek göndermişti onları. Şimdi de kafası davul gibiydi. Lanet olsun ki mide bulantıları da durmadan devam ediyordu. Yine bir anda bastıran bulantıyla çöp kovasını ağzının dibinde tutarken sadece öğürebilmişti. Bebeği de babası gibi şimdiden içini deşmeye başlamıştı.

Genç kız artık burada, o adamın varlığıyla dolarken daha fazla

dayanamayacağını anladı ve şirketten çıkmaya karar verdi. Odasından çıkmıştı ki Tae Bin'le Sae Jun ayaküstü bir şeyler konuşuyorlardı. Mecburen onların yanından geçeceği için içten içte çekinse de Sae Jun'u yeniden gördüğü için sevinmişti. Az

önce kendisini tehdit eden adam bu değilmiş gibi niye seviniyordu ki! Aptal hormonlar işte…

Yavaş adımlarla adamların yanında geçerken Tae Bin kendisine seslendi. Şu yürüyen Nemrut niye durduk yere yine konuşmuştu ki…

“Ne var?” diye konuşan Han Ah Sae Jun’a bakmadan adama kızgınlıkla gözlerini dikti.

Bu sırada Sae Jun da Tae Bin’in omzuna vurup “Sen her şeyi halledersin” diyip yanlarından ayrıldı.

Çakma Sicilyalının kendisinden uzakta neresi olursa oraya gittiğini gören Han Ah kendi kendine mırıldandı: “Havanı yesinler”

“Efendim” diyerek Han Ah’ı uyandırmıştı Tae Bin. Han Ah da kocasının arkasına diktiğini bakışlarını hızla çekip Tae bin’e baktı..

“Ne var Tae Bin ne diye çağırdın beni” diye bezginlikle sordu Han Ah. “Biliyorsun Haftasonu düğünümüz var. Eun Mi’nin

sanırım biraz yardıma ihtiyacı var. Eğer müsaitsen müstakbel karıma yardım edersen çok sevinirim" dedi

Han Ah adamın gayet medeni cümlelerini duyunca şaşkınlıkla baktı. Ah demek mağara dilinden normal insan lisanına da geçebiliyordu!

"Ben zaten ona yardım ediyorum. Ne biliyorsunuz ki? Sen de şu ukala pislik de her şeyi sırf kendinizin bildiğini sanıyorsunuz değil mi?" diye konuştu genç kız ve işaret parmağıyla adamın omzunu ittirdi.

"Han Ah niye bu kadar kızdığını bilmiyorum ama bu sabah Eun Mi'nin gelinlik konusunda kararsız kaldığını gördüm." Diye devam edecekken Han Ah atıldı: "Zaten onu da anlamıyorum. Normal insanlar dururken niye öküz familyasından biriyle evleniyorki. Ah tabi ya ben onun idolüyüm. Benim evliliğimi kendine örnek aldı" dedi.

Tae Bin gürültülü bir kahkaha patlatırken Han Ah öküz teorisinin son derece iyimser bir yorum olduğunu anladı. Mamut, fil falan mı demeliydi acaba?

Bu sırada Sae Jun da odasından çıktı ve Tae Bin'in yanına geldi. Belli ki onunla gecelere akıp birkaç anatomi dersi vereceklerdi.

Han Ah kocasının son cümleyi duyduğunu biliyordu. Yoksa niye bu kadar öfkeyle baksın ki! Ah tabi ya bu onun vücudundaki bir uzuv gibi sıradan bir şeydi. Lanet adamın sinirli, öfkeli olmadığı bir anı yoktu ki! Yine de genç kız onun uzuvlarını düşününce yutkundu ve kendini hızla toparlayıp Tae Bin'e yeniden odaklandı.

Ardından aklındaki asıl soruyu sordu: "Onu gerçekten seviyorsun değil mi?" diye sormayı akıl eden genç kızın sorusu Tae bin'in anında kaşlarını çattı.

"Elbette. Bundan şüphesi olanın alnını karışlarım. Eun Mi'yi çok seviyorum. Hem de ölümüne" dedi Tae Bin.

Han Ah bu sözü duyunca tiz bir kahkaha attı: "Mafya arasında da ölümüne sevmek moda galiba. Önüne gelen bu cümleyi kuruyor. Neyse ki Eun Mi buna inanacak kadar saf bir kız. Benim gibi uyanık değil, neyse bir arkadaşla önemli bir işim var, gidiyorum" diyen Han Ah Sae Jun'un gözlerinin içine bakıp lafı gediğine sokarken Sae Jun kızı alıp kendine bastırmamak için zor duruyordu. Önce bir güzel hakkından gelecek sonra ona ölümüne sevmenin nasıl olduğunu gösterecekti ama +18 yaşı sınırı elini kolunu bağlıyordu.

Genç adam saçlarını savura savura yanlarından ayrılan karısının kalçasına dalmışken Tae Bin adamın göğsüne sert bir

yumruk indirdi ve “Onu gözlerinle yemektense niye çekip almıyorsun?” diye sordu.

Sae Jun arkadaşına sinirle bakarken cevap verdi: “Sen kendi işine bak. Benim gibi hayatını bir kadın yüzünden karart bakalım seni aptal” dedi ve arkadaşı kendisine gülerken kapıya yöneldi.

Han Ah sonraki günler şirkete gitmedi. O adamı görmeye dayanamıyordu. Gidip boynuna sarılacağını bildiğinden kendini tamamen Eun Mi’ya adamıştı. Nikah şekerlerinden, bahçe düzenlemesine, servislerin ikramından, görevlilerin kıyafetlerine kadar ne kadar ıvır zıvır varsa hepsiyle ilgilendi.

Düğün günü gelip çatınca da üzerine uçuk pembe bir elbise giydi. Göbeği henüz çıkmamıştı ama yine de göğüs altından hafifçe genişleyen bir elbise seçmişti. Straplez elbisenin cesur dekoltesi ise Tae Bin’in nikah şahidi olan Sae Jun’u çıldırtmak içindi.

Konuklardan çoğu gelmişken Han Ah da gelin odasının perdesinden dışarıyı gözlüyordu. Bir yandan siyahlı adamlar bir yanda Eun Mi’nin profesör babasının akademisyen çevresi o kadar zıt bir görüntü oluşturuyordu ki Han Ah bu görüntüyle hayli keyiflenerek izledi. Neyse ki Eun Mi’nin babası son derece ileri görüşlü olduğu için kızının kararını sorgulamamıştı bile.

Annesi ise İsviçre tatilinden daha bugün dönüp ayağının tozuyla kızının düğüne katılmıştı.

Han Ah'ın Çakma Sicilyalısı henüz Sicilya Semalarından düğüne teşrif etmemişlerdi. "Asmafya" diyen Han Ah Assolistler gibi en son gelen kocasına bu ismi takıp geline baktı. Eun Mi muhteşem görünüyordu ve genç kız bu görüntü karşısında gözyaşlarını tutamadı. Lanet olsun! Ne zamandan beri bu kadar hassas olmuştu. 2 ay önce Eun Mi için ağlayacağını söyleselerdi o kişierl alıp Bakırköy'e tıkardı...

Sonunda genç kızın kolunda odadan çıkıp bahçeye yöneldiler. Kapıdan göründüğü anda Eun Mi'nin babasını kızının koluna girip damada doğru götürdü. Bu sırada Han Ah da hızlıca gözleriyle etrafı taradı ve O'nu gördü.

Kocası göz alıcı simsiyah bir takım çekmiş, içinde siyah bir gömlekle siyah kravat da giyerek ne kadar karanlık bir adam olduğun göstermişti. Bu haliyle de o kadar yakışıklıydı ki Han Ah onu herkesten soyutlayıp bir süre sadece kocasını izledi. Sonra bakışları hemen Sae Jun'un yanına kaydı ve şimdi dünyadan soyutlanan kendisi oldu.

Sae Jun'un koluna dolanan çıplak bir kol vardı ve o kolun sahibi de kan kırmızısı, derin göğüs dekolteli bir elbise giymiş Yaen'den başkası değildi!

Bölüm 35

Biliyorum hepiniz yaşadınız o duyguyu! Doğradığınız soğana bakarken nefret ettiğiniz birini hayal edip bıçak darbelerini kimi zaman hızla, kimin zaman yavaş ve acılı bir ölümle indirdiniz zavallı soğana. Ya da final sınavlarından sonra birikmiş notları ellerinizle bir güzel parçaladınız. Nefret ettiğiniz her şeyden intikam alır gibi, zevkle, her kesik darbesinde ruhsal bir rahatlama yaşayarak yaptınız bunu…

Ben ne soğan doğradım bugüne kadar ne de ders çalışacak kadar notlarım oldu. Hayatın bu sıkıcı rutinlerini yapmasam da bir şeyden nefret ederken bazen elden gelen tek şeyin hıncını başka cansız bir nesneden çıkarmak olduğunu çok iyi biliyordum! Böyle zamanlarda ütüyü alırım elime. Sona ayarlanmış kızgın ütüyü toz bezi olmaya mahkum bir kıyafetin üzerine basıp o kişinin yüzüne bastırdığımı hayal ederdim.

Tabi üzerine iki göz ve bir ağız çizerek eserimi mükemmelleştirip cızzzz diye çıkan sesi duyunca bulutlara dokunmuş gibi heyecanlanırım… Şu an yapmak istediğim ise Sae Jun'u sanayi tipi devasa ütülerin altına koyup tek boyuta inene kadar o kızgın ütüyle bastırmaktı!

Bana yaptığı bu şey; tamam insanlığa sığmıyordu ama mafyalığa sığdığını da pek söylemem... Şoku atlatınca –yaklaşık 5 dk sonra- çölde kurumuş tek bir ağaç gibi kaldığımı fark edip kalabalığa karıştım. Güçsüz gibi görünmek hele zavallı, terk edilmiş, ağlak bir kadın gibi göz torbalarımı besleyip büyütmek bana göre değildi. Başımı dikleştirdim, yukarıya çekmek için ha bire üstten müdahale ettiğim elbisemi biraz daha aşağıya çekerken bahçede rahibe doğru giden arkadaşımın peşine düştüm.

Kim olduğunu anlamadığım biri elime bir demet orkide sıkıştırıp beni Eun

Mi'nin hemen arkasına itince gözlerimi sadece oraya diktim. Sae Jun da Tae Bin'in yanında ayakta dikilip bana bakıyordu. Yaen denen kadın sandalyelerden birine oturmuştu muhtemelen. Ah inşallah sandalye ona oturmuştur!

Eun Mi'nin babası kızını damada teslim ederken gelinin arkasındaki yerimi aldım. Sae Jun da Tae bin'in arkasındaydı. Bakışlarımı ona denk getirmemeye çalışıp son derece keyifli bir yüzle ayakta dikildim. Ah Tanrım! Tamam iyi oynarım ama bu rolü de ne Elizabeth Taylor'lar ne Audrey'ler ne Julialar Robertslar yapabilirdi yani. Koluna bir çalı süpürgesi takmış kocam tam karşımdayken Ayşecik modunda etrafa gülücükler yağdırmak bir stadın ortasına konmuş umumi tuvalete şey yapmaktan daha zordu!

Rahibin uzun nutuklarını dinledim kocama odaklanmamak için. Hayatımın en dindar anlarını yaşarken nihayet nikah da kıyılmıştı. Eun Mi ve Tae Bin'in öpüşmesi biterken Eun Mi dönüp bana sarıldı. Eh evliliğinin mimarı bendim. Her ne kadar çarpık bir eser yapmış olsam da Eun Mi'yi Dünya Ajummalar Grubunun bir üyesi olmaktan kurtarmıştım.

Ben arkadaşımı tebrik ederken Sae Jun da Tae Bin'in omzuna vurup o baş döndüren gülüşlerinden birini dünyaya bağışladığı an herkesi ölümüne kıskanıyordum! O sadece bana özel bir gülüştü. Tüm insanlara gösterilecek kadar ayağa düşmüş olamazdı!

Bu sırada Eun Mi çiçeğini genç kızlara atmak yerine bana göz kırpıp çiçeği bana uzattı. "Al bunu Han Ah. İkincisi için iyi bir başlangıç olur" dedi.

Ahhh! Evet işte bu! Sae Jun tam dibimizdeyken 2. Lafını duyup işveyle kırıttım.

"2, 3, 4... Ah Eun Mi ben bir taneyle yetinmeyeceğim hayatım. Artık tüm gözde bekarlar hedef kitlem. 18 – 40 arası herkese açığım hahaha" diyip arada sırada patavatsızlıkları işe yarayan arkadaşıma yeniden sarıldım.

Eun Mi'nin omzunun üstünden bakışlarım Sae Jun ile buluşunca da gözlerindeki kıyamet provasını görmüştüm. Ah ne büyük zevk ama! "Ee eğer birincilik koltuğunu bırakıp gidersen biri doldurur sevgili kocacım" mesajım tam olarak adrese teslim edilmişti. İadeli taahhütlü açık göz dağım istediğim etkiyi yapmıştı!

Bu sırada Tae Bin ansızın durup Eun Mi'yi kucağına alıp kendileri için hazırlanan masaya oturttu. Adam öküz familyasının saygın bir üyesi olsa da bu tarz romantik maço tavırlar o an çok tatlı gelmişti. O tarafa doğru gidecektim ki biri koluma hafifçe dokununca o tarafa döndüm..

Yaen!

"Han Ah tatlım umarım bana kızmadın... Yani neticede siz boşanıyormuşsunuz. Sae Jun'la gelmem senin için sorun olmuyor değil mi?" diye sordu. Ütü nerdeydi!

"Ahhh hayır tabi ki... Biz iki medeni, pardon bu durumda bir medeni insan var o da benim.. Her neyse biz ayrıyız.. Ama Şimdilik! Sadece Sae Jun'un ayaklarıma kapanacağı zamana karar vermedim. O zamana kadar sende kalabilir" dedim ve sinirle dişlerimi sıkıp yanından ayrıldım.

*****

Sae Jun karısını neyin kızdıracağını çok iyi biliyordu. Başka bir kadın Han Ah'ın sigortalarını attırırdı ama Yaen tüm dünyasının elektriğini kesebilirdi. "O kadın olmaz" demişti bir keresinde... Sırf Han Ah olmaz dediği için koluna takıp getirmişti. Yoksa Yaen'e umut vermek umurunda değildi. Kadını kullandığını bile düşünmüyordu ki! Tek isteği Han Ah'ı çıldırtmaktı ancak başaramamıştı.

Karısı nikah boyunca gayet mutlu görünüyordu. Sae Jun bunun bir perde olduğunu fark etmiş olsa da tam olarak karısının ne hissettiğini anlayamamıştı. Yaen'i önemsememiş miydi, yoksa mükemmel bir oyunculuk mu çıkarıyordu bilemiyordu. Hele "tüm bekarlara açığım" cümlesi genç adamın düğünü kana bulamasına neden olacaktı neredeyse! Lanet kadın elinden bir cinayet çıkaracaktı ve sonuçta aşırı tahrikten serbest bile kalabilirdi... Onu kışkırtmaya çalışırken kışkırtılan kendisi olmuştu.

Uzak bir noktadan karısını izlerken Eun Mi'yle bir şeylere güldüğünü görünce daha da sinirlendi. Tanrı aşkına onu bu kadar güldüren neydi! Ne diye gülüyordu ki! Evli bir kadın böyle ulu orta işveli işveli gülerek lanet erkeklere ne mesajı verdiğini fark etmiyor muydu! Bunları düşünen genç adam elindeki

kadehi yanındaki masaya sertçe bırakırken yeni bir kıskançlık dalgasıyla gözleri karardı.

Biri, bir adam, canına susamış bir adam, az sonra ölecek olan bir adam kibarca elini uzatmıştı Han Ah'a.

Dans öyle mi? Sae Jun Han Ah'ın kalkmayacağından emin olarak bu sahneyi izlerken karısı şuh bir kahkaha atıp lanet adamın elini tuttu ve şimdi bedenini onun önüne atarak ellerinin kendisine temas etmesini sağladı. Sae Jun bilmem kaçıncı cinayetinin mahallini karşısında bulurken adam karısını kendine çekti ve Han Ah da elinin birini adamın omzuna diğerini avucuna teslim edip yavaş hareketlerle dans ederek süzülmeye başladı.

Kontrolünü kaybettiğini hissediyordu Sae Jun. Ellerini sinirle birbirine kenetleyip bakışlarını onlardan ayırdı. Tae Bin'in düğününü mahvetmek istemiyordu. Yoksa önce şu aptal adamı bahçeye süs diye konulan kayalardan birine geçirmeyi, ardından Han Ah'ı dizine yatırıp her yerini kızartana kadar tokatlamayı aklından geçirmiyor değildi. Aptallıkları yüzünden bu hale gelmelerine neden olan karısının bunlara bir son vermemesi kendisi için gerçek bir işkenceydi.

Hem niye önem veriyordu ki! Yarın karısını boşayınca ona ait her şey hayatından çıkacaktı. Sinirle parlayan kararlı çekik gözleri, bir açıldı mı hiç susmayacak gibi duran ağzı, uzun ince

parmakları, göbek deliğinin biraz üstündeki minik beni, kolundaki aşı izi, yanağındaki hafif gamzeler, Taze bir baha yeli gibi kokan teni, aktif bir volkandan bir parça taşıyan ve sürekli parlayan ateşi, başdöndüren iç çamaşırı tutkusu – ki özellikle onları çıkarırken- dolaptaki servet değerindeki kıyafetleri, en gizli formüllere sahip olduğunu iddia ettiği, kremleri, parfümleri… her şeyi çıkarmayacak mıydı hayatından?

Lanet olsun! Karısının makyaj malzemelerini bile ezbere biliyordu! Han Ah'tan önce maskarayı gösterip ne olduğunu sorsalar adamların gözünü çıkarmak için üretilmiş acılı bir işkence aleti olduğunu söylerdi. Oysa şimdi en sevdiği renklere kadar her ayrıntıyı biliyordu!

Sae Jun bu düşünceler içinde kalabalıktan uzaklaşmak için içeriye geçmeye karar verdi. Issız bir balkon bulursa bir tane sigara içecek ve karısına küfredecekti. Onun şimdi bahçede adamlarla köşelerde aşk dolu sohbetler yaptığını hayal edip her nefeste sigarayı değil sadece kendini tüketecekti! Tüm bu ağır gelen şeylerden daha ağır olan gururu ise, karısının kolundan tuttuğu gibi evlerine götürmemesine neden olan bir tıkaç gibiydi. O tıkacı suyun kaynağından çekerse azgın nehir oluk oluk akacaktı ama eli bir türlü varamıyordu oraya! Karısının ihanetini unutamıyordu kahretsin ki!

Yabancısı olduğu bu evde çok da fazla bir yerlere girmek istemediği için mutfağa yöneldi. Genişçe bir balkonu vardı ve Sae Jun'un inzivası için mükemmel bir fırsattı. Çakmağının ateşini hafif esen rüzgardan korumak için eliyle bir sığınak

yaparken mutfağın açık kapısından hızla bir gölge geçti. Hafif bir öğürme sesi de duydu ama önem vermedi.

5 dk sonra da O kadın içeriye girdi. Tezgahın üzerindeki sürahiden koca bir bardak su koyarken Sae Jun kıpırtısız karısını izliyordu kapı ardından.

Han Ah suyu kafasına dikip yarı dolu bardağı indirirken genç adam da balkondan içeriye geçti. Han Ah korkuyla sıçrarken son yudum su boğazına tıkıldı ve boğulacakmış gibi öksürdü.

“Hayalet gibi ne yapıyorsun” diye bağırdı bilinçsizce… Ahh! babası çocuğunun katili olacaktı neredeyse! Neyse ki ailede kalp sorunu olan yoktu!

“Hayalet değilim. Karşındayım… Unuttuysan hatırlatayım” dedi Sae Jun çatık kaşlarını saklamadan.

“Gece gece ne yapıyordun orada? Yalnız girmezsin diye düşünüyordum kuytulara…” dedi Han Ah. Yaen’i hatırlamıştı. Aynı anda kalbine bir acı saplandı. Ya kadın da balkondaysa. Bu sahneye kesinlikle dayanamazdı. Ailede kalp sorunu olmayabilirdi ama kendisiyle başlayabilirdi bu sorun.

“Ben karanlık bir adamım unuttun mu Han Ah. Bana aşağılık katil demiştin hatta” diyerek son derece sakin bir tonla konuştu Sae Jun.

Han Ah adamın ses tonuyla öleceğini sanmıştı. Ne kadar sakin, ne kadar duygusuzca söylemişti. Kendisine hala ölümüne kızgın olduğunu okuyabiliyordu bu seste.

“Ben, ben.. Özür dilerim” diyecekken hemen sustu. Ondan özür dilemişti hem de kapısında ağlayarak ama Lanet Sicilyalısı koluna başka bir kadınla gelmişti ardından.

Sinirle kocasına bakarken Konuşmayı devam ettiren Sae Jun oldu: “Bir daha dans etmeyeceksin” dedi ansızın.

Han Ah abartılı bir kahkaha attı. “Ahh.. Seung şiiii gerçek bir centilmendi. Botanikçiymiş ve bana eşsiz bir çiçeğe benzediğimi söyledi.” Diyerek az önce dans ettiği adamı iç çekermiş gibi hatırladı.

“Onun boynunu kırıp yere serdiğimde çiçeklere daha yakın olacak” dedi Sae Jun ve kızın üzerine yürürken Han Ah bir adım geriye gitti. Kalçası mutfak tezgâhına dayanmıştı. Kaçacağı son yer lavabo deliği olurdu ancak bu durumda!

“Ah Seung şiiye söyleyeyim de çalı süpürgelerinin hangi türe girdiğini anlatsın bana. Doğrusu Yaen’in familyasını merak ettim. Hem sen Benimle zaman kaybetme, kadını dışarıda bekleterek gerçekten yeşermesine neden olacaksın” diyerek kocasına nefretle baktı.

“O kadın beni sonsuza bekler.. Senin gibi değil! İkinci gün beni ihbar ettiğini düşünürsek beklemek sana göre değil” diyerek – nihayet- bariz bir duyguyla konuştu Sae Jun. Bu duygu suçlamaydı, kızgınlık, kırgınlıktı ve öfkeydi.

“Ben ihbar etmedim seni… Sang Woo yaptı..” diye bağırdı Han Ah. Ardından dayanamayarak adama yaklaştı. Aralarındaki bir metreye bile tahammülü yokmuş gibi adamın dibinde durdu.

“Lanet olsun neyi değiştirir bu? Bana inanmadın sen ve o anda bittin benim

için” diye konuştu Sae Jun. Karısı bu kadar yakınındayken bittin demek o kadar zordu ki. Bakışlarını kızın dudaklarına, kahrolası cesur elbisesine getirmemek için zor duruyordu.

Han Ah elini kaldırıp adamın yanağına dokundu. Ardından Eğilip de bakışlarını kendi bakışlarına sabitledi.

“Bana bittin diyebilir misin gerçekten? Bu aşkı bitirebilir, bu kördüğüm çözebilir misin? Yapamazsın” dedi Han Ah.

Aynı anda Sae Jun kızın elini sıkıca kavradı. Karısının Gözlerine kızgınlıkla bakarken de kalbinden atamadığı olaylar geldi aklına…

“Kimseye ikinci şans vermedim… Ama sana çok kez bu şansı tanıdım Han Ah. Arkamdan çevirdiğin o binlerce olayda sana sayamayacağım kadar şans verdim… Ama elimdekilerin hepsi bitti. Bu hale gelmemize sen neden oldun lanet olasıca.” Diyerek o eli hızla itti.

“Ve sen de hiçbir fırsatı kaçırmadan o kadını koluna taktın! Sana o olmaz demiştim. O kadın.. O bir …” demişti ki devamını getiremedi sinirle susup kalırken en sonunda dayanamadı ve yeniden bağırdı:

“Onunla da yatıyor musun ha? Bana dokunduğun gibi ona da dokunuyor musun seni aşağılık adam” demişti ki Sae Jun kızı ansızın mutfak tezgahına dayayıp dudaklarına da büyük bir savaşa girmişçesine saldırdı.

Bir eli kızın belinde, diğeri boynundan tutarken vücudunu da Han Ah'ın kıvrımlarına bastırdı ve o kadar şiddetli öpmeye başladı ki Han Ah kısa bir süreliğine nefes bile alamadı. Genç kız ardından ellerini kaldırdı ve iki eliyle adamın ensesini kavrarken ağzını aralayarak Sae Jun'un alt dudağını hafifçe ısırdı. Kesif bir nikotin kokusu ağzına dolduğu sırada ise kocasının temasıyla dünyadan koptuğunu hissetti. Sae Jun kızın ıslak, yakıcı dudaklarını kendisinin en hassas noktalarında hissederken diliyle bu yumuşak dolgunluğun hatlarını çizdi... Sonra hırsla yeniden kapandı o dudaklara. Han Ah'a hiçbir iş bırakmadan ikisini de ölümcül bir dehlize sürükler gibi öpüyordu kızı.

Sonra ansızın durdu! Lanet olsun ne yapıyordu böyle?

Yüzünü çekerken Han Ah fısıltıyla konuştu: "Sigara sağlığa zararlıdır" derken son derece keyifliydi genç kız. Zafer kazandığını düşünmüştü ama yanılmıştı.

Sae Jun kızı itercesine kendinden ayırırken "Sakın bir daha böyle aptalca bir şey yapma" diye bağırdı.

"Beni öpen sendin, erken bunama mı var sende" diye aynı sinirle yanıt verdi Han Ah. Bilincini yitirmiş gibi duran adama inanamıyormuş gibi bakarken ikisi de dünyadan koparak bir süre birbirlerini izlediler. Bu bağı sonlandıran ise Yaen oldu.

“Ben de seni arıyordum… Eve gitmem gerek.” Diyen kadın Han Ah’ı tamamen görmezden gelerek Sae Jun’la konuştu. Onların öpüştüğünü görmemişti. Birbirlerine öfkeyle bakan bu ikisini ayırmanın şimdilik en iyi çözüm olduğunu sanmıştı genç kadın.

“Geliyorum” dedi Sae jun ve kadını eliyle gönderirken Han Ah’ın içtiği suyun kalanını alıp tek hamlede yuttu. Kızın tadını kendinden silmek için yapmıştı bunu.

“Onunla gitmeyeceksin değil mi?” diyerek yakalarına yapışan kadının ellerini sinirle çözdü ardından. Nasıl kendisini kandırmasına izin vermişti bu lanet kadının. Büyü yapmış gibi bir anda kendini onu öperken bulmuştu. Onu gördüğü her yerde aklından bu his geçse de asla yapmayacağına dair kendini uyarmıştı. Han Ah yasak meyveydi. Ona dokunamazdı.!

Kızın sorusuyla bardağı sertçe masaya vururken çıkan tok sesten ürken Han Ah bir adım geri çekildi.

“Onunla gidiyorum” diyen adam adımını atmıştı ki Han Ah uzandı ve koluna kavradı. Lanet olsun gururunu nerede kaybetmişti de bir türlü bulamıyordu!

“Eğer onunla gidersen yemin ediyorum bunu yanına koymam” diyen kıza alay eder gibi bakan adam az önce öpüşmenin baskısıyla kıza daha fazla bakamayacağını, bakarsa onu şu masaya yatıracağını bildiğinden bakışlarını kaçırdı.

Birkaç saniye sonra da aldırmaz görünüp konuştu: “Yapacaklarını merakla bekliyorum” dedi ve nihayet kendine gelmiş olarak kızın gözlerine çekinmeden baktı.

“Asla boşanmayacağım senden. Başka biriyle evleneceğini falan düşünüyorsan beni öldürmen gerekecek. Kendi rızamla buna adım atmayacağım seni pislik, müsvedde mafya bozuntusu…” diyerek başını dikleştirdi genç kız.

Sae Jun alay dolu bir kahkaha atarak kızın çenesinden tutup sıktı ve “Bunu yapamayacağımı mı sanıyorsun” diye sordu.

Han Ah yüzünü hızla çevirip adamın elinden kurtulurken de yerdeki bir böceği ezer gibi yüzünü ekşitti ve cevap verdi: “Yap öyleyse. Beni öldürmek istiyorsan yap.. ama önce kendini öldüreceğini bil. Çünkü lanet olası manyak herif; bana deli gibi aşıksın” dedi ve adamın dizine sağlam bir tekme atıp içeriye yürümek istedi.

Sae Jun kızın bileğini kavradığı gibi hızla kendine çevirdi. Kızın sivri topuğu sıfır etki yapmıştı üzerinde ama sözleri kanını yine en olmadık yerlere hücum ettirmiş ve bu histen nefret ederek kıza gözlerini dikmişti.

"Aşk dediğin sevgilim, seni yatağa atana kadardı" dedi yalanına kendisi de inanmayarak. Yine de kızı ne kadar yaraladığını görmek ister gibi gözlerini ona dikmişti. Han Ah aksine hayli eğlenerek bakıyordu kendisine.

"Göreceğiz, bakalım nereye kadar…. o yatakta yalnızlıktan kıvrandığında da böyle mi diyeceksin Çakma Sicilyalı…" dedi genç kız ve kolunu çekip içeriye yürüdü. Çıkmadan da elbisesinin göğüs kısmını iki eliyle düzeltir gibi yapıp, saçını hızlıca kontrol etti.

Bu hareketle adamı çıldırtırken bir yandan da eğlendirmişti. Boşanmayacaktı demek! Nasıl da kararlı söylemişti boşanmayacağını… Sae Jun o an normal bir kadınla olmadığını bir kez daha anlamıştı. Bu çılgın kadının her hareketine gülmek istiyordu ama lanet olsun siniri hala geçmemişti.

Han Ah'ın hemen ardından çıktı o da. Karısı az önce dans ettiği adamı hemen buldu ve gidip adamın koluna dokunurken Sae Jun gözlerini kırpmadan ona baktı.

“Ah Seung şiii, Botanikçi olmak çok güzel olmalı. Bitkiler beni her zaman heyecanlandırır ama odunsular hariç, o kaba saba şeyleri hiç sevmiyorum” diyen kız kocasının gözlerine bakarak bunları söylemişti.

Sae Jun da kıza öldüren bakışlarla bakarken bitmek üzere olan düğünü eninde sonunda mahvedeceğini anladı. Silahı hemen ceketinin altındaydı ve iki saniyelik uzaklıktaydı. Önce kimi öldüreceğini düşünürken Yaen geldi ve Sae Jun’a “beni bırakacaktın” dedi.

Genç adam kafasını sallayıp kadına eliyle yolu gösterirken arkasından yürüdü. Bu onları öldürmekten daha etkiliydi. Han Ah’ın onları izlediğini biliyordu. Kadına olabildiğince yakın yürüyerek karısını çıldırtmak istiyordu. Başarmıştı da!

Bahçeden çıktıklarında Sae Jun köşedeki taksiye çevirdi ve sarı araç ayaklarının dibinde dururken Yaen’e kapıyı açıp “iyi geceler” diledi.

Kadın şaşkınlık içinde Sae Jun’a bakarken adam hiçbir şey demeden kapıyı adeta kadının suratına çarparak kapatırken yeniden eve doğru yürüdü. Bu sırada birkaç adamla kendisine doğru gelen o adamı gördü. Han Ah’ın az önce samimice sokulduğu botanikçiyi. Diğer gruptan ayrılan adam valeyi beklerken Sae Jun genç adama yöneldi ve adam daha ne olduğunu anlamadan sağlam bir yumruk çakıp çimlerin üzerine

kapaklandı. Sae Jun yerde acıyla kıvranan adama bakıp: “O kadından uzak duracaksın” dedi ve içeriye girdi.

Han Ah da Eun Mi’yle sarılırken yanındaki deri ceketli adamı gördü Sae Jun. Han Ah’ın büyükbabası gelmişti ve Eun Mi’nin elinden kibarca öpüp tebrik ederken torununu alıp çıktı. Sae Jun nihayet derin bir nefes verdi. Lanet kadının eve; genç, bekar, ölmeye aday biriyle gitmediğini görünce rahatlamıştı.

***

Gecenin devamında da sürekli aklında olan karısını silmek ve biraz rahatlamak için kulübe geçti. Birkaç el kumar oynarsa belki unutmazdı Han Ah’ı ama hiç olmazsa kafasını dağıtırdı.

Üst düzey kişiler için hazırlanan özel odalardan birine girdi aldırmadan. Poker için dağıtılan kartları eline alırken bir adamı kapıyı kırarcasına, nefes nefese odaya daldı….

Sae Jun adamına münasebetsizliğinin bedelini ödeteceğini gösteren açık bir uyarıyla bakarak zavallı adam son nefesini verircesine konuştu:

“E-efendim.. Eşiniz... Eşiniz Bayan Han Ah...” demişti ki Sae Jun elindeki kartları masaya bırakıp hışımla ayağa kalktı ve “Ne oldu? “ diye bağırdı....

BÖLÜM 36

Üst düzey kişiler için hazırlanan özel odalardan birine girdi aldırmadan. Poker için dağıtılan kartları eline alırken bir adamı kapıyı kırarcasına, nefes nefese odaya daldı....

Sae Jun adamına münasebetsizliğinin bedelini ödeteceğini gösteren açık bir uyarıyla bakarak zavallı adam son nefesini verircesine konuştu:

“E-efendim.. Eşiniz... Eşiniz Bayan Han Ah...” demişti ki Sae Jun elindeki kartları masaya bırakıp hışımla ayağa kalktı ve “Ne oldu? “ diye bağırdı....

Zavallı adam devamını nasıl getireceğini bilemiyordu. Sae Jun'un hiddetle ayağa kalkması dizlerinin bağını çözmüş, korkudan ölmenin eşiğine getirmişti. Bir de patronu yerinden kalkıp adamın yakalarını tuttuğu gibi "Ne olmuş lanet olası" diye sorunca da kekelemeye başlamıştı.

"Ba-bayan Han Ah ku-kumar oynuyor içeride" dedikten sonra ruhunu teslim etmiş gibi derin bir nefes verdi adam. Aslında ruhunu teslim edecek olan Han Ah'tı. Çünkü Sae Jun adamı hışımla bıraktıktan sonra öfkeden kararmış gözleriyle tek tek odalara daldı.

"Haydi Yavrum Kemik" diyerek rulet masasına dalmış olan Han Ah'ı görünce kalakaldı genç adam. Deri ceketli, kafasında güneş gözlüğüyle duran büyük babasının yanında heyecanla rulete dalmış olan karısına şaşkınlıkla bakıyordu. Hayır bu kadın bir gün kesinlikle elinde kalacaktı.

"Ayy haraboji sen benim şans meleğimsin" diyen genç kız büyük babasına sarılıp yanağına kocaman bir öpücük bırakırken en sonunda kocasını gördü.

Sae Jun kapının önünde dikilmiş gözünü kırpmadan Han Ah'a bakıyordu. Bakışları buluştuğunda genç kız korkuyla ürperdi. Kocasının öfkeden gözü dönmüş haline alışkındı ama bu kadarını ilk kez görüyormuş gibi gerildi. Neyse ki yanında büyük babası vardı ve kendini fırtınada koruyacak bir kulübe bulmuş

gibi hissetti. Ah o kulübe az sonra yıkılınca yeniden korumasız kalacaktı oysa ki. Zira büyük babası az önce heyecanla atılıp oyunu seyrederken damadını görünce birden genişçe esnedi.

"Kızım ben yaşlı bir adamım, kalp var, sonra romatizma, hiper tansiyon, bunama, alzaimer, hemoroid ne ararsan var ben de.. ben gidiyorum" deyip kızdan yanıt bile alamadan Sae Jun'un yanından geçip dışarıya çıktı. Çıkmazdan evvel de genç adamın omzuna dokunup biraz tehditvari biraz erkekçe bir dayanışmanın ürünü olan hafif bir yumruk attı yaşlı adam.

Sae Jun yaşlı adama da aynı öfkeyle bakıyordu. Aptal karısının kime çektiğini anlamak zor değildi. Bu saatte genç ve lanet olsun ki çekici bir kadının burada ne aradığının hesabını bu yaşlı adama sormalıydı ama belli ki torununu buraya barışırlar ümidiyle getirmişti. Aksine Sae Jun'un öfkesini körüklemekten öteye gitmemişti bu.

Genç adam büyükbaba çıkar çıkmaz karısına yaklaştı. Han Ah yanındaki iri kıyım adamlarla gülüp eğleniyor ve oynadığı oyunu da kazanıyordu.

Ancak yanlış yerde, doğru hamleler yapsa bile bu gecenin tümünün yanlış bir hamle olduğunu az sonra anlayacaktı. Çünkü kocası kolundan çekip "Ne yapıyorsun" diye bağırınca ancak kendine gelebildi. Saatlerdir burada gerçekten kumar

oynuyor ve gerçekten eğleniyormuş izlenimini çok iyi vermişti etrafına.

Kocasını bile yeni fark etmiş gibi heyecanla ve keyifle atıldı:

“Aaa sen de mi buradaydın? Çok şanslı bir gecemdeyim… Neler kazandım neler” diyerek adama sırıtıp yeniden masaya odaklandı.

Sae Jun kızın kolunu tutan baskısını arttırıp dişleri arasından sessizce konuştu: “Derhal dışarı çıkıyorsun” derken kendine zorlukla hakim olduğu belliydi.

“Bu kadar çok kazanırken bırakıp gideceğim öyle mi? Bu beyefendileri resmen soydum” diyen Han Ah yanındaki tanımadığı adama dirsek atıp kıkırdarken Sae Jun kızın kolundan çektiği gibi süratle odadan çıkardı.

Dar koridorlar boyunca gülüşme sesleri, sarhoş adamların nidaları, pul ve zar çınlamaları geliyordu. Aynı zamanda yoğun sigara dumanı koyu yeşil duvarları daha da karartıp mekana izbe ve soğuk bir görüntü yüklüyordu. Bu yer bir kadına göre değildi elbette. Han Ah bile kocasının kolunda sürüklenirken midesi bulanarak fark etti az önce göremediği ayrıntıları. Büyükbabası girişlerine engel olan kapıdaki adamlara haddini

bildirip eski bir Kuzey Kore ajanı olduğunu itinayla yutturup içeriye sokmuştu kendisini.

Sonrası ise çok daha kolay olmuştu. Sae Jun'un onları fark etmelerini bekleyerek bir süre barda oyalandılar. Sonunda kumar odalarından birine geçerken yaşlı adam torununun elini bir an olsun bırakmadı. Mekanın iğrenç havasından ve erkeklerin yiyecekmiş gibi duran bakışlarından Han Ah'ı korumak zordu elbette ama damadının birazdan olay mahallini basacağını biliyordu. Nitekim yaklaşık 10 dakika sonra Sae Jun kapıyı kırarcasına açmış ve önce karısına sonra yaşlı adama öldüren bakışlarla bakmıştı. Büyükbaba da torununu kocasına emanet edip gecesini başka bir mekanda tamamlamak üzere kulüpten ayrıldı.

Han Ah Sae Jun'un kendisini odalardan birine kapatıp öfkeyle dikilmiş gözlerini görünce biraz olsun rahatladı. Bu adamın yanında, onun yoğun sinirinde bile kendisini çeken ve güvende hissettiren bir şeyler vardı. Sigara ve alkol kokusu midesini bulandırırken şuracıkta kusmamak için büyük bir savaş veriyordu bu süre içinde. Kocasının gözü önünde yapacağı bu küçük düşürücü eyleme hazırlıklı değildi ve elini bilinçsizce karnına koyup içinden fısıldadı: "Lütfen oğlum sakin ol. Babanın yanında olmaz" diyerek midesini alt üst eden hamilelik belirtileriyle savaşmaya çalıştı.

Nihayet başını kaldırınca da bakışları Onunkiyle sabitlendi. Sae Jun açıklama bekler gibi bakıyordu karısına. Bakışlarına

yüklenen binlerce volt öfke ise Han Ah'ın metabolizmasında çoktan bir bağışıklı üretmişti.

****

"Bazıları Aptal Sever"

Evet Tae Bin ve Eun Mi'nin aşkını özetleyen bu tek cümleyi kuran da yine benim zekası uçlarda seyreden arkadaşım Eun Mi'ydi. Düğünde yanında oturduğum kısacık anlarda Eun Mi'ye Tae'yi nasıl evliliğe ikna ettiğini sormuştum. Gelen cevap ilişki koçlarında, evlilik danışmalarında bile bulunmaz türdendi.

"Bazıları Aptal Sever Han Ah."

"Hayır Eun Mi'm sen herkesten daha akıllısın... " diyerek ona sıkıca sarıldım.

Tamam küçük bir yalan söylemiştim ama kaçımız durumumuzun farkındaydık ki? Eun Mi açıkça aptal olduğunu kabul edip Tae Bin'in kendisini bu yüzden sevdiğini söylemesi bana çok ama çok tatlı gelmişti. Onun ise Tae Bin'i sevme sebebi kendisini böyle kabul etmesiydi. Evet böyle derken üzerinden

biraz oynanmış bir Eun Mi'ydi o, ama Tae Bin bunu problem etmemişti. Karısını estetiklerine, yapay burnuna, silikonlu dudaklarına rağmen seviyordu. Belki de sevdiği beyniydi kim bilir. Yani Tae Bin'in kafatası içindeki kocaman bir boşluğu sevmesini nasıl yargılayabiliriz ki?

Onların birbirini sevmek için geçerli sebepleri vardı ama benim kocamı sevmem için hiç de geçerli sebeplerim yoktu. Şöyle mi demeliydim mesela: Onu seviyorum Çünkü o bir mafya! Ah bunu kuran kesinlikle sado mazo ruh hastası biri olmalıydı. Kocam tam bir maço ve sinir küpü... Bu cümle de normal bir insanın kuracağı bir şey değil evet. Kocam çok yakışıklı, karizmatik, ayrıca yatakta ... Susuyorum. Evet bunlar insanı kendine çeker ama sevmek için yeterli midir emin değilim. Sae Jun'u sevme sebebim için açtığım noktaları somut bir şeyle dolduramıyordum. Onu seviyordum, ona aşıktım ama nedenini bilmiyordum, Eun Mi gibi verecek tek bir cümlem yoktu...

Peki o niye beni seviyordu dersiniz? Çok güzel olduğum için mesela? Hayır öyle bir adamın çevresinde benden çok daha güzel kadınlar olmuştur. Biliyorum size imkansız gelecek bu, ama öyle! Zeki olduğum için beni sevmiş olabilir mi?

Derdini anlatacak kadar matematik, derdini anlatamayacak kadar fizik, kimya bildiğimi söylememe gerek yok sanırım. IQ olarak üç haneli sayılara ulaştığımı da iddia etmiyorum ama çakallarla dans filminin başrolünde oynayacak kadar hin olduğumu söyleyebilirim. Öfke düzeyi her zaman sarı çizginin ötesinde olan bir adam için bu huyumun iyi olduğunu elbette

düşünmüyorum ama Sae Jun'un beni sevmesinin sebeplerinden biri de onu bu denli zorlamam olmalıydı.

Tabi hala seviyorsa! Onun çocuğuna hamileyken bu sevginin görüntüsünü durağandan pozitife değiştirecek olan şey belki de küçük Jun Ah'ımdı. Bir an için mutfakta onunla konuşurken itiraf etmeyi düşünmedim değil ama yine o lanet olası gururum yüzünden sustum. Bana çocuk için gelecek bir adamı olsa olsa açacağım kreşe müdür yapardım kendime koca değil!

Bu düşünceler içinde bahçede onun Yaen'le gidişini seyrederken tüm insanlığı kıyımdan geçirmenin cezasının ne olacağını düşünüyordum. Tabi beni yargılayacak kimse kalmayacağından bu işten kolaylıkla sıyrıldım ama neyse ki onu yeniden bahçede gördüğümde insanlığı da kurtarmış oldum kendimden. O kadını öylece bırakıp gelmişti işte! Bir kez yüzüme bakmadan Tae Bin'le bir şeyler konuşurken Büyükbabam kolumdan çekip arabasına doğru sürükledi.

"Haraboji eve gitmek istemiyorum" deyip yüzüme, küçükken babamın barbi bebek almadığı zamanlar yerleştirdiğim o çocuk bakışını takındım.

"Luna parka gitmek ister misin?" diye soran şirin babayla ak sakallı mübarek dede arasında bir yerde olan harabojime şaşkınlıkla baktım.

“5 sene sonra gitmek isterim ama şu an değil” dedim. Küçük oğlum 5 yaşına girince lunaparkın kadrolu müşterileri olacaktık ama O şu an lunaparka gitmek için çok küçük, bense çok büyüktüm.

“Barışmadın mı kocanla” diyen soran adam bana umutla baktı ardından.

“Beni affetmeyecek” dedim ve başımı diğer tarafa çevirip akmakta inat eden o yaşı hızlıca sildim.

“Göstereceğim o adama” diyen harabojim aniden aracı durdurup “Eun Mi’yi arayıp kocasına Sae Jun’un takıldığı mekanları sor” dedi. O kadar otoriter görünüyordu ki o pamuktan adamı ilk kez sert mukavva haliyle görmüştüm.

“Onlar şimdi meşguldür büyükbaba, Nereye takıldığını biliyorum” diyerek kumarhane rehberciliğine adım atıp harabojime yolu tarif ettim.

Neticede kulübe girerken zorlu birkaç barikat aşmış ve hedefe ulaşmıştık.

Büyükbabamın Birleşmiş Milletler elçisi gibi Han Ah ve Sae Jun ülkeleri arasındaki uzlaşma sekreteri olmasını sesimi çıkarmadan izledim…

Girdiğimiz odada da gözümü kapıya dikip Film Gibi programındaymışçasına onu bekledim. Fonda Barış Manço Gülpembe müziği de olsa sahne mükemmel olacaktı. Acaba gelecek miydi? Bekleyiş başlamıştı…

Elbette gelmişti ama ne geliş. Kolumdan tutup boş odalara sürükleyince durumdan hoşnut bir şekilde kocama baktım. Kronik bakışları, klişe duruşu, rutin öfkesiyle karşımda Kim Sae Jun vardı. Büyük Mafya Patronu sıfatıyla değil Park Han Ah'ın kocası sıfatıyla…

***

"Han Ah…" dedi sadece ve sonra derin bir nefes verdi Sae Jun.

"Ben sadece birkaç el oyun oynamak istedim. Gerçekten çok iyiyimdir" diyerek hemen karşı atağa geçti genç kız. Adamın

susup kalması hayra alamet değildi. Devamında gelecek kelimeler bir ejderha gibi kendisini yutacaktı sanki.

“Burası sana uygun bir yer değil…” diyerek sakinliğini korudu Sae Jun. Oysa bağırıp çağırmamak kırıp dökmemek için üstün bir çaba gösteriyordu.

“Bana neresinin uygun olacağına sen karışamazsın… Üstelik yanımda büyük babam vardı.” Diyerek adeta kendini Kevin Costner gibi bir bodyguarda teslim etmişçesine güvenle söyledi bunu Han Ah.

Sae Jun da cümleyi duyar duymaz alaycı bir tıslama sesi çıkarıp kafasını yana çevirdi. Lanet olsun dişlerini sıkmaktan çenesi ağrımıştı ama başka türlü bir hareket Han Ah’ın suratında patlayacak bir tokada çıkacağı için bunu yapmak zorundaydı.

“Şimdi derhal eve gidiyorsun” diyen adam karısının kolundan tuttu.

Han Ah kolundaki ele dokunup tamamen içinden geldiği gibi sarıldı ve “Seni çok özledim” diyerek az sonra da adama yaslandı. Sae Jun kızın gözlerine bir saniyeliğine batıktan sonra onu kendisinden hızla ayırdı.

“Saçmalamayı kes Han Ah.” Diyerek öfkeyle konuşurken genç kıza sırtını dönüp kapıya yöneldi. Han Ah daha fazla düşünmeden adama arkadan sarıldı ve topukları üzerinde yükselip boynuna sıcak bir öpücük kondurdu. Bu temas genç adamı heyecanını tavana vururken içindeki arzunun fitilini de ateşlemişti. Kızın elleri adamın göğsünün hemen altında birleşip sert karın kaslarını okşamaya başlayınca da kontrolü hepten kaybetti.

Kızın maharetli elleri pürüzsüz ve daracık gömleğin üzerinde kayarken Sae Jun hışımla karısına döndü. Han Ah bir anda kendini adama önden sarılmış bulurken iyice sokuldu ona.

“Biliyordum başka kadınlarla olamazsın. Sen bana aitsin… Ne kadar kızgın olsan da, benden nefret etsen de bana ihanet etmezsin.” Diye fısıldadı.

Sae Jun kızın ellerini sert bir hareketle çözdükten sonra eliyle kızın çenesini kavradı.

“Ne ben sana aidim, ne de sen bana Han Ah. Biz ayrıldık” dedi…

Öfkesi henüz geçmemişken bu inatçı kadına karşı koymak için sözleri düşünmeden sarf ediyordu. Karşısındaki kadını ne kadar yaraladığını düşünecek durumda değildi. Onu hem deli gibi isterken hem kendinden uzaklaştırmak için gereken tek şey öfkeydi ve Sae Jun'da bundan fazlaca vardı.

"Beni sevmiyor musun artık" diyerek sırnaşık bir kedi gibi sordu Han Ah. Elleri ise adamın sırtında geziniyor ve onu baştan çıkarmak için dikkatli bir şekilde okşuyordu.

Sae Jun gücünün tükendiğini düşünüyordu. Biraz daha bu kadına karşı koyamazsa çok geç olacağını anlayıp kızı hızla itti. Han Ah'ın kalçası hemen yanındaki büyük kumar masasına değince durabildi. Genç kadın ansızın uzun eteğini topladı ve bacaklarını ayırıp masanın üzerine oturdu. Köşedeki iki zarı alıp elinde çevirirken şuh bakışlarla kocasına baktı. Onun gardını düşürmezse bu küslüğün devam edeceğini biliyordu.

"Senden boşanmayacağımı söylemiştim... Birkaç gün sonraki duruşmaya koca bir avukat ordusuyla katılman gerekecek" diyen Han Ah zarları avucunun içinde tutup dudağına yaklaştırdı. Ağzını genişçe aralayıp avucuna ıslak ve sesli bir öpücük bırakıp zarları masaya fırlattı.

"Düşeş" derken iyice yayıldı masaya ve straplezinin gittikçe aşağı kaymasına aldırmayarak kocasına baktı.

Sae Jun hipnotize olmuş gibi karısına bakıyordu. Lanet olsun ki çok fazla uyarılmıştı.

"Na yaptığını sanıyorsun" diyerek hızla kadının yanında belirdi ve sinirle ellerini kızın beline dayadı. Onu masadan indirecekti ama Han Ah adamın yakalarından tutup hızla çekerken kendisi masaya yatmış oldu. Kocası da üstündeydi.

Sae Jun kendini kadından ayırmadan gözlerine baktı. Artık tükenmişti. Daha fazla karşı koyacak gücü yoktu. Zaten akşamki öpücükten sonra aklında olan tek şey bu kadına hak ettiği muameleyi göstermekti.

Kızın dudaklarına hırsla kapanıp delice bir arzuyla öpmeye başladı. Elleriyle de elbisesinin altından çekip üst kısmını tamamen çıplak bırakarak son damlayı da taşırmış olarak kıza oracıkta sahip oldu.

Han Ah bu sefer zafer kazandığını biliyordu. Artık yanılmayacaktı. Bu gece, az önce kocasıyla arasındaki tüm köprüleri yeniden inşa etmişti. Nefes nefes soluyan adamın yanağına sıcak bir öpücük verdikten sonra kendini masanın üzerine bıraktı ve sakinleşmek için gözlerini kapattı.

“Toparlan artık” diyen adamın buz gibi sesiyle gözlerini açıp masadan indi. Yerdeki elbisesini kavrayıp hızla üzerine geçirirken Sae Jun gömleğini ilikliyordu. Han Ah kıpırtısız adamı izliyordu. Bakışlarındaki en ufak bir sevgi kırıntısı için canını verebilirdi. Ancak böyle bir şey görmedi.

Sae Jun elbisesini giymiş kızın kolundan tuttuğu gibi odadan çıkardı. Han Ah düğün kıyafetlerini çıkarmadığı için yüksek topukluları yürümesini engelliyor, siyah zeminde topukluları adeta tüm binayı inletiyordu.

Kocasının eli bileğinde dışarı çıktıklarında Sae Jun gözleriyle bir adamını bulmayı denedi. Han Ah’ı güvenle eve bırakacak birini. En sonunda kimseye itimat edemeyince de kendi arabasını istetti. Eski bir dosta kavuşur gibi ayaklarının dibinde duran Bentley’i gören Han Ah sevinç çığlığı koparırken “Tamir ettirdin mi?” diye sordu.

En son iç çamaşır valizi kaybolduğu gece bu araç kurşuna dizilmişti. Ancak gördüğü aracın o olmadığını anladı. Yeni bir Bentley’di bu. Kocasının klas zevki yine konuşuyordu ve Han Ah da o klas zevklerden biri olduğunu düşünüp keyifle gülümsedi. Bu adam onu hala seviyordu belli ki! Yoksa onu burada bir saniye bile tutmamak için bunca zahmete girer miydi? Hem az önce aralarında geçen şeyin başka bir açıklaması olabilir miydi?

Yol boyunca hiç konuşmadılar. Han Ah'ın havadan sudan konuşma çabaları Sae Jun öfkeli nefes alışlarıyla kesintiye uğrarken Han Ah bir anda gerildi. Bu adam onu nereye götürüyordu sahi?

Büyükbabasının evine doğru saptıklarını anlayınca da heyecanla atıldı..

"Büyük babam bu gece eve gelmeyecek, ayrıca hizmetçilerin hepsi de izinli. Ben yalnız kalamam korkarım" diyerek endişeyle adama baktı.

"Benim sorunum değil bu" diyen adam kızın daha fazla konuşmasına müsaade etmeyerek radyoya yöneldi. Bir Açık oturum programını açıp kalın sesleriyle dünyanın açlık sorununu tartışan adamları dinlemeye koyuldu. Lanet olsun! Bu kadından kendini nasıl koruyacağını bilmiyordu. Bu gece, az önce olanlar ona karşı hislerinden hiçbir değişiklik olmadığını aksine artarak devam ettiğini göstermişti. Bu kadar zayıf olmaktan nefret ediyordu. Kendisine ihanet edenleri bir çırpıda hayatından atarken bu kadına karşı elinden hiçbir şey gelmemesini kendine yediremiyordu.

Artık zayıf düştüğünü anladı Sae Jun. Pes etti. Edecekti ya da... Han Ah'ı seviyordu ve onu kaybetmekten delicesine korkuyordu. Lanet gururunu bir kenara bırakıp kızın ihanetini unutmaya çalışacaktı ama şimdi değil. Bu gece değil. Kafasını

toplamaya ihtiyacı vardı. Onu yeniden aşkla kollarına almak için biraz zamanı olmalıydı.

Şimdi öfkesi hala tazeydi. Han Ah'ın kumarhaneye gelip yeni bir olay çıkarmasına olan siniri dinmemişti. Genç kızı kendi evine götürecekti şimdi, sonrasında ise dağ evine, yatak odalarına götürebilirdi nasılsa.

Han Ah da büyükbabasının evinin önünde duran aracın içinde üzüntüyle bekliyordu. Kocasının kendisini affetmediğini biliyordu. Bir fahişe gibi ona sahip olup, işini bitirdikten sonra öylece bırakıyordu onu. Bu gece olanlara rağmen onun duvarını yıkamadığını görüp ağlamanın eşiğinde hızla kapıyı açtı ve koşar adım eve girdi.

Sae Jun kıza engel olmak istediyse de yapamadı. Kızın evin kapısını açışını ve içeriye girişini seyrettikten sonra da ayrılamadı oradan ve tüm geceyi gözünü kırpmadan eve bakarak geçirdi. Karısının kokusunu bile buradan alır gibi, ondan kopamazmış gibi durup bekledi. Ta ki gün aydınlanana kadar!

Sonraki günler Han Ah evden çıkmadı. Boşanma davasının olacağı güne kadar!

Kocasının kendisini affettiğini bilmek bir yana buna dair ümidi bile yoktu artık. Onu o gece eve getirip bırakmış ve yalnızlığa itmişti ona göre.

Mahkeme günü geldiğinde ise tek başına gitti duruşmaya. Sae Jun'u kapıda görünce kalbinde onarılmaz bir yıkım yaşadığı da su götürmez bir gerçekti. Adam hayli keyifli görünüyordu! Lanet olsun boşanmak için bu kadar can atmasına inanamadı Han Ah ama durum buydu işte.

Sae Jun da Han Ah'ın boşanmayacağını açık açık söylediği o kararlı sözlerden ve kendi içindeki yeni başlangıçtan sonra rahat bir şekilde geldi duruşmaya. Davayı geri çekmeyip karısına sürpriz yaparak boşanmak istemediğini söyleyecek ve sonra ondan af dileyecekti. Planı kusursuzdu. Güzel karısını görünce de ne kadar doğru bir adım attığını gördü.

Duruşma başlayıp içeriye girdikten birkaç dakika sonra hakim de gelmişti. Bir süre dava dosyasını inceleyen adam genç çifte baktı. Bakışları üzgün kadına gidince de boşamak istemediği için söz hakkını ona verdi. Kadının üzgün hali belki kocasını etkileyecek ve adam boşanmaktan vaz geçecekti.

“Kocandan boşanmak istiyor musun kızım?” diye sordu ardından yaşlı adam.

Han Ah bakışlarını yerden ayırıp hakime baktı. Boğazını temizledikten sonra da kararlı bir sesle cevap verdi.

“Evet efendim. Boşanmak istiyorum. Lütfen tek celse de bitirin bu işi” dedi ve gözlerinden ateşler saçarak Sae Jun’a baktı.

BÖLÜM 37

“Boşanmak istiyorum” dediğim anda mahkeme salonuna hafif bir rüzgarın estiğine, etrafta uçuşan çalıları gördüğüme ve uzaktan gelen ritimli bir ıslığın kulağıma dolduğuna yemin edebilirdim. Bu şoku, sadece katı duvarlarla çevrili mahkeme salonunda bulunanlar değil, o mahkeme duvarlarıyla yarışacak katılıkla olan kocam da yaşamıştı.

Yüzümde mafyanın kutsal kitabını okuyormuşçasına kendinde olmayan gözlerle baktı bana. Kutusuna gidip 1 lira bulan adamın dramını gördüm o anda ve başımı dikleştirip tekrarladım: “Boşanmak istiyorum!”

Avukatım bile o kadar şaşırmıştı ki zavallı adam hangi tarafı savunacağını karıştırmış gibi bir bana bir Sae Jun'a bakıyordu. Ah hadi ama! Şu an dünyayı değiştiren daha doğrusu değiştirecek olan en güçlü kadınlar listesinin bir numarasına aday Park Han ah'ı savunuyorsun. Kore mafyasını alt edip önce kendime sonra Kore'ye ardından tüm dünyaya huzur getirdiğimde güzel yüzümün son derece mükemmel bir açıdan çekilmiş fotoğrafı TIME'ın kapağını süsleyince ne demek istediğimi anlayacaksın!

Kararlı duruşumu bozmadan tam karşımda dikilen Sae Jun'la en sonunda göze geldik. Tek kaşımı kaldırıp ona meydan okurken Hulusi Kentmen'in Kore şubesi olan hakim, hırıltılı sesiyle bu sefer Sae Jun'a döndü.

"Bay Kim Sae Jun.. Boşanma talebiniz hala geçerli mi?" diye sordu az sonra eski kocam olacak adama...

Cevabı o kadar açıktı ki ona bakmayı bile kesip önümdeki boş kağıda çizebildiğim tek hayvan olan ineği çizmeye çalıştım. İnek demişken o an aklıma gelen Hayla'nın hangi meralarda ne şekilde otlandığını merak edip o ineğin eline bir de mikrofon verdim. Hayla'mız assolisti ama, mikrofonsuz olmaz!

“Hayır! Boşanmak istemiyorum ve davayı geri çekiyorum” diyen bir ses kulaklarıma dolsa da aldırmadım. Gaipten sesler duyduğum kesindi.

Bir dakika! Boşanmayı istemiyorum da ne demek? Hayır bunu diyen kim? Nasıl olur? Ne zaman buna karar verdi? Lanet olsun ben kimim? 5N 1K 3A sorularımı kesip oraya döndüm. Ah 3A’ mı? Tabiki benim o anki durumumu anlatan bir kısaltmaydı. Aptal, Afallamış ve Aşık …

Sae Jun da çatık kaşlarını zavallı yaşlı adama dikip “size boşanmayacağımı söyledim” diyerek öne atıldı. Sanki hakim efendi bizi kolumuzdan tutup zorla boşandırıyordu. Bunu ifade etmek için sinirle ayağa fırladım.

“Boşanmayı isteyen sen değil miydin? Niye yan çiziyorsun?” derken Sae Jun’a bağırmıştım.

“Han Ah biz boşanmayacağız. Çok umutlanma” derken hafifçe sırıtmıştı.

Bir gülüşüne tav olup ayak parmaklarımdan yukarılara yayılan kanımı öz kanım olmaktan çıkarıp üvey konumuna getirirken kocamı da “eski koca” konumuna getiremeyeceğimi anladım. Kahretsin ki bu dünyada istediğim son şey bu adamdan

ayrılmaktı ama bana yaşattığı onca aşağılamadan sonra kalan bir tutam gururumu çorba gibi olan aklıma serptim.

“Peki. sen istemiyorsun ama ben istiyorum. Seni boşuyorum Kim Sae Jun. Boşol, dolu ol umurumda değilsin. Lütfen efendim bizi boşayın ve devletin bana yaşattığı bu hapisten farksız evliliği lütfen bitirin” diyerek heyecanla yaşlı adama döndüm.

Suç işlemek yasaktır. Evet hukuk bilgim salt bununla sınırlı değildi elbette. Bir taraf boşanmak istemeyince davanın erteleneceğini bildiğimden bu kadar net konuşuyordum. Adamın bizi boşamaya niyetli olacağını bilsem o an dut yemiş bülbül kontenjanından hayvanlar alemine başvurumu bile yapabilirdim.

Yanılmamıştım işte. Hakim bize kızgınlıkla bakıp cevap verdi:

“Davayı bir ay sonra 26 Eylül’e erteliyorum” diyerek tası, tarağı, cübbeyi, kepi, diplomayı aldığı gibi küçük mahkeme salonunu terk etti.

Adam çıkar çıkmaz avukatıma döndüm ve Sae Jun’un duyacağı şekilde konuştum: “Derhal yeni bir dava açın… Şiddetli geçimsizlik, dehşetli iletişimsizlik, kabız evlilik, dayak, cinayet, şiddet, ,istismar, ihanet, sadakatsizlik, güven eksikliği, horlama,

diş fırçalamama, rüküş giyinme, arabesk dinleme, mafyasal faaliyetler, aşırı inek düşkünlüğü, plastik tutkusu, bali, tiner, yaen… Tüm bu sebepleri kullanın. Sonuçtan da emin olup karşıma çıkın. Bu adamdan beni ayırmazsanız yemin ediyorum sizi barolar birliğinden ayırdığım gibi kendinize avukatlık yapmak için bir hayvanat bahçesi ararsanız. Ahh Hatırlatayım; hayvanlar boşanmaz!" diyerek zavallı avukatıma tüm tehditlerimi sıraladım.

Ardından çantamı kaptığım gibi salondan çıktım. 1, 2, 3…

3 demeden Sae Jun kolumdan tutup beni durdurmuştu. Yine çok dakikti, ah sanik mi demek gerek yoksa. Adam saniyelerle yarışıyordu!

"Han Ah bana kızgın olduğunu biliyorum" derken bile sesindeki emir kipinin kokusunu net alıyordum.

"Bilmek okulda işine yarar Çakma Sicilyalı. Benim için değeri yok" diyerek kapağı bir güzel kocamın ağzına tıktım ve kolumu sertçe çekerken gözlerine alayla baktım.

"Boşanmak istemem seni fazla şaşırttı anlaşılan. Ne yazık ki ex kocacım; mazoşistlikten insanlığa evrim geçirdim. Senle evli kalarak kendime yaptığım işkenceyi bitireceğim…" diyerek son

sözlerimi söylerken adam kızgınlıkla atıldı. Ah bu atakları bile ne kadar özlediğimi belli edememek ve onun boynuna sarılamamak içimde kabız etkisi yaratmış olsa da gururla bakmaya devam ettim.

“Hatırlarsan bu aşamaya gelmemize sen neden olmuştun. Kocana inanmak yerine gidip ne olduğu belli olmayan adamlara inandın… Suçunu ne çabuk unuttun” diyen Sae Jun gözlerime öfkeyle bakıyordu.

“Suçumu sana itiraf ettim ve özür de diledim. Bana yaptığın tüm aşağılanmalara da katlandım ama unuttuğum gururum sevgimden galip geldi. Artık karşında ağlayıp zırlayan o ezik domates ajumması yok” dedim.

Sae Jun gözlerini kapatıp derin bir nefes verirken yeniden bakışlarımız buluştuğunda resmen genişçe gülümsüyordu.

“Han Ah bırak artık bu saçmalığı. Biz boşanmayacağız… Anla artık seni affettim. Bana olan ihanetini de, benden başkasına inanmış olmanı ve bana katil demen dahil tüm aptallıklarını affettim işte.” Derken cool havasının rüzgarıyla saçlarım uçuşmuştu adeta.

“Affedene kadar kalbimi, haysiyetimi, kadınlık gururumu da yerle bir ettin. Şimdi çekil yolumdan…” diyerek onun geniş bedenini ellerimle ittim. Ah ellerim bile bana ihanet edip kendilerini o muhteşem gövdeden ayırmamak için savaş ilan etmişlerdi sanki.

Bu savaşa katılan bir başka organım olan midem de güçlü bir depremle sallanır gibi müthiş bir bunaltıyla gezegenimi yörüngesinden çıkarmıştı. Sağa doğru yalpalayıp elimle ağzıma tutarken dışarıya böğürmeden tüm fırtınayı içimde yaşadım. Hamileliğin etkileri yine en olmadık zamanda ortaya çıkmıştı. Ancak düşmek üzere eyleme geçen bedenim kocamın güçlü tutuşuyla sağlam bir limana demirlemişti.

“Neyin var sevgilim, sen iyi misin?” diye soran Sae Jun’un endişeli gözleri beni neredeyse ağlatacaktı. Hayır Han Ah bu yelkenler suya giremez anladın mı? Bu kadar kolay pes edersen değil dünyanın en güçlü kadınları listesine ilk sıradan girmek, mahallenin altın günlerine bile çağrılmayacaksın kızım…

“İyiyim.. Bırak beni” diyerek kendimi ondan kurtarmayı denesem de adamın bu güçlü parmaklıkları açmaya niyeti yoktu. Aksine daha çok sarıldı bana ve tüm bedenimi kendi geniş göğsüne yaslarken fısıltıyla kulağıma yaklaştı.

“Seni çok özledim sevgilim” derken tenimde yarattığı infial ile ayaklarımın altındaki zemini bile hissetmiyordum. Ancak

kendimi hemen topladım ve onu güçlü bir şekilde iterken sonradan yine pişman olacağım o cümleyi kurdum. Lanet dilimi filoloji çalışmaları için bilim dünyasına bağışlamazsam başıma daha pek çok iş açacağı kesindi.

Kocama, hayatımın aşkına öfkeden kararmış gözlerimle bakarken cevap verdim:

“Çıkıp gidersen dönemezsin demiştin. Biraz gururlu ol da sözünün arkasında dur” diyerek onu yeniden incittim. İncinmişliklerimiz eşitti artık… Oysa düşecek gibi sarsılan nedense ben gibiydim!

***

Sae Jun Han Ah’ın cümlesine hayatında yaşamadığı kadar şaşkınlık yaşamıştı. Boşanmak istiyordu öyle mi? Genç adam bunu duyduğu an karısını ne kadar üzdüğünü daha iyi anlamıştı. Gururlu sesi, inatçı tavrıyla yine Han Ah olmaya yakışır bir hareket göstermişti. Bu yüzden ona kızamadı. Bu kadının karakterini çok yakinen biliyordu. Şimdi de aptalca bir inatlaşmayla boşanmak istediğini söyleyerek her şeyi mahvetmeyecekti.

Ona hala kızgındı evet! İhanetin sırtındaki yarası kabuk bağlamış olsa bile izi duruyordu nasılsa. Yine de Han Ah'ın o üzgün gözlerine artık katlanamayacağını anlamıştı. Karakterini delip geçerek, kendinden ödünler vererek affetmişti karısını. Tanrı şahit ki Han Ah'ın yıkık, dökük halini, pişmanlıkla düşmüş omuzlarını görmeye dayanamıyordu. Bu kadın hep inatçı, hep başkaldıran olmalıydı. Başka türlüsü birkaç beden büyük kıyafet gibi duruyordu kızın üstünde.

Mahkeme salonundan çıkıp onunla yaptığı konuşmanın finali ise genç adamın sabrını yeni bir sınava tabi tutmuştu.

"gururlu ol da sözünün arkasında dur" demişti Han Ah. Bunu onu kızdırmak için söylediği belli olsa öfkelenmişti genç adam. Karısının arkasından bakarken hızla telefonuna yöneldi ve bir numara çevirip sinirle konuştu: "Bulmadınız mı hala?" deyip cevabı aldıktan sonra da hışımla kapattı.

Han Ah'ın peşi sıra çıktığında ise gördüğü manzara ile bir süre kalakaldı. Karısı Kyu denen adama doğru gidiyor ve şimdi de onun arabasına biniyordu. Bu kadarı çok fazlaydı.

Genç adam Kyu'nun endişeli bakışları altında kızın kolunu tutup onu durdurdu: "Konuşalım" dedi sakince. Kyu'yu öldürmekle tehdit de edebilirdi ama karısı olacak bu saldırgan kedinin inadını çekemezdi şimdi.

“Konuşacak bir şey yok. İstediğin davayı açtın, şimdi de neticelenmesini bekleyeceğiz” diyen genç kadın kolunu adamdan kurtardı.

“Sonsuza kadar beklemeye hevesliysen sen bekleyebilirsin Han Ah. Benim buna niyetim yok. Ait olduğun yere er ya da geç geleceksin” diyen adam kararlılıkla karısına baktı.

“Kovduğun yer mi benim ait olduğum yer? Kusura bakma Çakma Sicilyalı ama yerle bir ettiğin gururumun bir parçasını zor günler için saklamıştım” dedi genç kadın. Ardından düşüncesizce devam etti: “Unutma! Ailemin davası hala sürüyor ve o konu hala bir muamma” diyerek kocasına alay dolu bir gülüş attı.

Sae Jun öfkeden delirmişti. Han Ah hala ailesini öldürtenin kocası olmadığına ikna olmamış gibiydi. Bu düşünceyle yeniden gerilmişti. Aynı hatayı 2 kez tekrarlayan aptal karısına bakıp: “Defol git Han Ah, lanet olsun nereye gidersen git! Bir dahaki duruşmada her şey bitecek” diyerek karısına sırtını dönüp yanından uzaklaştı.

Giderken yumruk yaptığı eli Han Ah’ın dikkatinden kaçmamıştı. Kahretsin ki genç kız, bu cümleyi kurmayı hiç ama hiç istememişti. Üzgünken o kadar saçmalıyordu ki yine başa

dönerek adamı derinden yaralamıştı. Sonra kendi yarasını hatırladı ve aynı kızgınlıkla Sae Jun'a bakarken "Benim yaram daha derin" dedi. Adam bunu duymadı ama Han Ah kalplerinin hala iletişim halinde olduğunu biliyordu.

Kyu'yla bir kafede sıcak bir şeyler içip stres atarken aklında sadece Sae Jun vardı. Onu üzmüş ve gururunu kırmıştı. Tıpkı onun kendisine yaptığı gibi. Artık karısını o kadar önemsemiyordu ki peşine adamlarını bile takmıyordu anlaşılan. Han Ah kendisini takip eden karanlık tipleri göremeyince Sae Jun'un artık onu özgür bıraktığını düşündü ama yanılıyordu.

Arkadaşından ayrılıp evine geçince kendini koltuğa bıraktı. Büyükbabası yeni uyanmış ve çizgili pijamasıyla salona inmişti.

"Boşanmadınız değil mi?" diye soran adam kaygısızdı. Bu iki delinin birbirlerine olan aşkını az çok fark etmişti. Boşanmanın o kadar kolay olmadığını da. Eh 6 kez evlenen biri mahkeme salonlarında hayli ahbap edinmişti haliyle.

"Hayır büyükbaba! Yüce devletimiz bizi birbirimize mahkum etti. Bakalım hapis cezam ne zaman bitecek" diyen kız boşanmalarının kaçınılmaz olduğunu yaşlı adama anlatırken büyükbaba araya girdi.

“Sizin mahkumiyetiniz müebbet kızım. Asla bitmeyecek” diyen adam keyifle gülümseyip mutfağa yürüdü.

“Sarhoş işte” diyerek harabojisine bakan Han Ah bu müebbet evliliği düşünüyordu. Ah Tanrım! Sae Jun müebbet bile az geliyordu oysa kendisine. Allah’ın belası mafya müsveddesine delice aşıkken ondan kurtuluş olmadığını biliyordu. Ama kaçış vardı! En azından kısa bir süre…

Han ah o an bir karara vardı. Kararını uygulamak üzerine odaya çıkarken de Eun Mi arıyordu kendisini. Dubai’de balayında olan arkadaşının sesini duymak Han Ah’a iyi gelmişti.

“Taze gelin nasılsın bakalım” diyerek açtı telefonu.

“Taze mi? Han Ah sen bana domates mi demek istedin, ya da daha kötüsü patlıcan?” diyerek düz mantıkta rekora koşan Eun Mi’ye tazenin anlamını açıklayan Han Ah’ın bir süre sonra keyfi iyice yerine gelmişti.

“Haa tamam. Evet tazeyim ama biraz daha hava almazsam sanırım kokacağım Han Ah. Geleli çok oldu ama hala şehri gezemedik.” Diyen Eun Mi’ye arsızca cevap verdi Han Ah: “Eh tabi kocan şu an başka turistik geziler yapmakla meşgul olmalı” dedi.

“yok yok o da otelden çıkmıyor. Gezi falan yaptığı yok” diyerek Han Ah’ın imasını anlamayan kız üzgün bir sesle devam etti: “Oysa balayımın hep

Avrupa’da olmasını isterdim. Şimdi Avrupa’dayız ama ben göremiyorum” dedi.

Han Ah Eun Mi’ye Dubai’nin koordinatlarından bahsedip kızı üzmedi ve şans dileyip telefonu kapattı. Sonra bir bardak süt içip üstünü değiştirdikten sonra şirkete geçti.

Sae Jun yoktu. Han Ah da Kyu ve Byungla reklamları konuşmaya devam ederken akşam iş çıkışı siyah bir araç ayaklarının dibinde durdu. Bu adamı tanıyordu. Sae Jun’un yanındaki adı olmayan siyahlı adamlardan biriydi.

“Efendim Patron sizi bir yere götürmemi istedi” diyen adam kızın kolundan tuttuğu gibi onu arabaya bindirdi.

Han Ah daha ne olduğunu anlamadan araç hareket edince de pes edip gideceği yere odaklandı. Çakma Sicilyalısı Sicilya zindanlarına koymayacaktı değil mi kendisini? Araç şehirden çıkıp terk edilmiş bir binaya girince hafiften ürkmedi değil.

Bir süre içeriye doğru yürüyen genç kız kulağına dolan sesleri tanıdı. En azından birini çok net ayırt etmişti. Sae Jun'un birilerine bağıran sesini duyunca tatlı bir ürperti bedenini yalayıp geçti. Genç kız heyecanla kocasını görmek için adımlarını hızlandırdı.

Genişçe bir odaya girince ise şoke olmuş gibi kalakaldı. Sae Jun beyaz gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmış ve önündeki sandalyede kaşı gözü dağılmış adama bakıyordu. Bu adam, bu: Sang Woo'ydu.

Han Ah'ı gören Sae Jun Sang Woo'nun yakasından tuttuğu gibi "şimdi bana anlattıklarını ona da anlat" deyip adamın yüzünü yukarıya kaldırdı. Sağ kaşı yarılmış, dudağında morluk bulunan adam Han Ah'ı görünce utançla başını eğdi.

"Sana anlat dedim" diye gürleyen kocasına şaşkınlıkla bakıyordu Han Ah.

"Be-ben.. Han Ah çok üzgünüm..." diyen Sang Woo zorlukla başını kaldırıp kızın gözlerinin içine baktı.

"Aileni, anneni, babanı.. Ben, öl-öldürttüm" derken kafasını çevirdi ve ağzındaki kanı tükürdü.

Han Ah şoke olmuş halde adamı dinlerken “Ne?” diyerek hafif bir inilti çıkardı.

“O kamyonu ben ü-üstlerine sürdüm… Suçu Sae Jun’a atarak da şirketi ele geçirmeyi planladım ama olmadı” diyen adam boş gözlerle yeniden kıza baktı.

Han Ah artık dayanamayarak adamın yanına gelip omzuna bir yumruk atarken “Nasıl yaptın lanet olasıca… Onu baban gibi gördüğünü söylemiştin” diyerek bağırdı.

“Hayır! O adam beni yıllarca kullandıktan sonra layık olduğum mevkiyi bana vermedi… O bunu hak etmişti” diyerek gürleyen Sang Woo’nun yüzüne sert bir tokat atan Han Ah “Sen şerefsiz bir pisliksin” deyip bir anda sustu.

Sonra bakışları kocasıyla buluştu. Sae Jun’u daha bu sabah yine katil olmakla suçlamıştı ve yeni bir pişmanlık dalgası kalbini deşip geçiyordu.

Kocasına utançla bakıp “Özür dilerim” dedikten sonra da başını eğdi.

Sae Jun kıza hiçbir şey demeden adamlarına dönüp “Onu buradan götürün” diyerek Sang Woo’yu gösterdi.

“Ona ne yapacaksın?” diye soran Han Ah’a alayla baktı Sae Jun.

“Polise teslim edeceğim. Adi bir katil olsam da senden sonra kimseye böyle bir şey yapmadım, Suçlu olsa bile” diyen Sae Jun gömleğinin kollarını indirip kızın yanından ayrıldı.

Bir adım atmıştı ki Han Ah yetişti ve koluna sarılıp: “Sen katil değilsin, öldürmüyorsun. Sadece yaralıyorsun.. Bana yaptığın gibi” diyerek elini kendi kalbinin üstüne koydu.

Sae Jun kolunu hızla çekerken cevap verdi: “Ne olduysa sana, bunu kendin yaptın Han Ah” diyerek arkasına bakmadan binadan çıktı.

Han Ah’ı affetmişken yeniden bir suç işlemişti karısı. Yeniden dağıtıp parçalamıştı. Anne babasının ölüm raporu çıktığından beri olayı araştırıyordu Sae Jun. O kamyoncuyu sonradan bulmuş ve Sang Woo’nun ismini almıştı. Sang Woo’yu bulmaksa biraz zamanını almıştı ama başarmıştı. Karısına gerçek katilin gösterip sonunda onu ikna etmişse de kendisi karısını affetmeye

ikna olmamıştı. İlla bir kanıtla kendisine inanacak bir kadını affetmesi biraz uzun sürecekti. Belki de yanılıyordu!

Han Ah Sae Jun'un adamlarının kendisini getirdiği araca yeniden binerken doğruca eve geçti ve geceyi kabuslarla bitirip sabaha küçük bir valiz alarak çıktı evinden. Gidiyordu işte! Biraz yurt dışında kalırsa belki kırılan kalbini biraz olsun toparlar, bölünen aklını yeniden birleştirebilirdi.

Bir saat kadar erken geldiği havaalanında uçak saatini beklerken de bir çocuk yanına gelip konuştu. Dökülmüş dişleriyle hayli tatlı görünen küçük kız ağzını yaya konuşurken Han Ah keyifle dinledi onu.

"Unniiii, annem şurada valizini taşıyamıyor yardım eder misin?" diye sorarak eliyle dışarıyı gösterdi.

Han Ah atılıp "Tabi ki tatlım" diyerek küçük kızın ardından çıkışa yöneldi. Uzak bir köşede bir kadın iki valizle duruyordu. Küçük kız annesine doğru giderken Han Ah da yanlarına vardı. Tam bu sırada bir araç sesi duydu ama gerisini ayırt edemeden hızla arabanın içine itildi.

Arka Koltukta yatar vaziyette olayı idrak etmeye çalışırken nihayet gözlerini açıp doğruldu ve korkuyla bağırarak konuştu: “Ne yapıyorsun sen?” diyebilmişti.

“Seni kaçırıyorum” diyen adam şoför mahallinden uzanıp Han Ah’a baktı.

Genç kız adamın hafif gülüşüyle karşılaşınca büyük bir şok yaşadı. Aynı zamanda büyük bir heyecan.

Kendisini kaçıran kişi kocası Sae Jun’du.

BÖLÜM - 38

Bentley’in içindeki havayı vakumlamışlar gibi havasız kalmıştım bir anda. Sae Jun’un rüzgarından ise uçmak üzereydim ki kendimi çabuk toparladım. Havaalanı yolundan çıkıp büyük Seul yoluna girdiğimizde ise istemem yan cebime pilizzz havalarından kocama bakıp bastım çığlığı…

“Yaaa! Nereye kaçırıyorsun beni! Yoksa! Tanrım şimdi de organ mafyalığına mı başladın? Beni mezbahaya mı götürüyorsun?” şeklinde hamile kadın psikolojisine uygun saçmalarken beynimi nakil yapacakları şanslı hastayı düşünmeye başlamıştım. Sayemde gelişmiş bir beyne sahip olacağı gibi genlerimdeki hinlik özelliklerini de kapabilirdi. Ahh ne diyorum ben kocam beni kaçırıyordu. Tanrım bu bir felaket.. Yuppii!

“Haa anladım… Mafya Yetiştirme Okulu yeni işkenceler üzerine kadavraya ihtiyaç duydu. Sen de Kalas Bölüm Başkanı olarak kurban diye beni seçtin?” diyerek Kill Bill amaaann Kill Sae Jun filmini çekiyordum ki kocam oradan alay dolu bir kahkaha attı.

“Acaba ne gibi dehşetli bir günah işledim ki ömrüm boyunca senin çeneni çekmek zorunda kaldım” dediğini duymuştum.

“Ne dedin sen?” diye ön koltuğa yanaşmıştım ki “Yok bir şey Han Ah. Sadece kendini bana bırak” deyip dikiz aynasından sırıttı. Tanrım! O baktığı yer benim bacaklarım mıydı? Ahh Çakma Sicilyalım kendimi sana bırakmak için jöle kıvamına geldiğimi umarım görmüyorsundur.

“Bu yaptığın suç” diyerek kollarımı göğsümde birleştirdim bir süre sonra.

“Yaptığım her şey suç. Unuttun mu karıcığım ben kötü adamım” diyerek gözünü yoldan ayırmadı. Sesinde bir tik soğuma belirtisi vardı ve bu hiç hoşuma gitmemişti. Daha “naz yapmak” kotamın yarısına bile gelmemiştim.

Araç Seul şehir merkezine gitmek yerine anayoldan Han Nehri üzerinden geçip Bucheon yoluna doğru dönünce ayaklarıma dede, nine, kayınço, elti dahil koca bir karınca ailesi tırmanmış gibi hissetmeye başlamıştım. Tanrım nereye gidiyorduk? Heyecandan ölüyordum ve kocam beni rahatlatmak yerine kaskatı bir şekilde aracı sürmeye devam ediyordu.

“Of uçağımı kaçırdım” diyerek kendi kendime söylenirken - tamam ilgi odağı olmak istiyordum kabul – Sae Jun yeniden bana baktı aynadan.

“Tanrı aşkına Han Ah gitmek için daha iyi bir yer bulamadın mı? Amerika’da ne yapmayı düşünüyordun?” diyerek konuşmaya başladı.

Ona bakıp tek kaşımı imayla kaldırırken cevap verdim: “Ahh Amerikan rüyası denen bir şeyi hiç duymadın mı? Hani Johhny Depp’li, Brad Pitt’li, Tom Cruise ahh yok onu saymıyorum pigme o, uzun boylu olanlardan Imm Christina Bale’i olan şu Amerikan rüyasından bahsediyorum” diyerek artist gibi göz kırptığım anda Araç zaten uçarken sanki ışınlanıyormuş gibi bir anda öne doğru atıldı.

Kocam gaza basmak yerine gazı ölümle tehdit etmişçesine hızlanmıştı araba. Sinirden sürati arttırdığını görüp keyiflenmiştim.

“Han Ah eğer o adamları rüyanda görüyorsan yemin ediyorum bir daha uyumaman için tüm gece seni uykusuz bırakacak şeyler yaparım” dedi sinirle.

Ardından sırıtarak devam etti: “Bunda da çok iyi olduğumu bilirsin” derken az önceki karınca ailesi en uygunsuz yerlerime kaçmaya başlamışlardı.

Muhtemeldir ki kırmızının o güne kadar kimsede olmayan Han Ah tonuna dönüşmüş yüzümle “Edepsiz adam” diyerek başımı yana çevirip yolu seyretmeye başladım. Kocamın sözleriyle sadece bedenimin orta kısmı değil kalp kısmı da büyük bir heyecan yaşamaya başlamıştı. Tanrım bu adamı o kadar özlemiştim ki bu özlemin yan etkisi olan gururum susmamı engelliyordu.

“Sicilya’ya kara yolu olduğunu sanmıyorum. Herhalde Bentley’i okyanusta da gidiyor” diyerek sessizce fısıldadım. Kocamın Memleket hasreti tutmuş olabilirdi değil mi?

Sae Jun neyse ki beni duymamıştı ve aracı asfaltı ağlatarak sürmeye devam ediyordu. Neredeyse 2 saat boyunca hiç konuşmadık ve bir süre sonra araç büyük yoldan kırsal bir yola girdi. İnceon şehrine girmeden de Namdong denen bir sapaktan dönmüştük. Uzun yol boyunca zaman zaman midemde yeni inşaat çalışmaları başlasa da bebeğim de babasıyla olmaktan mutlu olmalıydı ki neredeyse hiç kıpraşmadı. Eh ben de Sonsuza kadar kocamla bu araçta gidebilirdim. Mesela Uranüs'e kadar sürseydi sesimi çıkarmayacaktım. Bu kısıtlı mekânda; onun içine çektiği oksijenden dışarı verdiği karbondioksite kadar her şeyi ama her şeyi seviyordum.

Çaktırmadan onu süzerken bir anda bana dönerek konuştu: "Gözünü benden ayırıp dışarıyı seyretmeni tavsiye ederim" derken hızla başımı çevirdim.

"Seni seyretmek mi hahhh. Sadece dalmışım..." dedim ve boş gözlerle dışarıyı seyrettim.

"Daldığın belli Han Ah. Ehh ben bile bazen aynaya bakarken kendime dalıyorum..." deyip arsızca gülerken onun ne zamandan beri beni bozma konusunda böyle uzman olduğunu düşünüyordum. Hey bir dakika! Rolleri değişmeyelim. Bozma dedin mi "işte geldim burdayım ben bu işteyim uzmanım" olan bendim ama.

“Han Ah aklındaki şu tilkileri kovup manzarayı seyretsen artık” diyen kocamın lafıyla bilimin ne zamandan beri insanların aklını okuyan bir tür mekanizma geliştirdiğini hesap ediyordum. Çakma Sicilyalım resmen kafamın içindeki sistem odasını kontrol ediyordu.

O anda gözlerimin –nihayet- gördüğü şey ile ağzımı nereye kadar açtığımı fark etmeyerek büyülenmişçesine hafif bir inilti çıkardım.

Tanrım! Masmavi ve uçsuz bucaksız bir mavilik karşımda duruyordu.

****

Han Ah bu göz alıcı manzaraya dalmışken heyecanla kocasına döndü…

“Burası da neresi? Bu gölü daha önce görmemiştim” diyerek öne doğru biraz kaydı.

Sae Jun da kendi camından dışarıyı seyrederken hafif tebessüm ederken karısına cevap verdi: “Burası göl değil. Okyanus.” Dediği anda genç kız cama yapışıp hemen kıyıda giden aracını camını açıp hırçın dalgaları seyretmeye başladı.

Bir süre sonra da araba durduğunda kendini hızla dışarıya attı. Kıyı şeridi boyunca geldikleri yoldan küçük bir kavşaktan dönerek durmuşlardı. Uzakta yemyeşil dağlar seçiliyor, tam karşısında ise dünyaya hakimiyetini haykırır gibi büyükçe dalgalarını savuran okyanus uzanıyordu. Kıyı dibindeki irili ufaklı kayalar dalgaların vurmasıyla acı dolu birer inilti koyverir gibi bir ses çıkarıyordu.

Okyanustan kopan Birkaç damla da rüzgarın avucunda Han Ah’ın yüzüne doğru vuruyordu. Genç kız gözlerini kapatıp serin aynı zamanda insana dünyanın cennetindeymiş gibi hissettiren temiz havayı içine çekti.

“Çok yaklaşma aşkım” diyen kocasının sesini duyunca ona gülerek baktı ve “Burası muhteşem” dedi.

“Seveceğini biliyordum” diyen adam gittikçe kıza yaklaşırken Han Ah ona dair her şeyi zaten sevdiğinden emindi. Zevki mükemmeldi ve şimdi tüm dünya sadece durdukları şu kıyıdan, tüm insanlar da ikisinden ibaretmiş gibi hissediyordu.

“Buraya neden geldik” diye soran kız uzaklarda havalanan albatros kuşlarına gözünü dikti.

“Seni kaçırdım ya” diyerek uzun boyuyla Han Ah’ın dibinde duran genç adam, ellerini cebine koyup manzaraya daldı.

Han Ah o an kaçırılmaya ölümüne gönüllü olabileceğini biliyordu. Kaçırıldıktan bir süre sonra zanlıya sevgi besleyenlerde görülen Stockholm Sendromu Han Ah’ta zaten kronik bir hal almıştı. Hem de Sae Jun onu ikinci karşılaşmalarında otelden kaçırdığında başlamıştı. Sae Jun sendromunun ölümcül bir hastası olan genç kadın kocasına dönerek “Teşekkür ederim” dedi.

“Hiç kimse kendisini kaçırdığım için bana teşekkür etmemişti” diyen adam hafifçe gülümserken Han Ah ansızın kaşlarını çattı.

“Kaç kişiyi kaçırmıştın?” diye sordu bu sırada. Elbette kendi kadın cinsinden bahsediyordu ama Sae Jun eski işlerini (!) ve leşlerini hatırlayıp “bilmem 20 – 30 olmuştur” derken Han Ah adeta çığlık atarak “Yuhh” diye bağırdı.

Ardından hızla onun yanından ayrılıp bozulmuş yüzüyle arabaya kurulurken “Götür beni buradan istemiyorum Okyanus mokyanus.. Aslında Bana bir kaşık su da yeterdi. Seni boğmak

için” derken Sae Jun da arabaya geçti ve “Peki hanım efendi. Çok daha iyi bir yere gidiyoruz” diyerek aracı çalıştırdı.

10 dakika sonra Bentley gür ladin ve çam ağaçlarıyla çevrili bir bahçeden içeriye girdi. Han Ah başka bir dağ evine geldiklerini anladığı an yeni bir sinir dalgası da kendisini sardı. Bu eve şimdiye kadar kaç kadın girmişti acaba? 20 – 30 diyen kocasının rakamları yuvarladığını biliyordu ancak net rakama ihtiyacı vardı. Zira öldüreceği 20 kişiyle 30 kişinin çok farkı vardı. Hepsi için birer müebbet cezası yerse 30 maksimum müebbetle serbest kalabilirdi!

“Buraya neden geldik” diyerek araçtan inen genç kıza kocası cevap olarak “Balayına” dedikten sonra kızın koluna dokunup onu içeriye çekti.

Han Ah kolunu kurtarmaya çalışsa da yapamamıştı ve kocasının arkasında yürürken eve girmişti. Hızlıca geniş salona geçti. Devasa camlarla boydan boya döşeli duvardan gördüğü manzarayla nutku tutulmuştu. Dalgalar evin camlarının hemen yanına vuruyordu ve okyanus bir el uzatımındaydı. Okyanusun bu büyüleyen yakınlığının etkisinden kurtulduğunda odaya göz gezdirmeye devam etti. Salonun içinden beyaz bir merdiven uzanıyordu. Gördüğü kadarıyla bu merdivenin gittiği yer bir yatak odasıydı. Bunu ayırt ettiğinde yutkundu ve kocasının omzunu kapıya dayanıp kendisini seyrettiğini görüp kalp ritimlerini gökyüzüne ulaştırdı.

“Burası senin evin mi? Bana hiç bahsetmemiştin” diyerek gücenmiş sesiyle konuştu genç kız.

“Hayır yani evet benim, ama düne kadar benim değildi.” Diyen adam yeni aldığını söyleyince genç kız fal taşı gibi açılmış gözleriyle ona baktı.

Burası bir servet değerinde olmalıydı. Ahh çocuklarının geleceğini böyle şeylere dökerek ne yapmaya çalışıyordu bu adam. Çocuklar mı? Han Ah daha birisi doğmadan hayalini kurduğu 5 çocuğun daha evin içinde koşturduğunu görüp hafifçe gülümsedi. Tanrım! Hepsinin elinde oyuncak tabancalar vardı ve biri diğerine “Derini yüzeceğim lanet herif” diyerek bağırırken diğeri elindeki kalaşnikofla koltuğun arkasından annesine hedef alıyordu: “Anneee bak babamın son öğrettiği şeyi öğrendim. Seni tam kalbinden marizledim” diyordu.

Han Ah dehşet içinde bu hayali gözünün önünden silerken kocasına alayla baktı ve “bu kadar zahmete ne diye girdin” diye sordu. Buraya gelen ilk kadın olduğu için yaşadığı sevincin ise tarifi yoktu. Tanrım! Şu an için ilk olmanın hiçbir önemi yoktu. Önemli olan son olmaktı!

“Konuşmamız gereken şeyler vardı ve sakin bir yere ihtiyacım vardı. Basamayacağın bir kumarhane, ihtiyar heyetinin olmadığı bir ev, kafasını kopartmayacağım eski okul arkadaşları, zavallı şaşkın hakim ve avukatların olmadığı bir

yere ihtiyacım vardı" dedi Sae Jun ve köşedeki içki barından kendine bir kadeh doldurdu.

"Konuşmuştuk işte. Boşanacaktık" diyen Han Ah adamın sabrını ne denli zorladığının farkında değildi. Artık naz kotasını artık doldurmuş olabilir miydi?

"Boşanmaya neden bu kadar meraklı olduğunu düşünüyorum da doğrusu aklıma pek de iyi şeyler gelmiyor" diyen adam sinirlenmeye başlamıştı.

Karısının jestine en azından sevinmesini, hiç olmazsa hoşnut olmasını bekliyordu ama Han Ah yine Han Ah'lık yapıp yeni kuyular kazmaktan öteye gitmiyordu.

"Bu da ne demek.. Ne ima etmeye çalışıyorsun?" diyen genç kız adama yaklaşıp içkiyi elinden aldı ve tek dikişte bitirdi. Cesarete ihtiyacı vardı neticede.

"Sen söyle Han Ah. Boşanmak için gösterdiğin bu gayret... Benim cesetler listemi kabartacak türden bir şey mi?" diye sordu adam. Han Ah'ın başka bir adam bulacak kadar ileri gidemeyeceğini düşünmek istiyor ama kızın her defasında boşanmaya vurgu yapması karşısında da sakinliğini koruyamıyordu. Kahretsin ki boşanma fikrini ilk ortaya atan ve

şimdi sarpa saran kendisiydi ama karısının boşanma konusunda ısrarcı olması da onun sadece öfkesini katlıyordu.

“Tanrı aşkına mafya dilini okullarda öğretmiyorlar. Rica etsem anlayacağım şekilde altyazı geçer misin?” diye bağıran kıza kocası öfkeden delirmiş halde baktı.

“Lanet olsun Han Ah. Boşanmakta bu kadar acele etmenin sebebi başka bir adam mı?” diye soran Sae Jun’a Han Ah şaşkınlıkla bakarken aynı sinirle yanıt verdi.

“Daha boşanmadan birini bulmak senin türde birinin yapacağı şey... Yaen’i koluna taktığın geceyi unutmadım.. Neyse ki senin gibi açık açık yapmıyorum. Gizleyebilmek de bir yetenek” diyen genç kız alayla kocasına baktı.

Sae Jun karısının kolunu hızla kavradığı gibi kendine çekti ve sadece fısıldadı: “Bunu yapmayacak kadar akıllı olduğunu biliyorum” dedi.

“Yaparsam ne olur ha? Neden, senden başka kimseyi sevemez miyim?”

Lanet olsun ki sevemezdi ama dilin kemiği yoktu işte. Hoş olsaydı Sae Jun çoktan kırmış olurdu muhtemelen. Şimdi karısının kolunu kıracağı gibi. Genç kız acı içinde kalsa da kendi acısına bakmadan sevdiği adamı yaralamak istiyordu. Düğün gecesi Yaen'i koluna takmasını, ardından kumarhanede onu bir fahişe gibi bırakmasını, Sang Woo'yu götürürlerken ki tavrını her şeyi ödetmek istiyordu ve şimdi bunun için yalan söyleyecekse söylemeye de hazırdı.

"Yaparsan" dedi bu arada genç adam, kızı iyice kendine çekmişti... Ardından eğilip kulağına fısıldadı: "Yapamazsın" demekle yetindi. Ölüm tehditleri tedavülden kalkmıştı ve zaten bu inatçı keçiye de işleyecek bir tehdidi yoktu. Sadece yapamazsın diyerek kızın kolunu sertçe itti.

"Peki tamam konuşalım.." diyen kız hızla kendini topladı ve adama inatçı gözlerle bakarken başladı öfkeden çatallaşmış sesiyle konuşmaya başladı...

"Hatalıydım.. Sang Woo'ya inandığım için.. Bunu da sana söylemiştim ama beni kovmuştun. Benim o an ne halde olduğumu, anne babamın acısını yeniden ve yeniden yaşadığımı umursamadan inanmıyorsan inanma demiştin. Kalbimi çıkarıp karşımda doğrasaydın daha acı verecek olan o hareketi yaptın sonra. Boşanma Davası açtın. En başından beri senden boşanmamaya kararlıydım.

Gurursuz bir kadın olup mahkemede sana yalvarmaya bile hazırdım ama koluna o kadını takıp gözlerimin içine nefretle baktın. Lanet olsun ki senden yine vazgeçemedim o anda"

Han Ah burada derin bir nefes alırken gözlerine yaşlar birikmişti ama onları akıtmamak için insan üstü bir çaba sarf ediyordu. Sae Jun ise kıpırtısız bir şekilde karısına bakıyordu.

"Se-senden her şeye rağmen vazgeçmedim. Ama bana kumarhanede sahip olduktan sonra tıpkı bir fahişe gibi davranıp evime bıraktığında her şeyi bitirmiştin. Centilmenlik yapıp masanın üzerine para bırakmadığın için teşekkürler yine de... Ama orada bırakılan bir şey daha vardı: Benim onurum.. Orada tüm haysiyetimi, gururumu, onurumu bırakmış bir halde senden boşanmak istedim evet. Sana yaptıklarımın bedelini daha ağır şekilde ödetmiştin en sonunda. Bravo çakma Sicilyalı.. Doğrusu karşıma geçip tek kurşunla beni vursaydın inan bu kadar ağır bir intikam alamazdın.. Sen, sen bu dünyada işini hakkıyla yapan birisin. Seni tebrik ederim.." diyerek hıçkırıklara boğulan genç kıza kocası dehşetle bakıyordu.

Genç adam onun bu iniltili sesinde, bu düğüm düğüm boğazından dökülen kelimelerinde; kendini, geçmişini, geleceğini, bildiği her şey kaybetmiş gibiydi. Kalbine onarılmaz bir hata yaptığına dair o güçlü his yerleşince hızla atıldı ve Han Ah'ı kendine çekip göğsüne kapatmak istedi. Genç kız o küçük elleriyle onu hızla itip yere doğru düşerken adam inatla sımsıkı kavradı Han Ah'ın kollarını ve onu kendine o kadar sarsıcı bir

hızla bastırdı ki genç kız nefessiz kalıp adamın kuytuluğunda ölmek istedi.

“Senden ne-nefret ediyorum” diyerek hıçkırıklarla ağlarken de adamın beyaz gömleğine sırılsıklam yapmıştı.

“bırak beni, sarılma, dokunma, sevme beni.. tükendim artık” diyen kızı kendinden çeken Sae Jun Han Ah’ın bugüne kadar görmediği bakışlarla karısına bakıyordu.

Bir eli kızın boynunda diğeri belindeyken “Affet beni sevgilim..” diye boğuk bir ses çıkarıp kızın dudaklarına kapanmak isterken Han Ah hızla onu itti ve “Hayır, hayır” diye inledi.

Genç kızın tüm duyuları kapanmıştı. Şuursuz bir halde gözlerinde devasa iki şelale akarken kocasına; kırılmış kalbinden kalan parçaların, canını acıtmasını en derinde yaşarken acıyla, öfkeyle bakıyordu. Bunu fark eden Sae Jun hızla elini beline götürdü ve silahını çekti. Kabzasından tuttuğu silahı ansızın genç kıza uzattı ve “Vur beni sevgilim. Eğer acını dindirecekse yap bunu” diyerek namluyu kendine çevirip silahı karısının hissiz ellerine sıkıştırdı.

Ardından namlunun ucunu kendi göğsüne bastırırken Han Ah’ın parmağına da tetiğe dokundurdu.

“Seni ölümüne seviyorum derken asla yalan söylemedim” dediği an da ise Han Ah’ın kalbinden ansızın ince ve derin bir sızı geçti.

Genç kız silahı yere fırlattığı gibi hızla adama sarıldı ve başını o güvenli bölgeye dayayıp ellerini ceketin altından adama doladı. Sanki bıraktığı an kocası yok olup gidecekmiş gibi tırnaklarını o sert sırta geçirdi ve farkında olmaksızın inlemeye ve sayıklamaya başladı.

“Aşkım” diyerek adamın göğsünde usulca ağlarken Sae Jun da kızın ensesinden tutarak onu kendine daha çok bastırıyor ve saçlarını öperek “Affet beni sevgilim” diye fısıldıyordu. Kızın hıçkırıkları yavaşlamaya ve sessizleşmeye başladığında elleriyle sırtını okşadı ve “Sen benim her şeyimsin” diyerek kızın belindeki küçük boşluğuna avucunu koyup daha çok, daha çok bastırdı onu kendisine.

Bir süre daha böyle kalmışken Sae Jun kızı kendinden çekti ve ağlamaktan kızarmış gözlerini, göz kapaklarını öptü. Sonra karısının gözlerine baktı ve sımsıcak gülümsedi.

“Seni bir daha asla üzmeyeceğim” derken Han Ah da gülümsedi ve “Off çok çirkin görünüyorum” diyerek adeta yüzünü kaçırmak ister gibi yeniden adama sokuldu.

Sae Jun kızın bu hareketine gülümserken göğsünde yükselen karısının sesiyle kendinden geçti adeta. “Kokunu özlemişim.. Tanrım! O kadar baştan çıkarıcı ki..” demişti Han Ah.

Bu cümle üzerine adam kızın yüzünü kendinden ayırırken sertçe dudaklarına kapandı.

“Ben de en çok bunları özlemişim” diyerek büyük bir tutkuyla o dudakları yeniden öpmeye başladı.

“Onlar da seni çok özlediler” diyen genç kızın nefesi kocasının ağzına doluyor, adamın gülümsemesi ise kendi yanağında bitiyordu. Sae Jun büyük bir açlıkla kapandığı dudakları diliyle ilk kez keşfe çıkarmış gibi gezerken Han Ah da parmakları üzerinde yükseldi ve adamın üst dudağını ağzına kıstırıp hafifçe ısırırken kalçasını öne doğru götürerek kendini adama iyice yasladı. Sae Jun bu temasla gözlerini kapatıp daha bir saldırdı kızın dudaklarına…

Bu sırada Han Ah’ın cebindeki telefon son sesle “Mr. Simple” şarkısını çalarken genç kız korkuyla sıçradı ve bu sıçramayla hafifçe kıkırdadı. Arayanın Eun Mi olduğunu görüp telefonu meşgule verirken kocası birkaç saniyeliğine bile olsa ayrıldığı dudaklara büyük hasret duyarmış gibi yeniden kapandı. Elleri kızın kalçasına doğru gittiğinde telefon yeninden çalmıştı. Han

Ah dilini gezintiye çıkardığı adamın kuytuluğundan çekerken ofladı ve “Cevap verene kadar aramaktan vazgeçmez.. İki dakika bekle aşkım” diyerek telefonu açtı.

Sae Jun kızı kendine daha çok bastırıp telefon konuşmasının bitmesini bekleyip elleriyle o hasret kaldığı tende oyalanmaya başladı. Adamın ellerini kalçasında, bacağında hisseden Han Ah inlememek için kendini zor tutarak “E-efendim. Eun Mi… ahh ne var?” diye sordu zorlukla.

Karşıdan gelen sesle inlemesinin yerini büyük bir şaşkınlık alırken kalakaldı bir anda.

“Han Ah; sanırım Sae Jun senin hamile olduğunu biliyor” demişti Eun Mi.

BÖLÜM 39

“Han Ah sanırım Sae Jun senin hamile olduğunu biliyor” demişti Eun Mi.

“Ne dedin sen?” derken eli satırlı katilinden yavaşçaya kaçmaya çalışan gençlik filmlerindeki aptal sarışınlar gibi gittikçe daha çok köşeye sindim. Sae Jun’a katil namzeti gözüyle bakarken Murphy’le bir akrabalığı olduğunu düşündüğüm Eun Mi’yi dinliyordum. Sıfır beden beyinli arkadaşım tam zamanında arama tuşuna basarak bombayı tam olarak bu muhteşem villaya atmıştı.

“Dün gece biz şey yaparken.. yani işte Tae Bin bana çocuk yapma fikrinden bahsedince ben de kendimi tutmayarak yaşasın “Han Ah’la beraber kurslara katılırım” demiştim. Tae Bin senin hamile olup olmadığını sorunca da hemen toparladım ama merak etme. Yine de yememiş olabilir kıvırmamı” Diyen Eun Mi’yi gözlerimi kapatıp boğarken hayal ederek “Nasıl kıvırdın” diye sordum.

“Hamile olduğunu ama önemli olmadığını, yakında geçeceğini söyledim” derken öyle bir kahkaha attım ki camdan köşkümüz başımıza yıkılacak sanmıştım. Ah o kahkahanın gerçek bir sinir harbi olduğunu söylememe gerek yok sanırım.

“Ama kocam Sae Jun’a söylememiştir eminim. Yani bunu yapmamıştır değil mi Han Ah” diyen Eun Mi’ye küfür repertuarımın nadide örneklerini sunarak telefonu suratına kapattım.

Arkadan belime dolanan ellerle bir kova buzlu su tepemden dökülmüş gibi irkildim. Evet bir kocam vardı ve şu an elleri sınırlarımdan içeriye sızmak üzereydi. Üstün askeri taktiklerimle o ellerden kaçıp kaleyi içten fethetmeye çalışan dost görünümlü düşmanıma baktım.

Tanrım! Çok ama çok sinirli olmam gerekiyordu ve sadece gülümsemek geliyordu içimden. Sae Jun gibi bir adamla süper lüks bir villada yalnızdım ve lanet olası Eun Mi denen biri yüzünden şimdi ona kızmam gerekiyordu. Hayat gerçekten çok adaletsizdi.

Şimdi sakin ol ve o gülücüğü yavaşça yere bırak Han Ah! Karşındaki adam süper fit olabilir, tamam çok da yakışıklı Tanrım! Çok, az kalır. Muhteşem bir gülüşü var evet, çok da seksi. Hayır oraya bakma…. Her şeyiyle fırından yeni çıkmış sıcacık bir kruvasan gibi çıtır da olabilir ama o, buraya lütfedip gelmiş bir adam. Sırf hamile olduğumu öğrendiği için sana yaklaştı ve bu evliliği bitirmedi. Tabi ya! Çocuklar için bitirilmeyen o ikinci sınıf evliliklerin başrolünde artık sen varsın. Sen Artık DÜZEV'in bir üyesisin Han Ah.

Dünyanın Zavallı Evlilikleri Vakfı…

"Sevgilim" diyerek beni sarsıp az önce vakfın kurdele töreninden çekip çıkaran Sae Jun'a bakıp "Dokunma bana" diye bağırdım bu sırada.

“Eun Mi ne diyor, bu halin de ne?” diyerek tedirgin bakışlarla bana bakan kocamı rahatlatma isteğiyle dolup taştım. Ancak derhal kendi rahatsızlığımı hatırlayıp anında yüzüme savaş tanklarının ezip geçtiği bir arazi havası verdim. Bu nasıl bir şeydir inanın ben de bilmiyorum!

“Han Ah hemen ne olduğunu açıkla” diye buyur edip bana sinir dolu bir endişeyle baktı.

“Buraya neden getirdin beni. Yani o gün depoda yüzüme bile bakmazken sonrasında beni niye kaçırdın?” diye sordum. Gözlerimi; sömürge gören emperyalist gibi açmış ve sömürgenin altın madenine atlamaya hazır bir tacir gibi kısmıştım aynı zamanda.

“Ne yani kaçırmasa mıydım? Gitmeyi mi tercih ederdin?” diye sorup edepsizce sırıttı. Cevabını bildiği bir soru sorduğunun farkındaydı.

“Hayır tabi ki, yani şeyy… Evet gitmeyi tercih ederdim. Bu şekilde zoraki getirtmen sadece banka hesabına bir delik açtı, benim kalbime değil” diyerek ona sinirle bakarken kollarımı birleştirdim.

“Han Ah sen ne dediğinin farkında mısın?Bundan memnun olduğunu sanıyordum. Hataa Az önce kollarımda..” inliyordum evet.

“Az önce senin ne denli çıkarcı bir adam olduğunu bilmiyordum çünkü” diye bağırdığımda kocam hışımla aramızdaki mesafeyi kapattı ve kolumdan tuttuğu gibi süratle kendine yapıştırdı.

“Çıkarcı mı?” diye fısıldarken sesi otoriter ama sakindi. Alt metindeki öfkeyi rahatça okumuştum ama lanet olsun benim öfkem daha büyüktü.

“Ahh hamile olduğumu öğrenmeseydin de gelecek miydin acaba?” dedim ansızın.

Bir an kocamın pause tuşuna basmışlar gibi kaskatı kesildi. Gözleri bir sağ gözüme, bir sol gözüme gidiyordu. Evet insanın birinin gözlerinin içine bakarken aslında sadece bir gözüne baktığını biliyor muydunuz? Gereksiz bilgiler haber bültenimizi burada sonlandırıyorum tamam.

Sae Jun aynı anda boğuk ve zorlama bir sesle “Hamile mi?” diye sordu. Tanrım benden sonra dünyadaki en iyi rol yeteneğine sahip insandı.

“Hahhh ne o, şaşırmış gibisin” derken bir anda omuzlarımdan tuttu ve sessizce fısıldadı: “Sen hamile misin Han Ah?” diye sordu.

Sadece dudakları oynuyordu. Kaşları kırık bir fay hattı kadar çatık, bakışları dünyanın magmasına ev sahipliği yapar gibi ateşliydi. Tutuşu tüy gibi hafif olsa da yarattığı psikolojik baskı 40 yıl saunaya kapatılmışım gibi boğuyordu beni.

“Hamileyim evet. Senin de bildiğin üzere.. Ah eğer Tae Bin denen hödük dilini..” demiştim ki bir anda beni bıraktı ve hızla arkasını dönüp bir elini beline dayarken diğerini alnına götürdü.

“Gerçekten muhteşem bir rol yeteneğin var. En iyi şaşırmış çakmak Sicilyalı dalında oscarı alınca bana teşekkür edersin artık.” Demiştim ki tek hamlede bana döndü ve“Kes artık” diye bağırdı.

“Lanet olsun Han Ah bana hamile olduğunu ne zaman söyleyecektin?” diye gürlerken alay dolu bir gülüş attım.

“Sen zaten bildiğini bana ne zaman söyleyecektin?” diye sordum.

“Bildiğimi mi… Kahretsin Han Ah ben daha yeni öğreniyorum. Benden bunu nasıl saklarsın? Kaç aylık peki, konuşsana kaç haftalık, kaç günlük, lanet olsun kaç saatlik” diye sorarken ona inanmaz gözlerle baktım.

“Ne yani Tae Bin’den bir şey duymadın öyle mi? Ah ben de zaten Rahibe Teressayım. Dünyanın iyilik meleği.. Bana inanmadın değil mi, çünkü bu bir saçmalık. Tıpkı senin şu an yaptığın gibi. Evet ben de sana inanmıyorum. Bebeği bildiğin için de beni buraya getirip gitmeme mani oldun.. Tabi mafya babalığından gerçek babalığa geçtin değil mi?” diye kızgınlıkla sorarken O çoktan kollarımı acıtırcasına sıkmıştı.

“Sana bilmiyordum dedim… Gitmeni engellememin sebebi seni kaybetmek istememdi. Ama görüyorum ki benim sevgili karım bebeğe rağmen defolup gidecekti buradan. Söylesene Han Ah çocuğu benden saklamayı mı düşünüyordun?” diye sordu ateş saçan gözlerine yeni odunlar atarak..

“Sana inanmıyorum, beni buraya bunun için getirdin. Bebeği öğrendin ve..”

“Sana bilmiyorum dedim lanet kadın! Haklıymış gibi üste çıkmayı bırak… Çocuğumu benden nasıl gizlersin” diye sorduğunda sesi gittikçe çatallaşmış ve belirgin bir sitem dolmuştu.

Bakışlarından onun hamileliğimden haberi olmadığını çıkarıyordum ama Tae Bin’de gerçek bir mahalle karısıydı. Ağzında bakla ıslanmazdı ki. Sae Jun’a söylememesi imkansızdı değil mi? Yoksa… gerçekten! Tanrım içimden geçen bu korkunç his de ne. Ayvayı yemişim gibi hissediyorum. Ah elma mı demeliydim? Cennetten kovulan Havva kadar üzgündüm şimdi.

“Sen gerçekten yeni mi öğrendin bebeğimizi” diye sorarken itiraf ediyorum ki gayet tatlı ve acınası çıkarmıştım sesimi, çünkü adam haklıydı beyler…

***

“Han Ah sana artık ne diyeceğimi bilmiyorum… Bana bunu yaptığın için seni asla affetmeyeceğim” diyen Sae Jun karısına sırtını döndü ve az önceki içki dolabından büyükçe bir kadeh doldurdu. Lanet karısının daha demin içki içtiğini hatırlayınca da elindeki kadehi sertçe masaya vurdu.

“Bir daha içki içmeyeceksin” dediğince hala Han Ah’ın yüzüne bakmıyordu.

“Aşkım bak, ben sana söyleyecektim” diyen Han Ah yolunu şaşırmış bir sürücü gibi ansızın U dönüşü yapmıştı. Yalnız, tabelaya çarptığını da yeni fark ediyordu. Sicilya tabelasına geçmiş gibi sarsıldı kocasının bakışlarını görünce.

“Kaç Aylık?” diye sessizce sordu Sae Jun.

Bir yandan da karısının karnına bakıp kendi kendine tahmin yürütüyordu. Han Ah’ın muhteşem fiziği olduğu gibi duruyordu. Her hangi bir şişkinlik yoktu. En azından üstündeki kıyafetten durum değerlendirmesi yapamıyordu. Belki o kıyafetleri çıkarırsa.. Ah ne diyordu böyle! Kahretsin ki şu an bile karısını delice arzuluyordu.

“11 haftalık oldu” diyen Han Ah, kabında süt biten kedi gibi çıkarmıştı sesini. Suçlu olduğunun idrakine varmış ve adamın gerçekten hamile olduğunu yeni öğrendiğine ikna olmuştu.

“11 hafta boyunca benden gizledin ve daha bugün hiçbir şey olmamış gibi Amerika’ya gidecektin…” dedi adam. Ardından yanıt bekler gibi “Öyle mi?” diye sordu keskin bir sesle.

“Öyle değil… Sana söyleyecektim en baştan beri.. Hatta o gün haberi sana vermeye gelmiştim ama Sang Woo beni odasın çağırınca… neyse bu konuyu boşver.” Dedi Han Ah. Geçmişteki hatalarını öfkeli ve gücenmiş kocasına hatırlatıp adamı daha çok kızdırmak istemedi.

“Sang Woo’ya inanıp bana ihanet edince sustun ve beni böyle cezalandıracağını düşündün” diyerek karısını yanıtlayan Sae Jun az önceki kadehi tek dikişte bitirdi. Kesif bir tatla gırtlağı yanarken kaşlarını çatmayı sürdüyordu.

“Sonra biliyorsun işte bizim sorunlarımız oldu… O yüzden söyleyemedim. Ama senden çocuğunu saklamak, gizlemek istediğim yoktu. Lütfen inan bana” diyen kız üzgün gözlerle adama bakarken Sae Jun hala büyük bir sinirin eşiğindeydi.

“Artık bilemiyorum.. Ne düşüneceğimi bilemiyorum Han Ah. Bana öyle hayal kırıklıkları yaşattın ki, bunları saymayı bile bıraktım” diye devam etti.

Dağılmış görünen kocasına ansızın yaklaşan genç kadın onun kadehi tutmayan elini kavrayıp iki avucuna alırken gözleri dolu dolu konuştu: “Bana çocuk istemediğini söylemiştin.. Hatta sana konusunu açınca kızmıştın. Asla benden habersiz olmayacak demiştin. Ben korktum sadece, senin onu

istemeyeceğini düşündüm" diyen genç kadın adamdan bir işaret bekleyerek yalvaran gözlerle baktı.

"Asla istemediğimi söylemedim Han Ah. Çocuğumuzu bu tehlikeli dünyadan uzak tutmak istedim sadece. Annesini de... Annesi yani sen sürekli bana hain planlar kurdun, beni daima hiçe saydığın gibi her şeyi kendi başına halletmeye çalıştın" diyerek buz gibi sesle konuşunca genç kız artık hiçbir şeyin onu yumuşatmayacağını anladı.

Bu sırada az önce içtiği içki yüzünden midesinde hafif bir kıpırdanma yaşanırken öğürüp bu duygusal anı batırmamak için kendine hakim olmaya çalışıyordu.

Sae Jun elini sertçe çekerken kızdan uzaklaştı ve o an Han Ah artık bulantıya dayanamayacağını anlayıp ellerini içki masasını dayayıp başını aşağı eğip öğürmeye başladı. Kocası hızla arkasını dönüp iki büklüm kadına bakarken kadehini fırlattığı gibi kızın belini kavradı ve "Ne oldu?" diye sordu.

Çatık kaşlarındaki endişeyi gören Han Ah gülümsedi ve "sadece bulantı. Geçer biraz.." demişti ki yeni bir öğürmeyle sarsılınca kocasına ona sımsıkı sarıldı ve kızı banyoya doğru götürdü.

Han Ah ayaklarının yere değdiğinden şüpheliydi. Sae Jun öyle bir kavramıştı ki genç kız kendini uçuyormuş gibi hissediyordu. Tanrım! Kusmak gibi tiksindirici bir eylem bile ruhani bir ritüele dönüşmüş gibi genç kıza büyük bir zevk verdi. Ruhu bedeninden çıkıyormuş gibi hissederken de Azrail'i kollarından tutup onu bulutlara değdiriyordu. Zevkle gülümsedi ve bu gülümseyişi kocasından gizlemeyi başardı. Bulantısı küçük bir iniltiyle geçmişti bu sırada. Yine de kocası hala kendisini kucaklıyordu ve Tanrı şahit ki Han Ah bu an hiç bitmesin diye midesinin deşilmesine bile razı gelirdi.

Sae Jun kızı yere bırakıp hala belinden kavrarken lavaboya doğru eğdi. Han Ah rol icabı birkaç öğürme daha çıkarıp nihayet geçtiğini ima eder gibi rahatlamış bir nefes verdi.

"Geçti" diye fısıldarken de kocasının geniş göğsüne sırtını dayadı ve başını da geriye atıp adamın omzuna yaslayarak "Bana iyi gelen tek şey sensin" dedi.

Sae Jun aynada kıza bakarken onu hızla bıraktı. Han Ah neredeyse düşecekken de yeniden kavradı ve "Sen de beni öldüren tek şeysin" dedi.

Genç kız aynı anda onun kollarında dönüp vücudunun önüyle kocasına yaslandı bu sefer. "Ölmeye gönüllüydün az önce" diyerek adamın dudaklarına uzandı. Sae Jun kızın yere

yeterince sağlam bastığına kanaat edip “Numara yapıyordun az önce değil mi?” diye sordu.

Han Ah arzsıca dil çıkarınca kızın beklediğinin tam aksine ona sinirle baktı ve “Beni kandırmaya çalışma” diye gürleyip kızı o halde bırakarak banyodan çıktı. Çıkmadan da “Yatak odası yukarıda biraz dinlen” dedi.

“Sen de gelecek misin?” diye soran Han Ah ona muzipçe bakarken Sae Jun bu talep karşısında bir anda afalladı. Aynı anda karısına karşı önlemez bir arzuyla doldu. Karısının vücudunu süzerken “Geleceğim” demek için can atsa da demedi ve “İşlerim var” diyerek banyodan tamamen çıktı.

Han Ah yüzünü yıkayıp rahatladıktan sonra evin içinde kocasını bulamadı. Geniş camlardan dışarıyı bakmak için salonun sonuna yürüdü. Bu sırada onu gördü. Kocası balkonda öylece oturup okyanusu seyrediyordu. Kırılmıştı çok belliydi. Han Ah da üzgün ve pişmandı ama aralarının düzelmesi gerektiğini bilecek kadar da aklı başındaydı. Yine de bir süre adamın gözüne görünmemek en iyisiydi. Bakışlarını ondan çekip mutfağa yönelttiğinde mutfak penceresinden gözüne ansızın hareketli bir ışık vurdu. Yavaş adımlarla oraya gidip gördüğü şeyle keyifle gülümsedi. Güneş yüzme havuzuna vuruyor ve parlak ışıltılar evin muhtelif yerlerine yayılıyordu. Genç kız mutfak kapısından çıkıp birkaç adım ötedeki havuzun yanında durdu.

Ardından içinden taşan o muhteşem dürtüyle hızla bluzunu ve pantolonu çıkardı. Siyah bir takım olan Sutyeni ve alt çamaşırıyla kalmıştı. Mayo ve bikini derdiyle uğramayacak kadar fazlaca tahrik edilmişti havuzun cazibesiyle. Zaman kaybetmeden de suya atladı. Muhteşem bir his tüm vücudunu sararken, tenine değen ılık suyla gerçek bir arınmışlık hissetti. Yüzünü daldırıp saçlarını ıslatırken de suyun acı tadı önce burnunu sonra genzini yakınca ansızın çırpınmaya başladı. Lanet olsun havuz çok fazla klorluydu ve henüz temizlenme işlemi bitmemişti. Yuttuğu suyun midesine ulaşmasının akabinde hızla yoğun bir kusma isteği duydu ve merdiveni ayırt edemeden keskin bir acı karnına saplandı. Havuzun içinde midesiyle derin bir savaş verirken zar zor yüzüp merdivene yetişmeyi denedi ama kusma dürtüsüyle ağzı her açıldığı acı suyu yutmaya da devam etti.

Yönleri karıştırıp yüzmeye çalıştığı sırada havuzda şiddetli bir hareket oldu. Han Ah gözleriyle ne olduğunu göremiyordu ama çıplak beline değen elleri hissedince Sae Jun'un yetiştiğini anladı. Adam tek eliyle kızı kavradığı gibi süratle sudan çıkardı. Han Ah'ı taş zemine uzatıp öksüren karısını ters çevirip suyu çıkarmasını sağladı.

Genç adam balkonda oturup bebeğinin heyecanını atlatmaya çalışırken su sesi duymuştu. Başına buyruk karısının havuza atladığını anlaması ise yalnızca birkaç saniyesini almıştı. Buraya gelmeden önce villanın tüm bakımları yapılmıştı ama havuz için bir günlük girilmeme uyarısı verilmişti. Ancak Han Ah'ın bunları bilmeden suya atladığını anlayan genç adam lanet karısı kendini öldürmeden yetişmek için adeta uçarcasına koşmuştu.

Han Ah boğazındaki yanmanın etkisiyle yüzünü buruştururken nihayet kendine geldi. Kocasının elleri hala belindeydi ve ne zaman onun kucağında olduğunu bilmiyordu.

“İyi misin Han Ah. Tanrım o havuza ne diye atladın” diyen adam kızın başını tutup kendi ıslak gövdesine yasladı ve elleriyle onu sımsıcak sararken Han Ah da kollarını adama doladı.

“İyiyim.. Ben temiz olduğunu sanmıştım” dedi sessizce.

“Birkaç saat sonra tamamen temizlenecekti” diyen adam neyse ki ilacın etkisinin kızı çok sarmadığını anlayıp derin bir nefes verdi. Yine de Han Ah’a kızacaktı.

Çatık kaşlarının perdelediği gözlerini Han Ah’a dikip “Bir daha benden izinsiz adım atma anladın mı?” diye sorduğunda Han Ah söz dinler şekilde başını salladı. Adam bu inatçı keçinin uysal bir koyun gibi baş sallamasına gülümsedi ve kızın alnına sıcak bir öpücük koyarken onu kendine daha çok bastırdı.

“Senden sakladığım için özür dilerim.. Bebeğimizi.. Ama eğer istediğini bilseydim” diye genç kızın sözlerini ansızın bir öpücükle kesti Sae Jun.

“Sana ait ne varsa seviyorum ben… Daha önce bir bebek, bir çocuk hakkında hiç düşünmemiştim ki.. Şimdi kalkmış bana bizim çocuğumuz olacak diyorsun. Sert bir kaya bile ufacık bir rüzgarla savrulabilir aşkım..“ diyen adamın sözlerine Han Ah da öpücükle son verdi.

“Yani hamile kaldığım için bana kızgın değilsin değil mi?” diye sordu…

“Eh bu eyleminde müttefikin olarak ben de pay sahibi olduğum için sana kızamam” diyen adam karısına çapkın bir bakış attı.

Sonrasında kızın ıslak saçlarını yüzünden çekti ve elleriyle hafif dokunuşlar yaparak kızın yüzünü okşadı. Bakışmaları belki bir ömür kadar uzun sürmüştü. Han Ah kocasının kararlı gözlerine bakarken onu ne kadar özlediğinin ayrımına yeni varmış gibi adama sertçe sokuldu. Sae Jun kızın bedeninin kendisine kapanmasını zevkle hissederken o da karısını da alıp kalbinin en derinen gömmek ister gibi daha bir sardı.

Ardından “Seni çok özledim sevgilim” diyerek kızı yavaşça sert zemine yatırdı ve kendisi de yanına uzanıp büyük bir aşkla öpmeye başladı. Kızın sırılsıklam olmuş sutyenin altındaki göğüsleri hızla inip kalkarken genç adamın da eli kızın kulağına, oradan boynuna doğru gitti.

Dudakları önce, yakıcı bir özlemin etkisinde sarsıcı bir vuslatla geçti birbirine ama çok geçmeden bu şefkat dokunuşunun yerini büyük bir tutku dehlizi aldı. Han Ah ellerini adamın boynuna dolayıp onu kendine çekmeye devam ederken Sae Jun da kızı kaldırıp tek kolunun üzerine yatırdı. Ardından diğer eliyle onun yanağını, şakağını okşarken dudaklarının basıncını arttırdı. Dilleri bu tatlı ritme uyup birbirine dolandığında Han Ah nefessiz kalmışçasına inledi ve elleriyle kocasının sert gövdesini okşamaya başladı.

Sae Jun kızı tuttuğu gibi kucağına aldı ve eve doğru taşırken "Biraz özlem giderelim" deyip sırıttı. Evin içine girdiklerinde geniş merdivenlerden çıkıp büyük ve yüksek tavanlı yatak odasına geldiklerinde genç kız şaşkınla odaya göz gezdirdi. Burası muhteşem bir odaydı ve yine geniş camları okyanus manzaralıydı. Kocasına sıkıca dolanmış halde odanın tümünü görmek ister gibi adamın kollarında dönerken Sae Jun sevecen bir sesle konuştu.

"Meraklı çocuklar gibi bakınmayı bırak. Şu an sadece bana bakmanı istiyorum" dedi ve kızı yatağa hafifçe bırakırken yeniden onun yanına uzandı. "Ömrüm boyunca sana bakacağım" diyen Han Ah uzaktan bir öpücük gönderirken Sae Jun uzakları yakın kıldı ve kızın ağzına kendi dudaklarını daldırdı.

Ardından yılların özlemini çıkarır gibi sahip oldu karısına. Skorları bile saymayı bırakıp kendi ateşlerini birbirilerinin ateşlerine bırakırken Han Ah adamın göğsünde hafif bir uykuya dalmıştı. Sae Jun da kızın saçlarını okşarken kendisini bu denli zorlayan bir kadını nasıl bu kadar dehşetli bir aşkla sevdiğini düşünüyordu.

Onun her şeyinin, kalbinin, bedeninin, o baştan çıkaran kıvrımlarının, her bir saç telinin, hatta öfkesinin, kızgınlığının, inatçılığının bile tapusunun kendisinde olmasını istiyordu. Onu alıp sırça köşklere, elmastan fanuslara kapatmak ve onu sonsuza kadar bir tek kendisi seyretmek istiyordu. Tanrı şahit ki bu aşk yüzünden kalbinin patlayacağını düşünüyordu.

“Sence bebeğimiz kimse benzeyecek” diyen Han Ah’ın sözleriyle düşüncelerinden arındı. Kızın alnına aşk dolu bir öpücük bırakırken de cevap verdi genç adam.

“Kızımız tıpkı annesine benzeyecek. Düşünsene evin içinde senin gibi bir baş belası daha gezecek. Kesinlikle muhteşem olacak” dedi ve ardından muzipçe rol yaparak “Tanrım! Bu bir felaket” deyip gülümsedi.

Han Ah ona sert bir dirsek geçirirken “Bence erkek olacak” diyerek elini fark etmeksizin adamın sert karın kaslarına götürdü.

“Nerden biliyorsun” diye soran Sae Jun kızın elini tuttu. Ardında ağzına götürdü ve sıcak bir şekilde öptü.

“Çünkü hissediyorum. Kızımız evimize daha sonra gelecek… Önce babasının kopyası Junior Çakma Sicilyalı annesine hayatı dar edecek” dedi Han Ah ve küçük bir kahkaha attı.

“Belki de ikisi aynı anda gelir ha ne dersin?. Ah Tanrım! İşte bu gerçek bir afet olur” diyen Sae Jun kızın çenesini kavrayıp dudaklarına sert bir öpücük daha bırakırken gülümsüyordu.

Han Ah da adamın öpücüğüne karşılık verip sırıtırken sessizce fısıldadı: “Bu afet değil resmen kıyamet olur” diyerek adamın kollarında döndü ve yüzünü ona iyice çevirip dudaklarına yöneldi.

~~~~ SEZON FİNALİ ~~~~

“Kovuldun, kovuldun ve sen de kovuldun” diyerek kimsenin yüzüne bakmayıp kalemi kırıyordum. Zeka olarak sıfırın altında eksilerde seyreden bir ekiple çalışmak dünyanın en saftirik
~~~~

girişimcisinin bile yapmayacağı bir şeydi. Hayır kurumu değildim ve Darülkapasitesiz derneğinin başkanı olduğumu da hiç sanmıyordum.

Başımı dosyaya eğip reklam giderlerini incelerken dışarıdan başarılı bir iş kadını gibi göründüğümü düşünebilirsiniz ama tek yaptığım şişen karnım ve tavana vuran sinirsel faaliyetlerimi düzene sokmaktı. Hamilelik yüzünden Etna yanardağını yutmuşum gibi sürekli fokurdayan bir volkan taşıyordum içimde. Ah reklam gelirlerinden ne anladığımı sakın sormayın! Şirket şu an batıyor olsa, bir kaplumbağanın gen haritasını çözdüğüm kadar anlardım bu işten. Ancak sinirimi bir şekilde boşaltmazsam Eun Mi'nin kafasında bir delik açacağım da garantiydi.

Yeniden kriptoloji uzmanı gibi baktığım grafiklere dalarken odanın kapısı açıldı ve başımı kaldırmadan "Sen de Kovuldun" diye bağırdım.

"Ben de mi?" diyen o ses önce kulaklarıma sonra kalbime dolunca hareket etmeyi unutan kafamı nihayet kaldırıp karşımdaki muhteşem manzaraya daldım.

Sae Jun kapıyı kapatmış ve geniş sırtını kapıya dayayıp kollarını göğsünde birleştirmişti. Üzerinde koyu gri bir takım elbise ve siyah bir gömlekle, yüzünde baş döndürücü bir tebessüm, gözlerinde inanılmaz çekici bir ifade vardı. Hormonlarımın

kocama dizdiği methiyeleri savuşturmayı deneyip gülümserken o da bana yaklaşmıştı.

“Niye bu kadar kızgınsın?” diye sordu sakince. Hey Bir dakika! Rolleri tamamen değiştirmiştik. Genelde o sinirli olur ve ben yatıştırırdım ama son birkaç aydır kocam yüksek doz morfin gibi sürekli beni sakinleştirmekle meşguldü. Ah Sae Junsilin uyuşturucusuna müptela olan zavallı benliğimle yerimden kalkıp ona sarıldım.

“Herkes çok aptal burada” diyerek dudak büzerken karnımdaki şeyden daha çok çocuklaştığımı fark ettim. Evet şımartılmak istiyordum.

Sae Jun beni kollarıyla sarıp sıkıca kendine bastırırken “Şu şeylerden hiçbir şey anlamıyorsun değil mi?” diye sordu gülerek. Başımı kaldırıp gözlerine baktım ve sessizce “Şşştt çaktırma” dedim ve dudaklarına uzandım. Öpüşmemiz yine tam zirvede seyrederken bir münasebetsiz tarafından bölünmüştü. Kapım hararetle çalınırken şekere yapışmış karınca gibi kocamdan ayrılmamak için büyük bir çaba sarf ediyordum ama o beni kendinden nazikçe ayırdı.

Bana sevecenlikle bakarken hızla kapıya yöneldi ve hışımla açtı. Tanrım! Gömleğimin düğmeleri ne zaman açılmıştı. Elimle beceriksizce düğmelerimi kapatırken zavallı Byung karşısında duvar gibi dikilen Sae Jun’u görünce bir kaç adım geriledi.

“Ne var?” diye soran kocam Byung’un dilinin bağını çözmüş gibi adamı köşeye sinmeye zorlamıştı.

“E-efendim Bayan Han Ah benden şirketin son 50 yıllık reklam gelirlerini istemişti de” diyerek alnındaki terleri silen genç adamın elinden kalınca klasörü çekip aldı Sae Jun.

“Tamam gidebilirsin” derken de kapıyı suratına çarparak ardında da kilitledi.

“Sevgilim şu adamı öldüreceksin yakında” diyerek bana döndü. Ah ben mi sen mi?

“Şirketin 50 yıllık reklam gelirlerini ne diye istedin? Hem şirket 50 yıl önce var mıydı Tanrı aşkına” diye sorarken Byung’un el emeği göz nuru kalın klasörü bir daha yüzüne bakılmamak üzere masaya bıraktı.

“Ah bunu ben mi istemişim? Ha bu arada sen ne sandın bizim şirketi. Dedemin küçük bir imalathanesi varmış 50 yıl önce” diyerek Sae Jun’a köklü finansal geçmişimizden bahsederken o beni tekrar masaya dayayıp belime sarıldı. Ardından dünya üzerinde yaşamını devam ettiren bir gezegene dönen Hanahüs

isimli devasa toparlağı –yani beni– kucağına alıp masaya oturttu. Ah zavallı kocacım sanırım o çıt sesi senin o güçlü belinden geldi. Eh kolay değildi aynı anda üç kişiyi kaldırmak.

Tanrım! Yoksa size ikiz beklediğimizi söylemedim mi? Evet evet kıyamet alametleri bizim için başlamıştı. Doktora gidip karnımda yeşeren iki adet atom bombasını öğrenince ikimiz de çok şaşırmıştık. Şoku atlatmamız neredeyse bir ayı bulmuştu ve Jun Ah ile Han Sae isimli bir erkek ve bir kızdan oluşan ikizlerimizi dünyaya hazırlamanın derdine düşmüştük. Ah yoksa dünyayı onlara hazırlamayı mı demeliydim?

Yine de baba mesleğinden dolayı masum yavrularıma kurşun geçirmez zıbınlar, devasa çelikten bebek arabaları, tam otomatik biberonlar almak için mağaza araştırmaya bile başlamıştım. Sae Jun içimi rahatlatıp artık mafyasal faaliyetlerde jübile yaptığını söylemiş olsa bile bebeklerimin hayatını bir 60 yıl garanti altına almak istemem normal olmalı.

“8. Ay bitmek üzere ve sen hala çalışıyorsun” diyen kocam yüzümü ellerinin arasına aldı. Eskiden ince ve zayıf yüzüm adamın devasa ellerine kolaylıkla sığıp içinde kaybolurken şimdi O eller bir basketbol topunu tutuyormuş gibi görünüyordu. Beni alıp potadan geçirmesini istesem de onun bu kilolarımı fark etmemesi için ellerini nazikçe çözdüm. Çözerken iki avucunun içini de öptüm ve

“evde kalırsam Eun Mi’nin canına okurum. Hem Tae Bin ne diye gitti ki Güney Afrika’ya. Başıma lanet olası hamile bir kadını bıraktı” diyerek kocama sokuldum.

“İkiniz de hamilesiniz işte… Kadın dayanışması olurdu” diyerek bana gülümsedi Sae Jun.

“Olsa olsa survivor çekişmesi olur bizimki. 8 aylık hamile Han Ah ve 2 aylık hamile Eun Mi’nin kıyasıya kapışması” diyerek lafa girdim.

“Tanrı aşkına Eun Mi ile neyi paylaşmıyorsunuz?” diye soran kocam bana kaşlarını çatarak baktı.

“Ah ne olur aşkım bana Eun Mi deme. O tam bir kaçık. Geçen gün ne dediğini bir duysan… Karnı şişmesin diye rejime başlayacakmış. Ona karnında büyüyenin yağları ve göbeği olmayacağını bebeği olacağını söyledikten sonra bana ne dedi biliyor musun?” diyerek kocamın merak öğesini arttırmayı denedin.

“Ne dedi?” diye sorarken bakışları dudaklarıma kayıyordu. Ah hormonlarım yine azma göstergesinde level atlarken vereceğim cevaba odaklanamıyordum!

“Bana bebeğini şimdiden diyete alıştırmayı düşündüğünü söyledi. Onu obeziteden anne karnındayken koruyacakmış. Tanrım! O çocuk doğar doğmaz onu Eun Mi’den alıp UNICEF’e bağışlayacağım” Diyerek kızgın kızgın baktım.

Neyse ki Eun Mi’nin sosyetik annesi dünya turundan vazgeçip kızının yanına gelmişti de benim iki evladımı öksüz, kocamı da dul bırakmamı engellemişti. Eun Mi katili olmayı aş erdiğim bir gerçekse de buna kalkışamayacak kadar çok seviyordum kocamı.

“Neyse aşkım sana stres yasak. Hem Artık eve gitme zamanı. İtiraz istemiyorum” diyerek otoriter sesiyle konuşan Sae Jun tam ayrılacaktı ki onun koluna yapışıp kendime çektim ve kollarımı boynuna doladım.

“Çok mu çirkinim” diyerek dudak büzerken o da bana şuh bir bakışla baktı.

“Her zamanki gibi mükemmelsin…” derken ne kadar seksi bir yalancı olduğunu düşünüyordum.

“Ahh sen de mükemmel bir yalancısın. Bana Ramazan Davuluna döndüğümü söylemekten korkmana gerek yok. Gerçeklere hazırım.” Diyerek dil çıkardım.

Hemen uzandı ve dilimi ağzıyla tutmaya çalışırken dudakları yeniden benim dudakların üstüne kapandı. Sert bir öpücükle mühürlediği sözlerimi unutturan temasıyla ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim. Tanrım! Zaten ayaklarım yere değmiyordu ki. Saç diplerime kadar tüm bedenimi titreten öpücüğünü dudaklarımın üzerinden çekerken sessizce fısıldadı: “Leblebi yutmuş solucana benzediğini söylersem bana çok kızar mısın?” diye sırıtırken yeniden öptü.

“Ah basketbola topuna benzetilmektense solucan olmak daha iyi galiba” diye karşılık verdiğim sırada onun da elleri aşağılara kaydı ve tatlı okşayışlara başladı. İkizler yüzünden uzun zamandır bana dokunmamış olsa bile tek bakışı, tek öpücüğüyle istenen etkiyi zaten yaratıyordu ve onun üzerimdeki tılsımına hayret ediyordum. Merlin’de bile böylesine güçlü bir büyü bulunmazdı. Onun kadını olmaktan gurur duyuyordum.

Eğer durmazsa kendini kontrol etmekte zorlanacağını söyleyip beni masadan indirirken “Seni seviyorum Ex Çakma Sicilyalım” dedim ve gülümsedim.

“Seni seviyorum Yamuk Prensesim” diye yanıtladı ve koluyla belimi sarıp çıkışa yöneltti.

Ah onun Sicilyalı olan kütüğü Seul'e alınmıştı ama benim yamukluğum hala düzeltilmemişti. Tanrım! Ben Yamuk Prensesken güzeldim ama!

*****

Han Ah'ın hamileliği olağan seyrinde devam ederken Sae Jun kırmalı, vurmalı ve insanlar üzerinde tecrübe edilen mafyalık sporunu da bırakmıştı.

Çevresindeki kötü adamların çoğunu bertaraf edip yaşamını nispeten güvenilir hale getirmişti. Eskiden tek kişilik olan dünyası hızlı bir şekilde bir kadınla alt üst olurken şimdi davetsiz iki misafir tarafından da tatlı işgale uğramıştı. Onların sağlığı ve güvenliği için gerekirse Ay'a bile gidecek gücü kendinde buluyordu.

Han Ah'la hayatında başlayan bu değişim için her gece şükrederken karısını kolları arasında uyutuyor ve o uyuduktan sonra eğilip şişkin karnını iki kez öpüyordu. İkiz fikrine alışması hiç de kolay olmamış olsa bile başına gelecek kıyameti çekmeye çoktan gönüllüydü.

Bu düşünceler içinde sesli sesli soluk alıp veren uyuyan karısına baktı ve gülümsedi. İlk günkü ve sonraki günlerde olan

çatışmaları aklına gelince daha bir gülümsedi. Onu bu dünyada alt eden tek şey bu ufak tefek kadındı. Başına ne çoraplar örmemişti ki! Tanrı şahit ki o günlerde Sae Jun tüm bu felaketlere sonradan şükredeceğini bilseydi kendi elleriyle kendini tımarhaneye kapatırdı. Bu kadın onda sağlam sinir bırakmamıştı Ve bu adam bu yürüyen afete tapılası derecede aşıktı.

Han Ah da sabah uyanıp kocasını yatakta görünce çok şaşırmıştı.

"İşe gitmiyor musun aşkım?" diyerek kocasının hafif uzamış sakallarının olduğu tıraşsız yüzünü öptü.

"Birkaç saat sonra bir iş için Jeju Adasına gideceğim. Akşama dönmüş olurum. İdare edebilirsin değil mi sevgilim?" diyerek karısını yanıtlayan Sae Jun kızı kendine çekip göğsüne yasladı.

"Tabi aşkım. Zaten ben de alışverişe çıkacaktım. Wee Na'nın da işi yoksa yeni hamile kreasyonlarını talan etmeyi düşünüyorum" diyerek adama daha çok sokuldu Han Ah.

"Bunun tehlikeli olmadığından emin misin?" diye soran Sae Jun endişeyle kaşlarını çattı.

“Ah hayır! Yürüyüş iyi geliyor. Hem sadece birkaç saat sürecek” diyerek adamın endişesini yatıştırmayı denedi genç kadın.

“Peki. Ama yine de Joo Won’u arayıp sizi bırakmasını isteyeceğim” diyen genç adam kendisi adada olacağından kadınların AVM’ye gitmesi için Wee Na’nın kocasını aramayı önerdi.

“Adamın işi gücü vardır. Taksiyle giderim ben” diyerek kocasını yanıtladı Han Ah. Sae Jun ikna olmasa da Wee Na’nın Han Ah’a göz kulak olacağını bildiğinden alış veriş işine ses çıkarmadı.

Kahvaltıdan sonra Sae Jun evden çıkarken Wee Na işi şansa bırakmayıp kendi arabasıyla Han Ah’ın evine gelmişti. Beraber şehir merkezine giderken Han Ah yalnız gelen Wee Na’ya kızı olan adaşını sormuştu.

“Halasına bıraktım. Shin’le oynamayı çok seviyor” diyerek yanıtladı onu Wee Na.

“Ah evet Shin çok tatlı bir erkek. Benim de ikizlerime ağabeylik yapacak.” Diyen Han Ah, hem akrabası hem yakın arkadaşı olan bu kadına sımsıcak gülümsedi.

Kore'nin devasa AVM'lerinden birine geçerlerken Wee Na bu hamile kadını çok fazla yormadan daha önce kendisinin bol bol tecrübe ettiği en bilindik hamilelik markalarına götürdü. Bir ay sonra doğacak bebeklere yeni bir gardırop alınmasını şart koşacak kadar çok alışveriş yapmışlardı.

"Han Ah benim de sana bir haberim var" diyen Wee Na yemek yemek için oturdukları Kafeteryada Han Ah'ı iyice meraklandırmayı umdu.

"Hamilesin" diyen Han Ah kadının sürprizini açıklarken Wee Na'nın şaşkınlığa uğramasına neden olmuştu. Genç kadın ona inanmaz gözlerle "Ama nereden biliyorsun. Joo Won'a bile söylemedim" diyerek Han Ah'a dudak büzdü genç kadın.

"Tanrım! Wee Na herkes kedi gibi yavrulamaya başladı. Tanıdığım bütün kadınlar hamile. Senin de hamile olduğun belli çünkü gözünü bebek kıyafetlerinden alamadın. Seni tanıyorum tatlım" diyen Han Ah, Wee Na'ya sarılıp onu tebrik etti.

"Sanırım haklısın. Ma Ri var ya, hani sizi tanıştırmıştım yan komşum; o da 3. Çocuğuna hamile. Üstelik onun kayınbiraderinin eşi olan Nami de ilk çocuğunu doğurmak üzere. Ah onunla da tanışmalısın hayatım çok tatlı bir genç kız.

Ayrıca Eun Mi'nin de hamile olduğunu söylemiştin. E sen ve ben de hamileyiz. Tanrım! Dünya bu kadar felakete hazır mı sence?" diyen Wee Na tüm yakın arkadaşlarının hamile olduğunu o an fark etmiş gibi şaşırdı.

"O zaman bugünü Dünya Hamile Ajummalar günü ilan ediyorum... 15 Eylül Dünya Hamile Ajummalar günümüz kutlu olsun" diyerek elindeki portakal suyunu Wee Na'nınkiyle tokuşturdu Han Ah.

Ardından iki kadın gülerek sezonun hamile modasını değerlendiren uzun bir konuşmadan sonra AVM'den çıktılar. Han Ah ara ara bastıran sancılarını önemsemediği gibi bundan Wee Na'ya da bahsetmedi.

Wee Na'nın arabasıyla şehirde yol alırken Han Ah birdenbire aniden heyecanlandı. Hemen önlerinde kocasının arabası vardı.

"Wee Na bu Sae Jun. Ama Onun ne işi var Seul'de. Sabah adaya gitmek için evden çıktı" diyen genç kadın kocasının arabasının simsiyah arka camlarına gözünü dikti.

"Bunun Sae Jun'un arabası olduğundan emin misin hayatım" diye soran Wee Na'ya hızlıca başını salladı genç kadın.

“Kumam olan şu Bentley’i nerede görsem tanırım. Takip et şunu Wee Na” diyen Han Ah heyecanla öne atıldı. Yeni bir sancı da gelip kasıklarına yerleşmişti.

Wee Na birkaç itiraz cümlesi kursa da bu inatçı kadını ikna edemedi ve şimdi aksiyon filmi çevirir gibi Sae Jun’u takip etmeye başladılar.

Sae Jun’un arabası şehir dışından çıkıp anayola girdi. Merkezden hayli uzakta gidiyorlardı ve iki genç kadını inanılmaz bir adrenalin kaplamıştı. Neredeyse 1 saatten fazla yol gitmişlerken Han Ah’ın sancıları ise sıklaşmıştı ve genç kadın bunları bile önemsemeyerek kocasının nereye gittiğini düşünüyordu.

Araç şehirler arası yolda yavaşladı ve birkaç yüz metre daha gittikten sonra durdu. Burası bir petrol istasyonuydu. Ancak devasa bir yapı istasyonun arkasından uzanırken Sae Jun araçtan hışımla indi ve elemanlardan biri aracı park ederken o da büyük binaya girdi.

“Yürü Wee Na gidiyoruz. Bakalım kocam ne işler çeviriyor” diyen Han Ah arkadaşını ikna edip araçtan indi. Yüzünde sinirli bir ifade vardı ve hamilelikten beri askıya aldığı mantıkları düşünceleri onu yine terk etmişti.

“Han Ah bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum bitanem. Akşam kocan gelince ona sorarsın ha.. Hadi gidelim” diyen Wee Na hamilelik yüzünden aniden sinirlenen Han Ah’ın kendisine kızgın gözlerle baktığını görüp pes etti.

İki kadın birkaç görevlinin şaşkın bakışları altında binaya girdiler. Girişte kimse yoktu ve açık kapıları takip ederlerken nihayet takım elbiseli bir adam gördüler.

*****

Bu sırada;

Sae Jun ise çok önceden beri tanıdığı ve kendisine yardımları dokunan bir büyüğünün ricası üzerine toplantıya katılmıştı. Ona sadece birkaç kişi hakkında fikrini soracağını söyleyen medya patronu Lee Song Min isimli bu nüfuzlu adam Sae Jun’un düşüncelerine çok önem verirken bir nevi danışman gibi bu genç adamı çağırmıştı. Sae Jun da Jeju’ya gidemediği için toplantıya katılmakta sakınca görmedi ve sadece birkaç dakika için salona girdi.

Genç adam toplantı salonuna girerken kalabalıktan biri telefonuna yöneldi mesajla “Sae Jun burada işini bitirelim mi?” diye sordu karşısındaki patronuna. Gelen cevap “Daha değil” oldu. Adam Sae Jun’u nefretle süzerken yeni bir mesaj telefonuna düştü. “Sang Woo’nun işini bitirdiniz mi?”Adam patronunu “Bugün hapishaneye haber uçurdum Efendim. Sang Woo asla konuşamayacak” diye yanıtladı ve Sae Jun’a yeniden baktı.

******

Toplantıda gizli planlar dönerken binadan içeriye giren kızlar merakla etrafı gözlüyordu. “Kim Sae Jun nereye gitti?” diyerek adeta bağırırcasına soran Han Ah karşısındaki görevlinin şaşkın bakışlarını üstüne çekti. Zavallı adam eliyle bir odayı gösterince Han Ah artık büyük bir öfke patlaması yaşıyordu. Hani bu işleri bırakmıştı kocası? Onun yine karanlık adamlarla kuytularda toplantılar yaptığını anlayıp sinirden köpürüyordu.

Wee Na ise kızın elini tutup ona destek olurken Han Ah yavaş adımlarla toplantı salonuna doğru yürüyordu. Ardından hışımla kapıyı ittiği gibi 50 kadar adamın arasında buldu kendini.

Büyük bir şirketin yönetim kurulu toplantısını andıran kalabalığı görünce iki kadın da ansızın ürktüler. Lanet olsun! Siyahlı adamlar bekliyorlardı ama Dünya Mafyalar Birliğinin toplantısına dalmış gibiydiler.

Han Ah hızlıca içeriye göz gezdirirken onunla bakışları buluştu. Aslında bakışlardan önce geriye düşen koltuk sesini duyup gözlerini oraya çevirmişti.

Sae Jun öyle bir ayağa fırlamıştı ki ardından koltuğu süratle yere yuvarlanmıştı.

Genç adam bir dolu meraklı adamın içinde karısına öfkeyle yürürken kolunu kavradığı gibi "Burada ne işin var?" diye sordu dişlerinin arasından.

Wee Na hemen araya girip Han Ah'ın kolunu kocasının güçlü elinden çekmeye çalıştı.

"Asıl senin ne işin var ha? Hani şu mafya dünyasıyla köprüleri atmıştın? Ne o maziyi mi özledin?" diye soran genç kadın kocasına bağırmıştı.

"Lanet olsun Han Ah. Beni mi takip ettin? Sen bunu nasıl yaparsın?" diye gürleyen Sae Jun'a iki kadın da cevap verecekken Han Ah'ın çığlığı tüm salonu inletti.

“Ahhhhhh! Suyum, suyum geldi” diye çığlık atan genç kadın kocasının eline tırnaklarını geçirirken Sae Jun hemen uzandı ve karısını kucağına aldı.

“Gidelim, hemen gidelim” diye gürleyen Sae Jun kapıdan geçecekken Wee Na adama engel olup “Çok geç, 2 saate yakın yol sürüyor. Olmaz” dedi.

“Ne yapacağız lanet olsun. Han Ah sen niye beni hiç dinlemezsin” diyerek panikle konuştu Sae Jun.

“Ben doktorum, doğumu gerçekleştirebilirim” diyen bir adam hızla Sae Jun’un yanına geldi.

“Doktor mu? Ah hayır…” diye inleyen Han Ah çığlıklarını arttırmıştı bu sırada.

“Bakın Bay Sae Jun bu işe atılmadan evvel kadın doğum uzmanıydım. Bunu kimse bilmez..” diyerek fısıltıyla konuştu gelen adam.

“Ona inanmıyorum. Kadın Doğum Uzmanıymış… Sen anca Adam Ölüm uzmanı olursun be” diyerek nefes nefese cevap verdi Han Ah.

“Tanrı aşkına sus be kadın” diyerek Han Ah’a kızan Sae Jun özel bir hastane işlettiğini bildiği adama şüpheyle baktı. Wee Na da derhal atılıp geçmiş tecrübelerine dayanarak adama doğumla ilgili birkaç soru sorup onu teste tabi tutarken “O gerçekten doktor olmalı. Başka şansımız yok” diyerek Sae Jun’a baktı.

“Wee Na hayır… Çocuklarımı bir katilin doğurtmasına izin verememem” diyerek ağlamaya başlayan Han Ah’ın dudaklarından öpen Sae Jun “güven bana aşkım” diyerek onu kapıdan çıkarıp oturma grubu olan bir odaya taşıdı.

50’lerinin başında olan kısa boylu, yüzünden şefkat akan adamı gören Han Ah nedense ansızın ikna olurken yaşlı adamın elini sıkıca tuttu ve “Bitir işimi” dedi.

Adama gülerek hızla başını sallarken Wee Na da yardımcı olmak için hemen kızın yanına oturdu. Ardından karısı için delicesine endişelenen adama bakarken “İstersen sen dışarıda bekle Sae Jun” dedi.

Sae Jun Wee Na'ya kızgınlıkla baktı. Sanki ağır bir hakarete uğramış gibiydi. "Karımın yanında kalacağım" diyerek son noktayı koydu.

"O biraz acı çekecek. Buna hazır mısın?" diye soran Wee Na da adama kızdı. Esip gürlemek şu an hiç işe yaramazdı doğrusu.

"Eğer karımın canını yakarsan bu odadan sağ çıkamazsın" diyerek doktor olduğunu iddia eden Bay Kang'a baktı Sae Jun.

"Ahhh! Şu tehditlerine bir son ver artık" diyerek konuşan Han Ah kocasının eline yapıştı ve "Bir yere gitmeyeceksin" diye emir verdi.

"Asla!" diyerek öfkeyle konuşan Sae Jun doktora baktı ve ona sessiz bir tehdit göndermeyi ihmal etmedi. Zavallı adam soğukkanlı olsa da Sae Jun'un bakışından korkup hemen işe koyuldu.

Han Ah'ın ıkınmaları ve üstün bir çaba neticesinde ilk doğum gerçekleşmişti.

“Bu bir erkek diyen” Bay Kang sevinçle Han Ah’a baktı. “Çok, çok güzel bir erkek” diyerek yaptığı işten gururlanıp bebeği Wee Na’ya uzatırken Han Ah tiz bir çığlık attı.

“Tanrım kızımı içeride unuttun” diye gürledi ardından genç kız.

Adam şoke olmuş halde bakarken Sae Jun çatık kaşlarıyla bağırdı. “İkizler” dedi ve doktora yeni bir cehennem azabı daha yaşatan bir bakış attı.

Zavallı adam bildiği tüm duaları içinden sayarken yeniden işe girişti ve yaklaşık 10 dakika sonra Han Sae dünyaya geldi.

Han Ah derin bir nefes verip başını koltuğa yaslarken herkes ağlıyordu. Wee Na hıçkırıklarını tutamayıp doktorun elindeki minik varlığa bakarken gözü Sae Jun’a kaydı. Adam şoke olmuş halde hala karısının elini tutuyor ve gülümsüyordu. Dolu dolu olmuş gözleri Wee Na’nın dikkatinden kaçmadı ve genç kadın bu deli çifte büyük bir sevgiyle baktı.

Sae Jun kendine nihayet geldiğinde hemen karısının üstüne eğildi ve Han Ah’ın terden sırılsıklam olmuş alnına derin bir öpücük bıraktı. Han Ah da gözlerini açtı ve kocasına aşkla bakarken “Başardım mı?” diye sordu fısıltıyla.

“Başardın aşkım..” diyecek gücü bile bulamayan Sae Jun sadece başını salladı ve karısının dudaklarına sıcak bir öpücük bıraktı.

Ardından ikiz bebeklerine bakarken fonda bir ambulans sesi yankılandı. Bu duygusal anı bozan Doktor öksürüğüyle orada olduğunu belli edip işinin övülmesini bekledi.

Sae Jun adama dönüp elini sıktı ve “Kimse kadın doktoru olduğunuzu bilmeyecek” dedi. Neticede adam iş hayatına atılınca bunu herkesten saklamıştı ve şimdi sırrı kendileri yüzünden ifşa olmuştu.

“İçeride bir ordu dolusu adam var ve herkes benim kadın doğum uzmanı olduğumu duydu” diyen Doktor Kang yine de buna önem vermedi.

“Kimse bilmeyecek” diye diretti Sae Jun ve kararlı bakışlarla ona baktı. Doktor bu güçlü adamın istediği her şeyi yaptırabileceğini anladıysa da omuz silkti ve cevap verdi: “Bu camiada güçlü görünmek için eksiklik ve zaaflarınızı kimse bilmemeli. Ben de geçmişte kadınlarla ilgilenen bir mesleği yaptığım için bunun zayıflık olduğunu sanırdım ama bu kesinlikle bir mucize.“ diyerek genç anneye baktı. Han Ah da yaşlı gözleriyle adama sessizce teşekkür etti.

“Madem öyle bebeklere ilk hediye de benden olsun” diyerek devam eden doktor, şefkatle bu duygusal manzaraya bakacakken Han Ah atıldı ve “bebeklerime Glock marka bir silah armağan etmeyeceksin değil mi?” diye sordu gülerek.

Doktor bir kahkaha atıp elini cebine götürdü ve minik bir kurdele parçasını uzattı.

“Bu ilk kızımın doğduğu gün saçına takılan kurdelesi. Şans olsun diye yanımda taşıyordum. Umarım sana da şans getirir kızım” diyen yaşla adam Han Ah’a sevgiyle baktı.

“Ah teşekkür ederim. Böyle güzel bir aileniz varken ne diye mafyaya karıştınız Allah aşkına” diye sordu Han Ah.

Adam şaşkınlıkla “Mafya mı? Biz sadece iş adamlarıyız genç bayan. Biraz karanlık olduğumuz gerçek olsa da buradaki herkes iş için bir araya geldi” dedi.

Sae Jun hemen atıldı ve karısına bakıp: “Bu yüksek bütçeli bir iş toplantısı” dedi.

“Ah burası da Jeju adası mı yoksa? Bana oraya gideceğini söylemiştin” diyen Han Ah kocasına yapay bir azar savurdu.

“Sabah seninle cilveleşirken uçağı kaçırdım ve toplantıyı erteledim. Daha sonra da buraya geldim. Dediğim gibi Bu bir iş toplantısı Han Ah, ben de sadece görüş belirtmek için buradayım... Neyse bunu daha sonra konuşacağız” diyen Sae Jun kadına kaşlarını sadece bir saniyeliğine çatarken iki bebek de aynı anda çığlığı bastılar.

Bu sırada içeriye giren sağlık ekipleri Han Ah’ı ve bebekleri dikkatlice taşırken genç adam bir an olsun karısının elini bırakmadı.

****

İki ay sonra!

“Hadi kızım... Lütfen baban gibi Çakma Sicilyalığa başlama yine, Ah bir kız babasına nasıl bu kadar benzeyebilir” diyen Han Ah uyumamakta direnen kızına bakıyordu.

“Oğlumuz uyudu” diyen Sae Jun kucağındaki bebekle odaya girdi ve onu beşiğe koyup “Bana bırak” diyerek Han Ah’ın kucağından kızını aldı.

Han Ah Sae Jun’un ninni söylediğini duyunca gülümsedi. Çakma Sicilyalısı tam aile babası olmuştu. Yine de zaman zaman onunla dalga geçerek adamın mafya damarını kabartmıyor değildi. Bu dalga geçmeleri sırasında bulduğu ninni ise evlerinin resmi marşı olmuştu.

“Dandini dandini dastana

Kötü adamlar girmiş bostana

Kov Çakma Sicilyalı adamları

Yapıştır gözüne morlukları”

Bu ninniyi söyleyerek kocasının peşinden giden Han Ah arkadan adamın beline sarıldı ve parmakları üzerinde yükselip Sae Jun’un kulağını ısırdı. Genç adamı ansızın bir arzu dalgası sararken “Kızımı uyandıracaksın” diyerek dönüp karısını alnından öptü.

“Ve o uyanırsa sana yapacaklarımı beklemek zorunda kalırsın” diye devam ederken de karsını baştan ayağa süzdü.

“Ah Tanrım! Lütfen uyanmasın” diyen Han Ah kızlarının tek tük saçlarını okşayıp “Hadi kızım uyu artık. Bak annen babanı çok özledi” diyerek gülümsedi.

Genç kadına göre bu kız tam olarak babasının kızıydı. Çabuk öfkelenen, esip gürleyen ve dağıtıp duran biriydi. Oysa oğlu tıpkı kendisi gibi akıllı, uysal ve sakindi. Sae Jun’a sorarsanız da kızının; annesinin tıpatıp bir kopyası olduğunu söyleyecekti. Onun gibi çatlak, dırdırcı ve dünyayı sarsacak kadar güçlü çığlıklar atıyordu. Oysa oğlu kendisine benziyordu. Cool, karizmatik ve ağır abiydi Jun Ah. Tıpkı babası gibi! Bu hislerini birbirlerine söylemeseler de dünyalarını farklı bir boyuta taşıyan ikizlerini en az birbirlerini sevdikleri kadar seviyorlardı.

Sessizce beklerlerken Han Sae Çoktan melek uykusuna bürünmüştü. Bunu fark eden Sae Jun kızını yavaşça beşiğine bırakırken ona hafif bir öpücük verdi.

Tanrı korusun anasının kızı uyanırsa tıpkı onun gibi evi inleten çığlığı basardı.

Bebek anne babasını memnun edip uyanmadı. Jun Ah da mışıl mışıl uyurken Sae Jun hızla karısına döndü. Han Ah kapıya dayanmış hayatının anlamı bu üç kişiye bakıyordu. Kocasının şehvet dolu bakışlarını görünce de hızla bir sıcaklık vücuduna doldu. Yapay ve hafif bir çığlık atıp hemen yandaki yatak odalarına koşarken Sae Jun ikinci adımda kızı belinden tutup güçlü kolları üstünde havaya kaldırdı ve zaman kaybetmeksizin dudaklarına kapandı.

"Bakalım bana ne ninni söyleyeceksin?" diyen Han Ah adamın boynuna ıslak öpücüklerle sokulurken Sae Jun kızın kulağına fısıldadı: "Tüm zerrelerin bu ninniden nasibini alacak" deyip karısını yatağa bıraktı.

Han Ah heyecanla kollarını açıp kocasını bekledi. Sae Jun zaman kaybetmeden kıza yöneldi ve yanına uzanırken elleri bluzunun altından karnına kaydı. Öpüşmelerini bitirip dudaklarıyla karısının bedenini keşfe çıkmak için pozisyonunu düzeltti ve Han Ah'ın kolları arasına sokuldu.

Tam icraata geçiyordu ki tiz bir çığlık tüm evi inletti. İkisi aynı anda "Hayıırrrr" diye isyana geçmişken Jun Ah da kız kardeşine katıldı ve iki bebek anne babalarına inat tüm Seul'u inleterek ağlamaya devam ettiler.